

Giới thiệu Tôi Và Boss Thật Trong Sáng

Thể loại: hài, hiện đại.

Khi còn nhỏ là hai trẻ ngây thơ, nhưng tới khi thành niên rồi thì...

Cảnh tượng 1: Bạch Thuần Khiết một mực nằm nhoài ở trên giường nói với BOSS: “Giúp em cởi nút thắt nội y xuống ....”

Cảnh tượng 2: BOSS nâng nhẹ tay trên vai, phía sau Bạch Thuần Khiết không bị phòng bị, nháy mắt đem cả người cô áp hướng về phía sau giường lớn.

Cảnh tượng 3: BOSS từ trên lầu hai nhìn xuống thấy bên trong cổ áo của Bạch Thuần Khiết.” Thật lo lắng, từ lầu hai nhìn xuống thấy cảnh sắc.”

.....

Cảnh tượng N: Bạch Thuần Khiết ngồi lên đùi BOSS ở đại học S: “Hôm nay đi theo anh, không muốn theo cũng phải theo!”

Cảm ơn Ruby_0411 bên TTV đã giới thiệu bộ này:X

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1

edit: Mai Như Ảnh

“Cảnh Hằng, cháu còn nhớ chú không, chú là chú Bạch đây.”

Cửa sổ ở ngay sát mặt đất, Lục Cảnh Hằng dừng tay đang lật xem tài liệu, nửa giây sau anh tháo kính đang đeo tao nhã trả lời: “Cháu nhớ, lâu không gặp chú.”

“Đúng vậy, hơn năm năm rồi. Lâu không liên lạc, bây giờ chú có một việc muốn làm phiền cháu nhưng chú không biết mở miệng thế nào.”

“Chú cứ nói, cháu nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ.”

“Là về Tiểu Khiết.”

Một cái tên đơn giản dễ dàng đánh tan sự trầm ổn của Lục Cảnh Hằng, trong mắt anh hiện lên một chút hoảng hốt đủ để chứng minh.

“Cảnh Hằng, chú cũng không muốn giấu diếm cháu. Công ty của chú đang gặp vấn đề. Hiện tại đang đưa lên tòa xử lý, tình huống không được tốt lắm, có thể chú sẽ bị thua kiện. Cháu không biết, tuần trước, bởi vì người lãnh đạo công ty của nó uống rượu say lỡ đắc tội với nó, thế nhưng nó lại đi trả thù, gọi điện cho công ty đối thủ tiết lộ những tài liệu bí mật của công ty. Nếu Tiểu Khiết biết chú bị người ta hãm hại bỏ tù, chú không biết nó còn làm chuyện gì quá đáng nữa. Sở dĩ chú muốn cháu chăm sóc nó một thời gian.”

“Chú Bạch, cháu nghĩ cháu không thể giúp chú. Nhưng cháu có thể giúp đỡ công ty chú.”

“Tình hình công ty rất phức tạp, chú không muốn liên lụy cháu, cháu đồng ý chăm sóc Tiểu Khiết thật tốt là chú cảm kích lắm rồi.”

Lục Cảnh Hằng nhăn mày lại, một lúc lâu nói: “Vì sao lại là cháu?”

“Chú tin tưởng cháu, hơn nữa Tiểu Khiết nhất định sẽ nghe lời cháu nói.”

Khóe miệng mỉm cười phức tạp hiện ra.” Cháu sẽ cố gắng.”

Từ thành phố A đến thành phố C cũng mất mấy giờ chặng đường xe khiến giấc ngủ của Bạch Thuần Khiết bị đứt quãng, có giọng nữ la hét trong tiếng loa “Gặp lại quý khách ở chuyến tàu lần sau” đánh thức, cô xách hành lý xuống xe. Dòng người xa lạ bắt đầu đi chuyển kích thích thần kinh cô, không hiểu hưng phấn.

Tin nhắn di động vang lên, là nhóm bạn tốt của thành phố A gửi MSM đến một đoạn clip:”Nhóc con Thuần Khiết thân mến, chúng tớ tin tưởng cậu nhất định dùng khí chất độc đáo của mình để chinh phục toàn bộ thành phố C, nhưng cũng muốn cậu có thời gian trở về chinh phục lại chúng tớ nha ~! Nếu không chúng tớ lại quên cậu đấy!”

Một đám người ngu ngốc, mình làm sao có thể theo chân bọn họ trở thành bạn bè mãi được! Nhỏ giọng mắng, nhưng trên khóe miệng của Bạch Thuần

Khiết lại có chút mỉm cười. Thu hồi di động giữa biển đông người để tập trung tìm kiếm người kia, hình dáng Lục Cảnh Hàng vốn quen thuộc lại xa lạ nhanh chóng bị cô nhìn thấy. Đẩy dòng người ra, Bạch Thuần Khiết lập tức đến gần anh, càng ngày càng gần, khoe miệng cô để lộ tươi cười, mà trên mặt Lục Cảnh Hàng lại có thái độ hững hờ như không, bọn họ giống như hai người chưa từng quen biết nhau, chưa từng cùng nhau lớn lên vượt qua khoảng thời gian quan trọng nhất của con người.

“Hóa ra là sau khi về nước anh định cư ở thành phố C.”

Đón lấy hành lý trên vai Bạch Thuần Khiết, Lục Cảnh Hàng trả lời một câu rất đơn giản: “Ừ.”

Quên đi, con người không muốn ôn chuyện cũ của bản thân, cô phối hợp. Ra nhà ga, hai người ngồi lên chiếc xe hơi màu bạc, Bạch Thuần Khiết mới mở miệng hỏi: “Tôi nghỉ ngơi ở đâu?”

“Đối diện nhà anh.”

“...” Giật mình một chút, Bạch Thuần Khiết nhếch môi nói với Lục Cảnh Hàng một cách kính cẩn: “Thật trùng hợp, chúng ta lại ở đối diện.”

Lục Cảnh Hàng không nói tiếp, thái độ như trước bỗng nhiên khởi động máy.

Là không muốn chào đón cô nhưng vẫn phiền bản thân mình đi đón, ngồi phía sau Bạch Thuần Khiết bĩu môi, cô cũng không nghĩ năm năm liền không liên lạc với “Lão bạn học.” Nếu không nhờ tài mồm mép tép nhảy của ba chắc cũng không phá nổi lòng cứng như thép, cô nhất định kiên trì ở lại thành phố A cùng với đám bạn sống phóng túng không lý tưởng.

Ngoài cửa sổ xe, nhà cao tầng liên tiếp hiện lên, một đoạn lộ trình sau yên tĩnh lạ thường, chiếc xe dừng lại trước cửa một quán par.

“Đi uống rượu?” Chỉ vào cửa quán par, Bạch Thuần Khiết hỏi Lục Cảnh Hàng.

“Có sao không?”

“Đương nhiên không có.” Cô cũng không muốn ôm loại chờ mong này.

“Nhân viên trong công ty tụ họp, nếu cô không muốn tham gia, chìa khóa xe ở trong này.”

Ngu ý của anh chính là, đã quấy rầy quan hệ của anh với nhân viên trong công ty bảo bản thân tự lái xe về nhà sao? Cô nào biết đường: “Bọn họ chắc sẽ không để ý đến tôi, cứ tham gia đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

edit: Mai Như Ảnh

Chưa ai từng thấy bên người BOSS mang theo nữ nhân viên xuất hiện trong công cộng, đám nhân viên đang thoải mái tán gẫu toàn bộ im lặng.

Là chờ bản thân giới thiệu sao? Bạch Thuần Khiết theo sau Lục Cảnh Hàng vọt đến phía trước, hít một ngụm không khí chào hỏi mọi người: “Tôi tên Bạch Thuần Khiết, vài ngày sau cũng là nhân viên trong công ty chúng ta.”

Nhìn cái bóng dáng hào phóng kia, đáy mắt Lục Cảnh Hàng lưu chuyển.

“Em Bạch thật sự muốn đến công ty của chúng ta sao? Nhóm đồng bào con trai bọn anh đây thật có phúc! Từ trước tới giờ công ty chưa có nữ đồng nghiệp đáng người S vào làm!”

“Các người đừng đánh đồng chủ ý của người ta!” Nữ đồng sự miễn cảm vội nói tạt ngay gáo nước lạnh nên đồng sự nam đang muốn nóng vội tìm vợ: “Có tổng giám đốc ở đây, em Bạch sẽ chú ý đến các người sao?”

Bạch Thuần Khiết nói téu: “Em và Lục ..... Tổng giám đốc là bạn học hồi trung học thôi.” Những lời tiếp theo này căn bản cô không nghĩ nói, nhưng cô vẫn là nói: “Vốn cũng có thể thành bạn học đại học, nhưng Lục Tổng lại đi xuất ngoại du học.”

“Có cần đem thành trước kia của tôi nói cho mọi người sao?”

Bạch Thuần Khiết quay đầu liếc nhìn anh, thần nhiên cười đến xán lạn: “Anh nói như vậy đã nhắc nhở tôi. Lục tổng xuất ngoại du học cũng không phải bởi vì nhà có tiền, anh ấy hoàn toàn dựa vào thành tích tốt nên bị đại học ở nước ngoài cướp đi!”

Bởi vì quan hệ “Lão bạn học“, nhóm nữ đồng nghiệp rất nhanh chấp nhận Bạch Thuần Khiết là tân đồng nghiệp, đều muốn hỏi thăm chuyện của BOSS. Nhóm đồng sự nam vốn vừa thấy cô là đã tiếp nhận cô rồi, mỗi người thay phiên nhau đi lên phía trước chạm cốc với cô. Lần đầu tiên Lục Cảnh Hàng không bị làm phiền vô thanh vô tức ngồi ở một bên nhìn nhóm nhân viên của mình hòa thuận vui vẻ, nhìn thấy có người ánh mắt hoảng hốt, cái loại BOSS này không tha phản kháng ngữ khí!” Hôm nay ở đây đi.”

Vô thanh vô tức [无声无息]: Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết.

**

Khi Bạch Thuần Khiết đến, Lục Cảnh Hàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng về vật chất cũng chưa chuẩn bị gì, bản thân ở phòng đối diện hoàn toàn mới, bên trong phòng cũng chưa có gì. Sở dĩ đêm nay, Bạch Thuần Khiết chỉ có thể ở tại nhà của anh.

Trong phòng yên tĩnh, kim giây mỗi lúc tí tách phá đi sự vắng vẻ của không gian, đem người phụ nữ đang say này quăng đến trên giường, Lục Cảnh Hàng giúp cô cởi giày.

“...” Miệng bẹp bẹp, giống như mấy tên “Lão phật gia “say rượu nhắm mắt lại kêu gọi:” Tiểu Bát, tay tớ rất bất tiện ..... giúp tớ cởi nút thắt nội y xuống.” Cảm giác không ý thức được có người ở bên cạnh, Bạch Thuần Khiết lại thúc giục nỉ non.” Nhanh chút đi, ngủ không thoải mái!”

Không biết là bất mãn do cô nói gọi sai người, vẫn là cái tên có biệt danh Tiểu Bát kia, Lục Cảnh Hàng nhú mày.

“Làm phiền cậu không được sao –“ Người nói làm nũng vẫn nhắm mắt như trước lại nói về đạo lý:” Chúng ta đều phải nghỉ ngơi, trước hết ngực của chị em cũng phải nghỉ ngơi cho thật tốt – mặc nội y đi ngủ cản trở máu tuần hoàn, cậu cũng là phụ nữ, phải biết chứ.”

Lông mày dần dần giãn ra, Lục Cảnh Hàng mất tự nhiên tới gần giường, tay mân mó, mang theo cảm giác anh dừng hi sinh đưa tay nhắc người Bạch Thuần Khiết lên định cởi nội y ra, nhưng sờ soạng trên lưng một phen, căn bản không tìm thấy khóa áo. Lúc này người nói đột nhiên nghĩ ra sự việc quan trọng gì đó mở miệng nói:”Hôm nay mặc nội y có nút thắt ở phía trước –“ như chiếc bánh nướng áp chảo tự động xoay người, nhưng lại không muốn động tay, Lục Cảnh Hàng ngại ngần hai gò má phồng hồng đứng dậy chuẩn bị đi tắm rửa.

“Hừ hừ, trước mắt không cần cậu, đứng ở một bên chơi đi –“ rầm rì, hai tay Bạch Thuần Khiết phóng tới ngực. Thấy cô muốn cởi quần áo, Lục Cảnh Hàng nhanh nhẩu lấy tấm thảm quăng đến chỗ cô, thần nhiên đi vào phòng tắm. Lúc trở ra, đã thấy cô cuộn thảm ngủ say.

Ngày hôm sau, mặt trời ngoài cửa sổ đã lên cao, đồng hồ báo thức trong phòng vang lên một tiếng phá vỡ không gian trầm tĩnh phòng ngủ.

Hơi hơi nhú mày, Bạch Thuần Khiết giống như tỉnh rượu mở mắt, tầm nhìn lên trên trần nhà, không giống nhà cô ..... trong lòng trống to thùng thùng nổi dậy, cô kinh sợ mở lớn con mắt, ánh mắt tập trung xuất hiện cái lưng của người đàn ông đang ngủ yên.

Đây không phải diễn phim truyền hình, sở dĩ Bạch Thuần Khiết tận lực khắc chế bản thân không muốn tranh cãi âm ỉ, dường như cô vẫn không nhúc nhích, trong đầu nỗ lực tìm tòi trí nhớ ngày hôm qua.

“Lục Cảnh Hàng!”

Người đàn ông đang ngủ cảm giác được có người đang gọi, bản thân miễn cưỡng ừ một tiếng, cũng không có mở to mắt.

“Lục Cảnh Hàng, anh đứng lên! Không phải anh nói sẽ có phòng khác cho tôi sao, tại sao tôi lại ngủ cùng với anh thế này????! Mau đứng lên!”

Lay động người, trong đó còn kèm theo vài cái nắm tay, Lục Cảnh Hàng bắt đầu rời khỏi giường ấm ngồi dậy. Ánh mắt còn buồn ngủ cảm giận nhìn chằm chằm tóc lộn xộn của Bạch Thuần Khiết.” Có một phòng khác nhưng là trống, chưa có đồ đạc.”

Trùng to mắt lờ lờ nhìn.” Như vậy tiện nghi cho anh?”

“Bị người khác chiếm giường của mình, tôi không biết là tôi đã chiếm tiện nghi.”

“Không có chuyện gì xảy ra sao, hay là bản thân anh không có cảm giác?” Bạch Thuần Khiết ngậy ngậy cả người, lông mày tạo ra một đường, trong con ngươi hiện ánh sáng lạnh, Lục Cảnh Hàng cười hừ một tiếng nhanh tay lấy áo mặc bên người, quay đầu nhìn trên giường thấy cô đang run sợ hỏi:” Thế nào, bây giờ có cảm giác tiếc nuối à?”

“...” Người này trước mắt ... thay đổi. Bạch Thuần Khiết nhìn không biết vì sao thấy được mí mắt có chút đặc ý của Lục Cảnh Hàng. Đột nhiên nghĩ tới Tiểu Nồng Nọng biến Ếch, chuyện này quả thực chính là phát dục biến thái! Không đúng, phải gọi là đột biến gen – Lục Tiểu Bạch Thỏ rốt cuộc cũng luyện thành Lục Đại Sói Xám.

Tiểu bạch thỏ (con thỏ trắng = ngây thơ).

“Rất lo lắng?”

“... không, yên tâm!” Bạch Thuần Khiết giật mình một cái theo trên giường xuống dưới đứng trước mặt Lục Cảnh Hàng, ra vẻ trấn tĩnh nhanh miệng đáp lại lời của Lục Cảnh Hàng:” Tôi làm sao có thể không tin anh, mọi người trước kia là chị em tốt nha!”

Lại một tiếng hừ, Lục Cảnh Hàng nâng nhẹ tay trên vai, phía sau Bạch Thuần Khiết không hề phòng bị nháy mắt đem cô áp cả người xuống phía sau

giường lớn.

Không biết đầu cùng nệm tiếp xúc quá gần vẫn có cảm giác hơi thờ nam tính phả vào cổ, Bạch Thuần Khiết cảm giác trước mắt thỉnh thoảng xảy ra một trận mê muội, tại thời điểm mơ màng thì bên tai có giọng nam truyền đến:” Tôi tưởng cô là nhớ lắm.”

Buổi sáng đạt được thắng lợi lớn như vậy, Lục Cảnh Hàng tâm tình sáng sủa gấp đôi, theo trên giường đứng lên nghiêng ngàng đi vào phòng tắm.

Bạch Thuần Khiết nằm đơ ngay trong phòng, nghe tiếng nước truyền đến mới dần dần khôi phục sinh khí, sắc mặt thập phần khó chịu, cô ở trên giường ngồi dậy. Bà nó, bà nội đây mà nhà người cũng có thể chọc đùa sao? Hãy đợi đấy!

Cổ nhân nói rằng, muốn báo thù thì trước hết hãy làm từ việc nhỏ. Vì thế, Bạch Thuần Khiết tưởng tượng sửa đậu nành là Lục Cảnh Hàng hung hăng ăn bữa sáng, ăn uống no đủ, hai người lái xe đến Gia Cự Thành. Ở thời điểm xuống xe làm cho cô một mặt nghi hoặc, Lục Cảnh Hàng liếc mắt một cái nói:” Tôi nay cô còn muốn ngủ ở phòng tôi?”

“ Cũng không phải hoảng cung! Chẳng có gì hiếm lạ!” Quảng có anh một ánh mắt chán ghét, Bạch Thuần Khiết mở cửa đi vào Gia Cự Thành. Đập vào mặt là một trận mùi gỗ, tâm tình thoải mái lập tức đến. Hồi còn nhỏ Ba Bạch thường xuyên mang cô cùng bạn bè của công ty đến bó củi. Vì vậy, từ nhỏ cô đối với nơi này lưu luyến không quên.

Lục Cảnh Hàng đứng ở khu sofa dừng bước chân lại, cô quay đầu phát hiện lời anh đi:” Anh muốn tài trợ đồ đạc cho người mua à?”

“ Tôi có lý do tài trợ sao?”

“ Nhưng, anh muốn dẫn tôi đi theo, ba tôi bảo đang lúc không có nhiều tiền. Sofa đừng mua, tôi thích cửa ra vào gần giường!” Cô giằng lời này thanh âm rất lớn, khiến khách hàng khác nhìn vào. Nhìn đến trước mặt buổi sáng bắt nạt tên này lộ vẻ xấu hổ, Bạch Thuần Khiết hét giận:” Đi, chúng ta đi mua giường, về sau anh thường ngồi chỗ tôi, giúp tôi chọn một chiếc giường thoải mái chút nha!” Lại bị ánh mắt kì quái của người khác đánh giá, mặt Lục Cảnh Hàng giống như chiếc đèn tín hiệu giao thông, lúc đỏ lúc xanh.

Xét thấy ông Bạch không cho cô nhiều tiền, Bạch Thuần Khiết chỉ đặt một chiếc giường ở cửa hàng sau đó rời đi, một số đồ cần thiết còn chưa mua được. Thế nhưng cô không phải lo quần áo. Buổi sáng hôm nay ở nhà Lục Cảnh Hàng, cô thấy một đồng y phục màu trắng.

.....

“ Đừng đóng cửa, đừng đóng cửa!” Bản thân ôm ấp một đồng nữ trang ở trong phòng hướng Lục Cảnh Hàng quát to. Vào sau cửa Bạch Thuần Khiết trách cứ liếc mắt đứng cạnh cửa:” Gấp gấp cái gì, tôi còn chưa dọn xong.”

Có xích mích một chút nên không nói chuyện, Lục Cảnh Hàng ngồi trước bàn xem TV tiếp tục theo dõi tin tức, tùy ý cô ép buộc tới ép lui.

Nửa giờ sau, Bạch Thuần Khiết cuối cùng sửa sang lại quần áo của bản thân, thể lực hoàn toàn tiêu hao, bản thân cô ở trong phòng hướng về phía cửa đối diện nhà Lục Cảnh Hàng kêu gọi:” Được rồi, anh có thể đóng cửa!”

Đối với cô, không tự giác nên cũng không có nhiều ý kiến lắm. Lục Cảnh Hàng đứng dậy đi đến cửa, mím môi nhìn cửa đối diện kia đã khép lại, thời gian giống như trở về năm năm trước kia

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1: Hàng xóm – Bạch Thuần Khiết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

edit: Mai Như Ảnh

Đầu mùa hạ năm ấy, Bạch Thuần Khiết dắt chó đi về, phát hiện đối diện nhà mình có người mới dọn đến, một nhà ba người còn có một con chó ngao mạp giống Tiểu Tiệp nhà mình.

Buổi tối, lão Bạch đi công tác trở về, hai tay xách hai trái sầu riêng nặng lên, kết quả đang định bỏ ra thưởng thức thì có người ngăn chặn:” Chẳng phải nhà đối diện có người đến ở sao? Làng xóm láng giềng, Tiểu Khiết, con đi đưa trái này cho người ta đi.”

” Lão Bạch, ba muốn quan hệ hàng xóm tốt cơ? Muốn khiêu khích nhà người ta thì có! Tặng sầu riêng ...” Bạch Thuần Khiết cười vui vẻ.

” Đừng lảm nhảm, mau đi đi.” Mùi vị thật sự là tiêu hồn!

Xách tay trái ‘gas đạn’ nặng trĩu, Bạch Thuần Khiết bị đổ lên cửa nhà đối diện. Ấn chuông cửa nhà người ta, vài giây sau có con trai nhà ấy mở cửa.

Đôi ngời lạnh lùng hỏi cô: ” Chuyện gì?”

Nói một cái lạnh run cả người, Bạch Thuần Khiết thầm nghĩ: người trong nhà này không phải là quý chứ? Sao chẳng thấy có chút ảm áp gì nhỉ? Chẹp, cũng có thể cậu đẹp trai này đang ở thời thanh xuân, rất thích đùa giỡn thiếu nữ như ha như ngọc! Nghĩ như vậy, khuôn mặt kia coi như thuận mắt một chút, đem sầu riêng trong tay nâng lên, cô nói: ” Ba mình bảo đưa tới, nói muốn làm quen hàng xóm.” Nói xong, cô thăm dò bên trong nhà, vợ chồng trung niên không ở nhà, thấy có con chó kia trong nhà bèn nói: ” Mình vào xem nó được không?”

Lục Cảnh Hàng mở cửa ra, Bạch Thuần Khiết chạy vào trong, con chó thấy người lạ tới chơi, lập tức quẩn quít hai chân cô. Không khí coi như hòa hợp, nhưng trong đầu Bạch Thuần Khiết lại chen bốn chữ: Đóng cửa thả chó.

” Ô, ba mẹ cậu vẫn chưa về à?”

” Bay.” Lục Cảnh Hàng tận tình đưa cho cô chén nước.

Tiếp nhận cốc nước, Bạch Thuần Khiết liền hỏi: ” Dùng cánh hay cười chửi bay?”

Tuy chỉ trêu nhưng Lục Cảnh Hàng cũng nở nụ cười. Thừa dịp tiểu chủ nhân đi vào phòng bếp cắt sầu riêng, Bạch Thuần Khiết nâng hai chân con chó lên xem xét giới tính.

” Cậu đang làm gì thế?”

” Haha, xem con chó nhà cậu có phải giống đực không, chó nhà tớ cũng là đực đấy!” Không nghĩ bị Lục Cảnh Hàng phát hiện nhanh như vậy, hành vi bất nhã bị phát hiện, thiếu nữ như hoa như ngọc xấu hổ: ” Ah, nó là em gái, kết hôn không?”

Lục Cảnh Hàng không nói chuyện, chỉ lộ cái cười tươi rói.

Con chó bị xem xét giới tính không dám xúm xít Bạch Thuần Khiết nữa, có lẽ cả ngày nó bị nhốt ở nhà, nó điên loạn cào cánh cửa, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lục Cảnh Hàng, nó muốn đi tản bộ.

Con chó và bài tập, tất nhiên Lục Cảnh Hàng chọn bài tập rồi, anh lờ hành vi con chó, Bạch Thuần Khiết tự xưng người bạn thân nhất con loài chó lông dày cảm phần đặt câu hỏi: ” Giả bộ không phát hiện à?”

Ánh mắt hẹp dài hơi tròn to tỏ vẻ nghi hoặc: ” Không phát hiện cái gì?”

” Con chó nhà cậu muốn ra ngoài.”

” Không cần, tẹo nữa nó ngủ giờ.”

” Nếu cậu mang nó ra ngoài một lúc thì có làm sao?” Đi đến bên người Lục Cảnh Hàng, cô cầm lấy quyển bài tập ở trên bàn mở ra, lập tức hiểu chuyện. Thành tích của tên này là loại giỏi, bình thường con một sách chỉ có cảm tình với sách giáo khoa, thời gian dặt dẹo đi không có vậy nuôi nó làm gì? Ngang đầu liếc mắt, cũng đã đến thời gian dặt dẹo Tiểu Tiệp đi tản bộ, vì thế Bạch Thuần Khiết muốn em chó nhà này hiểu biết tầm mắt: ” Đừng viết nữa, đi cùng mình đi!”

“ Tôi không muốn đi!”

Vậy giai đoạn mặt trận còn tấn công rất khó khăn, con ngời Bạch Thuần Khiết sử dụng chiêu thức sở trường của bản thân, giả bộ một thiếu nữ đáng thương mồ côi gia đình. Nét mặt uất ức giống hệt người vợ nhỏ, cô có ý tựa vào vùi trước ngực, giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ mà nói rằng:” Từ trước tới nay, mình chỉ dặt cho đi dạo một mình, rất cô đơn. Khả dĩ muốn cậu nghĩ cậu có khả năng gọi ba mẹ đi cùng. Thế nhưng cậu không biết, hồi sáu tuổi ba mẹ mình đã ly dị, bọn họ có công việc rất bận bịu...”. Bây giờ lại có người khác. Căn bản không ai cần mình.” Cô ý dùng lại một hai giây, Bạch Thuần Khiết tiếp tục nói:” Mình có con chó ở cùng đúng là không tệ, nhưng nó không biết nói. Mà cậu biết không. Ngày đó thấy cậu chuyển đến, mình rất phấn khởi. Mình nghĩ rất cuộc cũng có bạn chơi cùng!”

Hành động có chút khoa trương, cũng đem Lục Cảnh Hàng nhập vui. Bởi vì cha mẹ cậu cũng bận nhiều việc, từ nhỏ đến lớn cậu biết rõ cảm giác cô đơn. Chỉ có điều sau khi quen biết Bạch Thuần Khiết, cậu rất nhanh đem khái niệm ‘ cô đơn’ không tồn tại, kỳ thật cô ấy đúng là cái loại nữ sinh được nhiều người yêu thích.

Sở dĩ nói Bạch Thuần Khiết đúng là cái loại kia, bởi vì cô ‘không lớn không nhỏ’, tâm tình rất thẳng, gọi ba ba là lão Bạch, tâm tình không tốt gọi mẹ kế là con dâu nhà Bạch; mức độ yêu con chó hơn yêu học tập n lần. Sách giáo khoa bị nhàu nát thủng vài chỗ cũng không tức giận, đề thi chung cuối kỳ đề ôn tập cũng không còn nữa. Dĩ nhiên trộm lấy điện thoại tới làm bữa. Nói thật, Lục Cảnh Hàng từ lúc tiểu học tới nay, nhìn thấy con gái học chung đều dịu dàng nho nhã, lời nói và cử chỉ đều không phải là tiểu thư khuê các thì cũng là con gái cung, đương nhiên anh thật không ngờ có người có ý như người kia.

Mỗi lần Lục Cảnh Hàng nhìn Bạch Thuần Khiết như nhìn quái vật, anh lại hỏi một câu: “Tại sao lại có nữ sinh như cậu?” còn chưa xuất khẩu, người kia đã bước trước một bước dặt ý hỏi:” Có phải trong lòng lại nghĩ mình đúng là người có kì tích?” Có lẽ giải thích nhiều, anh thật sự bắt đầu khiến cô cho rằng mình là một người có kỳ tích to lớn.

***

Hai người hồ đồ một lúc, tuy rằng bất đồng nhưng nhờ phúc của Lục Cảnh Hằng, thành tích Bạch Thuần Khiết ở cuối kỳ thi đại được xếp hạng thứ 8 trong lớp. Sau khi kết thúc khóa học, trên dọc đường cô chạy như điên về nhà khoe công.

“Ba, cho con tiền, con đi xem thần tượng biểu diễn!”

“Được, lần này thi có tiến bộ lớn như vậy, thì thưởng cho con!” Ông Bạch biểu hiện đồng ý rất thoải mái, trong lòng lại sinh nghi. Nếu nói về học tập của Bạch Thuần Khiết, có thể gọi là trên trung bình một chút. Ở nhà, ngoại trừ làm ra về không có thời gian đọc sách dù chỉ một giây, nói cô tiến bộ hai ba lần thì ông có thể tin, một bước nhảy vọt xếp hạng 8 thực sự có cảm giác khó có thể tin được.

Cầm tiền trong tay, Bạch Thuần Khiết chạy ra cửa nhanh như chớp rủ các học sinh khác cùng đi xem biểu diễn. Lúc xuống lầu dắt xe đạp, Lục Cảnh Hằng cũng cầm bảng thành tích đã trở về. Vừa nhìn thấy đại ân nhân của mình, Bạch Thuần Khiết suýt nữa thì giống như hổ đói bỏ nhào đi tới, sau lại ý thức được nam nữ thọ thọ bất thân, cô mới không chế giấu niềm vui nhưng không giấu được dáng tươi cười đi tới nói: “Bạ Hằng thực sự quá tài giỏi!”

Đoán được vì sao cô lại nói như vậy, Lục Cảnh Hằng khiêm tốn luyện thành thói quen mà nở nụ cười: “Được tiền đi xem biểu diễn sao?”

“Nhờ hồng phúc của ngài, việc cầm tiền thật vững vàng! Vừa nghĩ tẹo nữa sẽ được nhìn thấy thần tượng trong mơ, thật sự là rất kích động!” Vừa nói nàng vừa bước lên xe đạp, về mặt còn thua nét mặt.

“Kìa, mau đi đi!”

“Được, đi về tớ sẽ kể lại cho cậu nghe!”

Nhìn theo bóng Bạch Thuần Khiết rời khỏi, trong lòng Lục Cảnh Hằng chẳng biết vì sao mà thỏa mãn. Khóa kỹ xe, lưng đeo túi sách lên lầu, ở nhà cửa đã mở rộng, dù bận rộn nhưng cha mẹ dĩ nhiên ở nhà. “Cha mẹ, hai người về lúc nào?”

“Buổi trưa.” Bà Lục rất ít có thời gian ở cùng con trai, đó là lý do vì sao mỗi lần có thời gian nghỉ ở nhà đều rất cung chiêu anh. Hiện tại Lục Cảnh Hằng đã mười bảy tuổi, bà cũng như nhiều năm trước tiến đến ôm bờ vai đưa anh vào trong lòng. “Thành tích đã có rồi sao?”

“Vâng.” Đem phiếu điểm giao cho mẹ, Lục Cảnh Hằng lộ vẻ xấu hổ mà rời khỏi ôm ấp của bà.

Thấy một cảnh tượng như vậy, ông Lục đang xem báo ngồi ở một bên nở nụ cười: “Cảnh Hằng cũng trưởng thành, em đừng xem nó như trẻ con nữa.”

“Anh là nói em ôm nó hay xem phiếu điểm? Ôm nó vì nhớ nó, nhìn phiếu điểm...” Bà Lục cười đến rất ngọt ngào: “Mỗi lần đều đứng nhất toàn trường, em chỉ hưởng thụ một chút kiêu hãnh còn không được à?”

“Được, được.” Ông Lục để báo chí lên bàn trà, nhìn thẳng con trai của mình cao lớn không ít nói: “Học cao lần nữa, Cảnh Hằng, cha với mẹ của con vừa thương lượng một chút, định chuyển trường cho con.”

Cũng rất kinh ngạc, hần gật đầu: “Chúng cứ hai người nói xong tiến hành ngay.”

“Sẽ không luyến tiếc thầy giáo và bạn cùng lớp chứ?”

“Tạm tạm.” Kỳ thật anh đã vô tình biến thành hiệp khách độc hành. Chỉ có điều càng ngày càng bị thu hút bởi cô gái kia: “Muốn chuyển trường học nào?”

“Thị Nhất Trung, chủ yếu là rời nhà cho gần, tự học buổi tối đều trên ba tiết. Hiện tại trường học quá xa cũng không an toàn. Nghe nói đứa trẻ ở nhà đối diện cũng học Thị Nhất Trung, sau đó hai đứa học cùng tiến lên. Như vậy thì cha mẹ càng yên tâm. Sở dĩ yên tâm là bởi vì họ không biết Bạch Thuần Khiết là nữ sinh, không ngờ một cái đã cho con trai mình kết giao với nữ sinh.

“Cũng được.” Trở thành bạn học với cô, Lục Cảnh Hằng đã bắt đầu chờ mong học kỳ mới đến.

Kỳ thật lần này trở về ông bà Lục chủ yếu muốn mang con của mình đi đến trung tâm học hỏi trong kì nghỉ hè. Bình thường anh đến trường không được thấy mặt, những ngày nghỉ sáng khoái rất muốn đem anh buộc bên người.

Chưa kịp báo tin vui cho Bạch Thuần Khiết, Lục Cảnh Hằng theo cha mẹ cất cánh. Họ không phải dùng cánh cũng không phải cưỡi chổi, bọn họ thích ngồi phi cơ.

Ngon đèn của máy bay sáng rực cả sân vận động, có người đi xuống nhìn, nhưng căn bản không có cách nào tìm thấy cái bóng đáng quen thuộc kia.

Tình cảm mãnh liệt dâng trào khi biểu diễn kết thúc, Bạch Thuần Khiết trở lại khu vực nhỏ ở dưới lầu, ngửa đầu nhìn lên cửa sổ đối diện nhà mình, tối một mảng. Lễ nào đã đi ngủ trước? Cô mượn đèn đường nhìn đồng hồ đeo tay, đã 12 giờ đêm, có lẽ anh ấy ngủ rồi. Ngày thứ hai vừa mới tỉnh lại, ăn một miếng điểm tâm lớn của đi Tàn chuẩn bị làm cho cô, Bạch Thuần Khiết dắt bảo bối Tiểu Tien nhà cô đi gõ cửa nhà đối diện. Đương nhiên, người chưa thấy đầu, nhưng điểm tâm khi đã tiêu hóa hết trong bụng của nàng mà vẫn không cho khách vào nhà.

“Ôi chao?” Buồn bực đứng ở trước cửa Lục gia: “Bảo bối, mày có nghe thấy, bên trong có người không?”

Tiểu Tien ngồi chồm hồm dưới đất cùng trừng to con mắt nhỏ với cô.

“Nghe thấy à, người yêu của mày không có nhà!”

Tiếp tục trừng to con mắt hẹp hòi, cuối cùng Bạch Thuần Khiết dùng chân mỗi một, tức giận mắng Tiểu Tiệp:” Ngay cả người yêu của mày cũng không nghe được, mày cứ chờ đấy mà sống độc thân cả đời đi!” Lôi kéo nó xuống lầu tản bộ, một người đáng vẽ cô đơn từ khu vực nhô lên ở giữa đường, trồng cây, lúc chia giao thông thành hau luồng, cô mới từ trong miệng của một đám mê gái xa lạ biết được Lục Cảnh Hàng đã đi đâu.

“Tớ nghe nói ngày hôm nay tên dê nhìn kia không có đất chó đi dạo.” Tên mê gái A đắc ý trên tay đang cầm huy chương khen thưởng.

“Tại sao lại có thể như vậy –” Tên mê gái B vô cùng đau đớn, nhìn thân sắc gọi người điều đến nổi nổi da gà.

“Lẽ nào ra đi ngoài ý muốn? Hôm qua tớ còn nhìn thấy cậu ta ngồi xe đi ra!” Tên mê gái C lo lắng mà cái miệng nhỏ nhắn đến phát run.

Tên mê gái đang cầm huy chương rút cuộc cũng tuyên bố đáp áp, Lục Cảnh Hàng thân ở nơi nào rõ ràng ngay trước mắt.” Hình như cậu ta đi nghỉ hè cùng cha mẹ!”

Có loại, anh đi nghỉ hè mà không báo cho chị đây một tiếng, đồ phản bội! Bạch Thuần Khiết cúi đầu nhìn Tiểu Tiệp mới vừa bài trừ cái bụng béo phệ cực kỳ phẫn nộ, cái ngày nghỉ hè này cô lại muốn lao động chân tay. Lúc này cô thật hy vọng Tiểu Tiệp không phải chỉ là một con chó mà là một Tì Hưu *

chú thích:

Tì Hưu: Con Tỳ Hưu, (còn gọi là Kỳ Hưu) không có ở Việt Nam. Nó là sản phẩm theo truyền thuyết của người Trung Quốc. Hình dáng giống con Kỳ Lân nhưng dài người hơn 1 chút vì là rồng con. Trong truyền thuyết về con rồng ở Trung Quốc, Tỳ Hưu là con út (con thứ 9), sinh ra bị dị tật bẩm sinh, không có hậu môn. Vì bị dị tật nặng như vậy, lại không có đội ngũ Đại phu cao cấp và phương tiện cứu chữa hiện đại nên sau vài ngày chào đời, Tỳ Hưu thăng thiên. Ngọc Hoàng Thượng đế thấy Tỳ Hưu khóc oe oe thương cảm nên rất lấy làm đau xót, cho rằng đó là lỗi của mình gây ra nên đã cho Tỳ Hưu trở lại nhân gian, hiển linh thành thần. Từ đó, nhân dân các địa phương đều thờ Tỳ Hưu làm thần giữ của trong nhà. Nguyên do là nó chỉ có ăn mà không có ị. Bao nhiêu của nả vào mồm nó là không có đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Hàng xóm – Bạch Thuần Khiết 2

Mai Như Ảnh

Học kỳ sau sẽ là ngày nghỉ ngắn ngủi của cuộc đời học sinh, chỉ có điều đã có người càng ngày càng có cảm giác sống một ngày bằng một năm.

“Di Tàn, chán quá, tìm cho con một chút việc gì đi chứ.”

Vừa mới tắm sạch sẽ cho Tiểu Tiệp, di Tàn đem khăn mặt đưa cho cô nói:” Giúp bảo bối của mình lau khô đi.”

“Không cần, tự nó khô được.”

“Bắn tung tóe lên vật dụng trong nhà, khô thì lại bắn, lau đi lại lại mệt chết người!”

“Hừ, muốn làm người vợ của nhà Bạch mà cũng sợ mệt sao? Ôi chao?!” Đột nhiên Bạch Thuần Khiết nghĩ đến một chuyện tốt đẹp:” Cô Tàn, nếu không vậy sao mới hai ngày cô theo ba con đi kết hôn chứ?”

“Cái đứa này!~”

Hai người âm ỉ một lúc, điện thoại trên bàn trà vang lên, Bạch Thuần Khiết đầu hướng về phía điện thoại. Sau đó cô nhanh chóng đến mặt bàn nhắc

điện thoại lên nghe.” Alô?”

“ Alô, tớ đây.”

“ Ai cơ?” Giọng nói của cô nghe được không giống với ...

“ Tiểu Khiết, nghỉ hè chưa có hết mà cậu đã quên tớ rồi à?”

” Chẹp ...” Không muốn bị người khác nắm nhược điểm, Bạch Thuần Khiết nhanh thúi đẩy suy nghĩ huy động ký ức:” Đại Bát?”

Người trong điện thoại một tiếng cười hừ, thế nhưng làm cho cảm giác không thân thiện.” Cùng lớp với cậu ta.”

Bạn cùng lớp ... Bạch Thuần Khiết vỗ ót, nếu không có người này gọi điện thoại tới, cô cũng quên tên Đại Bát đã giới thiệu bạn trai cho mình “ Giáo Thảo” Xác thực mà nói thì nghe nói Giáo Thảo rất đẹp trai đã bị thầy giáo thực tập cảm dỗ.

Rất cuộc đủ kiên nhẫn, bạn nam bên trong điện thoại hữu danh vô thực không có nổ súng ‘dễ quên’ của cô.” Ngày hôm nay có chuyện gì, đi chơi thể nào?”

“ Chơi đùa cái gì?” Đối tượng coi như mới mẻ, rốt cuộc Bạch Thuần Khiết không hề nghĩ mình cô quạnh.

“ Trời nóng thế này, đương nhiên phải đi bơi.”

Trả lời hoàn toàn hợp lý, Bạch Thuần Khiết tắt điện thoại tiến vào phòng tắm tìm áo tắm, thời điểm vác túi nhỏ đi ra ngoài, đi Tân hỏi cô đi đâu.

“ Hẹn hò.” Trả lời một câu như thế, cô bỏ chạy xuống lầu.

Có người ở đây cảm thấy khó chịu, có thể có người mỗi ngày không biết làm thế nào cho tốt. Lục Cảnh Hàng đã sớm tham quan sở nghiên cứu, một mặt đãi khách trong phòng, bản ghi chép anh cũng nhìn xong.

Hiếm thấy con mình không có việc gì mà dờ người ra, bà Lục ngồi bên cạnh anh: ” Cảnh Hàng ở đây rất buồn chán à?”

“ Chắc thế.” Anh rất để ý cảm nhận của mẹ, đương nhiên bà Lục cũng rất để ý cảm nhận của con.

“ Hay là, ngày mai con về nhà.” Trong mắt thẳng con phát hiện một chút kinh ngạc vui mừng, bà Lục hiểu ý mà mím môi nở nụ cười:” Mẹ vừa nhìn lịch ngày, hơn một tuần nữa sẽ bắt đầu học bù, bây giờ về chuẩn bị. Nhưng bây giờ đi cùng mẹ ra tiệm cắt tóc đã, mẹ muốn đi uốn tóc, con cũng nên đi cắt lại tóc!”

“ Được.” Đồng ý xong, Lục Cảnh Hàng theo mẹ đi ra khỏi viện nghiên cứu.

Trong cửa hiệu cắt tóc, bà Lục giới thiệu người quen cho bảo bồi con mình, trên mặt kiêu ngạo một mực từ chối. Cuối cùng nếu không gặp con trai mắc cỡ mà đồ mặt, bà thật muốn đem thành tích của anh khoe cho người khác nghe.

“ Cảnh Hàng, muốn kiểu tóc trước đây? Nếu đã chán thì để cô giúp con thiết kế một kiểu!”

Thợ cắt tóc quay cái gương thấy Lục Cảnh Hàng gật đầu:” Tay nghề của cô là giỏi nhất thành phố đấy, chắc chắn sẽ biến bộ dáng của con thành người đẹp trai nhất!”

Nói thật mê người nhưng cho tới bây giờ Lục Cảnh Hàng đã quyết định tự quyết định, anh muốn giống kiểu tóc của ngôi sao ca nhạc Chính Hồng. Đưa tay chỉ tờ poster trên tường, anh cười nói:” Người kia là được rồi.”

Bà Lục cùng thợ cắt tóc cùng phản ứng kinh ngạc giống nhau:” Liệu quá ngắn không?”

“ Thoải mái mà, trường học rất để ý tóc của học sinh “

“ Ai nha, bà Lục à, bà thật có phúc, có một người con ưu tú khôn ngoan!”

“ Đúng, tôi thật sự quá may mắn!”

Bà Lục nhìn thẳng con trong gương, Lục Cảnh Hàng trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt , trong đó chen lẫn có chút nhiều hưng phấn

Chú thích: Trường Thị Nhất Trung được xây dựng tháng 10 năm 1064

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1: Nam tóc ngắn – Bạch Thuần Khiết

edit: Mai Như Ảnh

Dưới máy bay, Lục Cảnh Hàng với mái tóc siêu ngắn gọi điện cho mẹ báo bình an. Sau đó Viên Viên (tên gọi ở nhà của con chó nhà Cảnh Hàng) cùng bà ngoại đi về nhà. Thực ra ở nhà Lục Cảnh Hàng rất cứng đầu cổ chấp gọi nó là Mạt Mạt, sau lại Bạch Thuần Khiết nói tên này là điềm xấu, người già làm nghĩ đến mỹ nhân ngư có kết cục bi thảm, chó gặp người nhà mà mắt con chó xung quanh một mảng màu đen giống hình tròn, cô liền cưỡng ép bắt gọi là Viên Viên, có ý nghĩa may mắn.

“Đừng.” Rốt cuộc lại ngửi được mùi của Tiểu Tiệp, tiểu thực nữ Viên Viên rụt rè không được. Mặc kệ Lục Cảnh Hàng thế nào đi nữa, nó cũng nhắm trước cổng nhà Bạch Thuần Khiết mà đi đến.

Tiểu Tiệp ở trong phòng cũng ngửi được mùi của Viên Viên, từ buồng trong chạy ra, một con chó tương tự sủa khỏ nhá. ‘két’ một tiếng, cửa mở, rốt cuộc Tiểu Tiệp với Viên Viên được đoàn tụ, người mở rộng cửa cũng không phải là Lục Cảnh Hàng như lúc ban đầu tưởng tượng mà là “Di.”

“Trời ơi!” Di Tàn đặc biệt đãi ngộ Lục Cảnh Hàng, bởi vì anh rất học rất giỏi và ngoan ngoãn, không giống các bạn nam của Bạch Thuần Khiết, ngoại trừ gọi cô ra ngoài đi chơi cũng chẳng có chuyện khác gì làm. “Là cháu theo ba mẹ đi nghỉ hè sao?”

“Vâng, cháu mới trở về.”

“Trong nhà không có ai lâu như vậy, tủ lạnh có đồ ăn không? Để cô đang chuẩn bị xuống lầu mua thức ăn, tiện thể mua giúp con luôn?”

Lục Cảnh Hàng nhanh tay móc tiền từ trong túi tiền ra, nhưng Di Tàn không cần. Bởi vì trước ba ba của Bạch Thuần Khiết đi công tác đã giao việc nhà cho cô.

“Không cần đưa cho cô, cô có việc muốn con giúp.”

“Chuyện gì ạ?”

“Kỳ thi lần trước là cháu giúp đỡ Tiểu Khiết, không thể giúp đỡ nó gian dối như vậy để cho người khác niềm vui, nếu cháu thật sự muốn giúp đỡ nó có thành tích tốt. Sau này mỗi ngày phụ đạo cho nó ôn tập một giờ được không?”. Lục Cảnh Hàng có chút do dự, nhưng không có nghĩa là anh cự tuyệt. Di Tàn hiểu lầm ý nhanh bổ sung nói: “Thật ra Tiểu Khiết rất thông minh, chỉ là không chịu học.”

“Không, cháu chưa nói là không giúp cô ấy. Khai giảng Cao Học sắp tới cháu chuyển đến Thị Nhất Trung, học cùng trường với cô ấy.”

“Như vậy thì tốt quá, hiện tại tư tưởng nó quá nặng, cháu nên thu hồi tâm nó về. Đi, cháu vào phòng chơi đi, cô mua gì cho cháu ăn! Lần sau vấn đề ăn cứ để bọn cô lo!” Di Tàn bế Mạt Mạt xuống đất liền đi xuống lầu.

Vào nhà, 20 ngày không ai ở, trên sàn nhà phủ một lớp bụi. Lục Cảnh Hàng buông hành lý, đem đến trước phòng khách, sau đó thu dọn phòng ngủ. Lúc anh quét sân thượng, từ cửa sổ nhìn xuống, dĩ nhiên nhìn thấy bạn trai của Bạch Thuần Khiết là Giáo Thảo đi về nhà.

Anh sùng sốt, trong nháy mắt, cảm giác được huyết thái dương đột nhiên nhảy lên một chút.

Hôn chia ly, Bạch Thuần Khiết đã theo thói quen, từ ngày đó đi bơi trở về, bạn cùng lớp Giáo Thảo tự nhiên để lại một dấu vết môi dưới ở trên gương mặt cô. Cảm giác được không có râu. Mỗi lần ba ba cô hôn má cô, cũng bị râu cứng cọ vào má cô vài cái.

“Được rồi, mình lên đây!”

“Chốc lát lên.”

“Cậu đừng, tẹo nữa mà gặp ba mình, hai chúng ta bị ca một bài đấy!”

“Vậy được rồi.” Quay đầu xe máy, Giáo Thảo lưu luyến bắt tay rời khỏi.

Bạch Thuần Khiết lên lầu, móc chìa khóa ra đang muốn mở cửa, đột nhiên nghe được trong nhà Lục Cảnh Hàng có động tĩnh. Quay đầu nhìn lên, người đã trở về rồi! Cửa khép hờ.

Đang nghĩ xem nên hỏi tội tù binh như thế nào, cô lặng lẽ đẩy cửa phòng Lục Cảnh Hàng ra. Ngay sau đó Bạch Thuần Khiết 17 tuổi lần đầu tiên gặp được cảnh AV quay chụp tại hiện trường. Chỉ có điều diễn viên là con chó nhà mình. Gồ trán! Cô tự trách bản thân, mấy năm nay Tiểu Tiệp ở nhà cô kiểm chế thật cực nhọc.

Không khéo léo không phải là sách. Lúc này Lục Cảnh Hàng đang lau hết mốc trên sân thượng cũng về tới phòng khách, cũng xấu hổ khi mắt thấy hình ảnh tình cảm mãnh liệt kia. Lại lần nữa lau hết mốc nhưng anh phát hiện Bạch Thuần Khiết đang đứng ở cửa, chẳng biết con tức từ đâu bùng lên, trừng hai mắt rất muốn ăn thịt người.

Hắc, Bạch Thuần Khiết nhủ lòng này, cô không dám thăm vấn kẻ phản bội này nữa, dựa vào cái gì mà trừng mắt mình?! Cô trừng mắt lại Lục Cảnh Hàng, giọng điệu uất ức lại phần nộ nói: “Chuyện của hai người chúng nó, cậu trừng tở để làm gì, cũng không phải tở đem cậu ra làm thế kia!”

“...” Nhất thời chán nản, Lục Cảnh Hàng còn không biết nên phản bác cái gì.

Luôn luôn thích đổ dầu vào lửa, Bạch Thuần Khiết lại nói:” Đừng trừng mắt tớ , nghe không, tớ đặc biệt không thích tóc ngắn giống như người tội phạm đang bị cải tạo trừng mắt tớ!”

Đầu của anh bùng nổ .... Không phải để được cô nhìn thấy nên anh mới cắt tóc như ngôi sao ca nhạc sao. Quên đi. Lục Cảnh Hàng lặng lẽ không lên tiếng xoay người đi vào toilet. Rốt cuộc bị chia thành hai không gian, anh đem tất cả sự tức giận đã tích lũy lên khăn mặt, giờ lên hung hăng đập chúng vào nước trong chậu.

Âm thanh tiếng đóng cửa truyền đến, Bạch Thuần Khiết về nhà. Hiện tại phòng khách chỉ có Viên Viên và Tiểu Tien , hai đứa chúng nó vẫn quên mình như trước nỗ lực tạo ra một sự nghiệp to lớn mà phấn đấu.

****

Đi chợ mua thức ăn về, đi Tần vừa vào cửa đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của Bạch Thuần Khiết nằm ở sofa đang nhăn lông mày lại, trông giống kẻ bắt cần đòi.

“Làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ thế kia?”

“Không có việc gì.” Xoay người mặt hướng vào trong sofa, Bạch Thuần Khiết cũng không biết mình mặt đỏ là bởi vì thấy báo bối cùng con dâu thân thiết hay bị Lục Cảnh Hàng tức giận. Ôi chao, con dâu .... Đầu càng nóng lên, cô nghĩ muốn tổ chức một hôn lễ cho Tiểu Tien với Mạt Mạt! Lại xoay người lại, Bạch Thuần Khiết về mặt hưng phấn hỏi: ” Di Tần, chó mang thai bao lâu?”

“Mèo ba, chó bốn.” (mèo thì 3 tháng, chó thì 4 tháng)

“Năm?”

“Tháng! Ba bốn năm thì giống Na Tra rồi!” Di Tần lắc đầu: ” Con không để ý gì cả, chăm sóc lâu như vậy mà lại không biết thời gian chó mang thai.”

Bạch Thuần Khiết lập tức phản bác:” Ai bảo Tiểu Tien nhà chúng ta giữ mình trong sạch vẫn là trai tân.”

“Nói cái gì thế, lời này mà để ba con nghe thì chịu đòn!~”

“Đúng là ba quê mùa, trường học chúng con đã có buổi giả dục giới tính rồi! Ôi chao, nói đến đâu rồi?”

“Bảo bối của con giữ mình trong sạch..”

“Đúng! Nhưng mà ...” Bạch Thuần Khiết có điểm nhụt chí, nói đến cưới vợ là quên mẹ. Sau đó Tiểu Tien sẽ chỉ chơi cùng Viên Viên chứ không chơi với cô nữa.

Di Tần bùng nổ lui tới phòng bếp để vào bồn rửa:” Nhưng mà sao?”

“Aida! Có nói đi cũng không hiểu, đi cũng chưa có lấy con dâu về bao giờ!” Nhảy từ ghế sofa xuống theo cái mông của di Tần cùng nhau vào bếp, nhìn di Tần rửa thái đồ, cô tự ở cửa tiếp tục làm bầm” Chúng ta có cần chuẩn bị sinh lễ không?”

“Tiểu Khiết à, con nói nửa ngày, rốt cuộc Tiểu Tien muốn cùng chó nhà ai ghép thành đôi?”

“Gần ban công nhà mình, đi cũng đoán được chứ, chính là Viên Viên ở cửa đối diện! Hắc, cái gì mà gọi là ghép đôi, con xem Tiểu Tien như con cưng của mình, nó có khả năng được gọi là hành vi con người! Loại hành vi này gọi là kết hôn!”

Di Tần bất đắc dĩ không thể làm khác hơn là đáp lại:” Được, thế thì tìm một ngày hoàng đạo kết hôn đi!”

“Đúng vậy!” Gật đầu, Bạch Thuần Khiết lập tức thay đổi về mặt lo lắng nói với di Tần:” Hôn sự của nó con đã định rồi, cha con với đi rốt cuộc có cần thời gian chứng minh không?”

Số sánh không thích hợp nhưng ý tứ của Bạch Thuần Khiết nói đúng là, căn bản cô không phản đối cha mình tái hôn. Gặp gỡ trẻ em có tư tưởng này, di Tần cũng coi như may mắn. Bè đưa chuột đưa cho cô, di Tần xấu hổ cười nói:” Ba con lúc nào cũng thông thả.”

“Đúng – người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng thật là tốt!”

“Linh tinh! Đi đi làm cơm, toàn dầu mỡ, con đi ra ngoài đi.”

“Thế không ai nói, Tiểu Tien còn đang ở nhà đối diện mà.”

“Vậy con đi hỏi Lục Cảnh Hàng đi, cùng nó thương lượng nên đặt sinh lễ như thế nào rồi còn chuẩn bị đồ cưới. Sau đó kết hôn tìm chúng nó chỗ ở.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3-2: Nam tóc ngắn – Bạch Thuần Khiết 2

edit: Mai Như Ảnh

“Kết hôn thật phiền phức.” Trong miệng lẩm bẩm, Bạch Thuần Khiết rời khỏi phòng bếp. Nhưng bảo cô đi tìm Lục Cảnh Hằng, có chút khó khăn. Dù sao, vừa nãy nhau mà cô lại là người không đẻ bụng, anh ta to lớn thế kia cũng không nhanh hết giận như vậy! Sau này hai người cùng là thông gia ..... Càng nghĩ, Bạch Thuần Khiết càng quyết định thực hiện theo phương châm: “Chuyện của mình là chuyện nhỏ, chuyện tình của Tiểu Tiệp lại là chuyện lớn”, đừng cảm mà xoắn bước đến cửa nhà đối diện.

Đang muốn với tay đi ấn chuông cửa, Lục Cảnh Hằng đã mở cửa trước. Bầu không khí xấu hổ ỉng.

“À ..... Tớ tới dất chó!”

“Vừa lúc nó ầm ỉ muốn về nhà.” Lục Cảnh Hằng thọt nhìn rất buồn bực nên không muốn nói nhiều lời vô ích với Bạch Thuần Khiết.

Vốn không cần gấp khuôn mặt này, chỉ tưởng tượng đến chuyện đại sự cả đời bảo bối của mình, lần đầu tiên Bạch Thuần Khiết xin lỗi người khác: “Lời tớ nói vừa rồi hủy bỏ nhé.”

Bị giật mình, trong mắt Lục Cảnh Hằng sắc màu đa dạng: “Lời nào?”

“Đương nhiên không phải câu ‘tớ tới dất cho về’! Chính là câu tớ nói kiểu tóc của cậu giống như tên tội phạm đang đi cải tạo í.”

Tâm trạng của Lục Cảnh Hằng cũng tốt lên, một câu nói như thế trong lòng lập tức thoải mái hơn, anh thực sự rất vui vẻ.

“Chỉ có điều cậu không hợp với tóc ngắn, kiểu tóc trước đây đẹp hơn.”

Lúc này đây anh rất muốn quay lại kiểu tóc lúc trước, Lục Cảnh Hằng ở trong lòng phân tích đầu ngón tay tính toán, ... ít nhất ..... phải 2, 3 tháng mới được. Kiểu tóc này thật đúng là cắt bỏ thì nhanh nhưng muốn dài thì lâu!

Đang chuẩn bị đem chính sự ra bàn bạc, Bạch Thuần Khiết đưa mũi lên ngửi, thấy một mùi cháy khê: “Cậu đang làm cơm à?”

“...” Cũng nghĩ tới việc này, Lục Cảnh Hằng nhanh chóng xoay người chạy đến phòng bếp, món ăn cũng đã đen hơn phân nửa.

“Ô ô ô, cậu thật đáng thương, thức ăn ngày hôm nay bị cháy hết rồi.”

“Còn một nửa cũng tốt rồi.” Lục Cảnh Hằng đem phần ăn chưa cháy ra đĩa to. Mâm nhỏ cũng không có đặt ở trên bàn, Bạch Thuần Khiết đã nhanh tay cho một miếng vào trong miệng: “Hm, cũng không tệ, mùi vị rất đậm.”

“Vậy cậu có muốn ăn hay không?”

“Có!” Cô không thích thể giới hai người, nhưng là bức tranh mới mẻ, cùng bạn ăn cơm dù sao cũng là lần đầu tiên.

Trên bàn cơm, Lục Cảnh Hằng kiên trì cùng Bạch Thuần Khiết nói về chuyện sinh lễ của hai con chó, chủ đề này có thể sử dụng từ điển điển khùng khùng của mình để hình dung nữ sinh này thật sự đặc biệt, những lời này không phải cả ngày chơi búp bê barbie trong sáng đáng yêu như thiên nữ mới có thể tồn tại trong đầu óc sao?

“Ồ kìa, thế thì định rồi nhé. Sau đó hai chúng nó đều ở chung, nhưng mỗi ngày chỉ ở cùng nhau 3 tiếng đồng hồ, ngoại trừ tắm bộ.”

“Được.” Kỳ thật anh nghĩ rất nhàm chán.

“Hôn lễ kia sẽ tổ chức vào cuối tuần, sinh lễ gồm 5 túi thức ăn cho chó, đồ cưới là ba rễ cây với thịt trắng, cậu buôn bán hơi bị lời nha!”

Lục Cảnh Hằng nheo lại con mắt nhìn Bạch Thuần Khiết, chỉ cười không nói thêm cái gì.

“Được rồi, cứ như vậy nhé, tớ về đây!” Hiện tại có khả năng cô phải đi rửa chén nên kiểm soát về nhà để tránh nhiệm vụ.

“Chờ một chút!”

“Chuyện gì?” Không phải gọi cô đi rửa chén chứ.

“Người kia ...” Có chút do dự, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Người vừa đưa cậu về nhà là ai?”

“Giáo Thảo à?” Cô chớp mắt.” Thế nào, chị lợi hại chứ, dĩ nhiên là Giáo Thảo?”

Chính cô cũng thừa nhận là bạn trai của cô! Lục Cảnh Hàng nhủ mi.

“Còn có việc gì sao?”

“Học kỳ sau tớ chuyển đến trường cậu học.”

“Thật không?” Đây đúng là một chuyện khiến người khác hưng phấn nha!

Nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của người kia, Lục Cảnh Hàng cuối cùng cũng tìm được chút vui mừng.” Thật.”

“...” Cứ tưởng xã hội cũ tú bà đứng đầu các cô nương, Bạch Thuần Khiết chia tay nắm cầm anh, coi trái coi phải nói rằng.” Nhìn bộ dạng này, hơn nữa học tập thành tích tốt. Anh cũng có thể làm Giáo Thảo.”

Một câu nói thành thực nhưng ở trong lòng Lục Cảnh Hàng khơi dậy một tầng lớp rung động, suy nghĩ viển vông.” Trờ về đi.”

“Được! Tạm biệt!~”

Chân trước ra khỏi cửa, lập tức Bạch Thuần Khiết phát hiện cô cùng Tiểu Tiệp mang trên người một đặc tính chung – ăn rồi chạy. Vừa rồi không phải nói Tiểu Tiệp đòi về nhà trước hay sao? Cúi đầu hung hăng mà trừng mắt liếc nhìn bảo bối của mình, thật đúng là không phát hiện, cô cùng bọn con trai thiên hạ có thói quen giống nhau!

Chú thích: Giáo Thảo chính là chỉ nam sinh đẹp trai trong trường học, đây là ngôn ngữ của Đài Loan, chỉ ở chỉ cây cỏ, nghĩa rộng làm nam sinh rất đẹp trai trong một trường học, cùng Giáo Thảo tương đối ứng với chính là hoa hậu giảng đường.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thuần Khiết – Cảnh Hàng .

edit: Mai Như Ảnh

Cuối tuần là hôn lễ của Tiểu Tiệp, vừa vặn cũng là lúc Bạch Thuần Khiết cùng Lục Cảnh Hàng đi báo danh.

Mặc dù đã cầu nguyện suốt một tuần, vừa đến trường đã nhìn, Lục Cảnh Hàng không được chia cùng lớp với mình. Nửa mắt híp lại, Bạch Thuần Khiết giọng điệu chua chát mà nói:” Lớp thực nghiệm haiz”

Mỉm cười, Lục Cảnh Hàng cũng không biết làm thế nào, có trời mới biết là anh suy nghĩ nhiều muốn học chung lớp với cô.

Bạch Thuần Khiết dắt Lục Cảnh Hàng đi lên lớp thí nghiệm báo danh vừa vặn đi qua lớp của bạn học Giáo Thảo. Song ở trong lớp vừa thấy cô là lập tức ồn ào bùng nổ, quay đầu vừa đi bên trong lớp vừa nhìn, bạn học Giáo Thảo hình như không có nhìn mình chăm chú, trái lại chuyển con mắt mà nhìn chăm chăm nam sinh bên cạnh cô. Ồ, không phải cậu ta bị Lục Cảnh Hàng mê hoặc chứ? Trợn một bên lông mi, Bạch Thuần Khiết bắt đầu tưởng tượng mình thế nào lại bị đem vứt vào sọt rác, sau đó một câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa được sinh ra ...

“Chính là phòng học này rồi, nếu cậu tan học sớm thì chờ tớ ở đây, tớ về sớm sẽ chờ cậu.”

“Được.” Lục Cảnh Hàng gật đầu.

“Tớ đi đây, bye.” Xoay người rồi đi đến cầu thang, đi qua tấm chắn song kia, lại một trận ồn ào.

Đứng ở cửa nhưng không vào lớp, Lục Cảnh Hàng nhìn bóng lưng kia càng chạy càng xa, nghe lớp bên cạnh ầm lên một tiếng, không khỏi khẽ nhủ thầm.

Trong lớp thực nghiệm của trường cao trung Thị Nhất Trung có hai người, mà Lục Cảnh Hàng rất không may mắn được chia tới lớp của cô chủ nhiệm đặc biệt Đường Tăng kia. Lý do là vì các lớp khác cũng sẽ báo danh cho tới khi nào xong thì thôi, lớp bọn họ không phải đóng tiền từ lúc đầu. Bởi vậy chỉ có thể khổ Bạch Thuần Khiết, xe đạp ở bậc thang cũng đã bị ngồi nóng hổi.

Rướn cổ nhìn thấy xe của ‘con nhà giàu’, lập tức sau mười hai giây, tính xấu của Bạch Thuần Khiết dần dần sống lại. Tại thời điểm này bình thường các bạn học tự nhận là nhóm đại công chúa vạn người mê nhìn thấy cô bắt đầu đến gần và nói.

“Bạch Thuần Khiết, báo danh xong chưa?”

“Rồi.” Thường ngày thì không có thân thiết, hôm nay lại chạy tới làm quen, loại hành vi này trong mắt Bạch Thuần Khiết rất đáng bị khinh bỉ.

“Tên kia, đang chờ cậu à?”

Không phải là, có nhiệm vụ nhìn xe chứ? Bạch Thuần Khiết lười hé răng, chỉ nháy mắt thay thế câu trả lời.

Đại công chúa nhìn ra được cô không đứng đợi các cô ấy, nhưng chỉ muốn hỏi thăm bạn học mới chuyển đến, các cô phải ‘chịu nhục’. “Có thể hỏi một chút, cậu đang đợi bạn mới chuyển đến học cùng trường chúng ta à?”

Có khả năng không thể, sao các cậu không tự đi hỏi? Nháy mi mắt bên phải, Bạch Thuần Khiết đi thẳng vào vấn đề mà nói: “Các cậu quan tâm cậu ấy hả?”

“À thì ...” Vài người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cùng nhau cười rụt rè mắt tự nhiên. Nhìn một đám người trước mắt mình có hành động như vậy, Bạch Thuần Khiết nghĩ thầm, cùng là bạn học năm 2, ai còn không biết ai? Các cậu mỗi ngày ở cùng một chỗ, đoán chừng lần này lại đoàn kết mà thích cùng một người chứ, thực sự là một đám mê trai có trình độ biến thái!

“Chúng tớ chỉ muốn hỏi một chút, không có ý gì cả.”

“Nếu không có ý gì thì tôi nói hay không cũng không quan trọng, chứ?”

“...” Đại công chúa vừa nháy mắt cho nhau vừa làm bộ mặt xấu, rốt cuộc một trong số những người đó mở miệng lớn tiếng, giọng điệu còn vội vàng: “Nghe lời này của cậu, có cảm giác không vừa ý mình?”

Vội nghĩ ngợi, nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Thuần Khiết dựa vào cái gì mà bị tập đoàn mê sắc chọc giận? Nghĩ tới đây, cô giả làm bộ khí thế: “Chị mày mới là vua ‘cười hừ hừ nói’! Đúng thì thế nào, không đúng thì sao? Các cậu quản được à?”

“Mày, mày đúng là da mặt dày!”

“Còn hơn các cậu, tôi đúng là một tảng băng —” “có ý kéo dài âm, Bạch Thuần Khiết đắc ý hai mắt tia chớp chớp.

Có điều là một thời đắc ý sẽ dẫn đến một thời phiền phức, nhìn đám công chúa ngu ngốc kia, Bạch Thuần Khiết mới phát hiện bạn Giáo Thảo đang ở gần đây nhìn mình.

“Nhìn cái gì, chưa thấy qua à?”

“...” Muốn nói lại thôi, bạn học Giáo Thảo trầm mặc chỉ trong chốc lát nói: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi, buổi chiều ra ngoài đi chơi?”

“Không được, hôm nay tớ có việc rồi.”

“Việc gì?”

“Bí mật!” Cô không phải là kẻ ngu si, cô mà nói ra chuyện con chó nhà mình làm hôn lễ nhất định sẽ bị cậu ấy chê cười.

“Đúng là bí mật, tớ cũng không biết được sao?”

“Xùy, buổi trưa ngày mai cùng nhau ăn cơm đi.”

“Nhớ nhé, là cậu nói, đừng quên đấy.”

“Tớ cũng không phải là bà lão già mất chứng giảm trí nhớ, chuyện này sao lại không nhớ cho được!”

Ngay sau đó, hai người bám dính lẫn nhau, nói đông nói tây, cuối cùng bạn học Giáo Thảo vừa đi trên đường vừa chọc lét Bạch Thuần Khiết. Nghe bạn học Giáo Thảo nói có một ‘giáo thảo’ khác cũng mới xuất hiện, nếu theo như cậu nói, cô cũng không phủ định.

Hai người đang trò chuyện nóng hổi, cười đến thoải mái thì Lục Cảnh Hàng ở lớp cô chủ nhiệm Đường Tăng mới buông tha cho anh. Lục Cảnh Hàng từ lớp học đi ra, hai mắt cùng dò xét đường như bắt đầu tìm kiếm Bạch Thuần Khiết, trên mặt của nam sinh kia đang chờ đợi người không biết đã làm say mê bao nhiêu mối tình đầu của thiếu nữ, chỉ chờ mong nam sinh tìm được người mình muốn tìm, trên mặt lại nhanh chóng bịt kín một tầng không hồn giận, một tầng mất mát.

Đứng một chỗ quan sát, anh không hẳn có thể nhận là bạn học Giáo Thảo là ai, nhìn xa như vậy, anh liếc mắt nhìn thấy người đi bên cạnh Bạch Thuần Khiết chính là người đã hôn cô ngày đó. Từng bước từng bước một tới gần, trong lòng Lục Cảnh Hàng cảm thấy không nên quấy rầy bọn họ. Thế nhưng anh ‘đã quấy rầy’ bọn họ, anh nhìn cũng khó chịu. Cuối cùng, anh vác cặp sách sau lưng xuất hiện trước mặt hai người bọn họ.

“Có đi không?”

“Lớp các cậu rốt cuộc cũng tan học rồi! Lớp thực nghiệm đúng là lớp thực nghiệm, sự chịu đựng so với chúng ta còn mạnh mẽ hơn!” Nói, Bạch Thuần Khiết vẫy tay chào tạm biệt bạn học Giáo Thảo: “Chúng tớ đi đây, ngày mai gặp lại?”

“Trời, giới thiệu một chút đã!” Giáo Thảo nhanh tay muốn kéo Bạch Thuần Khiết lại, ánh mắt cũng ngoác ngoác nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hàng.

“Giới thiệu cái gì, hai người không được đi chơi, thời gian chơi của cậu ấy chỉ biết ra thư viện đọc sách?”

“Thật sao, học chăm quá?”

Dừng dừng cười, Lục Cảnh Hàng không hé răng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cổ tay của Bạch Thuần Khiết. Nếu như quá ba giây, tên chết tiệt kia không buông tay, Lục Cảnh Hàng nghĩ mình phải nhúng tay vào. Cũng may chưa đến 2 giây, Bạch Thuần Khiết giãy dụa – thoát ra. Ngày đầu tiên của học kỳ mới sẽ làm giáo viên đau đầu khi phát hiện chuyện tình này.

“Được rồi, không lèo nhèo nữa, chúng tớ đi đây!”

“Rốt cuộc cậu sốt ruột về nhà làm gì?” Bạn học Giáo Thảo nghi hoặc. Hiện tại thấy cô liều mạng muốn cùng nam sinh kia cùng nhau về nhà, thì càng nóng lòng như lửa đốt.

Bạch Thuần Khiết đẩy xe đi ra, không đợi cô mở miệng, Lục Cảnh Hàng giành

Nói hai chữ “Kết hôn.” Đúng là kết hôn, nhưng nhân vật chính là con chó của bọn họ.

Nghẹn họng một lúc, bạn học Giáo Thảo nhìn bóng dáng hai người ngoài cửa sổ, bị Lục Cảnh Hàng nói hai chữ đầy dọa cậu, đầu choáng váng não căng ra. Rốt cuộc cậu ta là ai của cô? Mỗi nguy hiểm càng ngày càng mãnh liệt, Lục Cảnh Hàng hoàn toàn bị anh xếp vào sổ đen.

****

“Nhất bái thiên địa – Nhị bái cao đường – Phu thê giao bái!”

Theo giọng nói cô ngẩng đầu, Bạch Thuần Khiết sợ đến mức lao đảo lùi về phía sau. Tại sao, tại sao lại thành cô bái đường? Không phải Tiểu Tiệp cùng Viên Viên à? Hơn nữa tân lang của cô lại là Lục Cảnh Hàng! Vớ vẩn, hai người bọn họ là thông gia mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-2: Thuần Khiết – Cảnh Hàng . 2

edit: Mai Như Ảnh

Sốt ruột một lúc, Bạch Thuần Khiết từ trong mộng vùng vẫy tỉnh dậy, xoay người ngồi dậy. Cô thầm thở dài, cũng may chỉ là một giấc mơ. Quay đầu nhìn cái gương phía tủ đầu giường, bên trong gương là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bủng ra sữa của mình, khuôn mặt ngây thơ của cô so với tác phong thường ngày đúng là trái ngược nhau. Thừa dịp trước khi mình chưa miên man suy nghĩ, Bạch Thuần Khiết xuống giường tiến vào phòng vệ sinh tắm rửa mặt, chải đầu.

Ăn bữa sáng xong, ra khỏi cửa, đã thấy Lục Cảnh Hàng đứng ở ngoài cửa chờ cô.” Đi thôi!”

“À ... được.” Bạch Thuần Khiết có chút nói lắp, lý do chỉ có mình cô biết, dù sao người khác cũng không có cách nào đi xuyên qua trong giấc mơ của cô tìm lý do. Chẳng biết vì sao cảm thấy xấu hổ, cô lúi lúi kìm ức hôn lễ ngày hôm qua nói:” Ngày hôm qua Tiểu Tiệp thể hiện không tệ chứ?”

“Lúc vái lạy á?”

“Đương nhiên, tớ làm nó liền làm theo, lợi hại chứ?”

“Tớ nghĩ cậu là muốn nói, cậu thể hiện không tệ.” Lục Cảnh Hàng cười khẽ ngoảnh đầu lại nhìn người đằng sau.

“Bị cậu vạch trần! Không phục!” Quá kém, dĩ nhiên cô không dám cùng anh đối diện! Một giấc mơ thôi liền đem một đời lầy lùng của cô làm hỏng.

Có một câu trò chuyện một câu không, hai người cười xe đạp đi đến trường học. Ngày hôm qua tới báo danh Thị Nhất Trung, Lục Cảnh Hàng đã khiến không ít người chú ý, ngày hôm nay sáng sớm lại cùng Bạch Thuần Khiết tới trường thật khiến người khác càng để ý.

Xe đỗ ở cổng, Đại Bác đang đợi Bạch Thuần Khiết cũng không biết là đúng dịp gặp bọn họ ở nhà xe, thấy cô liền chạy đến chào hỏi:” Tiểu Khiết, là ai vậy?”

“Học chung!” Khóa kỹ xe, Bạch Thuần Khiết cười hi hi hých người Đại Bác, một bên sờ bụng Đại Bác một bên trả lời.

Có lẽ là bạn học Đại Bát lớn lên rất giống phật Di Lặc *, bộ dáng của cậu cùng Bạch Thuần Khiết không có khiến Lục tiểu thỏ giận.” Tôi mới chuyển đến, tên Lục Cảnh Hằng.”

“Ngày hôm qua có nghe đến, rất nổi tiếng nha!” Đại Bát ở trong trường cũng là nhân vật có tầm quan trọng, lớn lên không giống tác phong thần tượng thế nhưng sức mạnh 100%, nữ sinh vây cậu cũng không ít, trong đó nhất định sẽ Đại Chi ‘loa phát thanh’. “Nhưng, tớ muốn hỏi một chút, cậu với Tiểu Khiết có quan hệ gì, người thân? Tại sao lại cùng nhau đến trường, cùng nhau về nhà?”

“Chúng tôi là hàng xóm.” Hai người không hẹn mà cùng trả lời.

“Hóa ra có chuyện như vậy.”

“Hóa ra có chuyện như vậy.” Đại Bát nói, con mắt Bạch Thuần Khiết nhìn lướt qua hơi.” Có phải có người lớp cậu nhờ cậu hỏi hộ?”

Đại Bát giả ngu.” Ai vậy?”

“Cậu nói là ai?! Dù sao cũng không phải là nữ!”

“Tớ không biết .... Không biết—” tiếp tục giả ngu, Đại Bát nhếch miệng cười toe toét.” Được rồi, buổi trưa có đi chơi không?”

“Tớ đã nói với bạn Giáo Thảo nhà các cậu, chỉ ăn cùng nhau thôi.”

“Cậu mà cũng lúc ngu ngốc à? Tớ đi đương nhiên cậu ấy cũng đi, tớ không đi, cậu nghĩ cậu ấy sẽ đi à!”

“Được.” Sau khi bằng lòng, Bạch Thuần Khiết nhớ tới Lục Cảnh Hằng mới đến, quay đầu hỏi nói.” Buổi trưa cậu về nhà hay ăn ở trường?”

“Trường học.”

“Vậy cậu đi canteen hay là theo chúng tớ đi ra bên ngoài?”

Nghe cô cũng muốn kêu Lục Cảnh Hằng, Đại Bát tranh thủ chen vào nói.” Đệ tử của gia đình lớp thực nghiệm đã bị lạc lối bởi phần tử xấu nha.”

“Đánh bi-a thì cũng hư hỏng à?”

“Tôi không đánh bi-a, tôi ăn canteen là được rồi.” Trên mặt Lục Cảnh thoải mái, trong lòng lại nghĩ khác. Anh vốn tưởng rằng Bạch Thuần Khiết phải bởi vì mình mới đến và cùng anh ăn bữa trưa.

“Vậy đi, cậu ở trường học, bọn tớ ra ngoài ăn.” Một bên là bên ngoài thể gian, một bên là chăm sóc con người mới, trái tim Bạch Thuần Khiết chính là lựa chọn phương án 1.

Phía trước là phòng học, dăm ba câu nói lời từ biệt trên cầu thang bất đồng phương hướng. Kỳ thật đáng lẽ Đại Bát cùng Lục Cảnh Hằng đi một cầu thang, thế nhưng lại không không biết nói gì, đi cùng một chỗ thì rất là xấu hổ. Hơn nữa, cậu đứng về phía bạn Giáo Thảo, không cần phải đi cùng Lục Cảnh Hằng. Sau khi về lớp, Đại Bát hiểu ra Lục Cảnh Hằng nhìn Bạch Thuần Khiết bằng ánh mắt khác, cậu cảm thấy người anh em tốt của mình không được yên ổn.

Đúng vậy, ngay từ lần gặp đầu tiên Lục Cảnh Hằng xuất hiện ở trường học, bạn học Giáo Thảo chiến đấu đến nỗi thần kinh căng thẳng, tự nhiên cũng đề mắt đến Bạch Thuần Khiết, mới ngày đầu tiên khai giảng, cậu ta lên lớp đã đứng ở cổng cùng Bạch Thuần Khiết.

“Đại ca, không thấy chán à? Em lên lớp rồi thì cùng đi ăn đi, anh còn nhìn cái gì?” Quan trọng là ..... Cậu lại rất khó chịu, chủ nhiệm của cô mà phát hiện thì sao? Giáo viên lớp Bạch Thuần Khiết có quen biết với bác Bạch, đến lúc đó nhất định đem chuyện yêu sớm báo tin cho bác ấy. Tuy rằng bác Bạch rất yêu thương con gái của mình, không bao giờ dùng bạo lực để dạy dỗ, thế nhưng bác ấy sẽ cắt nguồn tài chính nhỏ nhoi của cô, Bạch Thuần Khiết cũng không muốn một tháng có ít tiền tiêu vặt, chỉ có thể chơi được hai ván bi-a.

“Sợ cái gì, nếu giáo viên hỏi, tao bảo tao đi mượn sách.”

“Thôi đi, anh đi học mà cũng nghe giảng sao?”

“Đừng xem thường tao! Bọn mày ở lớp dưới học lịch sử rồi chứ, bọn tao mới học xong, có cần tao nói y như giáo viên giảng không?”

Hăng hái đầu tiên, Bạch Thuần Khiết dương dương tự đắc.” Nói một chút đi!”

“Nói được gạch men chủ nghĩa!”

“À?” Sừng sốt hai giây, Bạch Thuần Khiết phản ứng, thổi phồng một tiếng cười to nói.” Chủ nghĩa Mác chứ!”

“Ừ thì tớ có ý nói sai!”

“Đi, cậu nói có ý thì là có ý! Đi nhanh lên đi, tạm biệt!”

Bạn học Giáo Thảo gật đầu, trước khi đi cố ý nghiêng người sát gần Bạch Thuần Khiết nói:” Tạm biệt ...”

Rùng mình, tên này thật sự là không muốn sống nữa, giáo viên phát hiện thì bị bắt là chết! Bạch Thuần Khiết lắc đầu thờ dài xoay người trở về phòng học, hoàn toàn không chú ý tới .....ở đầu cầu thang khác có ánh mắt cực nóng nhìn cô thật lâu.

Lục Cảnh Hàng đứng ở phòng làm việc dành cho giáo viên, môi nhếch lên, tất cả ở trong mắt thật khó chịu. Đặc biệt lúc anh nhìn thấy Giáo Thảo nghiêng người, lần đầu tiên anh muốn sử dụng bạo lực.

Buổi trưa ở căn tin, bởi vì trong lòng có chút chuyện buồn bực, mới đến lại lẻ loi một mình, Lục Cảnh Hàng lập tức đã bị đồng đạo nữ sinh đặt danh hiệu là Hoàng Tử Ưu Sầu. Danh hiệu mặc dù rất tầm thường nhưng hợp với tình cảnh hiện tại của anh. Kỳ thật một mình ăn uống cũng không có gì, chỉ là anh nghĩ vì sao Bạch Thuần Khiết phải ở cùng một chỗ với nam sinh kia. (ghen đấy).

“ Ăn một mình sao?” Ngày hôm qua tiếp cận Bạch Thuần Khiết không được, các Đại công chúa kinh ngạc, rốt cuộc cũng có cơ hội tiếp xúc với Lục Cảnh Hàng, vài người bùng cả mèn cùng nhau ngồi cùng bàn với anh. Trong đó có một người thân thiện làm quen nói:” Nghe nói cậu là học sinh mới chuyển tới lớp Thực Nghiệm?”

Đối mặt với nữ sinh xa lạ, Lục Cảnh Hàng nói càng ít, chỉ mỉm cười gật đầu thay cho câu trả lời.

“ Vậy cậu có biết Lý Tư không?”

“ Hình như có nghe qua.”

“ Người ấy là anh họ tớ, thành tích học tập rất tốt, luôn luôn đứng TOP 10.”

“ Thế à.” Lục Cảnh Hàng cười, hình như anh có thấy tên này trong bảng xếp hạng của trường rồi.

“ Nếu chúng ta có cùng quen biết một người coi như là bằng hữu chứ?” Phải công nhận công lực tiếp cận của đám công chúa nhà giàu kia thật thâm hậu. Lục Cảnh Hàng bị buộc bắt buộc đi gật đầu, các cô càng hưng phấn kích động mà đề nghị:” Nếu không thì bọn tớ gọi cậu là anh nhè, bọn tớ không có ý gì đâu, nghe nói cậu học rất giỏi, sau này bọn tớ sẽ nhờ cậu chỉ bảo một số bài tập!”

Chỉ là chỉ bảo một số bài tập thì cần gì kết nghĩa anh em chứ, trong lòng nghĩ là vậy nhưng Lục Cảnh Hàng không giỏi về khoản cự tuyệt. Vì vậy “không đồng ý” bị xuyên tạc thành “cam chịu.”

“Anh Cảnh Hàng!” Đám công chúa đồng loạt vỗ tay, tiếng vỗ tay vang dội làm náo loạn cả khu căn tin.

chú thích:

Di-lặc hay Di Lặc (zh. 彌勒, sa. maitreya, pi. metteyya là cách phiên âm, dịch nghĩa là Từ Thị (慈氏), “người có lòng từ”, cũng có tên khác là Vô Năng Thắng (zh. 無能勝, sa. ajita), phiên âm Hán-Việt là A-dật-đa, là một vị Bồ Tát và cũng là vị Phật cuối cùng sẽ xuất hiện trên trái Đất. Trong Phật giáo Tây Tạng, Bồ Tát Di-lặc được thờ cúng rất rộng rãi. Cõi giáo hóa của Bồ Tát hiện nay là trời Đâu-suất (sa. tuṣita). Theo kinh điển, Bồ Tát Di-lặc sẽ giáng sinh trong khoảng 30.000 năm nữa.

Trong tranh hay tượng, Di-lặc ngồi trên mặt đất, biểu tượng sẵn sàng đứng dậy đi giáo hóa chúng sinh. Tại Trung Quốc, Bồ Tát Di-lặc cũng hay được trình bày với tướng mập tròn vui vẻ, trẻ con quần quít xung quanh. Người ta tin rằng đó chính là hình ảnh của Bồ Đại Hòa thượng, một hóa thân của Di-lặc ở thế kỉ thứ 10. Nếu năm đức Phật xuất hiện trên trái đất nói trên được xem là hóa thân của Ngũ Phật thì Bồ Tát Di-lặc được xem như hóa thân của Thành sở tác trí (xem Phật gia, Ngũ trí).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-1: Thuần Khiết – Tiên Tiêu Vật

Biên Tập: Mai Như Ảnh

Anh Cảnh Hàng? Sau khi ăn trưa xong, Bạch Thuần Khiết vừa vào đến cửa thì nghe được nhóm Đại công chúa cô ý khoe khoang, nhìn sắc mặt hạnh phúc vui sướng, cơm buổi trưa lập tức có loại muốn vượt ngục. Lục Cảnh Hàng à Lục Cảnh Hàng, chưa từng nghe qua có câu “trước là kết nghĩa anh em sau thành người yêu”? Đám em gái như thế kia, cậu rốt cuộc muốn có mấy người yêu? Ừ thì kết nghĩa, cậu trọn to mắt mà nhìn nha, đám tập đoàn biến thái lấy lại cho Tiểu Tiễn nhà cô làm em gái, bọn tớ không đáp ứng!

Rất kiên cường! Bạch Thuần Khiết đi vào phòng thí nghiệm hóa học tìm Lục Cảnh Hàng để nói chuyện, kết quả không nghĩ tới là, không riêng cô bực bội mà không nhìn anh, dĩ nhiên anh cũng ăn ý coi cô là không khí!

Gấp lướt qua, Bạch Thuần Khiết hồn hên xoay người hướng về phía bóng lưng trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hàng. Nếu không phải ở trường học, cô đã cời

giày đập vào gáy của anh rồi.

Cứ như thế cho đến sau bữa ăn trưa, sự hòa hợp của hai người đã biến mất, hai người cũng chẳng biết vì sao. Trận này có vẻ chưa đủ làm nóng cuộc chiến tranh lạnh dĩ nhiên lạnh lẽo thì lạnh cả tháng.

Hơn nửa học kỳ, hai người cũng chỉ cùng nhau đi học như ngày đầu tiên khai giảng, còn các thời gian khác mình làm việc của mình, kệ người ta. Ở nhà gặp nhau cũng không nói một câu nào, ở trường tránh mặt nhau. Đương nhiên, có người nhìn rất hài lòng.

Giờ thể dục buổi sáng, toàn bộ học sinh tập hợp ở sân trường, bên người Bạch Thuần Khiết không thể thiếu bạn Giáo Thảo đang tản bộ, bên người Lục Cảnh Hằng là nhóm Đại công chúa vây quanh.

Giờ lên lớp cũng hỏi, giờ thể dục cũng hỏi? Giả bộ cũng không phải giả bộ! Lướt mắt các đám biến thái đang cầm sách giáo khoa kia, Bạch Thuần Khiết một hồi chán ghét.

Chơi suốt một ngày, buổi tối tự học, bạn Giáo Thảo có ý muốn đưa Bạch Thuần Khiết về nhà, nhìn thấy Lục Cảnh Hằng. Cậu cố ý dựng vai vênh vào mà vượt qua. Hành vi như vậy nếu như lại chiến tranh lạnh, Lục Cảnh Hằng có khả năng bật lại. Thế nhưng hiện tại anh chỉ quan tâm Bạch Thuần Khiết có phản ứng gì.

Thật ra bọn họ biết, nhưng ở tình huống này cô muốn nói gì sao? Thì chiến tranh lạnh vậy, cô cũng không muốn thua. Lảng tránh ánh mắt của Lục Cảnh Hằng, Bạch Thuần Khiết ngồi phía sau xe Giáo Thảo.

Lúc này Lục Cảnh Hằng đã biết kim đồng hồ Bạch Thuần Khiết chỉ về phía ai. Một trận chua xót, anh đạp xe chạy nhanh về nhà.

Chờ Lục Cảnh Hằng rời khỏi, sắc mặt Bạch Thuần Khiết dài phân nửa, kéo tay Giáo Thảo nhảy xuống xe, giọng điệu trách cứ mà nói “” Cậu có ý??? Muốn gì hả?”

Về mặt vô tội, bạn học Giáo Thảo nói:” Tớ làm sao?”

“ Cậu cho là tớ mù à? Ai bảo cậu đừng hấn làm chi?”

“Đường nhỏ như thế, khó tránh khỏi nha!”

“ Tại sao tớ không bị đụng vào người khác?”

Thấy tính tình cô ngày càng không được tốt, Giáo Thảo dỗ dành cô:” Được rồi, được rồi, tại tớ buồn chán không được sao?”

“ Cùng buồn chán giống nhau thôi!” Lên xe, Bạch Thuần Khiết muốn rời khỏi, sau khi lên xe ngồi lại bị một bàn tay chặn ngang.” buông tay.”

“ Không phải nói là tớ đưa cậu về sao?”

“ Cậu đi xe máy, tớ đi xe đạp, cậu đi nhanh hơn, tớ đi trước không được à?”

“ Được, cậu đi trước, tớ đuổi theo sau.”

Tình huống xấu như vậy, nếu như bạn Giáo Thảo không nhường bộ, nếu cậu và Bạch Thuần Khiết vẫn tiếp tục thế này sẽ xảy ra cãi nhau mất, mặc kệ có tiếng hay không tiếng động. Theo định luật vật lý nếu gặp vấn đề trên nên nhường nhịn, hai cực khác hút nhau, cùng cực đẩy nhau.

Dọc theo đường chọc cười liên tục, Bạch Thuần Khiết xấu tính rút cuộc đuổi cậu về. Tới dưới nhà, bạn Giáo Thảo bám dính lấy cô như trước không cho cô đi.” Nói thêm một chút nữa đi.”

“ Cậu còn muốn kể truyện cười nữa à?”

“ Tớ còn tưởng, ngày hôm nay lúc đi học thời gian 2 đứa bên nhau.”

“ Chà chà, lớp cậu thật dễ, còn kể truyện cười ở lớp.!”

“ Nói móc tớ à.”

“ Biết là tốt rồi, đi học lại chơi đùa, cậu không thấy có lỗi với sách của cậu sao?”

“ Vậy cậu cũng đừng quản, tớ sẽ không làm cậu thất vọng đâu!”

“ Buồn nôn –“ Bạch Thuần Khiết lè lưỡi.” Cậu đừng làm tớ buồn nôn?”

“ Vậy tính cái gì?” nói, bạn học Giáo Thảo một tay kéo cô vào trong lòng.” Đã lâu không GOODBYE KISS!”

“ Rốt cuộc phải thế à? Tớ đâu có muốn vậy đâu!” Phối hợp nghiêng mặt, nhưng Bạch Thuần Khiết không nghĩ tới lúc này đây bạn trai Giáo Thảo của cô tưởng là hôn môi. Trong lúc mặt bị bức ép, cô tròn tròn hai mắt kinh ngạc nhìn, mắt thấy hai đôi môi sẽ đụng vào nhau, Tiểu Tiệp cùng Viên Viên không

biết từ nơi nào đi ra, hướng tới Giáo Thảo sửa âm ỉ, nghe răng đe dọa cậu.

“Ái, được rồi, đừng kêu!” Từ trong ngực giấy dựa thoát ra, Bạch Thuần Khiết vội vàng ngồi xổm ngăn con của mình cùng con dâu lại, một bên an ủi chúng nó một bên quay đầu hướng tới Giáo Thảo nói: “Cậu đi trước đi.”

“... (đi đi).” Hai con chó đồng loạt kêu, nó đi theo vừa sửa vừa đuổi cậu ra khỏi khu này, nếu cậu không đi khẳng định nhân vật chính trong cái khi phố nhỏ này sẽ là cậu.

Nhìn người xa lạ biến mất trong bóng đêm, rốt cuộc Tiểu Tiệp và Viên Viên cũng ngừng kêu, hai tên tiểu tử này mở to mắt chỉ bằng ¼ mắt của con người, giống như đang quan tâm cô có bị tổn hại hay không. Bạch Thuần Khiết hé miệng nở nụ cười, ánh mắt chớp chớp như đêm nay là trăng tròn.” Các con yên tâm đi, mẹ không sao đâu! Nhưng bị các con dọa sợ muốn chết! tại sao lại tự đi tản bộ thế này?” Đứng dậy ngẩng đầu, Bạch Thuần Khiết nhìn lên lầu ngọn đèn lơ mờ giữa cửa, bóng dáng quen thuộc bị chiếu xạ trên mặt đất.

“Viên Viên, đã về, chúng ta đi lên.”

“Gâu...” Viên Viên ngó Bạch Thuần Khiết lại ngó nhà của chủ nhân mình, cuối cùng lưu luyến hôn Tiểu Tiệp rồi vui vẻ theo Lục Cảnh Hàng lên lầu.

Cái gì thế này? Mang theo hai con chó xuống dưới đi tiểu? Bạch Thuần Khiết sững sờ đứng tại chỗ không hiểu. Muốn nói vì sao Lục Cảnh Hàng lại ở dưới lầu, đáp án rất đơn giản, nhất định anh đoán được có người đưa cô về nhà, hơn nữa có người muốn GOODBYE KISS với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-2: Thuần Khiết – Tiên Tiêu Vật 2

Biên Tập: Mai Như Ảnh

Dắt Tiểu Tiệp đi tản bộ một lúc, Bạch Thuần Khiết mới lên lầu. Vào nhà, thấy sắc mặt cha trắng bệch khiến cho cô bắt đầu kinh hãi. Nhìn bộ dáng nghiêm túc kia, không phải là cha nhìn thấy rồi chứ? Thử hỏi xem, Bạch Thuần Khiết thử đánh tiếng: “Ba, có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có.” Ông Bạch chau mày, đi thẳng vào vấn đề: “Buổi chiều chủ nhiệm lớp con có gọi điện cho cha, bảo gần đây thành tích của con xuống dốc! Đứa nhỏ này sao lại thế này, càng là thời điểm quan trọng càng lơ là! Không phải bảo con tìm Lục Cảnh Hàng ôn tập sao, tại sao lại không đi!”

“Không có, không có thời gian.” Vừa mới rùng mình mà xác thật chẳng có thời gian, cũng ngại mất sĩ diện.

“Mà buổi trưa vẫn còn có thời gian đi đánh bi-a?!”

“...” Há hốc mồm, không ngờ chủ nhiệm lớp ngay cả cái này cũng biết!

“Bắt đầu từ hôm nay, hàng ngày sau khi tan giờ học thì đều đến chỗ Cảnh Hàng để học. Bằng không một xu tiêu vật cũng không có!”

Vì tiên tiêu vật, Bạch Thuần Khiết rốt cục cũng trở thành đối tượng cho Lục Cảnh Hàng dạy kèm. Sau khi tan giờ học của nhà biến thành đóng trước mũi cô, còn cửa đối diện lại mở rộng với cô.

Quảng túi sách lên trên ghế sa lon Lục gia, Bạch Thuần Khiết trợn song mâu đang lóe lên dạng “Đánh chết cũng không khuất phục” nhìn chăm chú Lục Cảnh Hàng. Đương nhiên, Lục Cảnh Hàng cũng không phải ngọn đèn hết dầu, không chịu bị người ta nhìn suông. Từ lúc anh biết thì đã sớm luyện thành thói quen, vì vậy dưới cái nhìn quật cường chăm chú của người nào đó anh vẫn thoải mái thay đổi trang phục.

“Cậu không thể đi sang phòng khác thay quần áo à?” Bạch Thuần Khiết bức bối, đôi mắt không biết nên nhìn vào đâu.

Sống lưng tròn bóng chuyển động, Lục Cảnh Hàng cúi đầu liếc xéo đối phương mà không đáp. Dù như thế nào thì anh cũng không biết là ngay từ lúc vào cửa thì cô ta đã tìm cách để cãi nhau.

“Cậu có nghe thấy lời của tớ không?”

“Đã thay xong rồi.”

“...” Bạch Thuần Khiết ngẩng đầu, miệng giống như cá hộp nước mấp máy vài cái, nhưng lại không nói ra nửa chữ.

Trận đầu đã bại, tiếp theo thì Bạch Thuần Khiết nghĩ biện pháp để gỡ hòa. Nhưng hôm nay Lục Cảnh Hàng cứ như có Thần Tiên nhập xác nên không bị cô chọc giận. Cô ngậm nga, anh như không nghe thấy vẫn giảng công thức toán học cho cô nghe. Cô vẽ phác họa, anh như không thấy vẫn viết các cụm từ Anh ngữ cho cô xem. Cô giả bộ ngủ, anh không nói một lời cầm lấy giấy cuốn sách quẹt qua mặt cô... Suốt một giờ bỏ tù đã kết thúc, rốt cục Bạch

Thuần Khiết không nhịn được mà bùng nổ.

“Ba tớ cho cậu bao nhiêu tiền phí dạy kèm? Vậy cậu đã thực sự làm cho người ta thích thú với việc bù đắp bổ sung chưa?”

Ngẩng đầu nhìn về phía kẻ vỗ bàn mà nhảy dựng lên, Lục Cảnh Hàng ánh mắt ảm áp “Không phải đã bắt đầu dạy thêm sao, vậy tiếp tục ngồi xuống đi.”

Cái gì là bốn lạng ừ siêu ngàn cân, Bạch Thuần Khiết đột nhiên cảm giác được con người trước mặt này quả thật chính là Trương Tam Phong tái thế! Anh chỉ nói một câu vô cùng đơn giản như vậy mà không ngờ lại khiến cho mình lập tức không biết nên đối đáp gì nữa. Hành vi vẫn luôn khiêu khích trước mặt Lục Cảnh Hàng trở nên như người đàn bà chanh chua chửi đổng vô lý, cô hoàn toàn mất điện trước anh! Nhiệt độ trên gò má càng ngày càng cao, trước khi nó kịp biến thành thối sừ từ kho tàu thì Bạch Thuần Khiết liền thu dọn đồ của mình rồi mở cửa tháo chạy.

***

Trời đông rất cục khiến cho mọi người sau con bận rộn thì đều im lặng. Nhiệt độ càng thấp thì Bạch Thuần Khiết liền giống như con gấu lâm vào giấc ngủ đông, những con cáu kỉnh đều được che đi. Hơn nữa bạn học Giáo Thảo bị phụ huynh mình soi bắt đi luyện tập để theo ngành nghệ thuật, quan hệ giữa cô và Lục Cảnh Hàng dường như trở lại đầu mùa hè lúc hai người mới quen nhau.

Sau khi kết thúc một giờ học thêm bắt buộc mỗi ngày, Bạch Thuần Khiết lại lôi kéo Lục Cảnh Hàng cùng nhau dắt chó đến tiểu khu Lý Diện dạo chơi. Bữa chiều hôm nay thức ăn không hợp khẩu vị lắm nên khi đi qua siêu thị Ngân Tọa ở gần vườn hoa thì cô dừng chân do dự.

“Cậu muốn mua gì?”

“Ăn.”

“Vậy thì đi mua đi.” Lục Cảnh Hàng giật giật cái dây buộc chó trên tay cô, ý bảo chính mình sẽ đứng ở cửa chờ cô. Nhưng mà Bạch Thuần Khiết nhăn mặt mà cũng không lập tức đi vào siêu thị. “Còn gì nữa mà không đi?”

“Có lẽ chịu đựng một tý rồi về liền đi ngủ.”

“Từ khi nào mà cậu học được thói tiết kiệm tiền thế?” Giọng điệu nghi hoặc ẩn chứa một chút hài hước.

Bạch Thuần Khiết ném cho Lục Cảnh Hàng cái nhìn đầy coi thường rồi dùng giọng điệu như một người tại giang hồ thân bất do kỷ mà nói “Còn không phải là vì phải trả lại tiền cho người yêu sao?”

“Người yêu?”

“Người yêu là cái gì mà cậu cũng không biết à? Vì cậu mà bọn đám muội muội của cậu vài hôm trước tặng một đôi NIKE cho tớ sao?” Anh Cảnh Hàng, cảm ơn anh phụ đạo chúng ta học tập cho tới nay!” “

Bạch Thuần Khiết học theo kiểu nói chuyện của đám Đại Công Chúa khiến cho Lục Cảnh Hàng buồn cười, ánh đèn siêu thị hắt ra chiếu lên trên mặt của hắn khiến cho mọi người đi ngang qua đều nhìn thấy thiếu niên này đang hạnh phúc.

“Đừng cười khúc khích nữa, về nhà đi.” Nếu không đi thì Bạch Thuần Khiết sợ chính mình không chịu nổi mùi thơm từ phía siêu thị tỏa ra, chắc nước bọt ắt lưu khắp 3 km.

“Được, cậu đi trước đi.”

“Đi trước thì đi trước, ta biết, ưu tiên quý cô mà!” Bạch Thuần Khiết kéo Tiểu Tiệp, Tiểu Tiệp kéo Viên Viên. Cả ba bọn họ bỏ rơi Lục Cảnh Hàng cùng nhau ngoáy ngoáy móng đi về nhà. Sau khi đi tới góc của tiểu khu thì bấy giờ Lục Cảnh Hàng mới mang theo một túi đồ đuổi kịp. Tiếp nhận túi từ trong tay của anh, Bạch Thuần Khiết thấy ở bên trong có bắp ngô nếp thơm ngào ngạt cùng trứng luộc trong bịch nước trà nóng. Lại còn có một chút đồ ăn vặt bình thường cô thích ăn. Ở tận dưới cùng còn có ví tiền của Lục Cảnh Hàng.

“Cậu quên lấy ví tiền ra kia.”

Lục Cảnh Hàng “bất lịch sự” nhìn chỗ khác mà trả lời cô “Không phải quên lấy ra đâu, không phải gần đây cậu tương đối viêm màng túi sao.”

Anh muốn tiếp tế cho mình? Bạch Thuần Khiết mặc dù không hài lòng với hành vi nói chuyện không thèm nhìn người của anh. Nhưng mà nể mặt mũi ví tiền thì cô đành để lại cho anh một lối thoát!

Nếu như hai người thường xuyên chơi đùa chung thì có thể nói quan hệ bọn họ cũng bền vững. Hai người đã xài tiền chung, vậy quan hệ này chắc là bền đến tình trạng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-1: Thuần Khiết – Lòng tự trọng

Biên Tập: Mai Như Ảnh

Không lâu sau khi năm 3 bắt đầu tựu trường, lời đồn do nhóm Đại Công Chúa phát ra lập tức liên bùng nổ cả trường học.

“Tớ ở chung cùng Lục Cảnh Hằng?” Bạch Thuần Khiết về mặt buồn bực nhìn Đại Bát đến đây hỏi tội “Chính mắt cậu nhìn thấy à. Hơn nữa, cậu cũng không phải không biết là hai chúng tớ ở cạnh nhau nên cùng đi học, sau lúc tan giờ thì bình thường cậu ấy giúp tớ bỏ túi bài.”

“Nhưng mà bây giờ hai người các cậu lại dùng cùng một ví tiền giống nhau. Một bạn nam cùng một bạn nữ dùng một ví tiền không nói lên hai người bọn họ hẹn hò sao?”

“Đại Bát, tớ bị như vậy còn không phải là vì bạn học Giáo Thảo nhà các cậu sao? Lễ Giáng Sinh năm ngoái chẳng biết thế nào mà lại tặng tớ món quà Nô en là một lọ nước hoa Hương Nại Nhi đắt kinh người. Chỉ vì món nợ nhân tình này mà thiếu nước tớ chỉ ăn bánh bao dưa muối! Hơn nữa lọ nước hoa kia ở nhà tớ nào có khác gì quả bom hẹn giờ. Tớ sợ ba mình lục lọi phòng tớ, nếu như bị ba biết tớ có bạn trai, lại còn nhận quà đắt tiền của người ta thì liệu tớ còn có thể sống chắc?!”

Nghe xong Bạch Thuần Khiết bực bội tuôn ra một lèo lời giải thích, mặt Đại Bát có vẻ dễ coi hơn nhiều. Cậu cũng không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác. Có điều hai bên đều là bạn tốt của mình, làm người thì phải coi trọng nghĩa khí chứ. “Tiểu Khiết, trưa nay tớ mời cậu đi ăn cơm, bên nhà cậu nói buổi trưa sẽ trở lại tìm tớ.”

Bạch Thuần Khiết làm bộ làm tịch nhưn mày hỏi “Không nghi ngờ tớ đó chứ?”

“Trời đất chứng giám, tớ không có hoài nghi cậu. Tớ chính vì cho rằng những lời đồn làm người nghe vô cùng thuận theo tự nhiên nên đưa ra nghi vấn nhỏ nhỏ trong lòng.”

“Thôi đi, ai tin.”

“Ăn cơm đi thôi, chị cả tốt đó. Bắt đầu từ bây giờ đến khi chúng mình tốt nghiệp, cơm trưa của cậu, tớ bao hết, được không?”

“Hơ, cứ dựa vào lời này của cậu thì tớ dốc lòng tăng cân! Ăn cho cậu thùng túi!”

“Cho ăn thoải mái, dù sao cuối cùng thì cũng có nhà cậu thanh toán mà.”

Bạn học Giáo Thảo lại trở về mang đến chấn động nho nhỏ không riêng gì cho các nữ sinh si mê cả trường, chịu ảnh hưởng của nó kịch liệt nhất chắc là Lục Cảnh Hằng trong số những thiếu niên chót ồm trong lòng một mối tình đầu.

Giờ ăn trưa cô ấy không tới tìm mình, hết giờ tự học cũng vẫn không tới tìm mình. Trên đường về nhà mà Lục Cảnh Hằng có hơi thất thần, hai lần suýt nữa làm xước son xe xịn của người ta.

Thời gian bỏ túi cũng qua mà Bạch Thuần Khiết vẫn không hề xuất hiện ở trong tầm nhìn của anh. Đang định nhòm qua cửa sổ một lần cuối cùng rồi sẽ đi sang gõ cửa đối diện thì ở chỗ đèn đường chiếu sáng dưới tầng trệt lại một lần nữa xuất hiện cảnh tượng GOODBYE KISS. Nhưng mà lần này thì là Bạch Thuần Khiết chủ động hôn lên mặt của bạn học Giáo Thảo.

Tâm tình dụi đi đã lâu của Lục Cảnh Hằng lại một lần nữa bị chọc giận.

Ở cửa cầu thang, Bạch Thuần Khiết vừa mới quẹo vào đã bị một gương mặt bài tú-lo-kho hết sức quen thuộc làm khiếp sợ. Vừa vỗ ngực an ủi nhịp tim đập, cô vừa nhưn mày bắt đầu trách cứ Lục Cảnh Hằng “Tối lâu rồi không làm gì lại đi ra ngoài dọa người!”

“Cậu cũng biết chậm sao?”

Vừa nghe giọng điệu châm chọc này, con hờn giận được mùa xuân đến làm thức tỉnh liền lập tức khiến cho ý chí chiến đấu sục sôi. Bạch Thuần Khiết vênh mặt lên “Tớ cũng không phải là em gái của cậu, đừng có vác cái bộ dạng làm anh trai đến giáo huấn tớ!” Hôm nay bởi vì có bạn học Giáo Thảo nghe nói đám em gái kia của Lục Cảnh Hằng tạo ra tin đồn, dùng cái đó để làm lợi thế, Thuần Khiết làm sao dám bất chấp nguy hiểm bị thầy giáo tìm đến cha mẹ cứ ở bên ngoài cùng cậu đánh bi-a. Càng không cần phải ở ngay cửa nhà mình giống như tượng gỗ mà làm vai nữ chính ngốc nghếch nhón chân hôn người ta!

“Coi như là làm anh trai, chỉ sợ cũng không quản được mớ bạn trai đó.”

“Cậu nói vậy là có ý tứ gì? Hay cho rằng hòa bình quá lâu nên muốn cãi nhau?”

“Tớ không có nhầm chán như vậy.”

Đó chính là nói mình nhầm chán sao? Đã khó chịu nên Bạch Thuần Khiết trở nên càng dễ nổi trận lôi đình “Lục Cảnh Hằng, cậu rốt cuộc muốn làm bất hòa?”

“Nhưng tớ đang suy nghĩ liệu có nên đem những thứ vừa nhìn thấy nói cho ba của cậu hay không. Bác ấy vừa rồi có gọi điện thoại tới hỏi thăm xem cậu

có học hay không?”

“Uy hiệp tớ à?” Bạch Thuần Khiết vẫn luôn mềm nắn rần buông, anh không phải định nói cho ba mình sao. Cô tuyệt đối có biện pháp để khiến anh nói không nên lời! Bạch Thuần Khiết giơ tay ôm vòng quanh cổ Lục Cảnh Hàng, vít đầu của anh xuống, lập tức kiễng chân hung hăng hôn một cái lên má phải anh. Sau khi buông anh ra, cô không kìm nổi một vẻ hung hăng mà nói “Nói đi, thuận tiện cũng đem chuyện vừa rồi nói luôn thể!”

Ngẩng cao đầu đi vòng qua Lục Cảnh Hàng đang ngo ngắc, Bạch Thuần Khiết bước nhanh lên lầu. Khi leo tới tầng thứ ba, cô cuối cùng cũng cảm thấy cần phải thăm dò sờ qua mặt mình một lần. Nóng quá, cô nghĩ có thể là do mình chạy lên lầu quá nhanh.

Sáng ngày thứ hai vừa ra khỏi cửa, Bạch Thuần Khiết liền chạm trán với Lục Cảnh Hàng cũng ra khỏi cửa rất sớm. Vụ xung đột nhỏ tới qua hình như hoàn toàn chưa hề xảy ra, không ngờ Lục Cảnh Hàng mặt mày tươi cười chào buổi sớm với cô. Hoài nghi chính mình đang nằm mơ, sau khi cô cùng nhau xuống lầu lại còn len lén câu cho mình một cái.

“Trưa nay ăn cơm tại phòng ăn sao?”

Vẫn không quá tự nhiên, Bạch Thuần Khiết mấp máy môi “Đi ra ngoài ăn.”

“Cùng bọn họ à?”

“Ừ, hẹn từ hôm qua rồi.”

Lục Cảnh Hàng lên xe nhếch môi cười một tiếng mà dặn dò “Chiều nay không nên trốn học, buổi tối bỏ tức hai giờ để bù lại hôm qua.”

Bạch Thuần Khiết cũng đạp xe đi ở phía sau anh lại ngoan ngoãn gật đầu khác thường. Cứ đi chung hòa bình như vậy thì giống như một cơn gió ấm áp, mặc dù có người vẫn không hiểu ra sao.

Buổi tối tan giờ học về nhà, Bạch Thuần Khiết ăn qua loa vài miếng cơm đã bị ba Bạch xua sang nhà Lục Cảnh Hàng học thêm. Sau khi vào cửa Lục Cảnh Hàng vừa mới nói chuyện điện thoại xong với ba mẹ. Ông bà Lục đặc biệt dành thời gian chúc mừng sinh nhật mười tám tuổi cho con trai bảo bối. Còn như quả cáp thì bọn họ thần bí cười hề hề nói là sau một lúc nữa mới có thể đưa cho anh.

“Lớp cậu hôm nay có nhiều bài tập hơn à?” Lục Cảnh Hàng lấy đá từ tủ lạnh đưa cho Bạch Thuần Khiết đang lắc lư đầu nghe nhạc.

Sự mơ hồ không rõ trong đầu cả ngày cũng không có biến mất, có điều cô có thể xác định rằng hôm nay Lục Cảnh Hàng thật sự vô cùng đáng hài lòng.

“Lần đầu tiên dự thi thử, chuẩn bị thế nào rồi?”

“Thì cũng như vậy thôi.”

“Hình như không có mang hy vọng gì à, bỏ tức của tớ cũng không có tác dụng sao?”

“Cũng có một chút.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Bạch Thuần Khiết rõ ràng, thật sự là thành tích học tập của mình đã được nâng cao một bậc.

Khi Bạch Thuần Khiết ngồi xuống đối diện, Lục Cảnh Hàng vừa lật một quyển sách vừa hỏi “Hỏi qua một chút, chúng ta có cần bắt đầu tập trung vào học thêm hay định để trường học kiểm tra?”

Bầu môi “Tớ đã học hơn mười hai năm, nói thật thì thật sự cũng đủ rồi. Nếu như có thể tớ nghĩ tốt nghiệp phải đi mở một cửa hàng đồ chơi bằng điện, phòng bi-a cũng có thể! Có điều hy vọng càng nhiều thì thực tế rất dễ kích động. Rốt cuộc trường học muốn kiểm tra gì thì tớ không biết, không biết.”

Nhìn điệu bộ của Bạch Thuần Khiết cau mày khổ sở. Lục Cảnh Hàng cười híp mắt đề nghị “Có muốn cùng tớ ghi tên vào đại học S không?”

“Đại học S? Đừng làm loạn, tớ coi như dốc sức học trung học rồi mới đi thi thì cũng không nhất thiết có thể thi đậu!”

“Vậy đại học Z?”

“Cậu ghi tên vào đại học Z? Đừng có đùa giỡn với tiền đồ của mình, học sinh như cậu mà đến đại học Z thì có thể trực tiếp giảng dạy!”

“Hay là .... Nếu không thì đại học N?”

Bạch Thuần Khiết về mặt suy nghĩ, do dự một lúc rồi hỏi Lục Cảnh Hàng “Thành tích của chúng ta khác nhau lớn như vậy, sao lại nhất định phải ghi tên thi cùng trường?”

Anh cười khan để che dấu trong ánh mắt mình có thể lộ ra tình cảm nào đó “Chúng ta hiện đang ở chung một chỗ, đi học cùng nhau về thì không phải rất tốt sao?”

Xác thật, từ khi có Lục Cảnh Hàng làm bạn, Bạch Thuần Khiết cảm giác được cuộc sống có thay đổi. Chỉ có điều là sự thay đổi như vậy rất cuộc nó thuộc về mặt nào thì cô vẫn còn không có tìm được.

Chương 6-2: Thuần Khiết – Lòng tự trọng 2

Biên Tập: Mai Như Ảnh

Chiều nay sau khi học thêm hai giờ, Bạch Thuần Khiết đột nhiên lại tràn đầy tin tưởng đối với tương lai của mình. Vừa về tới nhà liền xông đến chỗ cha đang ngồi ở trên ghế sofa xem Tivi nói mình chuẩn bị ghi danh vào đại học N. Ba Bạch nghe xong đầu tiên là sững sờ, mặc dù biết con gái bảo bối của mình trình độ có hạn, nhưng để khích lệ cô nên đã nói nếu như Thuần Khiết thật sự đổ vào đại học N thì ba liền cho tiền để đi chơi ở Ô-xtrây-li-a.

Có lộ trình sang Ô-xtrây-li-a kêu gọi mình phía trước, Bạch Thuần Khiết càng thêm cố gắng chăm chú học tập. Kể cả buổi trưa mỗi ngày sau khi ăn xong cô đều tranh thủ một giờ nghỉ ngơi để lôi kéo Lục Cảnh Hàng đi cùng mình đến thư viện tự học.

Đối với loại tình huống đột phát, bạn học Giáo Thảo rất cực không thể nhận tiếp được nữa. Sáng thứ bảy khi buổi học bù kết thúc, cậu liền chặn cửa Bạch Thuần Khiết, thấy cô lại ôm sách giáo khoa đi tới phòng ăn liền ngăn cản. "Trưa hôm nay đi ăn cùng tớ ở bên ngoài."

"Không được, tớ còn phải học thêm." Kiểu trả lời này nếu là trước kia mà nói ra thì có lẽ đến Bạch Thuần Khiết cũng rũ ra cười.

"Cậu đã học suốt một tuần lễ, hôm nay nghỉ ngơi một lần không được sao?"

"Nhưng tớ đã hẹn cùng Lục Cảnh Hàng rồi."

Hôm nay mà cậu ấy vẫn quan trọng hơn mình sao? Giáo Thảo gắng đè nén ghen ghét trong lòng, nói dần từng chữ với cô "Hôm nay là sinh nhật tớ."

Mất trọn tròn, Bạch Thuần Khiết giật mình la lên "Tớ quên! Chờ đã." Cô xoay người quay về trong lớp lấy từ trong túi sách của mình một món quà bao gói cẩn thận đẹp đẽ rồi hai tay đưa lên "Tớ đã chuẩn bị quà rồi."

"May mà cậu còn nhớ rõ." Giáo Thảo nhận quà thì con giận đã tiêu tan hơn phân nửa. Cậu kéo tay Bạch Thuần Khiết gần như làm nũng "Trưa nay đi cùng tớ ăn cơm đi."

"... Được rồi. Cậu đi ra cửa trường học chờ tớ, tớ đi báo cho Lục Cảnh Hàng một tiếng."

Lại là Lục Cảnh Hàng! Giáo Thảo mặc dù âm ức nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài trước mặt Bạch Thuần Khiết. "Đi thôi."

Đề sách giáo khoa xuống rồi chạy đến phòng ăn, Lục Cảnh Hàng đang đứng ở cửa chờ cô. Bạch Thuần Khiết còn chưa kịp mở miệng xin phép thì anh nói trước với vẻ mặt ngăn ngại "Trưa hôm nay tớ có chút việc, không thể cùng cậu ăn cơm."

"Như vậy à, vừa lúc tớ cũng có chuyện."

"Chuyện gì?"

"... Tớ... Xử lý báo tường." Giấu tay ở phía sau, Bạch Thuần Khiết hung hăng cầu cho mình một cái. Tại sao mình không dám nói nói thật? "Cậu này, có chuyện gì hả. Không phải là đi cùng đám bạn bè dạo phố sao?"

Lục Cảnh Hàng nhìn vẻ mặt thay đổi của cô thì cười nói "Tớ đi thăm nhà bà ngoại."

"Thật sao?"

"Thật."

"Được rồi, đi thôi, đi đường cẩn thận."

"Chiều lại gặp."

"Chào!" Bạch Thuần Khiết vẫy tay, đưa mắt nhìn theo Lục Cảnh Hàng đi tới cửa trường học mà lúc đầu không tự nhiên. Cô có cảm giác được mình có gì đó không đúng.

***

Đứng ở cửa trường, Giáo Thảo và mấy người bạn của mình đang đợi Bạch Thuần Khiết vẫn luôn khó chịu nhìn Lục Cảnh Hàng. Kết quả đợi hồi lâu mà không thấy cô ấy, trái lại có Lục Cảnh Hàng đi ra. Có cơ hội trời cho, Giáo Thảo nháy mắt nói với Đại Bát "Cậu đi bên trong tìm tiểu Khiết, ngăn cô ấy lại. Đừng để cho cậu ấy đi ra sớm."

Đại Bát hiểu rõ ý tứ của bạn mình, mặc dù biết làm như vậy không tốt, nhưng vì nghĩa khí cậu vẫn cứ đi vào cửa trường tìm Bạch Thuần Khiết .

Đại Bát vừa đi, Giáo Thảo liền dương dương tự đắc đầy kiêu ngạo gọi Lục Cảnh Hàng lại, dù biết rõ lý do mà vẫn hỏi “Aizh, hôm nay như thế nào lại không đi cùng bạn gái của tôi?”

Đối mặt loại khiêu khích nhảm chán thì Lục Cảnh Hàng căn bản là không muốn để ý tới. Nhưng nghe được mấy chữ “Bạn gái tớ” thì anh không khỏi dừng lại.” Cậu có cần thiết biết sao?”

“Cậu điếc à, bạn gái của tôi!” Vừa nói, Giáo Thảo đã đi sát Lục Cảnh Hàng, cự ly càng gần thì mùi vị khiêu khích càng thêm nồng. “Cậu nghe lời tôi, sau này cách xa cậu ấy ra một chút!”

Lục Cảnh Hàng cúi đầu lại ngẩng đầu nhìn gương mặt đầy sự thù địch, cười nhạt hỏi “Cậu ấy đồng ý?”

“Chuyện hài, cậu cho là cậu có thể so được với tôi sao?” Giáo Thảo ve vẩy món quà sinh nhật trong tay “Nhìn đi, đây là quà sinh nhật cô ấy đưa, cái bật lửa ZIPPO. Để có quà cho tôi mà cậu ấy phải ăn dè trong một thời gian. Chắc là cậu biết chứ. Đúng rồi, vừa rồi có phải cậu ấy đi tìm cậu hay không, nói hôm nay không học thêm? Bởi vì cậu ấy muốn dự sinh nhật Bồn thiếu gia.””

Trở tay không kịp, lòng tự ái cao cao tại thượng lần đầu tiên bị vút xuống đất cho người ta chà đạp. Gương mặt của Lục Cảnh Hàng trở nên nóng bỏng, thật giống như bị người ta tát cho một cái vang dội.

A, anh quả thật là quá buồn cười, giống như đứa ngốc bị người khác đùa giỡn! Anh rút cuộc dựa vào cái gì tự mình đa tình cho là người ta vẫn cần đến nhân tình, nên sẽ chuẩn bị quà sinh nhật cho mình! Bạch Thuần Khiết kỳ thật căn bản là không biết sinh nhật Lục Cảnh Hàng đúng vào ngày mai!

Phát hiện sắc mặt Lục Cảnh Hàng có hơi trắng bệch, Giáo Thảo càng thêm đắc ý. Cậu dùng cả vai ra sức huyếch vào cả vai đối diện cười xấu xa nói nhỏ “Lần đó tôi đưa cậu ấy về nhà, kẻ dẫn chó đứng đợi ở dưới lầu hẳn là cậu rồi? Rất thích nhìn người khác hôn môi sao. Nếu như vậy thì trưa nay cùng đi, tôi không ngại trở tài cho người khác nhìn.”

Lửa giận rốt cục oanh một tiếng bùng nổ. Lục Cảnh Hàng xiết nắm tay đến trắng bệch nện tới Giáo Thảo. Có điều lần đầu tiên đánh nhau thì làm sao có thể chống đỡ nổi kẻ đánh nhau già đời..

Trong sân trường, Bạch Thuần Khiết bị Đại Bát lôi vào phòng ăn xếp hàng nói về mặt bất đắc dĩ “Không muốn đi ra bên ngoài ăn cơm sao, tại sao cậu lại tới nơi này xếp hàng mua bánh bao.”

“Gói quà sinh nhật, lát nữa cậu cầm đi đưa rồi nói sinh nhật vui vẻ, cậu ấy nhất định sẽ cho rằng cậu thông minh lại hiểu chuyện! Vì vậy, các cậu gấp gờ sẽ càng gần một bước —”

“Cậu ấy rất thích được khích lệ! Tớ vốn rất thông minh hiểu chuyện đấy!” Nói xong, sau khi Bạch Thuần Khiết im lặng vài giây lại hỏi Đại Bát “Cậu cảm giác được tớ cùng cậu ấy lại có thể tiến thêm một bước nữa sao?”

Đại Bát hơi giật mình, cậu biết Bạch Thuần Khiết lâu như vậy thì làm sao lại không biết những lời này của cô ta có ý gì.”Hôm nay là lúc vui vẻ như vậy, đừng suy nghĩ lung tung.”

“A.” Tiếp tục xếp hàng cùng Đại Bát, Bạch Thuần Khiết không biết chính mình gần đây làm sao vậy. Giáo Thảo cùng những bạn bè thường xuyên chơi đùa chung một chỗ này hình như đều trở nên không quan trọng nữa ... Cô càng không biết, tại sao ngày đó Lục Cảnh Hàng sẽ biến mất trong cuộc sống của mình..

Cô cho rằng tại bọn họ hẹn nhau cùng đổ vào trường N thì mới lại thấy anh, rồi sẽ từ trong miệng anh mà biết được đoạn thời gian trước khi thi vào trường đại học thì anh đi đâu. Nhưng khi cầm giấy báo trúng tuyển đại học N để đi báo danh thì Bạch Thuần Khiết lại hoàn toàn không có tìm thấy trong danh sách sinh viên mới một người nào có tên là Lục Cảnh Hàng.

Rốt cuộc anh đi đâu, bí ẩn này cuối cùng được nhóm Đại Công Chúa cũng thi vào đại học N hé mở. Lục Cảnh Hàng đi theo ba mẹ anh tới du học ở bên kia bờ đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1: Thuần Khiết vi chỉnh hình

Biên Tập: Mai Như Ảnh

Sau khi tới thành phố C đến ngày thứ ba thì Bạch Thuần Khiết đi làm ở công ty của Lục Cảnh Hàng.

“Bất động sản Triển Hàng.” Bạch Thuần Khiết đứng ở cửa công ty cẩn thận đánh giá tên công ty làm cho Lục Cảnh Hàng nghi hoặc. “Có vấn đề gì sao?”

“Tại sao công ty anh không trực tiếp lấy tên của anh?”

“Nếu như cậu mở công ty thì cần lấy tên Thuần Khiết sao?” Anh ta hỏi ngược lại.

Bạch Thuần Khiết dùng vẻ mặt “Tại sao không” để trả lời “Thuần Khiết, chính là từ tốt đẹp biết bao.”

“Đúng, vô cùng tốt đẹp.” Không muốn lãng phí thời gian với cô về việc không cần phải thảo luận, Lục Cảnh Hàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sau khi nhận phát chuyển nhanh ở bàn lễ tân do nhân viên đưa, anh đi trước còn Bạch Thuần Khiết theo sau cùng vào công ty. Đám nam đồng sự đang làm việc thấy Bạch Thuần Khiết rót cục đi làm thì lập tức đồng loạt vỗ tay hoan nghênh, các nữ đồng sự thấy có ” tài nguyên buồn đưa ” của mình thì cũng cùng nhau vỗ tay theo.

Rõ ràng “về tổng quát” thì ba chữ Bạch Thuần Khiết giống như vai chính dễ thương của vở kịch truyền hình, cô đang đứng nghiêm liền cúi đầu chín mươi độ mà bảo “Từ hôm nay bắt đầu làm việc cùng mọi người, xin được giúp đỡ chỉ bảo!”

”Người đẹp Bạch quá khách khí rồi.”

“Chắc là cô nên giúp đỡ chúng tôi mới đúng!”

Cô là một người mới thì có thể giúp đỡ được người cũ cái gì? Đang buồn bực thì Lục Cảnh Hàng ở bên cạnh mở miệng nói “Bắt đầu từ hôm nay cô ấy chính là trợ lý của tôi, mọi người có chuyện tìm tôi không được thì có thể tìm cô ấy.”

A? Lục Cảnh Hàng vẫn còn rất nhớ tình bạn cũ, cho cô chức quan béo bở! Có điều cô làm trợ lý cho BOSS như thế thì trợ lý trước kia sẽ làm gì? Sau khi nói vài câu khách sáo với các đồng sự, Bạch Thuần Khiết đi theo Lục Cảnh Hàng vào phòng làm việc “Trợ lý trước kia của anh đâu? Không phải vì thu xếp công việc cho bạn học cũ của anh mà khiến người ta nghỉ việc đó chứ.”

“Thế diện của cô còn không lớn như vậy. Trước đây tôi không có trợ lý.”

“Đường đường là sếp của một công ty bất động sản mà lại không có trợ lý?”

“Không được sao.” Ngồi vào trước bàn làm việc, Lục Cảnh Hàng ngược mắt liếc nhìn Bạch Thuần Khiết đang kinh ngạc. Kỳ thật cũng không phải anh vẫn chưa có trợ lý. Lúc công ty mới thành lập không lâu thì anh cũng từng nhận hai người, nhưng mà bọn họ lại cùng ôm ấp tình cảm với một người, mà Lục Cảnh Hàng thì ghét nhất chính là nhân viên trong thời gian làm việc lại có một vài “Công tác” gây trở ngại cho công việc.

“Đương nhiên có thể, anh là sếp mà. Nhưng tôi cũng nói trước, công việc trước kia của tôi đều là loại việc dễ dàng đến giờ đi làm rồi nhàn nhả ngồi đến hết giờ chiều. Trợ lý phải làm việc gì là tôi không biết đâu đấy.”

“Bây giờ thì cứ yên lặng ngồi ở chỗ làm của mình mà thư giãn đi.” Sau khi chỉ chỉ vào cái bàn làm việc nhỏ ở một bên, Lục Cảnh Hàng liền bắt đầu hết sức chăm chú xử lý các văn kiện trên bàn.

Ngồi vào chỗ ngồi của mình, Bạch Thuần Khiết mở nick QQ của mình ra. Đám bạn tốt “Cầm tinh con cú ” quả thật là mới chỉ có mỗi một Đại Bát đang lên mạng buồn đưa.

“Cáp lâu à —” kích đúp vào hình cái đầu của Đại Bát, Bạch Thuần Khiết gửi đi một lời thăm hỏi ân cần. Chưa đầy nửa giây, trong computer liền vang lên những tiếng tích tích.

“Lúc này lên Net, chẳng lẽ đã đi làm?”

“Ừ, bản Đại tiểu thư lại trở về đội ngũ OL.”

“Cậu ấy thu xếp cho cậu chức vụ gì?”

“Trợ lý tổng giám đốc.”

“Chức vụ ngon, tiềm lực mập mờ vô cùng lớn.”

“Cậu với mấy vị bán đưa lẻ khác chưa học xong đã đi học cái hội lỗ mắng rồi.”

“Được rồi, nói về việc chính đi!”

“Cậu có thể có việc chính gì?”

“Không phải là tớ, mà là hỏi về cậu với Lục Cảnh Hàng?”

Tại sao không chửi toáng đến N lần? Ngón tay Bạch Thuần Khiết đang nhảy múa trên bàn phím chợt dừng lại, khẽ quay đầu sang bên lên lên nhìn về bàn làm việc trước cửa sổ. Đến khi Lục Cảnh Hàng cảm giác bị người ta nhìn bèn ngẩng đầu thì khóe môi nàng cong lên một nụ cười hơi có vẻ bối rối.

Chương 7-2: Thuần Khiết vi chỉnh hình 2

Biên Tập: Mai Như Ảnh

Đôi mắt thâm thúy nhìn vào cô “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, tôi cùng Đại Bát nói chuyện phiếm, cậu ấy muốn tôi dẫn cậu ấy đến chào anh.”

” Thế à, tôi không muốn quan hệ với cậu ấy, nhưng cũng cảm ơn cậu ấy.” Nói xong, Lục Cảnh Hàng chuẩn bị tiếp tục vui đùa làm tiếp, nhưng bị một câu nói của Bạch Thuần Khiết ngăn cản. “Đương nhiên anh sẽ không nhớ rõ, trong trí nhớ của anh về trường Cao Tam thì e là chỉ có nhớ tới cái đám cả ngày đi theo sau anh đòi làm em gái mà!”

Như cơn mây lên, Lục Cảnh Hàng trả lời “Không giống nhau.”

Rất tốt. Cười đến híp mắt, nhưng trong lòng Bạch Thuần Khiết lại giống như một cái lọ bị nút chặt “Anh làm tiếp đi.”

“Cô cứ tiếp tục nói chuyện phiếm, nói chuyện xong thì có thể đi xuống dưới lầu gửi hộ tôi một thư phát chuyển nhanh.”

“Được, chờ tôi nói chuyện phiếm xong liền lập tức đi ngay.”

Ánh mắt lại dán vào trên màn hình computer, Bạch Thuần Khiết trả lời câu hỏi của Đại Bát. “Không có cần gì phải hỏi, khi còn bé chỉ là nói hươu nói vượn mà thôi, ai mà một mực giữ đến lớn được. Hiện tại tớ chỉ quan tâm xem cuối tháng anh ta phát lương cho tớ được bao nhiêu thôi! Không nói nữa, tớ phải đi làm việc rồi. Thôi!”

Out khỏi nick QQ, Bạch Thuần Khiết đứng dậy đi đến bàn của Lục Cảnh Hàng cầm thư phát chuyển nhanh liền ra ngoài đi xuống lầu. Chỉ còn lại có một mình trong phòng làm việc, Lục Cảnh Hàng mới ngẩng đầu khỏi đồng hồ văn kiện nhìn phía bàn làm việc vừa mới trống không, từ đáy mắt hiện lên một ánh sáng mà ngay cả chính anh cũng không biết là cái gì.

***

Khi gửi phát chuyển nhanh về, Bạch Thuần Khiết trên đường đi qua quầy bán nước trà thì bị người ta túm vào.

“Người đẹp, làm tôi sợ muốn chết.”

“Thì sao nào, còn tưởng rằng là Lục tổng bắt cô?”

Mặt lộ vẻ chán chường, Bạch Thuần Khiết liền giải thích đường đường chính chính “Không phải hôm trước tôi đã nói tại quầy rượu sao, tóm lại giữa tôi và Lục tổng chỉ có quan hệ bạn học cũ, chúng tôi rất trong sáng!”

“Em gái Thuần Khiết ơi, chúng tôi rất muốn tin tưởng!” Một vị nữ đồng nghiệp dường như tiếc rẻ “Nhưng sáng hôm nay cô cùng Lục tổng ngồi một chiếc xe tới, nói cách khác...”

“Đừng đoán, chị đều nói cho mọi người cả rồi chứ?”

“Thuần Khiết cũng là tài giỏi!”

Trong quân đoàn tò mò, một vị đồng nghiệp quan tâm chu đáo đưa chén nước cho Bạch Thuần Khiết. Sau khi cô uống một hớp cho thấm giọng thì mới nói thực êm tai “Sở dĩ tôi cùng Lục tổng ngồi chung chiếc xe là bởi vì phòng hiện tại tôi đang ở nhà của anh ta. Đừng kích động, chúng tôi không phải ở chung một phòng, chúng tôi chỉ ở cửa đối diện.”

Nữ đồng nghiệp từng trải gật đầu “Cái này chúng tôi biết, Lục tổng có hai phòng.”

Hiểu rồi.

Chương 8-1

Biên tập: Mai Như Ảnh

Xế chiều lúc hết giờ làm về nhà, Bạch Thuần Khiết vừa vào gian phòng trống không của mình thì tâm tình lập tức suy sụp, thực sự không có cảm giác ở nhà. Cô lấy điện thoại cầm tay ra vừa bấm số điện thoại của người nhà vừa thay quần áo “Này, đoán xem con là ai?”

“Angelina · Chu Ly!”

“Ôi, không tệ, ông Bạch càng ngày càng hài hước! Còn muốn ra nước ngoài nhập khẩu con gái mình sao?”

Về mặt mặt mũi của ông Bạch ở đầu kia điện thoại liền biến mất, không gì làm ông hài lòng hơn so với việc nghe được giọng nói con gái bảo bối của mình. “Đương nhiên muốn! Nghĩ đến là ba ngủ không yên nổi!”

“Khó làm được lắm, tình cảm hai người tốt như vậy, cẩn thận mà đi Tàn ghen.”

“Cái con này.” Ông Bạch vừa nói vừa ngước mắt nhìn về phía đi Tàn đang bận việc dọn dẹp nhà cửa, trong mắt hiện lên vẻ hơi mắc nợ.

Cảm giác có người nhìn sau lưng, đi Tàn xoay người lại “Là Tiểu Khiết gọi tới à?”

“Ừ, có muốn nói chuyện với nó không?”

“Được!”

Ông Bạch đưa điện thoại cho đi Tàn, hai người phụ nữ ông yêu nhất lập tức vui cười hân huyên. Ông Bạch đi tới bên cửa sổ, châm cho mình điều thuốc, khói thuốc màu xám trắng bay lên nhuộm qua mái tóc đen trắng lộn xộn cùng chòm râu cụt lùn của ông ta.

“Đã quen với cuộc sống ở đó chưa?”

“Rất tốt. Chỉ có điều tài chính eo hẹp, rất nhiều thứ không mua nổi! Đi Tàn ơi, tội nghiệp tội nghiệp cho con quá, gửi cho cháu ít tiền qua bưu điện đi —”

Do dự một lúc rồi đi Tàn đồng ý. “Bao nhiêu?”

“A...” Bạch Thuần Khiết bấm bấm đầu ngón tay “Năm .. nếu không thì cố gắng làm tròn thành mười vạn đi, mười phân vạn mười, hí hí!”

“... Được, mấy ngày nữa dì sẽ gửi cho con.” Giọng của đi Tàn thật sự nhỏ, cứ như bọn họ đang nói về giao dịch phi pháp gì đó.

“Vẫn còn dì tốt với con nhất! Bữa tối hôm nay hai người ăn gì?”

“Vừa mới hấp cơm, đang chuẩn bị đi xào rau.”

“Không có thịt ạ?”

“Chúng ta đều cao tuổi, đâu có tiêu hóa tốt như thanh niên các con. Buổi tối ăn nhẹ thì tốt hơn.”

“Vâng, cái bụng bầu của ông Bạch sắp giảm nữa rồi! Không có chuyện gì thì hai người quay lại thế giới của mình đi. Con cũng muốn đi ăn.”

“Không nên ăn kiêng, ăn xong rồi giúp đỡ Cảnh Hằng rửa bát cho nhanh nhé.”

“Còn xem thái độ thế nào đã. Con tắt máy đây, chào!”

Thay giày xong, Bạch Thuần Khiết ra cửa đi đến bấm chuông nhà đối diện. Mặc dù suốt ngày cứ chạy sang đây thì cũng phiền phức, nhưng dựa theo tình hình mà xét thì phòng cô đang ở hiện tại xác thật chỉ nên coi là phòng ngủ. Phoi quần áo cần đến nhà Lục Cảnh Hằng, ăn cơm cũng sang nhà Lục Cảnh Hằng, mà ngay cả xem TiVi hay chơi trên computer thì trước mắt đều phải chạy tới nhà anh ta.

Cửa mở ra, Lục Cảnh Hằng cũng đã thay đồ âu mà mặc quần áo ở nhà, áo sơ mi cộc tay quần thể thao khiến cho Bạch Thuần Khiết nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

“Buổi tối ăn gì đây?”

“Tủ lạnh trống tuếch, đi siêu thị mua đã.”

”Tôi cũng đi.” Dù sao lúc này cũng không có chương trình TV hay.

Cầm túi bảo vệ môi trường, hai người liền cùng nhau xuống lầu đến siêu thị mua đồ ăn. Dọc theo đường đi hai người tuyệt không có cảm giác gì, nhưng

sau khi vào siêu thị thì bọn họ không hẹn mà cùng nhớ ra trước đây rất lâu bọn họ cũng từng cùng nhau đi siêu thị.

“Muốn mua đồ ăn gì?” Để phá bỏ bầu không khí xấu hổ giữa hai người, Bạch Thuần Khiết ngẩng đầu hỏi.

Lục Cảnh Hàng vội ho một tiếng mà trả lời “Tùy mà.”

“Rau ‘Tùy mà’ là nhà khoa học mới vừa lai được giống rau trồng không ô nhiễm môi trường?”

“...”

Nàng thừa nhận chính mình pha trò rất nhạt, Lục Cảnh Hàng không đáp lại bất cứ gì cũng là bình thường. Quay đầu nhìn thấy khu vực bán đồ dùng nữ tính, nàng nghĩ tới một chuyện quận trọng liền đem túi bảo vệ môi trường giao cho Lục Cảnh Hàng “Tôi đi chỗ khác dạo quanh, nhiệm vụ gian khổ mua thức ăn cứ giao cho anh xử lý.”

“Một lát nữa cô trở về một mình?”

“À không, tôi không mang tiền. Nếu không chúng ta ai mua xong trước thì gọi điện thoại đi.”

“Được.”

Hai người mỗi người đi một ngã, Bạch Thuần Khiết đẩy chiếc xe mua sắm liền bắt đầu điên cuồng mua đồ ăn. Ngày trước cô đi siêu thị khi mua món đồ có cánh thì liền mua một đồng. Ngoại trừ nhãn hiệu mình thường dùng thì cô vẫn thích mua một vài loại có bao bì thật đẹp. Nhưng mà hiện cô cần che giấu, hôm nay thì Lục Cảnh Hàng trả tiền, chỉ có điều sau khi nàng che giấu thì có lẽ so với lúc mua bình thường sẽ chênh ra không nhỏ.

Đang do dự có nên mua một loại có cánh được đóng gói giống như bạch kẹo thì một đàn ông xa lạ đã đi tới chỗ cô.

“Thưa cô, có thể quấy rầy cô một lát được không?” Người đàn ông với diện mạo thanh tú, nụ cười mang theo một vẻ tinh khiết như ánh mặt trời lại mang theo một vẻ gọi cảm đặc thù của nam nhân.

Nào thì háo sắc một phen, Bạch Thuần Khiết cười híp mắt mà gật đầu. “Có chuyện gì?”

Người đàn ông móc ra một cái danh thiếp “Tôi là người dân dựng tiết mục radio kiêm DJ. Chúng tôi đang xây dựng một chương trình giao lưu tình yêu và hôn nhân, không biết vị cô có hứng thú tham gia không?”

Bạch Thuần Khiết nhướn lông mày “Làm thế nào mà anh liền xác định là tôi không có ai muốn?”

“Bởi vì trên người của cô có một loại mùi vị đặc biệt, mùi vị độc thân đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-2

Biên tập: Mai Như Anh

“Vậy à?” Có một loại cảm giác khó chịu khi bị người nhìn thấu, Bạch Thuần Khiết vẽ mặt tiếc nuối thờ dài mà nói “Thật sự là tôi rất muốn tham gia, nhưng mà... Radio không có cách nào trưng gương mặt ra. Còn tôi đây là người không thích hợp với sự khiêm tốn như vậy. Loại độc thân quá lâu giống chúng tôi thiếu thốn tình yêu nghiêm trọng, càng thích hợp để dùng hình tượng thanh cao trong sáng để biểu diễn ở trước mặt mọi người. Cho nên, thật ngại quá!” Đưa trả lại danh thiếp về trong tay người đàn ông, Bạch Thuần Khiết lấy xuống bao “Kẹo” kia ở trên giá ném vào giỏ của xe mua sắm rồi nghênh ngang biến mất cuối giá hàng.

“Thanh cao trong sáng?” Cầm trong tay danh thiếp, cổ nén khô bật cười.

***

Ở quầy tính tiền, Lục Cảnh Hàng nhặt những món sản phẩm mà thu ngân viên của siêu thị đã quét qua máy quét cát vào túi bảo vệ môi trường. Ngay khi hắn đưa tay cầm lấy bạch “Kẹo” để nhét vào túi thực phẩm túi thì Bạch Thuần Khiết quát to một tiếng. “Đây không phải để ăn!”

(Bạch Kẹo được hiểu nghĩa là BVS mà các chị em phụ nữ hay dùng nhá)

Anh cau mày rút tay lại nhìn hàng chữ in trên mặt gói, lập tức xấu hổ tới cực điểm. Bị thu ngân viên mỉm cười nhìn nhìn thì mặt của anh lại càng nóng tợn. Đứng ở một bên nhìn người nào đó vẽ mặt ửng đỏ, Bạch Thuần Khiết khẽ cong môi, thời buổi này còn có thể nhìn thấy đàn

ông biết đồ mặt thì thật sự là quá may mắn.

Tất cả món đồ đều được quét mã vạch xong, thu ngân viên đọc con số trên màn hình computer rồi nói “Tổng cộng hai trăm lẻ một đồng. Nếu như tiên sinh và cô mua chẵn hai trăm năm mươi đồng thì có thể tham gia hoạt động rút thưởng trăm phần trăm của chúng ta.”

“Vậy có quà tặng gì?” Bạch Thuần Khiết lúc đầu chỉ là buồn chán mà hỏi qua, nhưng khi nghe thu ngân viên nói tới giải thưởng lớn cuối cùng là một notebook thì dưới đáy lòng tối tăm u u liền nảy sinh tâm lý may mắn nên sự điên cuồng lập tức sinh trưởng. “Vậy thì lấy thêm cho đủ hai trăm năm mươi đồng đi!” Vừa nói, cô tìm trên giá hàng bên cạnh quầy tính tiền một món có giá trị bốn mươi chín đồng chẵn liền bảo “Cho anh!”

Keng. “Tốt, vừa chẵn hai trăm năm mươi đồng.”

Bạch Thuần Khiết nhìn về phía Lục Cảnh Hàng không biết tại sao mà sắc mặt anh càng thêm khó coi “Trả tiền đi.”

Hắn móc ví lấy ra ba trăm đồng giao cho thu ngân viên. “Nhận của anh 300 đồng, trả lại anh 50 đồng. Xin cầm lấy ra cửa rút thăm, hoan nghênh lại lần nữa tới mua hàng.” Đem tiền thừa cất vào ví, Lục Cảnh Hàng mang theo túi liền đi. Hắn hoàn toàn không muốn cùng Bạch Thuần Khiết đi đến chỗ bắt thăm rút thưởng.

“Aiz, không phải là bởi vì tôi tiêu thêm của anh bốn mươi chín đồng liền trở mặt với tôi chứ, chốc về nhà tôi trả lại anh là được.” Đưa tay kéo dần ông cao lớn chân dài đi phía trước lại, cô chỉ chỗ quầy rút thưởng ở bên phải cách đó ba thước “Chờ tôi một lúc đi, may không cần xếp hàng.”

Bị cô lôi kéo, Lục Cảnh Hàng đi cũng không xong nên cũng không thể làm gì khác hơn là theo sau cô để cùng nhau đến bốc thăm rút thưởng. Đi tới trước quầy rút thưởng, Bạch Thuần Khiết hà hơi vào hai tay sau đó mới ra sức xoa xoa, nhất định phải giành được laptop computer đó! Đưa tay thò vào thùng, cô còn không quên quay đầu lại canh chừng xem Lục Cảnh Hàng có nhân cơ hội mà chạy mất không. Thấy anh vẫn còn đó thì cô dùng tay kia vỗ vai anh. “Mượn anh một chút vận may!”

“...” Người nào đó sắc mặt sa sầm.

Sau khi Bạch Thuần Khiết lấy từ trong thùng ra một quả cầu thì giao cho nhân viên đổi tặng phẩm. “Quả cầu màu lam được thưởng gì?”

“Chúc mừng cô, quả cầu màu lam là giải thưởng hạng ba. Nó là hộp condom (BCS)Loa Văn (có gai) gọi cảm Đỗ X Tư của Ngũ Mao Tiền có giá trị năm mươi một đồng.”

(tạm thời ta chưa biết đó là cái gì?)

Một người thì nhụt chí, một người bị sét đánh.

” Laptop của tôi — “

“...” Lục Cảnh Hàng cảm giác lần này đi siêu thị mua đồ ăn khiến cho khả năng ngôn ngữ của hắn bay mất tiêu.

Im lặng suốt dọc đường trở lại nhà, Lục Cảnh Hàng vào bếp làm cơm chiều. Ở bên ngoài Bạch Thuần Khiết vừa xem Tivi vừa sắp xếp lại ‘thượng vàng hạ cám’ (theo ta hiểu là BCS dành cho nam giới nhá) do chính mình mua thêm. “Quái, làm sao lại có hai hộp Đỗ X Tư?” Cầm đến hóa đơn để nhìn, hóa ra là mình tiện tay cầm hộp trị giá bốn mươi chín đồng kia thì cũng là một hộp áo mưa, khó trách lúc ấy mặt Lục Cảnh Hàng khó coi như vậy. Bày hai cái hộp trước mặt, trong lòng cô cũng buồn bực.

Đúng lúc Lục Cảnh Hàng bùng món xào từ trong phòng bếp đi ra, Bạch Thuần Khiết xoay người đi đến đứng sau lưng ghé sa lon khiêm tốn học hỏi người ngồi trước bàn cơm. “Loại Loa Văn so với loại siêu mỏng thì cái nào đắt hơn?”

“...” Mặt đen.

“Thì ra anh cũng cóc biết.” Vừa cau mày, đang muốn ngồi trở lại ghế sa lon thì cô đột nhiên linh cảm chợt xuất hiện ” Tôi biết rồi!”

Lục Cảnh Hàng nhìn về phía cô, mặc dù không có hứng thú biết đáp án, nhưng mà anh quả thực bị tiếng hô của cô dọa cho hoảng sợ.

“Tôi biết tại sao loại Loa Văn đắt hơn rồi! Bởi vì Loa Văn sẽ ca hát! Ha ha ha ha — ” (í nói là khi dùng Loa Văn, sẽ khiến hai bên đều rên rỉ không ngừng)

Cái...này chê cười hình như cũng không có gì đáng humor.(hài hước)

chú thích:

Đỗ Lôi Tư: nhãn hiệu bao cao su nổi tiếng thế giới, được tiêu thụ ở hơn 150 quốc gia trên thế giới, chiếm hơn 40 % thị phần, Đỗ Lôi Ti: nhãn hiệu chiếm 26% trong thị trường 40 triệu bao cao su cả thế giới, nhãn hiệu đứng đầu thế giới về bao cao su.

theo nguồn từ blog bạn nào đó ta k nhớ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thuần Khiết thể hiện tình cảm

Biên tập: Mai Như Ảnh

Rè rè. Điện thoại di động của Lục Cảnh Hàng không ngừng rung ở trên bàn, Bạch Thuần Khiết bất đắc dĩ đứng dậy nhận cuộc gọi. “Halo, xin chào, Lục tổng hiện tại đang họp. Xin hỏi ngài là vị nào, tìm anh ấy có chuyện gì?”

“Bác là mẹ của nó.” Sau khi giọng nữ trung niên tao nhã báo danh thì hỏi lại “Cháu là gì của Cảnh Hàng..”

“Cháu là trợ lý của anh ấy.” Mặc dù nhà hai người bọn họ trước kia ở đối diện, nhưng mà Bạch Thuần Khiết lại chỉ gặp cha mẹ Lục Cảnh Hàng có một lần. Dù sao sau này cũng không có cơ hội nào ở chung nên cô liền làm bộ như không nhận ra.

“Không biết cháu họ gì?”

“Họ Bạch.”

“A, trợ lý Bạch, làm phiền cháu báo cho Cảnh Hàng một tiếng, nói là bác và cha nó ngày mai sẽ đến.”

“Vâng, cháu sẽ nhắn lại.” Cúp điện thoại, nụ cười biến mất trên mặt Bạch Thuần Khiết. Cha mẹ Lục Cảnh Hàng mà đến ở thì chẳng phải là cô phải dọn đi sao? Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, vừa mới chuyển đến, giường còn chưa ngủ ấm!

Đang lúc buồn bực, Lục Cảnh Hàng họp xong từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Bạch Thuần Khiết cầm điện thoại di động của mình thì hỏi cô “Vừa rồi có người tìm tôi?”

Gật đầu, để điện thoại lại trên bàn “Vừa rồi mẹ của anh gọi điện thoại tới nói ngày mai sẽ đến cùng với cha anh.”

“Hai người bọn họ?”

Mất chớp chớp, Bạch Thuần Khiết tò mò hỏi “Anh còn có anh chị em?”

“Không có.”

“... Vậy ... thì ” Nghĩ đến chỗ ở hiện tại của mình, cô hơi do dự mở miệng “Cha mẹ của anh đến thì sẽ ở đâu?”

Vừa nghe cô hỏi anh liền rõ ràng điều cô lo lắng, Lục Cảnh Hàng nhét giấy tờ vào bàn làm việc vừa mặc áo phộc vừa trả lời “Cô ở chỗ cô là được, bọn họ có nhà của mình.”

Bạch Thuần Khiết bỗng nhiên tỉnh ngộ “Chà chà, cha mẹ giám đốc công ty bắt động sản thì làm sao lại thiếu chỗ ở được.”

Liếc mắt nhìn cô, Lục Cảnh Hàng xem đồng hồ rồi nói “Trưa nay tôi hẹn đối tác để thương lượng hợp đồng, cô đi cùng tôi.”

“Tôi đi thì có thể làm được gì.” Cô vẫn đang tính toán đi ngân hàng lấy tiền đây, dì Tàn đã gửi tiền đến .

“Đàm phán hợp đồng xác thật không cần cô, nhưng mà cô có thể uống hộ rượu.”

Thì ra là thế! Khó trách mình có thể lên làm trợ lý tổng tài, hoá ra là trong lần ăn mừng lần trước của viên chức Lục Cảnh Hàng phát hiện ra mình có tư lượng cao! Thôi thì, ngày mai đi lấy tiền cũng được. Cảm áo khoác nhỏ OL của mình, Bạch Thuần Khiết đi theo sau Lục Cảnh Hàng đến quán rượu Duyệt Lai Đại.

***

Trên bàn ăn hai vị trong ban giám đốc công ty đối tác đã phân công hợp tác, một người ra sức nịnh nọt Lục Cảnh Hàng, một người không ngừng rót rượu mời uống. Hai nữ thư ký đi theo giám đốc tướng mạo xinh đẹp một phải một trái vây quanh Lục Cảnh Hàng, không phải gấp thức ăn mà chỉ cố ý áp sát để rì tai. Bị chen bịt ra xa, Bạch Thuần Khiết nhìn thấy tất cả điều này. Biết rõ trong hạng mục hợp tác này thì ai chiếm vị trí chủ đạo.

“Không phải tôi nịnh nọt cậu, Lục tổng còn ít tuổi mà tầm nhìn rất tốt, cứ xem cậu để ý miếng đất kia thì thật sự là thích hợp cực kỳ để xây dựng làng du lịch!”

Lục Cảnh Hàng cười khẽ “Đâu có.”

“Lục tổng thật là khiêm tốn.” Nhận được ánh mắt chỉ đạo của sếp, đám nữ thư ký vội vàng phụ họa tán dương.

Lại là một nụ cười mỉm, Lục Cảnh Hàng tỏ vẻ lễ phép đối với bình hoa bên người.

“Hãy xem, Lục tổng lại còn lịch thiệp như thế, anh Tài, thật sự là tài năng khó thấy!” Cùng ly xong, một vị khác trong ban giám đốc về mặt nịnh nọt “Có thể làm quen Lục tổng, kẻ hèn này thật sự là có phúc ba đời.”

Lục Cảnh Hàng cảm tạ, nhưng không có ý muốn nâng chén. Mắt nhìn lướt qua Bạch Thuần Khiết để đưa ra ám hiệu hành động cho cô vẫn đang xem mọi người diễn.

Rót cục đến phiên cô vào sân sao? Cô đứng dậy đến bên cạnh hân cầm chén rượu đầy ở trên bàn vào trong tay cười ngượng ngập với vị sếp đang mời rượu “Lục tổng của chúng tôi lái xe tới, nên chỗ rượu này có lẽ tôi uống cùng hai vị vậy.”

Hơi giật mình, trên mặt sếp của công ty hợp tác hiện lên một vẻ mất mát, nhưng mà lập tức liền lại mang mặt nạ sau sự vui vẻ ra mặt mà nói “An toàn hàng đầu, an toàn hàng đầu.”

“Nếu tôi muốn cùng các sếp uống rượu thì có thể nhờ hai vị tiểu thư này đổi chỗ hộ được không?” Xuất phát từ hảo tâm, Bạch Thuần Khiết sợ hai cánh tay Lục Cảnh Hàng bị hung khí lớn như thế đè cho biến dạng.

Đối với yêu cầu này của cô, mấy nữ thư ký về mặt không vui, nhưng Lục Cảnh Hàng thì rất vừa lòng. Rót cục ngồi xuống bên cạnh tổng giám đốc của mình, Bạch Thuần Khiết mang theo nụ cười nghề nghiệp ghé sát bên tai hân nói nhỏ “Anh mau đàm phán hợp đồng đi, tôi vừa mới ăn hơi nhiều nên phồng chùng cũng không uống được bao nhiêu.”

“Biết rồi.” Lục Cảnh Hàng ngoài miệng đồng ý, nhưng chuyện như vậy vẫn còn phải chờ thời cơ tất cả mọi người hơi say rượu. Nửa chai, thời cơ vẫn không được chín muồi. Một chai, thời cơ vẫn chưa đạt, một chai rưỡi, thời cơ hình như đến gần. Hai chai, rốt cục có thể mở miệng đưa ra chuyện hợp đồng hợp tác. Nhưng mà Bạch Thuần Khiết cũng đã nhanh chóng hy sinh về vang trong thế giới rượu cồn.

Không ồn ào không cãi cọ, cô giống như một con chó nhỏ chỉ nghe nói mà nằm phục ở bên người Lục Cảnh Hàng, chờ hân cùng đối phương ký hợp đồng. Đến khi rốt cục xác định xong xuôi, sau khi hai vị sếp được thư ký của mình chia nhau nâng lên thì cô cũng được Lục Cảnh Hàng một tay nhắc lên.

“Anh là cái tên đại lường gạt, gian thương—” Cô lớn tiếng lão đảo cả người như con rối gỗ chỉ trích đôi tay đang điều khiển mình. “Không phải đồng ý với tôi sớm đàm phán hợp đồng sao” Lại nồn khan một tiếng, cô tiếp tục chỉ trích “Hai chai... Cảm giác cổ nhện làm tôi thật khó chịu!”

Mặt Lục Cảnh Hàng lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng không muốn giảng đạo lý với kẻ say rượu như bần nhão. Trên dọc đường tuyệt không có ngăn cản cô hát, là chính cô ta thích chơi đoán số thì hân không quản. Đỡ cho Bạch Thuần Khiết đến được đại sảnh đường, hân để cô ngồi trên ghế sa lon trong khu nghỉ ngơi “Cô ở chỗ này chờ tôi, tôi đi lấy xe.” Thấy ánh mắt cô mê muội, Lục Cảnh Hàng có ý cao giọng dặn dò “Đừng đi đâu.”

“Đi à, biết, tên đại lường gạt!”

“...” Không nói gì, Lục Cảnh Hàng xoay người bước nhanh ra khỏi đại sảnh đường đi lấy xe.

Cách đó năm thước có một người đàn ông trông thấy Lục Cảnh Hàng rời đi thì nhếch mép cười, cất bước đến ngồi ở trên ghế sa lon mà Bạch Thuần Khiết vừa đi qua. “Tiểu thư Cao Thanh, lại gặp nhau.” (Cao Thanh???? là trong sáng, nếu mọi người để ý thì sẽ nhận ra người đàn ông đó bước ra từ tập 8)

Cao Thanh? Cô cũng không phải AV! Cô giờ chân đá về phía người đàn ông nhập nhòa trước mắt, nhưng lại nhắm sai vị trí nên đá trượt. Cô khó chịu bập bập môi “NND.”

Thật là người thú vị. Sự hứng thú trên mặt Cố Trữ dần dần mờ ảo “Cô tên là gì?”

“Dựa vào cái gì mà phải nói cho anh? Anh là khí núi, hay là thông đất!” Ánh mắt vừa mở đã nhắm tịt, Bạch Thuần Khiết giống hệt một con cú mèo.

“Không nhớ rõ tôi sao? Hôm qua chúng ta đã gặp nhau.” Để cho Bạch Thuần Khiết nhìn cẩn thận chính mình, Cố Trữ cúi xuống đưa mặt mình tới gần cô. “Siêu thị Lý Diện...”

“Hôm qua, siêu thị? A... Nghĩ ra rồi, anh là người cho tôi danh thiếp bảo đi rút thăm giải thưởng!” Dưới kích thích của rượu cồn, cô đã xuất hiện có lỗi suy nghĩ hỗn loạn. “Ài, thực sự có thể, tôi không ngẫu nhiên rút trúng laptop computer, mà chỉ rút được một hộp bảo vệ, còn muốn hộp có mười hai món trang điểm!”

“Phải, cô muốn laptop? Như vậy đi, cô đưa tên của cô và điện thoại cùng địa chỉ cho tôi, tôi có thể giúp cô thay đổi phần thưởng.”

“Thật hả?!” Trong mắt lóe ra màu rượu brandy, Bạch Thuần Khiết đưa tay lên túi áo móc ra danh thiếp mới in xong buổi sáng “Cho anh, nhất định phải tìm cách đổi thành laptop computer cho tôi!”

“Được.” Liếc mắt thoáng nhìn ra ngoài cửa thủy tinh thấy Lục Cảnh Hàng đã lấy xe về, Cố Trữ lấy lại danh thiếp nói lời từ biệt với Bạch Thuần Khiết.

“Nhất định phải nhớ kỹ đó —” nhắm mắt lại than thở. Đến khi lại mở mắt thì nụ cười vừa rồi đã đổi thành vẻ mặt buồn bực của Lục Cảnh Hàng.

“Cô vừa nói chuyện với ai?”

Bạch Thuần Khiết nhướn mày trả lời mơ hồ “Tôi nói chuyện sao, mà sao tôi không nghe thấy?”

“... Đứng lên đi, đi về.”

“Không được!” Một lời cự tuyệt, người còn đang choáng váng vụt đứng lên từ trên ghế sa lon “Tôi phải đi toilet!”

“Bây giờ cô có thể đi?” Nhìn bước đi lảo đảo của cô, Lục Cảnh Hàng tiến lên một bước đỡ tay.

“Không đi được, có lẽ chúng ta cùng đi!” Vừa nói Bạch Thuần Khiết liền xiết chặt tay Lục Cảnh Hàng mà bước dài đi tới toilet. May là quản lý lễ tân đại sảnh đường nhìn thấy, cô nương tốt bụng giải vây cho Lục Cảnh Hàng đến đỡ Bạch Thuần Khiết đi toilet.

Chờ Bạch Thuần Khiết đi ra, trên miệng của cô có cúp ghi ba chữ “Đại lường gat”. “Không phải anh nói đi cùng tôi đến toilet sao, tên đại lường gat, nói rồi lại không giữ lời!”

Lục Cảnh Hàng phải lái xe nên không để ý tới cô, vì vậy cô liền không ngại một mồi cứ hừ hừ tiếp. “Tên Đại lường gat, tên đại lường gat, tên đại lường gat...” Hầm hầm hừ hừ rồi bắt đầu lĩnh xướng “Tên lường gat ở đâu, tên lường gat ở đâu, anh ta lường gat đáy lòng của tiểu Thuần Khiết! Anh ta nói đi thi đại học nha, anh ta nói đăng ký vào đại học N, thì ra là anh ta trêu tiểu Thuần Khiết ngu ngốc! Là la lá la lá la lá la lá la lá la... Là la lá la lá la lá la... thì ra là đùa giỡn tiểu Thuần Khiết ngu ngốc —”

Đèn đường đang đỏ, Lục Cảnh Hàng đột nhiên phanh lại. Hắn cảm giác lưng mình cứng đờ, Bạch Thuần Khiết đang ở bên phải anh, anh lại không quay sang mà chỉ liếc nhìn cô một cái. Là thật sự không xoay nổi, hay là không dám..

“Tôi muốn ăn kem nổi tiếng Hương Thảo, Hương Thảo, Hương Thảo!” Sau một hồi động kinh, Bạch Thuần Khiết không hề ca hát nữa mà lại hừ hừ bắt đầu nhồm nhồm ăn vạ. Rõ ràng bên tay trái có người mà hắn cũng không để ý đến mình, tính trẻ con được phát huy hết mức, cô đưa tay kéo cánh tay của Lục Cảnh Hàng đang nắm tay lái “Nghe thấy không, tôi muốn thức ăn nổi tiếng — không phải, kem Hương Thảo!”

Đèn đỏ chuyển thành màu xanh, cánh tay vẫn bị nắm chặt mà giật giật. Lục Cảnh Hàng không có cách nào khác lái xe làm xe phía sau không nhịn được mà bấm còi inh ỏi. Bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác hơn là cứ tạm đồng ý “Trước hết bỏ tay ra, khi về sẽ mua cho cô.”

“Lần này không được gat người tôi!” Liền thu tay lại.

Đạp chân ga, Lục Cảnh Hàng cho xe đi qua ngã tư đường.

***

Nhanh chóng gọi điện thoại đến công ty để hoãn hội nghị buổi chiều, Lục Cảnh Hàng dè dặt ôm người đang mơ mơ màng màng ngủ trong xe. Rõ ràng giữa ban ngày trong tiểu khu nhìn thấy một đàn ông ôm ngang người một cô gái đang hôn mê thì không khỏi gọi người khác đến chứng kiến, huống chi vai nam chính lại là giám đốc nổi tiếng của Công ty Bất động sản Triển Hàng.

Không nhìn tới ánh mắt của mọi người đang rình coi, Lục Cảnh Hàng đưa ra cửa xe liền đi vào bên trong nhà. Vào thang máy, đầu của người đang ngoẹo tỳ trên vai hắn giật giật, thang máy xuống tới phát ra một tiếng “keng” báo cửa khiến cho Bạch Thuần Khiết mở mắt. “Kem Hương Thảo đâu?”

Lục Cảnh Hàng lần đầu tiên nhìn thấy có người uống rượu mà trí nhớ vẫn còn tốt như vậy, hắn thân nhiên trả lời “Không mua.”

Ánh mắt mơ hồ vì rượu còn lập tức bắn ra ngọn lửa phản nộ “Tên lường gat!”

“Tôi...” Đang muốn giải thích.

Quả quyết cắt đứt. “Tên lường gat! Lục Cảnh Hàng anh là kẻ thích lừa gat người nhất mà tôi đã thấy! Tên lường gat tên lường gat!” Giọng nói đột nhiên nức nở, Bạch Thuần Khiết lấy tay che mặt mình, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở mà lăm bầm lâu bầu rất nhỏ rất oan ức “Đồ ngốc, tại sao tôi lại thích loại người hay bỏ đi như vậy!”

Đứng ở trước cửa Bạch Thuần Khiết, anh giống như bị dính bùa định thân. Cô ấy nói thích... làm trong lòng hiện ra một tia mừng rỡ. Nhưng rồi bài học lúc thiếu niên chợt nổi lên nhắc nhở anh. Anh mở cửa đặt cô lên trên giường rồi đắp chăn. Lục Cảnh Hàng không đứng lâu ở bên giường mà trở lại nhà mình dùng nước lạnh rửa mặt. Lời say mà thôi, ngay cả tên cũng không có, không cần suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thuần Khiết – Bái sư

Biên tập: Mai Như Ảnh

Ngoài cửa sổ đã là ánh chiều tà, Bạch Thuần Khiết rốt cục tỉnh ngủ vừa thấy may mắn vì không bị đau đầu vừa nháy xuống giường. Cũng nên đi ăn cơm chiều thôi, cô tắm rửa xong liền kéo dép lê đi gõ cửa đối diện.

“Đội tỵ.” Cửa vừa mở ra thì một Lục Cảnh Hàng già nua hiện ra trước mắt, Bạch Thuần Khiết lập tức kinh sợ.

Cô có cảm giác đã ngủ bao nhiêu năm đây? Như thế nào mà tóc Lục Cảnh Hàng đã bạc hết cả rồi!

“Cháu là bạn học của Cảnh Hàng?”

“Vâng? Vâng...” À, biết rồi, đây là cha của Lục Cảnh Hàng! Thì ra mình mới ngủ không quá một ngày một đêm. Lập tức gật đầu mỉm cười, cô lễ phép chào Lục ba “Cháu chào bác.”

“Ừ. Cháu vào đi.” Con trai đã nói chuyện bạn học đến nhờ vả với mình nên Lục ba mời Bạch Thuần Khiết vào cửa. “Chúng ta sắp ăn cơm, cháu cứ đến ghế sa lon ngồi một lát.”

Nếu là trước đây thì Bạch Thuần Khiết không cần phải nói sẽ ngồi vào ghế sa lon để chờ ăn, nhưng tình hình hôm nay có khác. Cô muốn thể hiện để cho người khác ưa thích hơn một chút “Bác, hay cháu vào bếp để hỗ trợ.”

“Không cần, bác với mẹ nó là đủ.”

“Cứ để cháu đến giúp một tay đi.”

“Cô lại đây ngồi đi.” Lục Cảnh Hàng dừng lại bên cạnh ghế sa lon phòng khách. Nhìn về phía anh, Bạch Thuần Khiết vẫn còn thấy một nữ nhân trắng nõn trông có vẻ dịu dàng ít nói.

Ông Lục vào bếp, trong phòng khách còn lại ba thanh niên. Lục Cảnh Hàng giới thiệu hai cô gái với nhau xong liền không hề mở miệng nói chuyện nữa mà chuyên tâm xem tin nhắn. Để phá bỏ bầu không khí rõ ràng là ngưng ngập, Bạch Thuần Khiết cười híp mắt quay đầu hỏi Hàn Nghi Tĩnh “Cô Hàn đi du học ở trường nào?”

“Cùng trường với Cảnh Hàng.”

“Thì ra học sinh giỏi của trường danh tiếng.” Về mặt giả bộ hâm mộ “Cô đã tính toán sau khi về sẽ làm gì chưa, cũng định mở công ty sao?”

Hàn Nghi Tĩnh xấu hổ cười một tiếng “Tôi không có năng lực như Cảnh Hàng, vừa rồi mới hàn huyên cùng anh ấy. Công ty đang cần một người quản lý hạng mục, cho nên tôi sẽ đến chỗ anh ấy vừa học tập vừa làm việc.”

“Như vậy à — từ giờ tôi cũng bắt đầu gọi cô là Hàn quản lý” Bạch Thuần Khiết trông thì vẫn cười, trong lòng lại bất bình vì giận dữ tới cực điểm. Cùng là bạn học, mình chỉ làm trợ lý nhỏ, người ta thì là quản lý hạng mục, trứng rùa biển đúng là quá to so với rùa suối của chúng ta!

“Không nên khách khí như vậy, cô là bạn của Cảnh Hàng thì cũng là bạn bè của tôi. Cứ gọi là Nghi Tĩnh đi.”

“Cũng được, nhưng ở công ty vẫn sẽ gọi là Hàn quản lý.”

“Vậy được rồi.” Mối cong lên, từ nụ cười của Hàn Nghi Tĩnh tỏa ra phong độ của người trí thức.

Trên bàn đã bày thức ăn thơm ngào ngạt, mẹ của Lục Cảnh Hàng gọi bọn họ lại ăn cơm. Bạch Thuần Khiết đứng nghiêm như thể nhìn thấy nguyên thủ quốc gia “Chào bác ạ.”

” Trợ lý Bạch, cháu cũng thật là, tại sao trong điện thoại lại không nói chúng ta trước kia là hàng xóm?”

Lục Cảnh Hàng nói hết mọi thứ về mình cho cha mẹ anh ấy? Sợ cha mẹ anh lại hiểu lầm giữa tổng giám đốc và trợ lý có điều mập mờ? “Cháu sợ nói ra thì bị chê là nịnh bợ người nhà của sắp.”

“Đứa nhỏ này vẫn còn rất hài hước.” Hai vị trưởng bối cười cợt mở, Lục Cảnh Hàng và Hàn Nghi Tĩnh lại cùng đứng im, không hề cự quạ.

Nhìn thấy vậy thì trong lòng cô dần dần nắm chắc. Từ khi cô vào thì Lục Cảnh Hàng liền có vẻ mặt không hề thay đổi, còn Hàn Nghi Tĩnh, chắc là mong muốn chiếm giữ quá mạnh. Quả nhiên, Bạch Thuần Khiết đoán không sai.

Trên bàn cơm bà Lục vừa gấp cho Thuần Khiết thức ăn một lần mà sắc mặt đồng chí Hàn Nghi Tĩnh đã sa sầm trong một thời gian ngắn. Bạch Thuần Khiết không khỏi thầm kêu trong lòng, mẹ của Lục Cảnh Hàng đã gấp thức ăn cho cô có đến nửa bàn thức ăn, còn tôi đây có vài cọng giá mà cô vẫn còn ghen ghét! Phong độ của người trí thức đó sao, đã chạy đi đâu rồi?

“Cảnh Hàng à, hiện tại sự nghiệp của con phát triển cũng không tệ rồi, nên lo đến chuyện bạn gái đi.”

Đột nhiên mẹ mình thêm vào một câu làm Lục Cảnh Hàng dừng gấp thức ăn. Nhưng anh cũng không buồn ngược lên mà trả lời “Bây giờ có thể không nói chuyện này có được không?”

Bà Lục hé miệng cười một tiếng “Không có người ngoài thì không cần giữ ý tứ.”

“...”

Ngẩng đầu ngó ngó thấy người nào đó mặt đen lại, Bạch Thuần Khiết rất tự giác bỏ bát xuống mà nói “Lục tổng khẳng định coi tôi là người ngoài, không bằng tôi rút lui trước sang ăn chỗ khác.”

“Ha ha ha, đứa nhỏ này thật đúng là đáng yêu.” Bà Lục giữ tay lại Bạch Thuần Khiết “Đâu có là người ngoài, so với Nghi Tĩnh thì cháu biết Cảnh Hàng trước.”

“Còn không phải nhờ phúc vì ngài chuyển nhà.” Kỳ thật là bị ngài chuyển nhà làm hại mới đúng!

Hai vị trưởng bối lại bị chọc cười, hai người trẻ tuổi vẫn còn chưa kịp thay đổi nét mặt. Cái này làm cho Bạch Thuần Khiết không khỏi bắt đầu suy nghĩ, có phải cô khác biệt với người trẻ tuổi hay không?

Đề tài lại tiếp tục, bà Lục tình ý sâu xa mà nói với con mình “Trước khi chúng ta trở về nước đã gặp cha mẹ Nghi Tĩnh. Nhà người ta đồng ý cho nó về cùng với con thì không chỉ là do tin tưởng con, mà còn cảm giác được con có thể chăm sóc tốt cho nó. Hai đứa các con biết nhau nhiều năm như vậy, vẫn luôn ở chung không tệ. Không bằng liền bắt đầu từ bây giờ thử gặp gỡ một phen đi.”

Bạch Thuần Khiết bận ăn nên chỉ trộm nhìn hai nhân vật chính ngồi cùng bàn. Về mặt Lục Cảnh Hàng rất rõ ràng là không muốn nhắc đến việc này, còn Hàn Nghi Tĩnh trái lại rất chờ mong được người nào đó trả lời. Sau khi bà Lục lại thúc dục một tiếng, Lục Cảnh Hàng rốt cục lấy lại được bộ dáng ga lăng mà mở miệng “Để đó rồi nói sau, gần đây công ty rất bận.”

“Mẹ là mẹ của con, tính cách của con mẹ hiểu rõ. Cứ vội vàng làm xong chuyện này thì lại có sự kiện kia, không có lúc mà dừng lại nghỉ ngơi. Cảnh Hàng, anh họ con chỉ lớn hơn một tuổi mà con bé đã đầy tháng. Còn con đến bây giờ vẫn chưa một lần đi chơi với bạn gái. Con có thể hiểu được mẹ sốt ruột thế nào không?”

“Ồ.” Bởi vì rất kinh ngạc, Bạch Thuần Khiết bị com làm nghẹn đến phát ợ. Có đúng là Lục Cảnh Hàng chưa một lần tỏ tình?

“Chờ hạng mục làng du lịch làm xong, chúng ta lại có thể thương lượng chuyện này chứ.”

Hàn Nghi Tĩnh thấy hôm nay chắc là không đợi được câu trả lời mình muốn liền gạt đầu mà nói thấu tình đạt lý, giúp đỡ Lục Cảnh Hàng khuyên bảo Lục mẹ “Bác à, cháu cũng phải vào công ty nên cũng nhiều việc bề bộn. Chuyện này cứ theo lời Cảnh Hàng nói, chờ sau khi kết thúc hạng mục làng du lịch rồi nói sau.”

Bà Lục về mặt thất vọng “Vậy thì cứ như vậy đi.” Sợ tơ hồng của con mình thì không nối được, bà chuyển sang quan tâm đến Bạch Thuần Khiết đang cầm bát canh lên “Trợ lý Bạch, cháu có bạn trai chưa?”

“Ồ. Có.” Rõ ràng là độc thân, cô lại nói dối thành mình có bạn trai, tình hình trên bàn ăn Bạch Thuần Khiết không phải uống công nhin, tóm lại trả lời “có” là cử chỉ sáng suốt!

Quả nhiên, bà Lục rất là tán thưởng bèn vỗ vỗ vai cô “Trợ lý Bạch quả là khiến cho phụ huynh bớt lo, Cảnh Hàng con cũng nên học điểm này.”

“Bác gái không nên yêu cầu quá nghiêm khắc đối với Lục tổng của chúng ta, anh ấy rất ưu tú! Có văn hóa, có thực lực, có nhà, có xe, có công ty lớn mà lại còn đẹp trai như vậy, còn mũi như vậy là rất xuất sắc, loại...” Bạch Thuần Khiết còn chưa nói xong thì “vèo”, một tia sáng lạnh liền bắn tới phía cô. Người nào đó ngại cô nói nhiều.

“Cháu nói mũi nó à, là hồi năm học lớp 12 không cẩn thận bị đập, cháu không biết sao?”

Bạch Thuần Khiết mặt lộ vẻ kinh ngạc mà lắc đầu.

“Lúc ấy làm bác sợ hãi còn tưởng rằng Cảnh Hàng muốn hủy dung, ai mà biết sau khi bình phục nó trở nên càng đẹp mắt.”

“Đây chắc là trong truyền thuyết, hủy dung lại thành trang điểm dung nhan.”

“Ha ha ha, trợ lý Bạch quả nhiên là người biết đùa!”

Cùng với tiếng cười của bà Lục, “vèo vèo”, hai tia chớp lạnh bắn lại đây. Một đạo có lẽ là Lục Cảnh Hàng, một đạo khác... Bạch Thuần Khiết cảm giác chính mình trước đây nhìn lầm người.

***

Bóng đêm dần dần dày hơn, Lục Cảnh Hàng đi xuống lầu tiễn đưa mẹ mình và Hàn Nghi Tĩnh. Bạch Thuần Khiết ở lại trông nhà. Vừa mới mở computer lên mạng xong, nữ đồng sự bí mật liền phát đến tin nhắn “Thuần Khiết nha, tôi lại thấy một người ăn trộm rau, add thêm nick của tôi đi!” (giống như trò

nông trại vui vẻ)

“Tôi không chơi, không có nick.”

“Không thể nào, đồng nghiệp ở công ty đều chơi, ngay cả Lục tổng cũng có nick.”

Nhưống mày “Lục tổng cũng chơi trò ăn trộm rau?”

“Anh ấy chỉ là bị chúng ta lôi kéo lập nick, cũng không ăn trộm.”

“Phẩm đức cao thượng nhì.”

“Bạn cũng chơi đi, tôi sẽ phát lời mời cho cậu.

“Được rồi.” Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, bồi dưỡng tình cảm dân trồng rau cho sâu đậm một chuyến.

Chờ Bạch Thuần Khiết đăng kí xong, tham gia vào chỗ trồng rau thì ngoài cửa thấy tiếng chìa khóa chạm vào nhau. Lục Cảnh Hàng mở cửa vào nhà thấy Bạch Thuần Khiết ôm laptop của mình lên mạng, lại còn mở TV xem phim hoạt hình. Anh mấp máy miệng định nói ra suy nghĩ của mình nhưng rồi lại nuốt vào.

“Chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì.”

“Anh không có việc gì nhưng tôi có việc, vừa rồi tôi đã thêm anh làm bạn, đến khi anh vào trồng rau thì nhớ add thêm nick của tôi.” Vừa nói Bạch Thuần Khiết vừa vào trong vườn trồng rau của bạn tốt công ty mà trộm thành công được bốn cây hoa cúc và ba cây dưa chuột. Cảm giác sung sướng khó hiểu trào dâng ở trong lòng, khó trách tất cả mọi người đều đi ăn trộm rau, cảm giác xác thật rất thích thú.

“Cái ... này ...” Do dự bên cạnh Bạch Thuần Khiết vài giây, Lục Cảnh Hàng vẫn cứ ném túi trong tay cho cô.

Bị một thứ không rõ đập vào thì không đau, nhưng mà vật thể không rõ vô cùng lạnh! Kêu lên sợ hãi rồi để laptop trên bàn trà, Bạch Thuần Khiết nhắc cái túi kia ngẩng lên hỏi anh “Cái gì vậy?”

“Kem ly.” Cũng không liếc nhìn cô một cái.

Nhìn bóng người đi vào phòng bếp không được tự nhiên, trí nhớ đứt đoạn của Bạch Thuần Khiết bắt đầu hồi phục. Hình như vào lúc nào đó cô có nói với anh ta muốn ăn kem ly Hương Thảo ... Vất óc suy nghĩ, Bạch Thuần Khiết bỗng tròn tròn mắt, là sau khi uống rượu! Hơn nữa chính mình hình như còn nói gì đó không nên nói! Nhưng nói gì thì dù cố nhớ như thế nào cô đều không nhớ gì cả.

Cầm đến hai cái thìa, Lục Cảnh Hàng đưa cho Bạch Thuần Khiết một cái “Không ăn là tan chảy hết.”

“A...” Đặt hộp kem ly Hương Thảo trong tay xuống trên bàn trà, Bạch Thuần Khiết thử dò xét “Hôm qua hình như tôi uống không ít rượu.”

“Ừ.”

“Biểu hiện không tệ chứ?”

“Coi như hài lòng.”

“Coi như hài lòng tức là tôi không có nói chuyện linh tinh, đúng không?” Cô cười ngượng ngập mà nhẹ nhàng hít một hơi. Không đợi Lục Cảnh Hàng trả lời, điện thoại di động từ trong túi áo vang ra điệu nhạc.

“Cô cứ nghe trước đi.”

“Ừ.” Liếc mắt nhìn mã số lạ hoắc, Bạch Thuần Khiết bấm nút nhận cuộc gọi “Tôi nghe, ai đó?”

“Tôi là con khi Cố Trữ trên núi, Cố Trữ ở siêu thị Lý Diện.”

“A?”

“Đồng ý cho cô đổi áo mưa lấy laptop.”

Có ấn tượng!”Được đổi à?”

“Sẵn sàng giao hàng.”

“Thật sự ư! Anh cũng quá tốt đấy!”

Nhìn người nào đó về hưng phấn mà cao giọng nói, trong mắt Lục Cảnh Hàng hiện lên một vẻ mờ ám.

“Cám ơn đã khích lệ, tôi rất thích từ tốt này. Đến lúc nào thì đưa cô laptop?”

“Ngày mai tôi tan việc thì có thời gian. Đúng rồi, không cần thủ tục phí đó chứ?” Thế giới này kẻ lường gạt nhiều lắm, có lẽ nên hỏi rõ ràng thì tốt hơn.

“Yên tâm, không cần.”

“Vậy ngày mai tìm anh ở đâu?”

“Quán ăn Tây đối diện MA radio.”

“Tốt, cứ như vậy nhé, chào!”

Điện thoại ngắt, Bạch Thuần Khiết quay đầu lại xúc kem ly, lại kinh ngạc phát hiện đã voi nửa hộp. “Anh có là đàn ông sao?”

Khó chịu, Lục Cảnh Hàng tròn mắt nhìn cô.

“Ồ đâu ra đàn ông lại còn thích ăn kem ly hơn nữ nhân!”

“Phải, bạn trai cô không thích ăn không có nghĩa là người khác cũng không thích.” Lạnh lùng liếc mắt lườm cô rồi tiếp tục đưa thìa kem ly vào miệng.

Sợ mình đến một thìa cũng không ăn được, Bạch Thuần Khiết trước hết duy trì im lặng khoét một thìa lớn đút ngay vào trong miệng. Ăn là ăn, nhưng mà lại khiến mình bị buốt đến giật mình. “A —” hà hơi ra cũng thấy lạnh lạnh, cô cảm giác chính mình là máy điều hòa không khí. “Xem hâm mộ kìa, lúc ở bữa ăn tôi khen anh thì không nhớ, chỉ nhớ mỗi đoạn tôi nói mình có bạn trai !”

“Ai hâm mộ cô!”

“Đó chính là ghen ghét? Hà hà, tôn trọng khách quan thực tế đi, kỳ thật tôi cũng không có bạn trai.”

Trong mắt thoáng hiện lên một luồng sáng, Lục Cảnh Hàng cup mắt nhìn xuống thìa “Vậy tại sao gạt người khác?”

Gạt người? Làm một tên đại lường gạt đi lừa người khác vô cùng thảm mà lại còn dám nói cô là kẻ lường gạt, Bạch Thuần Khiết bị một ngọn lửa không tên thiêu đốt mà nói “Tôi nói có, nhưng không nói hiện tại đang có. Tôi nói rất đúng là trước kia có, không được sao?!”

“Trước kia, ai biết có thật hay không?..”

“Được, nếu tôi nói đến ai khác thì anh không nhận ra, nhưng mà năm lớp 12 thì bạn học Giáo Thảo chắc anh biết!”

Lục Cảnh Hàng nheo mắt “Tôi không biết.”

“Anh ... Thừa nhận” cô thắm hít một hơi “Chính anh đã thừa nhận, anh chỉ nhớ có đám em gái của anh. Ai, Giáo Thảo đáng yêu, chỉ cần tôi nhớ là được rồi.”

Ngọn lửa không tên của Bạch Thuần Khiết lại chuyển sang phía Lục Cảnh Hàng. Anh đưa tay che hộp kem ly lại “Không còn sớm nữa, cô nên về nhà đi.”

“Hạ lệnh đuổi khách nữa à? Anh là người sao hoá chưa từng nói chuyện yêu đương thật đúng là quá ly kỳ cổ quái!” Cô mới chỉ ăn nhón một thìa kem ly, hiện tại lại phải đi thì quá thiệt thòi.

Từ trên nhìn xuống Bạch Thuần Khiết đang thò tay cướp lại đồ ăn, Lục Cảnh Hàng tức giận không đánh được một cái “Nói là đã yêu rất nhiều lần thì có gì hay ho mà khoe khoang?”

“Đương nhiên có thể khoe khoang! Chúng tôi có kinh nghiệm, chúng tôi có thể làm sư phụ! Anh có muốn tôi dạy anh làm như thế nào gặp gỡ với con gái không?”

Câu nói vừa dứt, trong phòng lập tức đột nhiên xuất hiện một cảnh yên tĩnh, bầu không khí xấu hổ không biết từ xó xỉnh nào đó tràn ra. Bạch Thuần Khiết hồi hận mình ăn nói lung tung, kỳ thật cô cũng chỉ nói đến có một lần yêu đương mà thôi. Có điều việc làm cho cô lo lắng không phải là bị người ta vạch trần chân tướng, mà là sợ Lục Cảnh Hàng sẽ đồng ý bái mình làm sư phụ.

Thế là sợ gì thì có cái đó, sự yên tĩnh bị Lục Cảnh Hàng mở miệng trước một giây để phá vỡ “Tốt thôi, sau này có vấn đề gì tôi liền khiêm tốn thỉnh giáo cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thuần Khiết – Nhà hàng tây

Dự báo thời tiết nói sẽ có không khí lạnh tràn vào thành phố C, từ công ty hợp tác trở về, Bạch Thuần Khiết trán đầy mồ hôi, lòng oán hận, bây giờ cô gặp ai đều muốn cắn người ta 1 cái, nhưng chỉ có thể nhịn, cô cố gắng cười ngọt ngào: “Cho tôi ngồi mát 1 chút chứ?”

“Em Bạch, mát này.” Vài nam đồng sự ngồi trước cái máy lạnh luyên tặc mát mẻ tặng vị trí của mình cho Bạch Thuần Khiết.

Mọi người làm công việc của người ấy, cô vứt bỏ hình tượng thực nữ cỡi khuy áo ra, hơi lạnh thổi vào quần áo đuổi cái oán khí đi, giọng nói Lục Cảnh Hằng lại vang lên.

“Mang trà cho tôi rồi ngồi mát.”

Ngửa đầu nhìn người trên lầu, Bạch Thuần Khiết tức giận nói: “Mát xong cũng uống chết anh đi.”

“Bây giờ là như vậy.” Không cự tuyệt: “Hơn nữa, nhất định phải như vậy sao? Xuống lầu 2 xem quang cảnh đi!”

Cái gì xuống lầu 2 xem quang cảnh... quang cảnh?! Bạch Thuần Khiết cúi đầu nhìn xuống... Lục Cảnh Hằng! Thật có lợi cho cái tên khoe mẽ này! Với vàng đồng khuy áo lại, cô tức giận xoay người rồi đến gian trà, vừa vào cửa liền gặp người mới đi làm – Hàn Nghi Tĩnh: “Quản lý Hàn, hôm nay đã đi làm rồi.”

“Hàn Nghi Tĩnh khách sáo cười: “Tôi muốn đến sớm 1 chút giúp Cảnh Hằng.”

Là muốn giải quyết xong chuyện hạng mục làng du lịch, sau đó lấy lòng mẹ Lục Cảnh Hằng đấy mà: “Quản lý Hàn làm việc đi, tôi quấy rầy thời gian của cô rồi.”

“Được.” Hàn Nghi Tĩnh cất bước rời cửa, nhưng lại quay đầu: “Trợ lý Bạch, tôi có yêu cầu quá đáng này.”

“Hả? Chuyện gì?”

“Tôi vừa mới đi làm, Cảnh Hằng không cho tôi trợ lý, cho nên tôi muốn mấy ngày này cô tạm thời giúp tôi? Không cần giúp tôi sửa sang tài liệu, chỉ cần giúp tôi đưa nước là được.”

“Tôi chỉ là viên chức nhỏ, không quyết định được. “Cho dù quyết định được, cô cũng sẽ không đáp ứng, tiền lương 1 người mà đưa nước cho 2 người!”

“Ừ nhỉ. Để tôi lên gặp Cảnh Hằng, tiện thể hỏi ý anh ấy 1 chút.” Bỏ lại 1 cái cười tao nhã, Hàn Nghi Tĩnh cũng không quay đầu lại, đi về phía văn phòng Lục Cảnh Hằng.

Bạn gái tương lai đích thân yêu cầu Lục Cảnh Hằng, anh ta làm sao có thể không đồng ý! Quả nhiên, sau khi Bạch Thuần Khiết uống trộm ngụm Hồng trà trở về văn phòng, Lục Cảnh Hằng mở miệng bố trí cho cô nhiệm vụ mới.

“Tạm thời giúp Nghi Tĩnh làm trợ lý nửa tháng, tiền lương tăng cho cô thêm 50%.”

Thái độ ác liệt đặt trà tới trước mặt Lục Cảnh Hằng, Bạch Thuần Khiết nói chua ngoa: “Cho dù là 5%, tôi cũng phải nghe theo sếp dặn, vì công, coi như cống hiến cho công ty, vì tư, sao lại có thể không giúp bạn học cũ lấy lòng bạn gái tương lai.”

Lông mày dẫn ra, anh lấy giấy mềm lau miệng trà: “Dạy tôi lấy lòng bạn gái, không phải nghĩa vụ của cô sao?”

“Đúng, tôi là người làm vườn chăm chỉ, tôi muốn đúc anh ra thành bông hoa chói mắt ở vườn hoa hoàng gia.”

“Tôi đây cũng muốn đền ơn báo đáp.” Nói xong, Lục Cảnh Hằng bắt đầu uống 1 ngụm trà: “Không phải cô có hạn sau giờ tan tầm sao?”

Giương mắt nhìn đồng hồ báo thức, đã đến giờ tan tầm, Bạch Thuần Khiết ba bước cũng làm thành 2 bước trở lại chỗ ngồi của mình lấy đồ cho vào trong túi: “Đưa tôi đi nhà hàng Tây đối diện radio MA coi như là thù lao.”

Không khí ẩm ướt du dương khắp căn phòng trong nhà hàng, Cố Trữ ngồi ở vị trí đẹp nhất gần cửa sổ. Đầu bếp xinh đẹp làm điểm tâm không nhìn được, tự tay bung tác phẩm của mình, đem điểm tâm đi ra: “Tiên sinh, đây là tác phẩm mới của tôi, mời anh ăn.”

“Cảm ơn.” Bỏ ống nghe điện thoại xuống, Cố Trữ nhìn người đẹp làm điểm tâm cười khêu gợi, đưa danh thiếp của mình, anh hít một hơi suy nghĩ mang theo hương vị mê hoặc, nói: “Tôi có rất nhiều thời gian.”

Như lấy được đồ quý, người đẹp làm bánh lấy danh thiếp từ tay Cố Trữ. Nhìn cô trở lại gian bếp, Cố Trữ lại nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mắt bắt gặp chiếc xe quen thuộc đậu ở trước cửa nhà hàng Tây.

“Anh ở chỗ này chờ tôi, tẹo nữa tôi đi ra.”

Lục Cảnh Hàng ra hiệu cô đi nhanh nhanh, quay đầu nghe điện thoại.

“Laptop của tôi đâu?”

“Ở nhà tôi.” Cố Trữ nhìn người phụ nữ trước mặt mỉm cười quyến rũ: “Nhưng tôi không thể cho cô.”

“Biết ngay mà, vẫn sẽ không cho chứ gì?” Nhớ lại lúc trước, cô đã không còn ôm hi vọng lấy được laptop nữa. Đến cái đầu gối cũng biết Cố Trữ sẽ không làm gì có lợi cho cô: “Đi thẳng vào vấn đề, anh muốn tôi tham gia cái tiết mục tình yêu và hôn nhân của radio các anh?”

Cố Trữ gật đầu: “Cô Bạch thật có cá tính.”

“Cảm ơn anh đã khen, nhưng tôi không đi.”

“Cô muốn đi đâu?”

“Đó là đến cái tên thần kinh hâm hấp như anh.”

Cố Trữ cúi đầu cười nói: “Cô lo lắng quá, chúng ta không cãi nhau nữa, tiết mục còn chưa chính thức bắt đầu mà.”

“Cho dù chương trình các anh chính thức ngừng ngày đó, tôi cũng không đi, muốn tôi làm khách quý ngu ngốc, trừ phi tôi bị lợn cắn!”

“Hôm nay chúng ta không nói chuyện tham gia chương trình nữa, được không?”

“Hai người chúng ta có chuyện gì để nói? Tôi lại không biết anh.” Chỉ có điều nhìn anh ta thật quen mặt, Bạch Thuần Khiết bắt đầu nói.

Cố Trữ nhìn ra tâm tư của cô, đưa tay với chiếc bánh đưa đến trước mặt cô: “Ăn đi, tôi không làm gì đâu.”

Cô không khách khí nhé. Bạch Thuần Khiết dùng thìa khoét 1 miếng bỏ vào miệng, bơ thơm mát làm cho xương cốt người ta tan chảy. Cố Trữ nhìn cô hưởng thụ lộ tươi cười, Bạch Thuần Khiết ngẩng đầu bắt gặp, khen ngợi đối phương: “Cười cũng không xấu.”

“Tôi có vinh hạnh mỗi ngày cười cho cô xem?”

Giật mình, cô chạy mảy nhìn Cố Trữ: “Anh sẽ không vì chương trình kia mà hi sinh nhan sắc chứ?”

Cười: “Tôi nói rồi, tạm thời chúng ta không nhắc đến chuyện đó.”

“Vậy anh nói có ý gì?” Bạch Thuần Khiết cảnh giác nhìn anh ta.

“Rất đơn giản, người đàn ông tôn trọng quyết định phụ nữ.”

Bạch Thuần Khiết phồng mũi: “Cảm ơn anh đã chứng minh sức hấp dẫn của tôi, nhưng tôi không thích anh mỗi ngày cười cho tôi xem.”

“Thế à, bởi vì có người cười với cô?” Cố Trữ có ý nhìn chiếc xe quen thuộc ở ngoài cửa sổ: “Tổng giám đốc bất động sản Triển Hàng?”

“Anh quen biết Lục Cảnh Hàng?” Mặt tròn tròn.

“Cũng không quen biết lắm.”

Tuy rằng Cố Trữ nói không quen, nhưng giác quan thứ 6 của phụ nữ nói cho cô biết anh ta dính lấy cô là bởi Lục Cảnh Hàng. Đã từng bị Lục Cảnh Hàng làm tổn thương? Loại khả năng này luôn xuất hiện ở tiểu thuyết. Vì an toàn cho bản thân, Bạch Thuần Khiết quyết định nói rõ quan hệ của mình với Lục Cảnh Hàng: “Tôi với anh ta rất trong sáng, chúng tôi đơn giản chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới mà thôi, à, còn là hàng xóm. Bạn gái tương lai của anh ta là quản lý hạng mục công ty tôi, cho nên nếu anh muốn bắt cóc hoặc là dụ dỗ, phải đi tìm cô quản lý kia.”

Nghe xong lời cô, Cố Trữ bật cười: “Tôi không nghĩ sẽ bắt cóc ai, về phần dụ dỗ, có hứng thú với cô đấy. Tôi thích cô gái ngây thơ trong sáng, không quan tâm cái cô quản lý kia.”

“Tôi sẽ thay đổi, anh đừng tìm tôi nữa nhé?”

“Ngại quá, tôi thích cảm giác lơ mờ này.”

Bạch Thuần Khiết xúc động, không sợ người không muốn sống, chỉ sợ người không biết xấu hổ. Buông thìa, cô chuẩn bị đứng dậy: “Laptop tôi tự mua, về sau anh đi tìm cái lơ mờ của anh, tôi trở về giới trong sáng ngây thơ của tôi.”

“Một chút cũng không lo lắng tôi sao?”

“Trước mắt tôi không có hứng thú với đàn ông cười với tôi mỗi ngày.”

“ Vì sao, hay là chờ người nào đó vứt bỏ quản lý?”

Không hiểu sao lại tức giận, Bạch Thuần Khiết không để ý người chung quanh đang ăn cơm, lớn tiếng nói: “ Nói lại lần nữa, tôi với anh ta rất trong sáng!”

Mọi người đều ngoảnh mặt nhìn con mắt kinh ngạc, bao gồm người chờ đợi đang ở ngoài cửa.

“ Ngại quá, tại tôi đã nghĩ nên bạn gái tức giận.” Cố Trữ cười đứng dậy giải thích với mọi người, sau đó kéo hai tay Bạch Thuần Khiết đem đặt ở ngực: “ Em yêu, về sau anh sẽ không chọc em tức giận nữa.”

Tên đại thần kinh, anh đi đóng kịch của Quỳnh Dao đi (nhà nhà vẫn)! Gạt tay mình ra, Bạch Thuần Khiết khó chịu rời khỏi nhà hàng. Trở lại trong xe Lục Cảnh Hằng, cô lấy khăn ướt lau tay, lâu bà lâu bầu: “ Nghĩ muốn được lợi cho mình, ai dè bị người khác chiếm đoạt. Tức quá!”

Nhìn cô, Lục Cảnh Hằng không dám hỏi, khởi động máy, lúc xe băng qua ngã tư thứ 2, điện thoại của anh vang lên.

“ Hello, đã lâu không gặp.”

“ ùh.”

“ Không quên tôi chứ?”

“ Làm sao có thể.” Không phải vừa mới nhìn thấy sao.

“ Nghe cô ấy nói anh lại có cô quản lý? Thay lòng rồi sao?”

“ Không cần cậu phi sức.”

“ Anh vẫn lạnh lùng như vậy, bảo tôi đền ơn như thế nào?”

“ Không cần.”

“ Anh không cần, nhưng lại nợ 1 ân tình với anh. Mau mau sửa cái tính thôi của anh đi. Cúp.”

Gỡ cái headphone xuống, giương mắt nhìn gương kính chiếu người phía sau đang lau tay, Lục Cảnh Hằng càng thêm trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thuần Khiết – Hình kinh dị .

Edit: Mai Như Ảnh

“ Sao lại chỉ có 2 vạn đồng.” Đếm lại số tiền vừa rút: “ Vẫn chỉ có 2 vạn đồng.”

Gọi điện cho di Tàn, cô trở lại trong xe Lục Cảnh Hằng. Nhìn ra người nào đó tâm tình không tốt, Lục Cảnh Hằng hỏi: “ Sao vậy?”

“ Gửi tiền không đủ.” Điện thoại được kết nối, cô đặt ngón trỏ lên môi ý bảo anh im lặng, sau đó nói chuyện với người đầu dây: “ Di Tàn, không phải nói 10 vạn sao, bây giờ chỉ có 2 vạn, như vậy con mua laptop không thừa nhiều tiền.”

“ Tiểu Khiết, đợi 2 ngày nữa, nhà di có chuyện nên không có nhiều tiền như vậy.”

“ Công ty ba con không phải vẫn bình thường sao, 1 chút tiền cũng muốn giữ lại.”

Người ở đầu dây sốt sắng: “ Không phải, ba con có đưa tiền, nhưng nhà của di có chuyện đột xuất, nên di cầm cứ trước.”

“ Vậy à, con sẽ chờ. Nhà di xảy ra chuyện gì thế?”

“ Chuyện bà con thôi, con cũng đừng quan tâm.”

“ Vậy được rồi, xử lý xong thì gửi tiền nhé.” Tắt điện thoại, mặt trời đầy mây mù bắt đầu sáng lạn trở lại, Bạch Thuần Khiết vung tay: “ Theo tôi đi mua laptop.”

“ Công ty ba cô khôi phục bình thường rồi sao?” Lục Cảnh Hằng chau mày, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

“Chắc thế.”

“Không chắc chắn còn muốn vùng tiền hoang phí?” Theo anh điều tra được, công ty bác Bạch đang bờ vực phá sản, không biết nguyên do gì, bác Bạch từ chối người khác yêu cầu muốn giúp đỡ.

Bạch Thuần Khiết không thích bị người khác giáo huấn, nói: “Tôi cũng không dùng tiền của anh, anh quản nhiều làm gì? Mau lái xe đến trung tâm siêu thị điện máy đi.”

Lục Cảnh Hàng được lệnh khởi động xe, nhưng anh không có ý định đến trung tâm siêu thị như lời Thuần Khiết nói, mà là đi qua khu vực đèn xanh đèn đỏ trở về nhà, người kia anh coi như không khí.

....

Dám ngăn cản tiêu tiền của tôi, tôi đây sẽ dùng computer của anh, quấy rầy giấc ngủ của anh! Đêm đã khuya, Bạch Thuần Khiết đi xuống giường, đến trước cửa nhà Lục Cảnh Hàng gõ: “Lục Cảnh Hàng, tôi biết anh không ngủ, mở cửa, cho tôi mượn computer! Lục Cảnh Hàng! Ra mở cửa!”

Người đang chìm trong giấc ngủ đột nhiên bừng tỉnh, ngoài cửa truyền đến tiếng quát tháo, Lục Cảnh Hàng không thể không rời giường đi mở cửa.

Đang nửa đêm, vẻ mặt người lạnh lùng xuất hiện trước mặt mình, Bạch Thuần Khiết không khỏi rùng mình: “Cho tôi mượn computer.”

“Trễ như vậy còn dùng computer?”

“Đúng vậy, đêm dài có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như xem phim 18+!”

“Thế à?” Anh làm sao không nhìn thấu cô đang trả thù chuyện hồi ban ngày, vào phòng lấy laptop ra, Lục Cảnh Hàng đặt trước mặt bàn trà ở phòng khách nói: “Lại đây đi, đằng nào cũng bị cô làm cho không ngủ được, chúng ta cùng nhau xem!”

“...” Trợn tròn mắt, cô đã nói rồi, cái này ... Chẳng lẽ thật sự muốn cùng một người đàn ông xem XXX sao? “Tôi, tôi nói phim 18+ là phim kinh dị đó, không phải loại này, anh đừng hiểu lầm.”

Thấy cô có chút gấp gáp, Lục Cảnh Hàng khoát tay: “Sao cô biết tôi hiểu lầm?”

“Tôi nào biết, tôi là nhắc nhở anh thôi, tẹo nữa anh đỡ phải sợ đến nỗi chui trong lòng tôi, chiếm tiện nghi của tôi!”

“Thật không, tôi nghĩ tôi có chui cũng phải tìm nơi nào thoải mái hơn, ví dụ như sofa chẳng hạn!”

Ý này, cúi đầu nhìn ngực, Bạch Thuần Khiết nhất thời sinh ra ý niệm muốn làm quỷ nuốt chửng Lục Cảnh Hàng. Thật sự là người biến thành sói đêm trắng tròn, lúc ở siêu thị mua BVS, mặt anh ta đỏ bừng, bây giờ còn dám bình phẩm ngực cô! Mặt người dạ thú a mặt người dạ thú.

Trong phòng yên lặng vài giây, Lục Cảnh Hàng cũng phát hiện trong lời nói mình có uy lực cỡ nào. Anh làm sao vậy, lần đầu tiên một mối vi phạm nữ. Hai gò má nóng, may là đèn trong phòng đỏ sậm.

Dưới ánh mắt giám sát người nào đó, Bạch Thuần Khiết mở Computer ra, kiểm tra thấy có phim được nhiều người đề cử nhưng vẫn không có thời gian xem, tác phẩm kinh điển ‘chuyện tình vampire 400 năm’

Lúc đầu phim phát ra bình thường, 2 người ngồi chung ghế cùng nhau xem phim, đến đoạn nữ 9 cùng bạn tốt xem bức tranh Đông Cung Đồ, Bạch Thuần Khiết có cảm giác không được tự nhiên.

Hành động này cảm thấy hai người bọn họ gần gũi quá? Cô cúi thấp người xuống đi chuyện ngược hướng với Lục Cảnh Hàng, cảm thấy yên tâm chút, cô tiếp tục xem phim.

Cảnh luật sư trẻ tuổi bị 1 đám nữ quái quyền rũ chiều đãi, không khí trong phòng xấu hổ đến không ngò.

“Chep .... Tôi thấy mệt quá, ngày mai còn đi làm, tôi đi về ngủ đây.” Bạch Thuần Khiết vội vàng đứng dậy.

“... Ừh.” Lục Cảnh Hàng cũng bắt đầu không chịu được.

Nhờ có quang cảnh xung quanh, lúc này anh giống như 1 tác phẩm nghệ thuật vậy, cô lúng túng. Không biết vì sao Bạch Thuần Khiết sợ hấn dựa vào mình, vì thế khoa tay múa chân: “Không cần tiền, không cần tiền.” Ngọn đèn đỏ sậm chiếu hắt vào mặt cô, cô không biết bộ dạng lúc này của mình ngượng ngập bao nhiêu thì đáng yêu bấy nhiêu.

“Tôi...” Anh muốn nói, cũng không muốn tiền cô. Nhưng chớp mắt 1 cái, anh nghiêng người, hô hấp mềm nhẹ, khuôn mặt màu đỏ nhỏ nhắn được in sâu trong hai tròng mắt anh, môi như ma xui quỷ khiến nhẹ nhàng đặt lên cánh môi mềm mại run rẩy. (á, kiss rồi)

Bắt đầu học bỏ tức, không phải sao, vậy tiếp tục đi ....

Hiện tại chúng ta cùng nhau đi học, tan học, không phải rất tốt sao ...

Lục Cảnh Hằng dịu dàng trong trí nhớ chiếm cứ đầu óc cô, cô có thể gạt bỏ tâm mình, còn có thể hỏi vấn đề khi Lục Cảnh Hằng thay lòng đổi dạ sao? Quả thật vẫn thích anh, cô tự mắng mình là kẻ lừa đảo.

Nâng gáy cô rút cuộc nhẹ nhàng buông, nụ hôn dài vừa kết thúc.

Nếu thời gian ngừng giây cuối cùng, kết cục đẹp nhất mãi là như vậy, nhưng sự thật là bọn họ phải đối mặt nhau.

“Này .... Nhìn cái gì thế?”

Đôi mắt trong suốt dường như giấu điểm hi vọng, Lục Cảnh Hằng lại nói 1 câu ngắn gọn trả lời đánh vỡ hi vọng đó: “... chuẩn bị bài.”

“Chuẩn bị bài?” Muốn ghen ngào, “Chuẩn bị bài để dành cho bạn gái tương lai?”

Người đại diện trầm mặc.

Bạch Thuần Khiết khoe miệng cười hừ ra tiếng: “Thật sự là đệ tử tốt, tôi làm cô giáo viên còn không chuẩn bị giáo án, anh lại chủ động học!”

Lục Cảnh Hằng xẹt con ngươi tia khác thường: “Cô như vậy còn muốn làm cô giáo?”

“Sao lại không, giáo viên khắp nơi đều nuôi giấc mộng phải có học trò giỏi như anh đấy?”

“Được, thứ 6 sau khi tan tầm chúng ta đi học tập.”

“...” Bộ dáng si ngốc ngồi ngơ ngác trong gian trà, Bạch Thuần Khiết nuốt chút nữa là chảy nước miếng, nếu không so với tên đàn, cô còn đàn hơn.

Nữ đồng sự nhẹ nhàng mở cửa thấy cô, nhất thời quan tâm dùng sai từ: “Làm sao vậy Thuần Khiết, về mặt bất mãn gì thế kia?”

“...” Bạch Thuần Khiết chảy nước miếng.

“Không phải, tôi ngủ không ngủ giấc.”

Đêm qua về nhà, Bạch Thuần Khiết không ngủ được, trong lòng chua xót khó chịu, uống rất nhiều nước cho nên vào toilet vài lần.

“Haiz...” Than thở, về mặt cô “Đời người chính là thế lương như thế”, vở vai nữ đồng sự, bóng dáng đau khổ bụng cóc nước rời khỏi.

Mở cửa văn phòng Hàn Nghi Tĩnh ra, cô đem nước ấm chén đặt lên bàn: “Quản lý Hàn, nước của cô.”

Người bận rộn ngẩng đầu, mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn, ngay lúc Bạch Thuần Khiết rời khỏi, cô lên tiếng: “Tối hôm nay có thể theo tôi đến xem thị trường không?”

Bạch Thuần Khiết giật mình chỉ vào mình: “Tôi?”

“Đương nhiên là cô, trong phòng chỉ có 2 chúng ta.” Hàn Nghi Tĩnh nhợt nhạt cười nói: “Muốn ăn mặc theo mùa, tôi về nước không mang quần áo mùa hè. Ở trọ này tôi không có bạn bè, cho nên chỉ có thể làm phiền cô đi cùng tôi thôi.”

Bị gây khó dễ, Bạch Thuần Khiết phết lông mi: “Lục tổng không đi cùng cô sao?”

“Anh ấy nói buổi tối có hẹn.”

“Chắc ...” Cô giống như bị ảo tưởng, nghĩ rằng mình có hẹn với Lục Cảnh Hằng xấu hổ cỡ nào, Bạch Thuần Khiết quyết định đêm nay cùng Hàn Nghi Tĩnh đi dạo phố mua quần áo: “Vậy được rồi, dù sao tôi cũng không mang quần áo mùa hè đến.”

Mùa hè ở thành phố C thật sự rất ngọt, mặc dù đã là buổi tối, nhưng gió so với buổi trưa phả vào mặt còn mát rượi hơn nhiều, chỉ là, Bạch Thuần Khiết tha thiết muốn được ăn kem.

“Quản lý hàn, cô đi thử quần áo, tôi mua kem được không?”

“Được.”

“Cô muốn ăn không?”

“Không, cảm ơn cô.”

Phải rồi, hình tượng Hàn Nghi Tĩnh thực nữ như vậy không thích hợp ăn kem ở trên đường, đứng trong thang máy xuống lầu mua đồ ăn vặt, Bạch Thuần Khiết quên ngay người ở lầu trên vừa đi theo mình, tay trái cầm kem, tay phải cầm đồ uống, cô đứng ở quán mực bướng: “Ông chủ, 10 xâu.”

“10 xâu đủ ăn sao?” Không biết Cố Trữ đuổi kịp cô lúc nào, đưa tay lấy que kem cắn dở kia, anh không khách khí cắn tiếp 1 ngụm, biểu tình thích thú: “Thoải mái muốn chết.”

“Sắc ma biến thái.”

“Không biến thái không phải là đàn ông. A, tôi nghĩ, bên cạnh cô chẳng có đàn ông biến thái.”

“Đừng nói chuyện với tôi, tôi không quan tâm anh.” Đây người bên cạnh ra, Bạch Thuần Khiết cười tủm tỉm thúc giục ông chủ: “Nhanh lên đi.”

Chưa từng có phụ nữ nào hung bạo đối xử như vậy, Cố Trữ hứng thú dào dạt, anh bắt đầu bám dính: “Cảm thấy Lục Cảnh Hàng đẹp trai hay bốn thiếu gia đây đẹp trai?”

“Cá mực của ông chủ có vẻ đẹp.”

Phốc 1 tiếng, Cố Trữ cười phun lên tiếng: “Cô và ông chủ đều đẹp.”

Vũ trụ nhỏ rớt cuộc bùng nổ.

“Đầu anh bị sao đấy, không nhìn ra tôi không ưa anh sao? Mau tránh xa tôi ra đi!”

“Thì đi, trước khi rút tôi muốn hỏi 1 chút, cô ghét tôi như thế nào?”

“Đến đến nỗi không muốn hô hấp cùng bầu không khí với anh!”

Hiểu biết gât đầu, Cố Trữ cọt nhá: “Tôi quyết định vì cô nín thở.”

“Anh vô si, đồ lưu manh, bị người đời phi nhổ.”

“Cô cao thượng, cao quý, bị người đời kính trọng.”

“Anh mới bị kính trọng, cả nhà anh đều bị kính trọng.”

“Đa tạ khen ngợi.”

Hai mắt Bạch Thuần Khiết trở tròn, cô cảm giác nếu không không có xuất hiện người kia ngăn cản, nhất định cô sẽ đem đầu Cố Trữ ấn vào lò nóng của ông chủ mà chà đạp! Vì thế, trước khi xảy ra chuyện 1 khắc, cả người bùng bùng hưng trí, Hàn Nghi Tĩnh từ trên lầu xuống: “Trợ lý Bạch chưa đi mua à?”

“Hello, chào người đẹp. Cô là đồng nghiệp darling nhà chúng tôi?” Cố Trữ đặt tay lên vai Thuần Khiết: “Để cô đợi lâu, chúng tôi ngọt ngào quên cả thời gian.”

“Ờ, bỏ tay thôi của anh ra!”

“Đúng là bạn gái đã man làm cho người ta vừa yêu vừa hận.” Cố Trữ thấy người giầy dụa: “Không biết người đẹp với bạn trai có hay đùa giỡn như này không?”

Hàn Nghi Tĩnh lễ phép mỉm cười: “Chúng tôi không.”

Bọn họ? Hàn Nghi Tĩnh còn chưa làm bạn gái Lục Cảnh Hàng mà! Trùng mắt nhìn đồng thời Bạch Thuần Khiết phát hiện mình có để ý lời người khác nói, vì thế, thấp mắt, đến lúc này đem chuyện Cố Trữ nắm tay mình tạm bỏ qua.

Ánh mắt ra vẻ là người yêu ngọt ngào trước mặt mọi người, Hàn Nghi Tĩnh nói: “Nếu trợ lý Bạch gặp bạn trai, chắc không cần tôi đưa cô về nhà, tôi không quấy rầy 2 người nữa.”

Thấy Hàn Nghi Tĩnh đang xoay người, Bạch Thuần Khiết mới bừng tỉnh, gồng người đuổi theo: “Quản lý Hàn, vẫn phiền cô đưa tôi về nhà.”

“Như vậy được không?” Quay đầu liếc mắt người kia càng nhìn càng thấy quen mặt.

“Đương nhiên được.” Gật đầu.

“Vậy chúng ta đi.”

Ra cửa hàng, hai cô gái đi giày cao gót đến bãi đỗ xe, im lặng không nói, Hàn Nghi Tĩnh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, mắt sáng lên: “Bạn trai cô ...”

“Đó không phải bạn trai tôi! là tên thần kinh!”

Hàn Nghi Tĩnh thấy Bạch Thuần Khiết tức giận khi nói, không nhắc 3 chữ kia nữa: “Anh ta họ Cố à?”

Chỉ cần nhắc chữ Cố, Bạch Thuần Khiết bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn, không chút kính ngạc gât đầu: “Anh ta là Cố Trữ.”

“Đúng là anh ta.”

“Quen à?” Bạch Thuần Khiết thoáng hứng thú, chẳng lẽ tên đại thần kinh này lại có quen Hàn Nghi Tĩnh.

Trên xe, Hàn Nghi Tĩnh ngồi 1 bên nói: “5 năm trước, tôi và Cảnh Hàng cùng tham gia bữa tiệc có gặp anh ta.”

“Thế à, còn tham gia bữa tiệc.” Trong lòng đột nhiên ề ề, 5 năm, cô đang làm cái gì?”

“Đương nhiên là tham gia, anh ta là con một của tập đoàn Hải Ninh đứng đầu thành phố C.”

“Hả? Anh ta là ....người giàu có?”

Hàn Nghi Tĩnh lộ vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ các người thật sự không phải người yêu?”

“Đương nhiên là không.”

“Như vậy cũng tốt, công ty có vẻ an toàn.”

Công ty có vẻ an toàn ... Bạch Thuần Khiết ngồi ở ghế xe, suy nghĩ sâu xa những lời này, chẳng lẽ Hàn Nghi Tĩnh đang ngầm nói cô tiếp cận Cố Trữ có mục đích hay sao?

đáng lẽ là có chương 11 từ hum qua rồi, nhưng ta bị mất c11 và nửa c12 nên giờ mới đánh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hiểu lầm nho nhỏ

edit:bkhv

Tạm thời chắc nàng Ảnh, ta vs ai đó xúm lại làm tôi & boss, tặng vợ ta chuyển cho người khác, mong các nàng không ném chai lọ, đạn pháo bla bla... phản đối, thân ^^

“Cám ơn vì đã đưa tôi về, cô lái xe về cẩn thận nha.” Bạch Thuần Khiết nói lời cảm ơn xong liền xoay người muốn đi nhưng lại bị Hàn Nghi Tĩnh gọi lại.

Cô xách túi giấy đưa cho Thuần Khiết qua cửa sổ xe, “Đưa cho Cảnh Hàng giúp tôi nhé.”

Bạch Thuần Khiết nghĩ nghĩ, chính mình còn đang tránh Lục Cảnh Hàng, làm sao dám đi tìm anh ta.” Dù sao cũng đã đến đây, cô lên nhà tự tay đưa đi.”

“Quá khuya rồi, không được tốt lắm.”

“Cũng đúng ha.” Hàn Nghi Tĩnh quả thật không giống kiểu phụ nữ sẽ đi gõ cửa nhà đàn ông vào buổi tối, rất không giống... Người nào đó vừa tự kiểm điểm vừa nhận cái túi.” Vậy để tôi đưa, quản lý Hàn có muốn tôi chuyển lời gì không?”

Hàn Nghi Tĩnh gật đầu cảm ơn rồi nói “Thay tôi chúc anh ấy sinh nhật vui vẻ.”

A!!! Mấy hôm nay cô cứ mơ mơ màng màng, quên cả ngày giờ! Nhìn theo xe Hàn Nghi Tĩnh, Bạch Thuần Khiết đi qua đi lại, “Có nên mua quà cho Lục Cảnh Hàng hay không?” Cúi đầu nhìn túi giấy của Hàn Nghi Tĩnh đưa, chắc chắn, là đồng hồ hàng hiệu. Người ta đều sang như vậy, làm sao cô có thể keo kiệt đưa quà rẻ hơn... Nhưng cô dựa vào cái gì mà so đo với bạn gái tương lai của người ta?! Đau xót trong lòng, Bạch Thuần Khiết thoáng nhìn nhất hiệu bánh ngọt gần đó rồi bước vào mua một cái bánh sinh nhật đủ rẻ để biểu hiện sự keo kiệt của mình. (!!)

Trong thang máy, Bạch Thuần Khiết run run cầm điện thoại, khởi động máy, quả nhiên, có mấy cuộc gọi nhờ của Lục Cảnh Hàng cho cô. Ngay khi sắp về đến nhà, Lục Cảnh Hàng lại gọi đến. Hít sâu, Bạch Thuần Khiết ấn nhận cuộc gọi.

“Cô có thể khởi động máy chậm thêm chút nữa.”

“Giám đốc đây à, anh tìm tôi có chuyện gì?” Giả ngu.

Giọng nói trong điện thoại rết buốt, “Hôm nay là thứ sáu.”

“Tôi biết mà.”

“Đương nhiên cô biết, nếu không làm sao lại có ý mất tích.”

“Đâu có, tôi chỉ đi mua chút quần áo với quần lí Hàn sau khi tan việc thôi.”

“...” Thật không ngờ cô đi chung với Hàn Nghi Tĩnh, Lục Cảnh Hàng yên lặng suy nghĩ vài giây, “Vậy cô đang ở đâu?”

“Tôi về đến nhà rồi, không tin anh mở cửa ra xem.” Bước ra thang máy, Bạch Thuần Khiết đến trước cửa nhà Lục Cảnh Hàng. Cửa mở, Lục Cảnh Hàng sầm mặt liếc cô, sau đó cắt đứt cuộc gọi.

“Cô có thể về.”

“Đợi chút.” Lấy tay chặn ngang trước khi cửa đóng lại, Bạch Thuần Khiết giao túi quà của Hàn Nghi Tĩnh, “Đây là quần lí Hàn đưa cho anh.” Đợi Lục Cảnh Hàng nhận túi xong, cô lại dâng cái bánh nghèo túng của mình lên, “Còn đây là tôi mua.”

Nhìn chằm chằm cái bánh nghèo ngạc trong vài giây, Lục Cảnh Hàng nói cảm ơn rồi đóng cửa.

Quả nhiên là ghét bỏ cái bánh! Sớm biết vậy mình cũng chẳng thèm mua! Vừa buồn bực mở cửa nhà mình xong, cánh cửa sau lưng cô lại mở. Bạch Thuần Khiết quay đầu nhìn lại, Lục Cảnh Hàng đã đứng cạnh cửa nói, “Ngày mai tôi muốn tới chỗ mẹ ăn cơm, buổi tối... Chúng ta tập đi hẹn hò.” Không đợi cô trả lời, cửa lại đóng.

Vờ bình tĩnh, vào nhà đóng cửa, nhưng, ngay sau đó, mặt cô đỏ bừng, tim đập dồn dập, tựa vào cửa, Bạch Thuần Khiết thấy như mình đang yêu... Lắc đầu để bình tĩnh lại, cô nhào vào phòng tắm.

***

Sáng hôm sau, Bạch Thuần Khiết buồn chán dùng laptop của Lục Cảnh Hàng trộm rau quả trong nông trại ảo của anh, cuối cùng còn mượn thật nhiều tiền mua Lục Cảnh Hàng về làm nô lệ. “Làm sao hành hạ hắn ta đây? Làm người giúp việc? Chà toilet? Gã cho phù dung đại tỷ?” Vừa định nhấn “Xác định”, cô lại đổi ý, Phù Dung vẫn còn nhẹ nhàng quá, phải gã cho Phụng tử mới được! Vừa vận hắn là ‘rùa vàng’ (kiểu như Việt kiều á)! Thật đúng là bằng vai phải lứa –

Tí tøn tắt máy tính, cô chạy vào bếp lấy mì trong tủ lạnh ra ăn, vừa ăn vừa lẩn lộn trên sofa xem tivi, tai lại đột nhiên nghe thấy tiếng cún con vàng kêu ư ử.

Theo tiếng kêu, cô đến cạnh cửa mở hé ra, quả nhiên thấy một con cún lông vàng dính đầy bụi.

“Chó lạc sao? Nhưng mày không giống giống chó hay đi lạc mà—” định đóng cửa, nhưng nhìn ánh mắt tội nghiệp của nó, Bạch Thuần Khiết mềm lòng. Thân là người yêu chó, làm sao mình lại thành kiến chó, hơn nữa, nghe người ta nói “Trung Hoa đền nguyên” tuy là giống lai, nhưng lại thông minh, khỏe mạnh hơn những loài khác... thôi thì mình nuôi nó vậy.

Như biết được suy nghĩ của Bạch Thuần Khiết, cún ta nhấc mông khệnh khạng vào nhà, vào rồi còn ngoáy đầu nhìn Bạch Thuần Khiết như muốn hỏi “Sao còn không đóng cửa?”

Đóng cửa đi vào, Bạch Thuần Khiết xách nó vào phòng tắm tổng vệ sinh, cún ta cũng giống như ở dơ chán, ngoan ngoãn cho Bạch Thuần Khiết tắm rửa.

“Nè nhóc, đặt tên gì cho mày đây?... Tên xấu dễ nuôi, mày đã có duyên với tao như thế, kêu tiện duyên đi ha?” Lầm bầm lâu bầu, Bạch Thuần Khiết gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến Tiểu Tiệp cùng Viên Viên, Tiệp Duyên liền đổi thành Tiệp Viên, “Kêu Tiệp Viên đi!”

“gâu.” Cún ta đồng ý, có điều tiếng kêu nghe không vui vẻ cho lắm.

Tắm rửa cho tiểu Tiệp Viên, dọn dẹp phòng khách xong, Bạch Thuần Khiết bắt đầu thấy lo lo, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, về sớm ruột như người ta đón xe về quê chơi Tết.

“Zzzzz—” chuông di động rớt cục vang, nhìn cái tên hiện trên màn hình, tâm tình cô cũng vui vẻ hơn nhiều. “Alô, Lục Cảnh Hàng?”

“Là tôi.” Điện thoại bên kia ngừng một chút, “Buổi tối tôi có việc.”

“...” Nói cách khác, hắn muốn trốn trại? “Ha ha, người chăm học cũng khó tránh nghỉ học một hai ngày. Vậy mấy giờ anh về?” Vừa hỏi xong, Bạch Thuần Khiết liền phát hiện mình lại nhiều chuyện.

“Có lẽ không về.” Dứt lời, bên kia điện thoại có giọng nữ vang lên, mà người này chính là Hàn Nghi Tĩnh.

Giống như có tảng đá rớt trúng đầu, Bạch Thuần Khiết choáng váng, nhưng ngay sau đó lạnh lùng hẳn. “Không sao, cúp đây.” Cô quăng di động đi, lừa giận bưng bưng, hai người đã phát triển đến cấp 3, còn vờ vịt ngây thơ thuần khiết? Học hẹn hò? Hừ! Ôm lấy tiểu tiện viên đang ngủ say, Bạch Thuần Khiết cầm giẻ rời nhà Lục Cảnh Hàng.

***

Hơn ba giờ sáng, mỗi một đứng trước cửa nhà, hơi thấy có lỗi nhìn chăm chăm cửa đối diện, Lục Cảnh Hàng xoay người rón rén cầm chìa khóa mở cửa, vừa bước vào, anh đã thấy thật bất đắc dĩ.

TV mở không, trên bàn đầy đồ ăn thừa, trên sofa còn vắt vẻo khăn tắm... Cô cho là nhà anh là chỗ nào?

Chăm sóc người bệnh một đêm, Lục Cảnh Hàng lại phải dọn dẹp nhà cửa một lượt, sau đó mới ngồi xuống thở. Ngoài cửa sổ, chân trời thấp thoáng ánh nắng ban mai, trước khi chìm vào giấc ngủ, anh nghĩ: nếu Hàn Nghi Tĩnh không bị bệnh mà anh cũng không phải chăm sóc cô, vậy anh sẽ có cuộc hẹn vui vẻ như thế nào với Bạch Thuần Khiết?

Trời sáng hẳn, những tia nắng trộm bò qua cửa sổ vào phòng, tiếng chim hót chào buổi sáng đánh thức Bạch Thuần Khiết dậy.

Tiểu Tiện Viên nằm cạnh giường, thấy cô chủ mở mắt, lập tức rên rỉ kể về nó đói bụng còn cào thế nào. Tuy lòng không vui, Bạch Thuần Khiết cũng không thể bỏ mặc tên nhóc kia chết đói. Rồi giường, nghĩ đến Lục Cảnh Hàng có lẽ bây giờ còn chưa thức dậy, cô nhanh chân mặc thêm quần áo sang nhà anh ăn nhờ.

“...” Vào nhà, nhìn thấy người ngủ say trên sofa, cô ngán ra: Về rồi?

Tiểu tiện viên khệnh khạng đi theo vào nhà Lục Cảnh Hàng, thấy cô chủ ngăn người không đi lấy đồ ăn, nó lại ư ử thúc giục, lần này tiếng kêu của nó đánh thức người trên sofa.

Lông mi khẽ run, từ từ mở mắt, Lục Cảnh Hàng nhìn người con gái chỉ mặc mỏng manh khoác sơ mi bên ngoài nhếch nhác, mới sáng sớm đã xuất hiện trong nhà mình, đột nhiên anh thấy đầu trống rỗng.

Nhận ra không khí có vẻ hơi xấu hổ, Bạch Thuần Khiết kéo kéo vạt áo che cặp chân trần, nhưng chân che thì có che, bờ vai tròn bóng của Bạch đại tiểu thư lại bại lộ trước mắt Lục Cảnh Hàng.

“Biến thái.” Nhỏ giọng mắng, cô chạy nhanh như thỏ trốn vào nhà mình, bắt quá trên mặt lại có chút hí hửng.

Tro mắt nhìn người kia chạy mất, Lục Cảnh Hàng hoàn hồn, nhìn thoáng tiểu tiện viên ngồi trong góc nhà, không khỏi nhượng mảy.

Chờ Bạch Thuần Khiết thay đồ xong lại đến kiểm ăn, Lục Cảnh Hàng rửa mặt rồi chia chia tiểu tiện viên, lúc này đang vục đầu vào chén sữa liếm láp, hỏi “Nó từ đâu đến?”

“Ngày hôm qua chán chán, lấy quả trứng ấp nở ra.”

“Giỏi.”

“Cám ơn, quá khen. Bất quá nếu không phải vì hôm qua được nghỉ học, tôi cũng biết mình có khiếu này, cũng coi như anh có công một nửa!” Chăm chọc xong, Bạch Thuần Khiết cảm thấy hơi đói đêm qua đã bớt một nửa.

Lục Cảnh Hàng nhếch miệng cười, tự tay đưa món ăn cho cô, nói “Vậy nó là do chúng ta cùng nhau ‘sinh’?”

Nghẹn lời, Bạch Thuần Khiết tròn mắt, lời này cũng quá... Quay đầu rót nửa chén sữa và cầm bánh mì nướng, vừa định nói gì, Lục Cảnh Hàng đã giành trước giải thích chuyện hôm qua.

“Lúc chúng ta đang nói chuyện chắc cô nghe được giọng Nghi Tĩnh.”

Xanh cả mặt, Bạch Thuần Khiết gật gật đầu.

“Cô ấy bị bệnh, đêm qua tôi phải ở lại chăm sóc cô ấy.”

Dùng khước mắt thấy ánh mắt Lục Cảnh Hàng chân thành tha thiết nhìn mình, Bạch Thuần Khiết rùng mình, bọn họ hình như còn xấu hổ hơn lúc này. Nhưng không thể không thừa nhận, cô rất vui vì anh cũng biết quan tâm, giải thích với mình.

“Ách... Vậy hôm nay chúng ta đi xem phim đi?”

Lần này, không chỉ Bạch Thuần Khiết kinh ngạc vì lời mình vừa nói, Lục Cảnh Hàng cũng sửng sốt, “Hôm qua cô muốn đi xem phim sao?”

Xoay đầu nhìn tiểu tiện viên đang uống sữa dưới chân bàn, Bạch Thuần Khiết lắp bắp “Không phải hẹn hò là đi ăn, dạo phố, xem phim sao?”

Khước miệng cong lên, Lục Cảnh Hàng gật đầu, “Vậy lần này học đi xem phim.”

“Được thôi. Nhưng gọi ‘cô giáo’ trước đã!”

“Chờ tốt nghiệp rồi gọi cũng không muộn.” Lục Cảnh Hàng ăn sáng xong, đứng dậy nói “Để tôi lên mạng tìm lịch chiếu phim hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cuộc hẹn trong rạp

edit:bkhv

Trong phòng chiếu tối om, giữa Bạch Thuần Khiết cùng Lục Cảnh Hàng thình thoảng lại có tiếng tru u oán vang lên.

Bất đắc dĩ, Bạch Thuần Khiết liếc vào túi xách nhỏ giọng đe dọa “Kêu nữa đi, bảo vệ mà phát hiện là mày bị nướng đó!”

“Gâu –” bảo vệ đáng sợ nhưng không ón bằng túi xách tối đen.

“Ai kêu cô dắt nó theo.” Vừa ra khỏi cửa thấy Bạch Thuần Khiết mang theo tiểu Tiệp Viên anh đã không vui rồi, tới lúc này anh mới mở miệng ‘dối’.

“Còn nhỏ như vậy mà để nó một mình ở nhà? Sao anh ác vậy? Hơn nữa... không phải anh nói nó là do chúng ta cùng nhau sinh sao?” Tiếng nói ai đó càng lúc càng nhỏ, gò má có chút nóng lên.

“...” Lục Cảnh Hàng không lời, lúc đó anh cũng chỉ lặp lại lời cô thôi mà.

Ánh đèn pin quét dọc hành lang, bảo vệ lại bắt đầu tuần tra trong rạp, theo bản năng, Bạch Thuần Khiết dè tay lên túi xách, ngón tay không cẩn thận đụng phải tay Lục Cảnh Hàng. Chỉ mãi lo tiểu Tiệp Viên sẽ bị người ta phát hiện, cô vẫn không phát hiện hai người bọn họ lúc này rất giống cặp đôi đang yêu đương cuồng nhiệt, nhưng người nào đó phát hiện, vì vậy Lục Cảnh Hàng cười cười.

Bảo vệ càng lúc càng gần, tiểu Tiệp Viên như cảm giác được nguy hiểm tới gần, lại khẽ rên ư ừ, cực kỳ thành công gây sự chú ý của nhân viên bảo vệ.

“Chào cô, vừa rồi hình như tôi nghe được có tiếng động vật kêu.”

Bạch Thuần Khiết giả dại “Thế à? Sao tôi không nghe thấy ta?”

Đúng lúc này, rất không may, tiểu Tiệp Viên lại “gâu” một tiếng, lần này cô lạnh người tái mặt rồi, bất quá còn may trong phòng rất tối không thấy rõ.

“Cô nghe được tiếng kêu vừa rồi không?”

“Ách... Nghe thấy.” Vất hết óc, Bạch Thuần Khiết nghĩ đến một chiêu cực kỳ đáng nghi ngờ “Anh nghe lầm, đó không phải tiếng động vật kêu, đó.. đó là tiếng ông xã người ta làm nũng mà!” Nắm chặt tay Lục Cảnh Hàng, Bạch Thuần Khiết tiếp tục soạn lời kịch, “Vừa rồi anh nói xem phim xong muốn ăn sushi, tôi lại muốn ăn đồ ăn Italy, thế là anh nhõng nhẽo. Thật ngượng quá, lại để anh nghe được.”

“...” Bảo vệ không lời nhìn Lục Cảnh Hàng lúc này vẻ mặt quái dị “Vây.. vậy sao, xin lỗi đã quấy rầy, các vị tiếp tục xem phim đi.”

Rốt cục, tiểu tiện viên an toàn, nhưng Bạch Thuần Khiết lại càng thêm lo lắng đề phòng, làm mất hình tượng tốt đẹp của anh, không biết Lục Cảnh Hàng sẽ trả thù cô thế nào đây?

Sau một lúc lâu, sắc mặt ai đó tươi tắn hơn nhiều, quay sang nhìn ai đó vẫn đang hồi hộp lo lắng, mở miệng nói chuyện “Tuần sau có buổi tiệc từ thiện, cô đi với tôi.”

“Tôi?” Rất vui vẻ nhưng Bạch Thuần Khiết vẫn có ý hỏi “Sao không đi với quản lý Hàn?”

Nhường mày, Lục Cảnh Hàng nhìn cô chăm chú hỏi “Cô không muốn đi?”

“Đi chơi vui vẻ như thế, sao tôi lại không muốn, nhưng bình thường anh vẫn...”

“Muốn đi thì đừng nói nhiều.” Ngần cô lăm bầm lâu bầu, Lục Cảnh Hàng lại tập trung xem phim.

Tim chợt nhảy đánh lô tô, Bạch Thuần Khiết phát hiện tay cô vẫn nắm tay anh, vội vàng buông tay, khi hơi ảm kia biến mất cô lại thấy mất mát. Cũng lúc này, ai đó bị buông ra nhường mày không vui.

***

Cuộc họp báo cáo tổng kết hàng tuần chấm dứt, Bạch Thuần Khiết là người đầu tiên lao ra phòng họp, mặt mày lo lắng ứ đọng.

“Biết mà!” Đẩy cửa vào văn phòng, nhìn bãi nước tác phẩm của ‘nhân viên mới trong công ty’ tiểu tiện viên, cô trừng mắt la lối “Sao mày học mãi cũng không xong đi VS đúng chỗ?”

“Gâu-” Vờ vô tội.

Bạch Thuần Khiết thích mềm không thích cứng, bị nó nhõng nhẽo hết cả tức giận, đành vén tay áo dọn dẹp bãi chiến trường, vừa lau xong, Lục Cảnh Hàng đã mở cửa đi vào. Thấy văn phòng mình lại xuất hiện nhân viên bốn chân, anh cũng không bất ngờ gì. Ngồi vào bàn công tác, anh hiền lành hỏi Bạch Thuần Khiết “Đây là trợ lý của cô trợ lý mới? Tôi có nên cho nó một bàn công tác cạnh cô không? Nó muốn lương bao nhiêu?”

“... Tôi biết đất nó đi làm là không đúng.”

“Xem, thật có tinh thần trách nhiệm tương thân tương ái.”

“Lục Cảnh Hàng, anh đừng cười được không? Quá đáng sợ! Tôi đã nhận sai rồi!”

Thu hồi nụ cười, anh nghiêm túc nói “Vậy cô định làm sao nhận sai?” Anh nhìn được cô dặt chớ theo “Hẹn hò” nhưng tuyệt đối không cho phép dặt chớ đi làm.

“Tôi sẽ tìm người nuôi nó.” Nói là nói như vậy nhưng giờ cô nên đưa nó đi đâu? Xử lý giấy tờ Lục Cảnh Hàng giao hồi sáng xong, Bạch Thuần Khiết mang tiểu tiện viên rời văn phòng trước mắt anh. Trong thang máy, cô tiếp tục phân vân nên gửi ở tiệm thức ăn nhanh hay sạp báo thì Hàn Nghi Tĩnh, sắc mặt hơi tái nhợt, cũng vào thang máy.

“Trợ lý Bạch.”

“Quản lý Hàn, cô đỡ chưa?”

“Cảnh Hàng nói cho cô biết?” Hơi kinh ngạc, cô mím môi cười “Tôi chỉ hơi không quen thời tiết ở đây.”

“Cô ở nước ngoài lâu lắm sao?”

“Hồi trước tôi đã đi rồi, nếu không vì tìm Cảnh Hàng, tôi sẽ không trở về.”

“...” Bạch Thuần Khiết lễ phép cười cười, không biết nên nói gì, bởi mỗi câu nói của Hàn Nghi Tĩnh đều châm chọc làm cô khó chịu, thứ nhất, rõ ràng bản thân là người Trung Quốc, vì cái gì ra nước ngoài còn không tính trở về vì nước cống hiến? Thứ hai tự nhiên là vì “Cảnh Hàng”, ở công ty, không phải nên gọi anh là tổng giám đốc sao?

Không gian bịt kín im lặng có vẻ nặng nề xấu hổ, Hàn Nghi Tĩnh có lẽ cũng ý nhận thấy điểm ấy, liền mở miệng hỏi “Tiệc từ thiện tuần sau trợ lý Bạch đi cùng Cảnh Hàng?”

Chớp chớp mắt to, Bạch Thuần Khiết gật gật đầu.

“Thế thì tôi yên tâm, nghe Cảnh Hàng nói cô uống rượu giỏi lắm...”

“Cho nên tôi sẽ uống thay tổng giám đốc!” Giận, chỉ biết Lục Cảnh Hàng dẫn cô theo vì mục đích khác!

“Thực ra tôi uống cũng được, chỉ tiếc tuần sau tôi phải đi công tác.”

“... Quản lý Hàn đã không khỏe cũng đừng cố sức, nếu không lại để tổng giám đốc đau lòng!” Bạch Thuần Khiết giận hết chỗ nói, thì ra cô vẫn chỉ là người uống thay của người uống thay rượu! Nhân vật chính không rảnh cho nên mới tìm cô đi thay... Hừ, cô mới không thay, Bạch Thuần Khiết cô dù không là ‘rùa vàng’ nhưng cũng là con gái rượu tổng giám đốc công ty lớn của thành phố A! Cô gái vàng chính gốc! Tự cân đo đong đếm bản thân với Hàn Nghi Tĩnh, Bạch Thuần Khiết tự khuyến khích chính mình, tâm tình lập tức vui vẻ hẳn.

Thang máy đến, hai người đứng trước cửa công ty mỗi người đi một ngã, Bạch Thuần Khiết quẹo trái vào tiệm thú cưng. Dùng năm trăm đồng đăng tin tìm chủ cho cún, chuyện của tiểu Tiện Viên thế là xong.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quan hệ ...?

edit:bkhv

“Hôm nay không cần cô uống thay tôi, có muốn cũng không được uống.” Bên ngoài hội trường, Lục Cảnh Hàng giữ chặt tay Bạch Thuần Khiết dặn dò.

Hôm nay cô mặc bộ váy dạ hội màu đen, hờ lưng, mái tóc dài lượn sóng đen nhánh bị gió thổi tung bay hơi rối, có một lọn tóc còn quấn lấy cái gáy trắng như tuyết, đột nhiên xoay người, Bạch Thuần Khiết nghi hoặc chớp mắt “Không cần uống thay? Vậy nhiệm vụ hôm nay của tôi là gì?”

“Đứng cạnh tôi đừng đi lung tung là được.”

Câu này hơi mập mờ đó, Bạch Thuần Khiết cảm giác gò má cô hơi hơi nóng lên, để che lấp sự mất tự nhiên của mình, cô mở miệng hỏi “Cả toilet cũng không được đi sao? Vậy giải quyết tại chỗ hả?” Người bên cạnh gạt đầu chào khách, thuận tiện trừng mắt nhìn cô một cái, Bạch Thuần Khiết nhếch môi ngoan ngoãn bắt đầu đóng vai phu nhân cao quý.

Bởi vì là tiệc từ thiện, hội trường cũng không quá sang quý, nhưng tính đến số người tham gia, xem ra bữa tiệc này cũng rất long trọng.

Tương tự lúc tiểu tiện viên theo đuôi cô, Bạch Thuần Khiết đi theo Lục Cảnh Hàng nói cười tiếp đón các quản lý và tổng giám đốc khác, có lẽ vì cách ăn mặc hôm nay hơi khác lạ, cô cảm thấy mọi người nhìn mình hơi mập mờ quái dị. Lục Cảnh Hàng hình như cũng nhận ra điều ấy, vì thế lại một lần nữa giao nhiệm vụ mới cho Bạch Thuần Khiết “Đi toilet sửa sang lại quần áo, kéo cao lên một chút.”

“Lần vậy sao?” Cô giả ngu.

Không rảnh đầu khẩu với cô, Lục Cảnh Hàng nói “Cổ áo” hai chữ xong liền đến trước mặt một ông lão mặc áo vét xám tóc đã bạc trắng bắt chuyện.

Bước nhanh vào toilet, Bạch Thuần Khiết xem gương sửa sang lại quần áo thuận tay trang điểm lại mặt mũi. Vừa lòng xem gương, vừa đi ra toilet, cô đụng phải một vị tổng giám đốc lúc này đã chào hỏi qua, tao nhã mỉm cười, Bạch Thuần Khiết chuẩn bị rời đi thì bị ông ta gọi lại.

“Bạch tiểu thư, nếu cô không phiền chúng ta nói chuyện một chút nhé. Xin hỏi cô làm thư ký mấy năm rồi?”

“Không lâu ạ.”

“Phải không? Nhưng tôi cảm giác Bạch tiểu thư làm việc rất chuyên nghiệp, không giống người mới vào nghề.”

Ngoài mặt vờ như vui vẻ nhận lời khen của ông ta, Bạch Thuần Khiết trong lòng lại hỏi, ông xem tôi làm việc lúc nào mà nói?

“Không biết Bạch tiểu thư thấy sao chứ tôi vừa gặp đã thấy như chúng ta biết nhau từ kiếp trước.” Người nọ vừa nói vừa chìa danh thiếp ra. “Lúc này tuy không phải rất đúng dịp mời cô sang công ty tôi làm việc nhưng cá nhân tôi thật sự rất hi vọng có một vị thư ký vừa xinh đẹp vừa có có năng lực như cô. Đương nhiên, nếu Bạch tiểu thư không thể đến làm việc cho công ty tôi, chúng ta cũng có thể thỉnh thoảng ra sân golf trò chuyện, như vậy tôi cũng rất mong chờ.”

“Chủ tịch Lý, làm sao ngài còn ở đây, vừa rồi tôi nhìn thấy phu nhân ngài đang tìm ngài cùng lên đọc diễn văn kia kia.”

Đột nhiên thấy Lục Cảnh Hàng đến gần ngài chủ tịch có vẻ rất xấu hổ, ông ta vội vã cất kỹ tấm danh thiếp còn chưa kịp đưa nhưng có người còn chưa nói hết lời. Lục Cảnh Hàng thông thả đến trước mặt ông ta, giọng nói mềm nhẹ nhưng không giấu sự đe dọa “Vừa rồi hình như tôi quên chưa nói Bạch tiểu thư không chỉ là thư ký của tôi...”

Tổng giám đốc và thư ký, trừ quan hệ trong công việc, còn có thể là... Đến đây, chủ tịch Lý chợt hiểu ra, vội vàng ngượng ngừng bỏ đi.

“Không chỉ là thư ký, mà còn là bạn học.” Chồng mắt xem diễn, Bạch Thuần Khiết nhìn ngài chủ tịch đi xa rồi mới nỉ non tiếp lời. Thấy Lục Cảnh Hàng liếc qua, cô hỏi “Đúng không?”

“Hình như tôi cũng không định nói bạn học.”

“Vậy anh định nói tôi là gì của anh?” Đột nhiên nhận ra có bí mật gì đó giữa hai người bị phơi bày, Bạch Thuần Khiết không lý do gì lại bắt đầu lo sợ.

Không như cô, Lục Cảnh Hàng tương đối bình tĩnh “Có lẽ sẽ nói là bạn gái, kiểu kiểu vậy...”

“...” Tim ai đó bắt đầu nhảy dòn dập.

“... Nói bạn học người khác sẽ không tin.”

Sự vui vẻ ngai ngùng của Bạch Thuần Khiết bị dập tắt, thì ra nói vậy chỉ để người ta dễ tin thôi. Cô không khỏi cười nhạo chính mình, anh chỉ vừa nhắc tới hai chữ ‘bạn gái’, cô đã thẹn thùng như vậy, thật quá vô dụng. Cúi đầu kiểm tra quần áo mình, cô đến cạnh Lục Cảnh Hàng “Anh không định lên bục đọc diễn văn sao?”

“Có chứ.” Anh phải lên, dù chỉ cho có lệ, vì trong bữa tiệc này, công ty anh quyền tiền nhiều nhất. Lục Cảnh Hàng sống vai đi cùng Bạch Thuần Khiết lên bục diễn thuyết, ngay trước khi bước lên, anh dặn “Nếu không quen nói chuyện với người lạ, cô hoàn toàn có thể mỉm cười rồi đi.”

Người lạ? Nhìn quanh nơi này, hình như tất cả đều là người lạ... Không đúng! Bạch Thuần Khiết tìm thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông, cô sẽ không nhận sai, hồi còn nhỏ cô thường xuyên đi với ba ba đến nhà ông chúc Tết!

“Chú Lương!” Vui mừng bước vội đến trước mặt Lương Học Kim, lần đầu tiên, Bạch Thuần Khiết cảm nhận được sự vui mừng trong câu ‘tha hương ngộ cố tri’ (gặp người quen trên đất khách). Nhưng khi Lương Học Kim nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt ông ta thật gượng gạo.

“Cháu Khiết...” Một lúc sau, Lương Học Kim mới gọi tên cô.

“Chú Lương, gặp cháu kinh ngạc đến vậy sao?”

Thấy Bạch Thuần Khiết nhõng nhẽo như con gái mình, Lương Học Kim biết cô vẫn chưa biết gì. “Đúng vậy, sao cháu lại ở chỗ này?”

“Ông Bạch’ muốn cháu đi làm bên này. Đúng rồi, gần đây chú có chơi bóng với ông không? Ông ấy phát tướng hay vẫn gầy?”

“...Gầy.”

“Thiệt giả? Ông ấy lại không nhân dịp cháu không có ở nhà mà ăn uống thả cửa?”

“A...” Cười gượng, không ai biết rõ hơn Lương Học Kim vì sao ba ba của Bạch Thuần Khiết vẫn gầy.

Mới nói nói mấy câu, vừa nhìn lại liền không thấy bóng dáng người nào đó, Lục Cảnh Hằng nhíu mày, nhìn quanh hội trường, trong góc hướng đông bắc, anh tìm thấy cô. Hình như cô đang nói chuyện rất vui vẻ với người khác, người đàn ông kia dường như là người vừa lên chức tổng giám một xí nghiệp nào đó ở thành phố A, chẳng lẽ bọn họ có quen biết?

“Ông Lương, ông biết vị tiểu thư xinh đẹp này sao, giới thiệu cho chúng tôi một chút đi.”

Lương Học Kim còn đang do dự thì Bạch Thuần Khiết đã nhanh nhẹn tự giới thiệu tên mình “Các vị mạnh khỏe, các vị cũng ở thành phố A phải không, tôi tên là Bạch Thuần Khiết, ba tôi là Bạch Kiến Sinh, tổng giám đốc công ty GC.”

“...” Đám người đang náo nhiệt lại đột ngột trầm lặng hẳn, sự gượng gạo càng lúc càng rõ ràng, vì vậy, Bạch Thuần Khiết cũng dần dần nhận ra.

“Chú Lương... Công ty ba cháu đã làm ăn tốt hơn chưa?” Cô hỏi thử.

Lương Học Kim nhíu mày không nói gì, sự bất an trong lòng Bạch Thuần Khiết cũng càng ngày càng đậm, nhưng cô không dám nghĩ...

“...Còn chưa sao?”

Lương Học Kim vẫn không nói một lời, rốt cục, có người nói cho Bạch Thuần Khiết biết tin tức vừa nghe được ngày hôm qua: “Công ty GC đã tuyên bố phá sản ngày hôm qua.”

“...” Sét đánh giữa trời xanh, Bạch Thuần Khiết cứng người lại. Lúc rời nhà đi, cô biết công ty nhà mình làm ăn xuống dốc nhưng vẫn không nghĩ sẽ phá sản, lúc cô học đại học công ty cũng gặp khó khăn nhưng sau lại vẫn giải quyết thuận lợi đó thôi!

Từ nhỏ đến giờ cũng coi như tiểu thư nhà giàu, Bạch Thuần Khiết vẫn quen như vậy nhiều năm, nay lại biến thành cô bé lợ lem nghèo túng, cô khó có thể nhận, lúc này, hai chân cô như là bị đóng trên mặt đất không nhúc nhích được. Như đang giữa rừng mưa nhiệt đới lại lọt vào vùng núi phủ tuyết trắng lạnh lẽo, cô nên đi đâu? Lại phải làm cái gì?

Những hình ảnh lướt qua đầu cô như đĩa phim tua nhanh, cảnh cô nhõng nhẽo với dì Tần lại hiện ra, số tiền mười vạn kia như một bạt tai tát vào mặt Bạch Thuần Khiết, sự áy náy tràn ngập trong lòng, cô liều mạng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thuần Khiết – Nước mắt lưng tròng .

Ở trên bục nhìn Bạch Thuần Khiết kích động bỏ chạy, Lục Cảnh Hằng cũng không thể tự ý chạy ra đuổi theo hỏi, chỉ có điều, nói chuyện xong, anh biết nguyên nhân cô bỏ đi. Không yên lòng tham gia hết bữa tiệc, anh trở lại trong xe, áo khoác của cô ở đây, mà hiện tại cô đã đi đâu?

Khởi động xe, nhưng Lục Cảnh Hằng cũng không biết nên lái xe nơi nào tìm người, vì thế rối loạn băng qua các con đường làm tính tình anh trở nên káu kinh. Lại 1 lần nữa bởi vì đèn đỏ mà đem quyền hung hăng đập vào tay lái, điện toại của anh vang lên, là Cố Trữ.

”Lục tổng cãi nhau với cô ấy?”

Lục Cảnh Hằng biết người anh ta nói là ai, mặt không khỏi nhăn lại: ”Cô ấy ở đâu?”

”Anh còn chưa trả lời tôi, cãi nhau hả?”

”Không.”

”Thế vì sao lúc tôi gặp cô ấy, giống như đang khóc gì đó?” Thời điểm từ hội trường ra ngoài, cô lên miệng khóc lớn, lúc ấy Cố Trữ còn tưởng chân cô

bị đau nên khóc, cũng mang cô đi bệnh viện xử lý cái chân, nhưng cô vẫn khóc không ngừng, phấn son trên mặt nhòe ra.

Nghe được Bạch Thuần Khiết khóc, anh chưa xót, cho đến giờ anh chưa thấy nước mắt cô. Ngày trước, anh còn tưởng cô sẽ không bao giờ khóc, chỉ luôn miệng hi hi haha=)). Đèn giao thông từ từ chuyển đỏ sang xanh, chiếc xe phía sau bắt đầu ầm còi thúc giục Lục Cảnh Hàng lái xe. Bỏ điện thoại xuống, chậm rãi đến ngã tư, anh tìm 1 chỗ dừng xe: "Cô ấy còn ở đây à, đưa điện thoại cho cô ấy đi."

Cố Trữ mân mê môi dưới, trả lời: "Cô ấy không muốn gặp ai."

"Khi nào tôi được gặp cô ấy?"

"Vì sao tôi phải bàn bạc cùng anh ta chứ?"

Cố Trữ cười: "Đây là chuyện các người, tôi không nên nhiều chuyện."

Bạch Thuần Khiết vẫn không hiểu: "Đây là chuyện của tôi, các anh không liên quan."

"Đúng, ít nhất cũng không liên quan tới tôi."

Nhìn chằm chằm cái người có thái độ khác thường kia, Bạch Thuần Khiết nói: "Anh phải nhớ kỹ, anh đã nói, tôi với anh không liên quan, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi."

"Để xem tâm tình của tôi đã."

**

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, bưng 1 ly trà xanh nóng hổi trên tay, Lục Cảnh Hàng đứng ở cạnh cửa sổ về mặt chờ đợi, rồi cuộc kết nối điện thoại gọi cho 1 người.

"Chú Bạch, cháu là Cảnh Hàng đây."

"Cảnh Hàng à, đột nhiên gọi điện tới, không phải là Tiểu Khiết..."

"Cô ấy biết chuyện rồi."

Giọng nói Bạch Kiến Sinh nghe qua so với lần trước trò chuyện về mặt môi hơn nhiều: "Chuyện này sao giấu giếm được, chú thật là mơ tưởng. Cảnh Hàng, Tiểu Khiết không nào loạn chứ?"

Lục Cảnh Hàng dừng lại, sau đó đem sự tình hôm nay đều nói cho Bạch Kiến Sinh: "Nhưng chú yên tâm, cô ấy đang ở cạnh bạn của cháu, nơi đó không có việc gì đâu."

"Vậy là tốt rồi. Cảnh Hàng, nếu Tiểu Khiết đòi về nhà, cháu nhất định phải giúp ta ngăn nó." Chuyện phá sản, kiện cáo nhiều! Nếu Bạch Thuần Khiết trở về biết được ba nó bị người khác tính kế hãm hại... Bạch Kiến Sinh thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

"Cháu sẽ giúp chú ngăn cô ấy nhưng cháu thấy chú Bạch nên gọi điện cho cô ấy, động viên 1 chút."

"Ừh." Lại thờ dài 1 tiếng.

Chuyện dặn dò xong, Lục Cảnh Hàng tiếp tục nhắc tới chuyện giúp đỡ: "Cháu muốn nói điều này, chẳng lẽ chú muốn người khác giúp đỡ sao?"

"Cảnh Hàng, ý tốt của cháu, chú xin nhận, nhưng chú không muốn cháu gặp rắc rối, chú sẽ bán nhà cùng xe, vừa vận sửa chữa sổ sách công ty."

"Vậy chú ở đâu?" Bạch Kiến Sinh do dự, Lục Cảnh Hàng lại mở miệng: "Nhà cháu ở thành phố C có 1 căn chưa ai ở, trước bán nó đi."

Liền quyết định như vậy, anh tắt điện thoại sau đó lập tức tìm người đem căn nhà ở thành phố C xử lý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cuộc sống mới

edit:bkhv

Chờ Cố Trữ phát thanh xong, chờ Bạch Thuần Khiết về nhà đã là 1 giờ sáng. Dù đã buồn ngủ đến ngáp lên ngáp xuống nhưng Bạch Thuần Khiết vẫn

dọn dẹp này nọ một chút rồi mới nghỉ ngơi.

Tiếng động từ phòng đối diện truyền đến rõ rệt khiến Lục Cảnh Hàng ngồi không yên, đành mở cửa lao ra, Tiểu Tiệp Viên cũng lác lác mòng theo sau anh đến trước cửa nhà Bạch Thuần Khiết. Cửa mở, nhìn quần áo nằm vạt vương trên giường trên sàn, anh đột nhiên ngó ra không biết nên nói gì.

“Tôi còn tưởng anh nghỉ ngơi rồi, nếu không ngủ vậy giúp đem quần áo tôi còn để ở nhà anh qua đây được không?” Vừa nói, cô vừa chia chia mắt cá chân tàn tật của mình.

“Cô định làm gì? Về nhà?” Không cho phép, dù Bạch Kiến Sinh không dặn trước, anh cũng không cho phép Bạch Thuần Khiết đi.

Không nghĩ tới Lục Cảnh Hàng phản ứng mạnh như vậy, cô mất hứng, nói chuyện cũng yếu xìu “Tôi đâu định về nhà.”

Đôi mắt anh lóe lên sắc bén “Vậy cô muốn làm gì?”

“Tôi, tôi thấy mớ quần áo này đem bán cũng được chút tiền...”

Áp lực xuất hiện từ lúc Lục Cảnh Hàng vào nhà rõ rệt giảm bớt, nhìn khuôn mặt có chút mệt mỏi với đôi mắt hồng hồng của người trước mặt, tim anh nhói một cái, không nói gì nữa, anh xoay người về nhà lấy quần áo giúp cô.

Lúc trong phòng chỉ còn Bạch Thuần Khiết cùng Tiểu Tiệp Viên, cún ta ngược đôi mắt uơn ướn nhìn cô, xem ra nếu có thể với đến bả vai Bạch Thuần Khiết, nó nhất định sẽ vỗ vai an ủi cô: không ai giàu ba họ không ai khó ba đời. Bạch Thuần Khiết cũng nhìn Tiểu Tiệp Viên, bất quá phản ứng đầu tiên của cô là sờ sờ đầu Tiểu Tiệp Viên nói “Từ nay về sau, chúng ta cùng một giai cấp.” (giai cấp vô sản)

Ngày hôm sau Bạch Thuần Khiết cùng Lục Cảnh Hàng đều nghỉ phép, ôm đồng quần áo đến một cửa hàng quần áo mới có tiếng đem bán nhưng lại đầy đủ cảm nhận được quần áo mua vào thì mắc bán đi thì rẻ, có bộ lúc mua lên tới hàng vạn mà bán chỉ được vài trăm.

Lục Cảnh Hàng không ở trong văn phòng, Bạch Thuần Khiết cầm một xấp giấy trắng trên bàn anh đem về bàn mình. Đừng nói viết thư, cả tin nhắn cô cũng có vài năm chưa viết. Nhưng nếu gọi điện cho ba ba, cô nghĩ mình nhất định sẽ khóc rất thảm, hôm qua đã mất mặt gào khóc vài lần, hôm nay cô quyết không rớt giọt nước mắt nào nữa.

“Ba thân yêu, âm mưu của ba đã thất bại, cực kỳ thương tiếc báo cho ba biết, chuyện nên biết con đều đã biết!” Viết xong câu, Bạch Thuần Khiết bừa bãi kiểm tra từng chữ từng chữ trên trang giấy, cô rất vừa lòng với cách nói năng của mình, so sánh với kiểu hiền lành dịu ngoan, đây mới chính là phong cách của cô. “Còn chuyện ba giấu con, con rất rất tức giận, cho nên con quyết định: từ giờ trở đi con không nói chuyện, gấp mặt ba nữa, chỉ dùng nét chữ xấu xí của con tàn phá cặp mắt viễn thị của ba, dùng mớ tiền con tham ô cướp bóc được đề sập cái lưng già nua ốm yếu của ba! Con còn gửi kèm thư này mười vạn, trong đó hai vạn là do con mượn của dì Tần, ba phải trả cho dì ấy, không được chám dứt! Cứ như vậy đi, con vẫn khỏe, đừng mãi không việc gì lại nhắc con, con không muốn hắt xì miết đầu!”

Cô ký tên cuối thư xong, Lục Cảnh Hàng cũng vừa lúc bước vào phòng. “Đã về?”

Bạch Thuần Khiết cất thư, gạt đầu.

Thấy phong thư trên tay cô, Lục Cảnh Hàng cầm lấy hai gói chuyển phát nhanh trên bàn mình “Muốn gửi thư không? Đúng lúc tôi cũng định gửi.”

Đúng dịp vậy? Bạch Thuần Khiết nhìn anh, tràn ngập chờ mong hỏi “Thư của tôi có thể tính vào chuyển phát nhanh của công ty không?”

Nhướng mảy “Loại chuyện tham ô cò con của công ty này hình như không thích hợp bàn bạc với sếp đấy.”

“Vậy lần sau tôi sẽ không bàn.. mà làm luôn.” Hình như cũng không nên quyết định như vậy trước mặt sếp...

***

“Thuần Khiết này, hình như gần đây gu quần áo của cô thay đổi rồi hả.”

“Cô có ý sao? Không cho bọn tôi bắt chước nữa phải không?”

“...” Bạch Thuần Khiết đỏ mặt hời hợt, trả lời thế nào đây? Nhà tôi bị phá sản, về sau không đủ tiền mua hàng hiệu mặc? Vừa bắt đầu làm cô bé lọ lem, cô chưa kịp làm quen cuộc sống này. “Tôi.. đang theo một bình dân. Các cô chưa nghe nói sao, bình dân mới là một vip nhất.”

“Thì ra là thế! Quả nhiên vẫn là Thuần Khiết bắt kịp phong trào nhất!”

“Vậy mời nhân viên bắt kịp phong trào nhất công ty chúng ta báo cáo cho tổng giám đốc tình huống gần đây nhất đi!”

Nghe xong lời này, các vị tiếp tân càng hồi hộp hơn cả Bạch Thuần Khiết, “Các cô lòi đuôi cáo rồi nhé! Tiểu Bạch nè, đừng nói chuyện với đám nhân viên mê trai này, cô trông tạm giúp tôi một chút được không, tôi phải đi WC!”

So sánh với tám chuyện, Bạch Thuần Khiết đương nhiên càng thích giúp người làm vui, gạt đầu lia lịa, cô cầm cái ly trên bàn bước ra ngoài.

Đến quầy tiếp tân, Bạch Thuần Khiết muốn uống nước nhưng vừa uống vào liền bị sặc, chẳng biết cô cầm nhầm trà giảm béo của ai, thật đáng sợ, quá

khó uống! Cô đưa tay rút khăn giấy lau điện thoại bị thấm nước, thì một người phụ nữ ăn mặc rất model đến gần.

Cô ta cao khoảng 1m6, lại kiều ngao hếch cằm nhìn người khác, “Nhân viên mới sao? Nhìn không thấy có khách đến?”

Nghe giọng điệu này là biết ngay cô ta không phải người hiền lành, Bạch Thuần Khiết nướng mắt giả cười “Chào cô, xin hỏi cô muốn tìm ai?”

“Cô? Không được dạy dỗ cách xưng hô sao?”

Tiếp tục giả cười nhưng Bạch Thuần Khiết đã rất giận. “Ngượng ngừng, tôi mới từ nông thôn lên đây, chưa rành cách nói ở đây.”

“A, khó trách!”

Nhiều mảy dòi người kia nói xong cô đã rất khó giữ nụ cười trên mặt, khuôn mặt cô cũng có chút méo mó vì giận.

Chỉ tro nhãn hiệu trên quần áo Bạch Thuần Khiết, người đàn bà kia châm chọc “Đồ nhái, vẫn là nhái nhãn hiệu lỗi thời, a, thật phục cô có gan mặc ra ngoài.”

Cúi đầu đánh giá quần áo mình đang mặc, Bạch Thuần Khiết thừa nhận, quần áo mình đang mặc đã lạc hậu, nhưng dù sao cũng là hàng chính hiệu, lại là ba ba cô tặng nhân dịp sinh nhật cô! “Thưa chị hai, tôi thật sự không biết hàng hiệu cùng hàng nhái khác nhau thế nào, hay chị nói thử cho tôi học tập một chút?” Nói xong, trong tay còn cầm tấm khăn giấy vừa lau trà chà lên quần áo cô ta “Oa, thật lợi hại, thì ra hàng hiệu mịn màng như vậy a! Bất quá làm sao giống như tã của đứa cháu trai tôi hồi nhỏ quá vậy?”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của cô ra khỏi người tôi!”

“Ai u, chị hai, chị dựa vào cái gì mà mắng người khác? Dựa vào cái gì? dựa vào cái gì?” “Bằng...” Thấy mặt người đàn bà kia bị phun đầy nước (T_T), Bạch Thuần Khiết hả giận “Có chuyện từ từ nói, nếu tay tôi không dơ thì làm sao nhận ra tay chị trắng?”

Lại bị Bạch Thuần Khiết chùi nước trà đầy tay, người kia hoàn toàn phát điên, hét lớn như muốn đâm thủng màng tai Bạch Thuần Khiết.

Chuyển công tác ngắn ngủi của Hàn Nghi Tĩnh chấm dứt, cô gọi điện nhờ Lục Cảnh Hàng ra đón mình. Lục Cảnh Hàng vừa bước ra văn phòng đã nghe tiếng hét chói tai kia, anh chạy vội đến. Người kia vừa thấy Lục Cảnh Hàng xuất hiện lập tức ngừng hét, sửa điệu bộ trách cứ anh.

Dù bị người ta thêm mắm thêm muối trách móc, Bạch Thuần Khiết vẫn duy trì vẻ ngây thơ vô tội. Khi Lục Cảnh Hàng nhìn sang định hỏi, cô nói, “Không phải tôi cố ý, tổng giám đốc, tôi chỉ đang học cách ăn mặc trang điểm của chị này thôi.”

Lục Cảnh Hàng mím môi trăm mặc vài giây rồi ‘nghiêm khắc’ trách cô, “Chỗ này không phải là nơi học cách ăn mặc trang điểm.”

“Dạ, tổng giám đốc, tôi đã biết, lần sau tôi sẽ không tái phạm, anh sẽ không trừ lương tôi đúng không?” Bạch Thuần Khiết giả ngu thành nghiện.

“...” Bị cô chọc dờ khóc dờ cười, Lục Cảnh Hàng thật không biết nên nói tiếp cái gì, định bỏ đi nhưng người đàn bà kia lại nhất quyết không tha “Cô phải xin lỗi tôi đã.”

“Chị hai, ‘người lớn’ sẽ không trách người nhỏ hơn.” (ở đây TK nói người già ấy)

“Ai là chị hai cô?”

“...Không chị thì thím?”

Không rành xem diễn, Lục Cảnh Hàng lấy tiền đền tiền giặt quần áo cho người kia, “Quản lý Trần đừng so đo với nhân viên quèn như cô ấy, tôi biết cô là người rộng lượng.”

“Nể mặt anh tôi bỏ qua lần này.”

“Cám ơn. Quản lý phòng kế hoạch chúng tôi đang chờ cô trong phòng khách, xin lỗi, tôi còn có việc không thể tiếp đón cô.”

“Vâng, ngài tổng giám đốc cứ đi đi.” Người kia tươi cười quý phái, quả thật không giống kiểu cách lễ mễ dài dòng lúc nãy.

Bất quá Bạch Thuần Khiết không có thời gian cảm thán tài đồi sắc mặt của họ, cô chỉ mãi khổ sở vì chuyện của mình, chẳng lẽ từ nay về sau cô chỉ có thể làm cô bé lọ lem bị người khác khinh khi sao? Cô không muốn, vì rất uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hai bàn ăn

edit:bkhv

Lục Cảnh Hàng thấy Hàn Nghi Tĩnh liền tiến đến nghênh đón.

“Anh đến lâu chưa?” Cô mở vòng tay ôm lấy anh như người vợ gặp lại chồng sau nhiều ngày xa cách, đẩy về quan tâm hỏi han.

Thấy sự nhiệt tình của cô, Lục Cảnh Hàng tuy không quen nhưng vẫn cười cười nói “Không lâu lắm” Anh nhận va ly từ tay cô “Cô muốn đi ăn trước hay về thẳng nhà?”

“Đi ăn đi.”

“Được.”

Hai người sóng vai đi ra sân bay, trên đường, có người luôn suy nghĩ có nên quàng tay anh hay không nhưng cuối cùng lại thôi, bởi cô biết, cái ôm vừa rồi đã dọa đến Lục Cảnh Hàng.

Đón xe đến một khách sạn nổi tiếng của thành phố, vừa xuống xe họ đã gặp đồng nghiệp trong công ty, mà đồng nghiệp này, vừa vặn chính là Bạch Thuần Khiết. Trên đường đi, Lục Cảnh Hàng còn đang định dẫn cô đi ăn tối ở đây kia, không ngờ cô cũng rất sành ăn.

“Tổng giám đốc, quản lý Hàn.” Bạch Thuần Khiết thì không bình tĩnh như hai người, cô kinh ngạc nhìn bọn họ “Hai người định ăn ở đây?”

“Đúng.”

Bạch Thuần Khiết cười gượng, cô tự thấy mình đang nói nhảm, đã đến đây, không ăn thì làm gì? Ách, hình như chỗ này còn có thể mướn phòng... Không khỏi ngước đầu nhìn lên cao, gió lùa vào miệng, Bạch Thuần Khiết cảm giác ngực mình bị cái gì đè nén một lúc.”VẬY.. quản lý Hàn công tác có trôi...” Đang định nói vài câu khách sáo, người mời cô đi ăn chung đã trở lại.

“Khéo vậy?” Cố Trữ tò mò nhìn đôi Lục Cảnh Hàng – Hàn Nghi Tĩnh “Không phải hai người đi theo tụi tụi tôi đó chứ?”

Thấy Cố Trữ, sắc mặt Lục Cảnh Hàng thay đổi trong nháy mắt, tuy không bị phát hiện nhưng anh biết mình đang lo, chắc anh phải tìm dịp nói chuyện với Cố Trữ một chút.

Bốn người tuy cùng vào khách sạn, nhưng chỗ ngồi lại tách riêng. Khoảng cách giữa bàn của Lục Cảnh Hàng và của Bạch Thuần Khiết cũng không gần nhưng lại không có vật cản chắn tầm mắt, thế nên anh có thể thấy rõ bên kia cười nói thế nào.

Lẽ ra ánh mắt là thứ không sờ không nhận được, nhưng nếu trong thời gian dài ai đó cứ mãi nhìn chăm chăm thì vẫn cảm nhận được.

“Có người không tập trung ăn cơm.”

Bạch Thuần Khiết biết Cố Trữ đang nói ai, cô giương mắt xem nhìn anh chép miệng “Anh cũng đâu khác gì?”

“Chúng ta là hai người một bàn hướng chỉ tôi lại đang mời cô ăn cơm, dù tình cảm cách mạng với Lục Cảnh Hàng có sâu đậm đến đâu cô cũng nên bênh vực tôi một chút đi?”

Quả thật, hôm nay nếu không gặp Cố Trữ trên đường về nhà, cô hẳn sẽ ở nhà gặm bánh mì “Được, tôi bênh anh, Cố Trữ là con ngoan trò giỏi, không nhìn lung tung trong khi ăn!”

Nhìn vẻ mặt như giáo viên nhà trẻ của người đối diện, Cố Trữ bật cười “Được rồi, nói chuyện chính.”

“Chúng ta có chuyện gì nói sao?”

“Có thể có.”

“Cứ cho là có đi, là chuyện gì?”

Nhéch miệng, một nụ cười hút hồn bày ra trước mắt Bạch Thuần Khiết, nhìn sao cũng thấy không thoải mái cho lắm. “Tuần sau tiết mục phát thanh của tôi sẽ bắt đầu, tôi nhớ hình như cô đang rất cần tiền thì phải...”

Buông dao nĩa trên tay, Bạch Thuần Khiết lấy khăn ăn lau miệng, nói “Khó trách anh cười như hoa thế kia, thì ra đang định lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn! Thế nào, muốn dùng tiền thu mua tôi làm khách mời?”

“Nghĩ lễ sẽ thu âm ba đợt.”

“Đánh chết cũng không ăn cơm thừa canh cặn!”

“Năm ngàn.”

“Đói, đói cho sạch rách, rách cho thơm.”

Hai mắt Cố Trữ nheo lại như cáo rình mồi “Là năm ngàn mỗi tuần.”

“Áo sạch cất trong nhà, ăn thua mình no ấm- khi nào bắt đầu?”

“Đầu tháng.”

“Vậy trước khi phát sóng nhớ đưa kịch bản cho tôi xem đó, trước giờ tôi chưa chơi thử trò này.”

“Choi?” Cố Trữ nhướn mày “Tôi không định đưa kịch bản đâu, tới lúc đó cô cứ chơi thả cửa.”

“...” Bạch Thuần Khiết không nói gì, cô nghĩ chắc tiết mục này sẽ không ‘sống’ lâu đâu.” “Vậy.. tôi có cần dùng tên thật khi thu không?”

“Tùy cô.”

“...Tôi muốn dùng biệt danh.” Ngâm nĩa, cô suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được cái tên nào vừa hay vừa độc, cô xin Cố Trữ trợ giúp “Nghĩ giúp tôi một cái.”

“Tiểu Bạch.”

“Hừ, anh định xách mé gì hả!”

Bất đắc dĩ, Cố Trữ giải thích “Không phải tôi nói cô ‘bạch’ ngu ngốc”.

“...Tôi còn tưởng anh nói tôi là con cún Tiểu Bạch trong ‘Tiểu Tân chú bé bút chì màu’ chứ.” Cô ngượng ngùng hơi nhúu mày, “Tôi không thích tên này, không êm tai.”

“Chỗ nào không êm? Rất đáng yêu mà. Nhất là so với Bạch Thuần Khiết, dễ nghe hơn không biết bao nhiêu lần.”

Trùng anh một cái, Bạch Thuần Khiết đe dọa “Chê tên tôi xấu là tôi trở mặt đó.” Dù sao Bạch Thuần Khiết là do ba ba cô nghĩ ba ngày ba đêm mới ra!

“Xin lỗi, là lỗi của tôi.” Cố Trữ giải thích xong lại bật cười “Nếu không chịu Tiểu Bạch vậy Bạch Bạch được không?”

“Cút- ”

Bàn bên đây càng nói càng hăng, bàn bên kia lại lặng phất như tờ. Lục Cảnh Hàng yên lặng dùng cơm, chuyện công việc lúc nãy định hỏi anh đều tạm không nhắc, mãi đến khi Hàn Nghi Tĩnh mở miệng nhắc đến việc làng du lịch đã đi vào quỹ đạo, anh mới không thể không nói đến những chuyện khiến người ta ăn mất ngon.

“Lúc nào nhà thiết kế Gôn đến?”

Hàn Nghi Tĩnh thấy anh nói sang chuyện khác thì có chút mất hứng, trả lời cho có lệ “Thứ hai tuần sau.” Không đợi anh nói tiếp, Hàn Nghi Tĩnh đã nói thẳng “Cảnh Hàng, khi nào thì chúng ta chính thức tiến tới?”

Lục Cảnh Hàng im lặng. Tiếng violon trong nhà hàng vẫn du dương, Hàn Nghi Tĩnh thật hi vọng câu trả lời của người đối diện cũng êm ái dễ nghe như tiếng đàn. “Tôi biết cô là người rất thông minh, chắc cô cũng biết hiện tại tôi chưa muốn tìm bạn gái.”

Hàn Nghi Tĩnh cười khỏ “Anh thật nghĩ như vậy?”

Anh gạt đầu.

“Nhưng tôi không nghĩ anh chưa muốn tìm bạn gái. Tôi không ngu, tôi biết anh có người trong lòng. Dù trong bữa cơm hôm nay hay là lúc chúng ta mới quen biết.”

Mùa hè năm năm trước, Lục Cảnh Hàng vượt đại dương bay ra nước ngoài, vì cha mẹ có việc bận, anh được sắp xếp ở nhờ nhà Hàn Nghi Tĩnh trong hơn hai tháng. Trong thời gian này, có hôm Hàn Nghi Tĩnh ngẫu nhiên nhìn thấy một phong thư không ghi địa chỉ trong phòng Lục Cảnh Hàng. Tuy đã lâu nên cô cũng không nhớ hết trong thư viết gì, nhưng cô còn nhớ hai câu.

Thực xin lỗi không thể thi vào đại học N như lời hứa với em... Tôi nghĩ tôi cũng thích em, vì thích nên mới để ý...

Thật ra cô cũng không phải người thông minh, ít nhất cảm giác của cô không nhạy, đến tận bây giờ mới phát hiện lá thư kia của ai. Hàn Nghi Tĩnh giương mắt nhìn về kính ngác của Lục Cảnh Hàng “Tuy tôi đã hiểu.. nhưng thật xin lỗi, tôi không phải người dễ buông tay. Hơn nữa, anh Cảnh Hàng, đã nhiều năm như vậy, có lẽ.. tình cảm kia cũng đã sớm thay đổi.”

Thay đổi? Có thể sao? Lục Cảnh Hàng mím môi dưới, không khỏi thầm châm chọc chính mình, tình cảm đâu phải hoa quả, dễ dẫu gì mà thay đổi.” “Cô ăn

nhanh đi, ăn xong tôi đưa cô về.”

“Cánh Hàng...”

Hàn Nghi Tĩnh còn muốn nói gì nhưng cái nhìn chăm chú của anh nói cho cô biết, anh không thích người quá nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thuần Khiết – Quần áo mới

Edit: Mai Như Ảnh

Viện có là thứ 7 ba mẹ đã làm bữa cơm ‘xúc tiến tình cảm’, Lục Cảnh Hàng lại ở nhà, làm như vậy chủ yếu vẫn là muốn nhìn người nào đó, gần đây cô đi cùng Cố Trữ rất nhiều, cùng nhau ăn cơm không phải 1 2 lần, đôi khi cô còn đem tiểu Tiệp Viên đến nhà họ Cố.

Tiếng va chạm chìa khoá ngoài cửa lách cách, Lục Cảnh Hàng đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Bạch Thuần Khiết ôm tiểu Tiệp Viên quay về, anh ra về tình cờ gặp nói: “Về rồi à.”

“Ừh.” Bạch Thuần Khiết lên tiếng trả lời tiếp tục mở cửa.

“Ăn cơm chưa?”

Lời này cho dù kẻ ngu cũng có thể nghe ra có toan tính gì. Bạch Thuần Khiết dừng động tác ngẩng đầu nhìn phía Lục Cảnh Hàng: “Có ý gì?”

“Không có gì, tôi đang định ra ngoài ăn cơm, nếu chưa ăn thì cùng đi.”

“Vậy đi.” Cúi đầu nhìn kẻ đang cạo giấy dưới chân, Bạch Thuần Khiết đã bị dạ dày đánh bại, mở cửa đem tiểu Tiệp Viên đá vào trong, khoá lại: “Đi thôi.”

Trong thang máy, Lục Cảnh Hàng hỏi cô muốn ăn cái gì, Bạch Thuần Khiết muốn nói thật, nói bây giờ cô muốn ăn hải sản, nhưng giờ đâu bằng ngày xưa, ví cô không cho phép ăn hải sản. “Khu bên cạnh mới mở quán bánh bao, vào trong đó nếm thử chút đi.”

“Tôi không ăn bánh bao nhân thịt.”

“Tôi nhớ, nhà kia chuyên bán bánh bao chay.”

Một câu tôi nhớ rõ, mặt hai người trong thang máy giống như nhớ cái gì đó, bầu không khí xấu hổ xung quanh 2 người. May mắn là bọn họ ở tầng lầu không cao, ding 1 tiếng thang máy tới lầu 1, từ bên trong đi ra gặp vài vị hàng xóm quen mặt, Bạch Thuần Khiết chủ động theo chân chào hỏi mọi người, mà Lục Cảnh Hàng lại trầm mặc giống như người mới chuyển đến.

“Anh, trong công việc giao tiếp giỏi thế, mà sao lại về nhà trở nên lạnh như băng? Không biết bây giờ đã không thịnh hành nam lạnh lùng rồi à?”

“Cho nên bây giờ cô dạy tôi cách ở chung với hàng xóm hả?”

“Anh muốn học, tôi không ngại thu học phí của anh.”

Lục Cảnh Hàng khoe miệng mang theo chút yếu ớt liếc cô 1 cái, 2 người ở chung cuối cùng trở lại bình thường, không chiến tranh lạnh nữa.

Sau khi ăn uống no đủ, hai người hoàn toàn quên trong nhà mình có 1 con chó con đang trông, giống như 1 đôi tình nhân hưởng thụ ngày chủ nhật đang sống vai thẳng đến siêu thị. So sánh với cửa hàng, đương nhiên Bạch Thuần Khiết không thích siêu thị lắm, nhưng mỗi lần đi cùng Lục Cảnh Hàng, tâm tình của cô rất ảm áp.

“Anh đi nhanh lên.” Dừng bước lại, cô quay đầu thúc giục người phụ giúp mua sắm Lục Cảnh Hàng: “Phía trước có thức ăn cho thú cưng, tôi muốn mua 1 ít cho tiểu Tiệp Viên.”

“Biết rồi.” Bước lớn chân, Lục Cảnh Hàng vội vàng đuổi kịp người.

Hai người bọn họ đi qua quầy chuyên bán trang điểm, nhưng người bán hàng không ngừng thảo luận về bọn họ. Các cô hâm mộ nhìn bọn họ: “Cô kia thật may mắn, có thể tìm được ông chồng đẹp trai như vậy!”

“Không chỉ đẹp trai thôi đâu, còn cùng cô đi siêu thị! Cái người kia ở nhà tôi chỉ biết chơi game!” Cô béo mập cũng bày vẻ mặt hâm mộ.

Nghĩ Bạch Thuần Thuần Khiết và Lục Cảnh Hàng là cặp vợ chồng đẹp đôi không chỉ 1 2 người. Ngay cả bảo vệ siêu thị bởi vì thấy hai người đi mua đồ về, cũng đau lòng mà cho rằng Bạch Thuần Khiết quỳ gối dưới chân Lục Cảnh Hàng, được anh cưới về làm vợ.

“Mẹ, chú này đẹp trai quá, sau này lớn lên con cũng muốn có chồng đẹp trai như dì này!”

“Cái đứa nhỏ này, không được nói thế! Con được giống dì này!” Người mẹ ôm đứa nhỏ có chút bất mãn.

Nghe vậy, Bạch Thuần Khiết mặc kệ, cho dù hiện tại cô không phải là quần áo, cũng không phải người nào đều có thể ghét bỏ cô! Thu người lấy gói thực phẩm cho chó xuống, cô khó chịu hỏi người mẹ kia: “Chị này, tôi giống người không ra gì à, đứa nhỏ của chị nói muốn giống tôi, sao chị lại không vui?”

Người mẹ vừa nghe lời này, biết Bạch Thuần Khiết hiểu lầm, vội vàng giải thích nói: “Cô, hiểu lầm rồi, ý tôi không phải thế, đứa nhỏ nhà tôi là con trai.”

Ánh mắt Bạch Thuần Khiết dời từ người mẹ đến đứa nhỏ, mặt cô bỗng ửng đỏ.

Sau khi hai mẹ con nhà kia rời đi, Lục Cảnh Hàng ở 1 bên xem kịch vui cười lên tiếng. Cảm giác trên mặt không nén được giận, Bạch Thuần Khiết muốn đem lỗ châu mai nhắm ngay anh ta: “Cười cái gì? Chỉ là hiểu lầm rồi, sao anh không giải thích?”

“Giải thích cái gì?” Về mặt anh có đủ kinh ngạc.

“Giải thích tôi không phải là ... vợ anh.”

Mỉm cười: “Người xa lạ ..... không cần giải thích.”

“Bọn họ là người xa lạ, có lẽ bọn họ chính là người nhà của người quen của anh đấy! Nhờ may nếu chuyện hiểu lầm rơi đến tai quản lý Hàn, đến lúc đó tôi sống sao đây trời!”

“Ừh, vấn đề lớn đây!” Đối mặt với suy nghĩ nhiều như Bạch Thuần Khiết, Lục Cảnh Hàng duy trì thái độ ‘đùa cô chơi’, “Chỉ có điều giải quyết không quá khó khăn, cô có thể lựa chọn không cần sống!”

“Xì ...” Biết mình bị đùa giỡn, Bạch Thuần Khiết không hề đáp lời anh.

Sau khi thu ngân tính tiền, hai người rời khỏi siêu thị, Bạch Thuần Khiết đột nhiên phát hiện 1 nhà mới mở shop quần áo. A, cô thích nhất cái bảng hiệu, mà trang phục mùa hè không biết thế nào, có nên nhìn không nhỉ? Không biết tính thế nào, cô do dự vẫn là quyết định nhắm mắt đi qua. Nói là như vậy, nhưng khi cô đang nhắm mắt, kết quả theo lẽ thường đi lên phía trước đụng vào Lục Cảnh Hàng.

“Xương cốt không tồi.” Bị đâm cho rất đau.

“Xin lỗi.”

Nhìn trên mặt cô có vẻ mầu thuẫn, Lục Cảnh Hàng quay đầu nhìn cửa hàng mới khai trương, hoàn toàn hiểu được tâm tình Thuần Khiết lúc này, anh mở miệng đề nghị nói: “Theo tôi vào xem đi.”

“Anh muốn vào xem quần áo.” Đây là quán cho phụ nữ mà.

“Đúng, tôi muốn mua quần áo.”

“Lục Cảnh Hàng, anh ...” Bạch Thuần Khiết chớp mắt: “Không phải anh thích làm phụ nữ chứ?” Phải biết rằng ở cái xã hội này, loại người nào đều có!

Không nhìn lời nói nhắm cô, Lục Cảnh Hàng dẫn theo túi này nọ đến chop. Nếu anh muốn xem, cô cũng vào xem thế nào, giây phút này nhắc nhở mình giám sát chặt chẽ vì là được! Bạch Thuần Khiết kiểm chế không tồi, nhưng vài phút sau, Lục Cảnh Hàng 1 câu giúp tôi xem bộ này, khiến dự vọng của cô mặc quần áo càng không thể vãn hồi. Mới đầu cô mặc thử chính là bộ quần áo màu lam, kết quả là .... Không ... cẩn thận, bộ màu hồng, da cam, lục tất cả đều không được thoát khỏi ma chướng của cô.

Ra khỏi phòng thay đồ, Lục Cảnh Hàng lại bắt cô thử những bộ khác, ai cũng đều mệt. Hơn nữa nhân viên cửa hàng cũng hết kiên nhẫn, bắt đầu khinh thường.

Bạch Thuần Khiết lại 1 lần nữa thay đồ khác, Lục Cảnh Hàng liền kêu: “Mua bộ này.”

“Một bộ này?” Chỉ vào chính mình trong gương, Bạch Thuần Khiết hỏi anh: “Tôi mặc thích hợp không có nghĩa là quản lý Hàn mặc cũng thích hợp.”

Lục Cảnh Hàng 1 bên lấy card đưa cho nhân viên, 1 bên trả lời: “Tôi chưa nói mua cho cô ấy.”

Nghe đến đáp án này, Bạch Thuần Khiết hiểu được ý của Lục Cảnh Hàng, nhưng cô vẫn muốn xác minh 1 chút: “Mua cho đi?”

Lại không nhìn lời vô nghĩa của cô, anh lấy card bỏ vào ví da: “Mặc luôn đi.”

Mặc luôn đi, nói đúng hơn là, quần áo này mua cho anh. Trong lòng Bạch Thuần Khiết 7 8 phần rung động, ngay cả mắt cũng chưa rời khỏi anh: “Bộ

này không hợp, không bị trừ lương chứ ....”]

Lục Cảnh Hằng dừng chân quay đầu lại hỏi cô: “Muốn tôi trừ 1 chút tiền lương của cô hả?”

“A ...” Cô không có ý này!

“A cái gì mà a, xem như là trang phục trong công ty anh đi, tôi không muốn làm trợ lý của anh mà phải ăn mặc quê mùa.”

Lại nghĩ tới ngày đó mấy bà nhiều chuyện cứ tra hỏi, Bạch Thuần Khiết ngay tức khắc về mặt giả bộ mang ơn bộ dáng: “Cảm ơn Lục tổng, tôi đây về sau nhất định chú ý hình tượng, bảo đảm về sau không hề cho anh xấu mặt!”

Lại giả ngây giả ngô .... Lục Cảnh Hằng chau mày lại: “Về nhà nhanh.”

“Vâng, Lục tổng! Tôi đây nghe theo chỉ huy!” Bạch Thuần Khiết đi theo phía sau Lục Cảnh Hằng, nhìn mác quần áo ở mông đũng sau cô bay nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thuần Khiết – Ngồi ôn chuyện

Edit: Mai Như Ảnh

“A, Thuần Khiết lại đi phía sau Lục tổng cơ! Mà bộ quần áo này là trang phục hè mấy hôm trước có trên tuần san mà!”

Bạch Thuần Khiết chống nạnh: “Hi, phải đi đằng sau thôi, em sợ người khác hiểu lầm em là hồ ly tinh lắm.”

“Câu này nói được, ha ha ha.” Các đồng nghiệp bị chọc cho thoải mái, sau 1 time làm việc chung, các cô đều biết tính tình Bạch Thuần Khiết, ôn tồn lễ độ lúc mới quen biết chỉ là biểu hiện giả không thể giả hơn nữa!”

Nghĩ muốn cùng đồng nghiệp ngồi uống nước trà và thảo luận trang phục hè đặc sắc năm nay, nhưng có người không cho cô cơ hội đó. Cố Trữ vừa gọi điện đến, Bạch Thuần Khiết mất hứng tiếp điện thoại, cúi đầu xin lỗi các đồng nghiệp.

“Hôm nay sẽ thu à?”

“Không, hôm nay đi chụp 1 số thứ, chúng ta phải làm trang web chuyên mục này.”

“Lại còn chụp ảnh? Không phải không cần lộ mặt sao? Bạch Thuần Khiết bắt đầu rút lui: “Cố Trữ, nếu không thì anh tìm người khác đi?”

“5000 đồng cũng cho người khác?”

“Chep .... Nếu không thì tôi tìm cho anh 1 số người thay tôi chụp ảnh, anh cho họ 2000 đồng nhé.”

Điện thoại đầu bên kia cười lên tiếng: “Cô tìm người thay cô chụp, xong lại đến chỗ tôi lấy tiền ... Cũng không phải không được, nhưng cô gọi tôi là chồng yêu, tôi sẽ nghe theo!”

“Xì, tôi gọi anh là công công thì có!”

“Không cãi nhau nữa, tôi đang tính đem chương trình này làm thành vũ hội hoá trang, cho nên thời điểm chụp ảnh, tôi chia cho các cô mỗi người 1 chiếc mặt nạ.”

“Nhưng vẫn lộ cái mũi miệng mà.” Bạch Thuần Khiết cố ý.

Cố Trữ đối phó: “Nếu không thì phát cho cô cái bao tải đội trên đầu nhé?”

“Cút ngay.”

“Ha ha! Tan việc thì ra đây, người khác chụp ảnh xong rồi, giờ đến cô thôi.”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Còn 5 phút nữa là hết ca, ra giờ đây.”

Ra giờ đây thật là nhanh, đặc biệt là lúc kẹt xe, nhanh bao nhiêu nhỉ? Thời điểm chờ Bạch Thuần Khiết đến radio, nhiếp ảnh gia được mời đến đợi không được phải về đón đứa nhỏ tan học.

“Nhà bọn họ có nhiều đứa trẻ, còn phải chăm sóc bề trên, quá bết lo đi.” Hoàn toàn không có ý xám hối, Bạch Thuần Khiết ngồi bên cạnh Cố Trữ trong gian thu âm chậm rãi mà nói: “Để tới nơi này tôi phải bỏ tài xế miễn phí – Lục Cảnh Hàng, dùng tiền đánh xe tới đây!” Cố Trữ, các anh chi trả đi?” Ngang đầu phát hiện trên tay Cố Trữ cầm máy ảnh đắt tiền, cô kinh ngạc hỏi dò: “Anh muốn chụp ảnh cho tôi?”

Dĩ nhiên gật đầu: “Nhập ảnh gia đi rồi, tôi không chụp còn ai chụp nữa.”

“Anh chụp được không? Đừng làm mặt tôi biến dạng là được!” Vội vàng cầm mặt nạ chim khổng tước lên, Bạch Thuần Khiết sợ Cố Trữ chụp mặt mình.

“Cô cứ chờ mà coi.”

Đáng lẽ chỉ cần 1 người làm chuyên mục ảnh này, lựa chọn nhiều nhất là 3 tấm, mà không có người khác làm phiền, hai người ở trong phòng thu được đóng chặt có cảm giác không được tự nhiên. Bởi vì ngày hôm nay nên Bạch Thuần Khiết mặc bộ đồ mới, mà Cố Trữ, bên trong ống kính của anh lâu lắm rồi không có hình ảnh nữ sinh.

Không tiếp tục nhớ đến Boss nữa, Bạch Thuần Khiết ngừng nhớ, tiến vào trong ghế sofa để nghỉ ngơi: “Xem ra tình yêu nghệ thuật của anh rất mãnh liệt ha.”

Buông máy ảnh xuống cẩn thận, anh lộ dáng tươi cười: “Mẹ tôi trước đây là nhiếp ảnh gia.”

“Ừh, mẹ tôi là họa sĩ tranh sơn dầu, cùng nghề rồi.”

“Không giống.”

“Đều là đem cảnh sắc lên tờ giấy, chỉ có điều, 1 người dùng máy ảnh, 1 người dùng bút hoạ mà thôi.”

Rất có đạo lý, Cố Trữ gật đầu: “Bây giờ mẹ tôi không cầm máy ảnh nữa, mẹ cô đâu?”

Hỏi chút do dự, Bạch Thuần Khiết trả lời: “Lâu lắm không gặp, không biết.”

“Từ lúc ba mẹ ly hôn, cô chưa gặp qua?”

“Này, anh chỉ là người ngoài, hỏi thì được gì!” Làm bộ tức giận, cô hung hăng liếc mắt Cố Trữ, trả lời anh: “Bọn họ ly hôn xong có gặp qua vài lần, đó chỉ là chuyện hồi học cấp 2, còn từ cấp 3 để giờ chưa có lấy 1 thiệp chúc mừng sinh nhật.”

“Có vậy mà cũng kêu.”

Bạch Thuần Khiết hừ anh 1 tiếng: “Không gặp còn thoải mái hơn.”

Cố Trữ nở nụ cười, chăm chú nói: “Tôi nói thật mà, từ bé giờ ngay cả thiệp sinh nhật cũng chưa có.”

“A? Lễ nào ba mẹ anh cũng ly hôn?”

“Còn sớm hơn cô.”

Cùng là người lưu lạc nơi xa xăm, gặp nhau cần gì từng quen biết.”

“Không được làm xấu hình tượng nghệ thuật nhé?”

“Được!” Bạch Thuần Khiết rất nghĩa khí giang hồ mà ôm vai người cao hơn mình 1 cái đầu: “Biết anh là đứa trẻ bị gia đình bỏ rơi, bây giờ nhìn anh thuận mắt hơn rồi đấy!”

“Cảm ơn lòng tốt của cô!”

“Không cần.”

Khi cuộc nói chuyện phiếm kết thúc, còn chưa vào đề tài câu chuyện mới, thì bên ngoài phòng thu âm có người muốn tìm bức ảnh Cố Trữ chụp. Thời gian không sớm, Bạch Thuần Khiết chuẩn bị lấy túi đồ đi, Cố Trữ còn có chương trình khác, không hộ tống cô được, căn bản đối với cô vấn đề này không là gì, chỉ cần anh ta chi trả tiền xe là tốt rồi!

Tiền Bạch Thuần Khiết xuống lầu, Cố Trữ nhìn cô ngồi trên taxi, xoay người trả lời cuộc điện thoại, xuất hiện 1 bóng người quen thuộc trước mặt anh.

“Mấy câu trò chuyện bình thường hi vọng không làm lỡ việc của cậu chứ!”

“Đương nhiên, Lục tổng.”

Quán nước kể bên radio (đài phát thanh), Lục Cảnh Hàng cùng Cố Trữ nạt đối mặt ngồi, nét mặt hai người không có loại gì là cảm xúc gặp lại người

quen cũ.

“Chắc cậu biết tôi muốn nói cái gì!”

“Biết thì có biết, nhưng tôi muốn chính miệng anh nói ra.” Cổ Trữ cười.

Lục Cảnh Hàng bắt đắc dĩ, nhấp 1 ngụm hồng trà, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi mong anh đừng nhúng tay vào chuyện của tôi với cô ấy.”

“Anh muốn tự chủ động?”

“Không cần hỏi câu này.”

Về mặt đáng tiếc lúc đầu: “Loại tính cách như vậy ở trên thương trường có thể thành công, nhưng tình trường rất có hại đấy nhé.”

“..”

“Thật ra tôi có chút mâu thuẫn, không biết nên báo ơn hay không, nếu như không có anh, bây giờ tôi cũng không làm được việc tôi thích, chỉ có điều, Lục tổng này, cô ấy là 1 cô gái xuất sắc...”

Lục Cảnh Hàng chau mày, sao anh lại không biết ý Cổ Trữ nói chứ, hơn nữa anh đối với người kia có tình cảm mãnh liệt. “Tuy rằng tôi không biết ý cậu thế nào, nhưng tôi cần nói cho cậu biết, tôi không cần cậu báo ơn.”

“Vậy giúp đỡ bằng hữu?”

“Chúng ta được tính là bằng hữu sao?”

(A Hàng thâm quá).

“Không tính à? Nếu như không phải là bằng hữu, anh cao ngạo như vậy sao hỏi trẻ còn nói chuyện tình cảm cho tôi biết hết?”

Lục Cảnh Hàng biến sắc, khí thế bắt đầu yếu ớt: “Đó là vì uống say.”

Cổ Trữ chơi xấu: “Dù sao cũng là nói.”

Không nói gì, Lục Cảnh Hàng lần đầu tiên hối hận, hối hận mình lúc đó uống rượu, càng hối hận là có thời gian đi uống rượu cùng Cổ Trữ: “Cậu sẽ không đem chuyện đó nói ra chứ?”

Không giải thích được: “Vì sao anh không muốn cho cô ấy biết? Ảnh hưởng gì đến quan hệ của các anh.”

“...” Cổ Trữ không biết anh ta lo lắng cái gì, bọn họ đều là đàn ông, danh dự của hai người giống nhau cả: “Sao anh không muốn tôi nhúng tay vào chuyện này?”

Bày ra tư thế suy nghĩ đau khổ, Cổ Trữ chậm rãi mở miệng: “Khó có được Lục tổng cho tôi cơ hội, tôi đây sẽ làm thật tốt, cạnh tranh công bằng với anh. Thương trường tôi bại dưới tay anh, không biết kết quả chiến trường này sẽ thế nào nhỉ?”

Lục Cảnh Hàng uống tiếp 1 ngụm trà, không đồng ý cũng không cự tuyệt. Lời đề nghị anh tuy rằng hơi vô vị, nhưng chỉ cần nắm chặt sự tình trước mắt là ổn rồi.

Radio: đài phát thanh

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thuần Khiết – Phòng thu âm

edit: Mai Như Ảnh

Phần chuẩn bị công việc cuối cùng cũng hoàn thành, Cổ Trữ chuẩn bị chương trình tình yêu và hôn nhân bắt đầu thu lần 1. Bạch Thuần Khiết có ý kiến với cái tên chương trình, cô cảm thấy nếu kêu “Tình Quang người yêu”, người chỉ trì cái tên này rất giống ông già, Cổ Trữ à, quá kém.

“Thừa dịp chưa ra mắt, anh sửa lại tên đi.”

Ngặng đầu, Cổ Trữ thú vị nhìn cô: “Nên sửa là gì?”

“Tình quang, anh không phải là muốn nói đây là chương trình buổi tối chứ, đổi thành Nguyệt Hắc Phong Cao! Tên đây đủ kêu như thế, đối tượng Nguyệt Hắc Phong Cao!”

“Thật là, tốt nghiệp đại học N có khác, quả nhiên rất văn chương.”

Bạch Thuần Khiết buồn bực, cô ấn ngón trỏ vào ngực Cổ Trữ: “Sao anh biết tôi tốt nghiệp đại học N?”

“Cái gì về cô mà tôi không biết chứ?”

“Đừng dùng giọng đó nói chuyện với bà chị này!” Lườm mắt 1 cái, Bạch Thuần Khiết nghiêm túc giải nói: “Thế đó anh biết chân trái tôi hay chân phải dài?”

Cổ Trữ nhủ mày đánh giá cô: “Chân phải.”

Ngửa mặt lên nhìn trời huyết sáo dài, mặt mày hớn hờ: “Hai chân chị đều rất dài!==(” (pó tay chị 2)

Phối hợp cười theo, Cổ Trữ đứng dậy đi đến bên người cô: “Thả lỏng người đi, bắt đầu vào chương trình.”

Bạch Thuần Khiết tự nhiên đáp lại đi theo phía sau anh vào phòng thu âm, phòng này có bản đầu mà khi đi vào cả người cô thấy khó chịu! Ngồi trên vị trí của mình, Cổ Trữ nhìn thẳng vào mắt cô. Căng thẳng? Bạch Thuần Khiết nhủ mày, cảm thấy 10 ngón tay lạnh lẽo.

“Chúc mọi người 1 buổi tối vui vẻ, tôi là DJ Cổ Trữ, hôm nay là ngày phát sóng chương trình đầu tiên mà mọi người chờ đã lâu “Tình quang người yêu”

Lúc bình thường nhìn Cổ Trữ hăm hập như vậy, nhưng khi chủ trì 1 chương trình, Bạch Thuần Khiết nhìn anh ta với cặp mắt khác xưa, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên đúng là đàn ông làm việc rất đẹp trai, đúng là, rất chăm chú! Giới thiệu chương trình cùng cùng thời gian đã nói qua, căn cứ vào lịch trình, có 1 vị khách quý tự giới thiệu, Quốc Quán Lệ, người đầu tiên.

Gần đây Cổ Trữ mời cô ấy làm khách quý, gọi tắt là cô số 1, diện mạo cô ta cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác tiếp xúc không tốt, giọng nói rất lạnh lùng. Nữ số 2 lại tương phản, bộ dạng bình dị gần gũi, nói chuyện luôn lớn giọng, đi đến đâu náo nhiệt đến đấy. Đến phiên Bạch Thuần Khiết, cô xem xét, 1 2 đều có, anh ta cho cô số 3 chẳng khác nào là người đi đường.

Thậm chí nói 1 câu: “Tôi là nữ khách quý thứ 3, Tiểu Bạch, chức vụ trợ lý tổng giám đốc, sở thích: đọc sách.” Bạch Thuần Khiết rất ngại ngùng, đặc biệt là nhận được ánh mắt khen ngợi của nam khách quý đối diện, đúng là cô thích đọc sách, nhưng chỉ xem qua hình ảnh trong sách, chữ viết bên trong đều tự động bỏ qua.

Chờ 3 vị nam khách quý cũng giới thiệu bản thân xong, chèn thêm âm nhạc, Cổ Trữ cho bọn họ đề tài nói: “Gần đây mỗi ngày chúng tôi đều xem báo chí, tin tức trên tivi, này nhà cửa là điều kiện kết hôn hạn chế nam nữ trong thành phố yêu đương, tôi có 1 người bạn trên mạng, người đó nói là, bạn gái bởi vì cậu ta không có nhà cửa cho nên cự tuyệt cầu hôn, thật sự là đáng tiếc, Không biết các khách quý ngồi đây có gì muốn nói với người bạn trên mạng này không?”

Nữ số 1 tương đối phối hợp, tuy rằng không có người hi vọng câu của cô tháo gỡ nút thắt, nhưng không có người nghĩ cô thành thật: “Phụ nữ này rất thực tế, ngay cả nhà ở còn không có, về sau kết hôn thì sống ở đâu? Bạn trên mạng lên chờ khi nào có nhà cửa thì cầu hôn lại!”

“Không thể nói như vậy, tình yêu và vật chất là 2 thứ khác nhau.” Nam số 1 phản bác.

“Khác nhau? Chẳng lẽ khi kết hôn cũng không cần tiền?”

“Không tiền cũng không tiếp tục yêu đương à?”

“Đương nhiên, không có tiền thì anh ăn cái gì, uống cái gì, mặc cái gì, ở chỗ nào?”

“Nếu hai người thật lòng yêu nhau, có thể giống như ngày xưa họ yêu nhau?”

“Nói đúng hơn là, hai người ngồi trong động núi hoang dã cùng nhau tán gẫu hả?”

Nam nữ số 1 nói quá phản kích, Bạch Thuần Khiết ngồi ở 1 bên nhìn choáng váng, bỗng chốc cảm giác trở lại hồi học đại học có tranh luận như này. Khi đó, cô ấy mới 20 tuổi, thấy thời gian trôi nhanh quá, cô quan tâm liếc mắt nhìn Cổ Trữ trước màn hình vi tính, không biết tình hình bây giờ người bạn trên mạng kia thế nào. Chỉ có điều bạn trên mạng không phát hiện là, ngay lúc đó 1 người bùng nổ.

Nam số 1 nhin không được, giống như bị kích động: “Cô có biết vì sao chúng ta lại chia tay không, là vì cô quá hiện thực! Hoàn toàn không hiểu tình yêu là gì!”

“Đúng, tôi không hiểu tình yêu, nhưng tôi biết tình yêu được hình thành từ vật chất!” Nữ số 1 mặt không đỏ chút nào, ngược lại bắt đầu bốc lên tia sắc bén.

“Cho tới bây giờ cô cũng không thay đổi, tôi quá thất vọng rồi!”

Tôi tuyệt đối không thất vọng! Đòi người sinh ra cần mang theo tình cảm mãnh liệt! Bạch Thuần Khiết nhìn hai người bọn họ, chẳng có điểm gì giống là hai vợ chồng.

Hai người vẫn giằng co như trước, nữ số 2 với hai vị khách nam còn lại thấy Cố Trữ không mở miệng, liền tự động tiếp tục đề tài này, đem người nghe 1 lần nữa chú ý đến đề tài nhà ở.

Nữ số 2 lớn giọng cười ngốc: “Thật ra bạn trên mạng cũng đừng buồn, vì 1 căn nhà để vào lễ đường không đáng bạn hao tổn tinh thần, thế giới lớn như vậy, sẽ có nhiều phụ nữ không coi trọng nhà ở, tiền bạc.”

“Đúng vậy, tôi thấy nhiều nữ đồng nghiệp của tôi, không đủ tiền mua nhà, chỉ thuê nhà để ở, cái quan trọng là xem ở cùng với ai.”

Thế cơ, Bạch Thuần Khiết hướng về phía hai người nam khách quý bĩu môi, nếu nữ đồng nghiệp tốt như vậy, vì sao hai người các anh không lấy về nhà? Nói dối cũng chưa có sức thuyết phục đâu. Cố Trữ nhìn: “Tiểu Bạch có muốn nói gì không?”

“Tôi?” Bạch Thuần Khiết ngơ ngác chớp mắt: “Tôi muốn chúc bạn trên mạng, hi vọng anh kiếm thật nhiều tiền mua 1 căn nhà, mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở, không phải trả tiền phòng.”

“Cảm ơn lời chúc phúc tốt đẹp của cô, hi vọng người bạn trên mạng nghe được câu này. Chúng ta tiếp tục phát âm nhạc, đừng mở kênh khác, phần sau chương trình hay hơn nhiều.”

Vẫn còn sao? Tin tức đều phát hết, còn có thể loại nào nữa? Chẳng lẽ, nữ số 2 cùng hai nam khách quý tồn tại quan hệ 3P? Bạch Thuần Khiết cười trộm, cô không thất vọng với tên mình!

Có câu ‘lời lẽ chí lý’ gọi là ấy nhỉ? Ngay từ đầu xem người khác diễn, mong chờ chương trình này mau chấm dứt, Bạch Thuần Khiết sốt sắng ...

Cố Trữ trở mình với lấy tạp chí, 1 đồng tài liệu quan trọng được bày ra trước mắt, điều quan trọng nhất là tài liệu mặt trên giống chuyện xưa của cô.

Kì nghỉ hội trung học, hai người quen nhau, trở thành hàng xóm đối diện, nội dung vở kịch đúng như vậy, còn hẹn nhau thi cùng trường, “anh ta” lại nuốt lời, bay đi ra nước ngoài!

Chương trình kết thúc, Cố Trữ hướng người nghe giới thiệu tiết mục thời gian và phương thức tham dự, sau khi tháo ống nghe điện thoại xuống, anh phát hiện có người chăm chú chuyện khác: “Nhìn cái gì?”

“Không có.” Bạch Thuần Khiết nhanh chóng đem tạp chí kia che tài liệu quan trọng lại. “Không còn sớm, ngày mai tôi phải đi làm, tôi về trước đây.”

“Không cần đi nhờ xe.”

“Cố Trữ, có người muốn tìm cậu.” Vừa vặn ngoài cửa có người gọi anh.

“Xem ra có cần, tôi cũng không giúp được.” Cố Trữ nói 1 câu: “Vậy đón xe đi, dù sao lộ phí radio trả.”

“Ừh.” Nhìn theo Cố Trữ rời đi, Bạch Thuần Khiết giống như tên trộm nhét tài liệu quan trọng vào trong túi rồi khỏi phòng ghi âm. Buổi tối này, cô nhất định phải lần qua lần lại xem mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Thuần Khiết – Hàm oan

Edit: Mai Như Ảnh

“Đại Bát!”

“Bà cô già, làm tớ sợ muốn chết, gọi điện thoại trễ như vậy còn lớn tiếng nữa ...”

“Tớ hỏi cậu ...” Trong tay nắm chặt di động, Bạch Thuần Khiết hỏi dò chuyện hồi trước: “Kì 2 học cấp 3, trước khi Lục Cảnh Hằng biến mất, các cậu cùng anh ta đánh nhau 1 trận à?”

Điện thoại đầu dây kia không hề lên tiếng, trầm mặc như vậy đã khẳng định đó là sự thật.

“Được, người khác gạt tớ, cậu cũng gạt tớ! Thằng đều!” Vứt bỏ di động, không biết vì sao hai tròng mắt cô ngấn nước, mặc dù chưa xót bị pha loãng, nhưng ánh mắt Bạch Thuần Khiết vẫn là bị chua xót đến nổi đỏ.

Đạt Bất gọi điện lại, cô trực tiếp tắt máy. Trong lòng rối loạn, nếu chuyện trước kia với câu chuyện viết trong bản thảo giống nhau ... vậy là .... Theo bản thảo viết ... anh ta thích cô .... Là thật. Trong đầu hiện lên 1 mảnh trí nhớ ố vàng, Bạch Thuần Khiết rút cuộc cũng giải thích được vì sao lại liên tục không được tự nhiên.

“A ...” Tiểu Tien Viên bị tiếng lọc cọc đánh thức, nó lắc mông tới gần bên cửa sổ, vron hai chân trước bám vào mép giường, hai mắt tròn bị nhìn chăm chăm cô, nếu đề ý thì thấy nó đang hỏi cô bị trúng gió à, cả buổi tối không ngủ được còn quấy rối người khác.

Chia tay đem nó đặt trên giường, Bạch Thuần Khiết ôm nó vào lòng, 1 phen nước mắt nước mũi sụt sịt nói: “Tao không có bệnh, khóc cái gì mà khóc, thật không có tiến bộ! Nhưng, tao cũng không kiềm chế được, trong lòng tao rất khó chịu!” Oa oa, nằng khóc giống như đứa nhỏ 3 tuổi, 1 bên khóc 1 bên gào lên: “Khi đó sao anh ta không nói?”

Nếu không có chuyện đánh nhau, có lẽ anh ta vẫn còn thích cô?

Nhà trọ cách vách, Lục Cảnh Hàng xử lý xong tài liệu còn lại, đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, nghe thấy phòng đối diện có người khóc, như rồng mây: “Đã trở thể này, còn đem TV mở lớn.”

Đúng là giống trong kịch bản của Quỳnh Dao, Bạch Thuần Khiết nước mắt nước mũi khóc xong, đưa tay lấy giấy lau mặt, đột nhiên cô đứng lên, đi đến cửa, muốn qua gõ cửa nhưng nên nói thế nào? Lục Cảnh Hàng, tôi biết sự thật rồi! Có thể anh thích tôi trước nhưng không dám nói! Hay là hai người chúng ta ở cùng 1 chỗ vẫn chưa muộn!

Sau n năm biến mất, tình cảm con gái đột nhiên dâng trào, Bạch Thuần Khiết có điểm hơi lằng lằng, chỉ có điều trong lòng có tia lý trí vẫn chưa phản bội cô. Ai lại giống mày chứ, chuyện cũ lâu như vậy còn để ý gì nữa.

Đúng vậy. Thân thể chống đỡ trên ván cửa, cả người cô lập tức ngồi phịch xuống, ý tưởng ngây thơ khiến bản thân ngại ngùng. Nếu tình cảm hồi trẻ anh đã muốn buông, như vậy .... Bây giờ vì sao anh ta lại tốt như tôi như vậy? Bạch Thuần Khiết rất mâu thuẫn.

Cố Trữ, trong đầu đột nhiên xuất hiện tên của anh ta, Bạch Thuần Khiết nghĩ, sao anh ta lại có câu chuyện đó.

Vì thế ngày hôm sau đôi mắt trợ lý Bạch sung phù lại còn từ chối lời mời cơm trưa của Lục tổng, đem túi đến gặp Cố Trữ. Có người buồn bực, có người vui mừng.

“Mời tôi ăn cơm trưa.” Về mặt Cố Trữ vừa mừng vừa sợ nhìn cô: “Ngày hôm qua bị sét đánh à? Chẳng lẽ cô nhìn bộ dáng tôi làm việc, nên rung động? Nếu như vậy, tôi cho cô 1 cơ hội, cho cô làm bạn gái tôi.”

“Ha ha ha.” Bạch Thuần Khiết cười đến so với tên cô còn trong sáng hơn, sau đó từ trong miệng thốt ra câu độc địa: “Anh tự sát nhiều lần thế, sao còn sống được?”

Sau 1 trận cười ha ha, anh thu hồi vẻ nghiêm túc hỏi: “Tôi tìm tôi làm gì?”

“Đi vào kia rồi nói.” Chỉ vào quán cơm Tây bên cạnh đài phát thanh, Bạch Thuần Khiết chân trước đi vào, Cố Trữ sau lưng đuổi kịp.

**

Trên phố, làm việc ở bên ngoài giữa trưa mới xong, cuối cùng cũng có thể quay về công ty, Hàn Nghi Tĩnh lại tình cờ gặp 2 người họ ở cùng 1 chỗ, chau mày, môi mông bắt đầu nhếch lên.

“Xe phía trước, có thể đi được không?” Xe phía sau ầm còi loa.

Hàn Nghi Tĩnh thu hồi thần thái, thấy mình thật có lỗi, mỉm cười, khởi động máy đến ngã tư đường.

Bên trong nhà hàng, Bạch Thuần Khiết ngồi đối diện Cố Trữ, sắc mặt có chút khác thường.

“Cô đừng nghiêm túc như thế mà?”

“Được, vậy anh phải nói thật, anh và Lục Cảnh Hàng có quan hệ gì?”

Càng thêm kinh ngạc, anh cầm cốc nước uống: “Là sao?”

“Tôi muốn biết.”

“Chep, cô đã muốn biết, tôi cũng nói cho cô.” Dù sao cũng không có quan hệ gì ám muội. Cố Trữ bắt đầu kể chuyện cũ giống như giảng đạo: “Vào 2 năm về trước, chúng tôi tổ chức 1 hoạt động vô vị, hai người chúng tôi đều tham gia, cho nên có chút quen biết.”

“Thi đấu cái gì?”

“Chính là tìm vài người trẻ tuổi, cho mỗi người bọn họ một món tiền đầu tư, ba tháng sau, xem ai kiếm được nhiều lợi nhuận nhất, thì người đó sẽ được 1 khoản tiền lớn để gây dựng sự nghiệp.”

Đúng là vô vị. Bạch Thuần Khiết bĩu môi: “ Thế ai đứng nhất?”

“Đương nhiên là Lục tổng, nếu không anh ta lấy tiền đâu ra để mở công ty? Suy nghĩ Lục tổng quả thật sáng suốt, đương nhiên chỉ giới hạn việc buôn bán.”

Bạch Thuần Khiết lại đồng ý quan điểm Cổ Trữ: “ Từ khi đó hai người ở nhà bạn bè à?”

“ Có thể, mà cũng không có thể. Với tôi mà nói, anh ta là ân nhân của tôi.” Cổ Trữ nhủ mảy xa xăm: “ Thật ra hồi ấy tôi đăng kí là do ba tôi bắt, ông ấy muốn về hưu sớm 1 chút rồi đem công ty giao cho tôi phụ trách, lên kêu tôi thử kinh doanh, kết quả là, khi tôi cùng Lục tổng mặt đối mặt chiến đấu với nhau, tôi bị thua thành cội trường, ba tôi đau lòng, vì thế 2 năm sau, cũng chính là bây giờ, tôi mới có thể làm việc mình ưa thích.”

“ Hai người chỉ có 1 quan hệ đó?” Bạch Thuần Khiết không tin.

“ Cô muốn chúng tôi có quan hệ gì, nói xem, nếu hợp lý, tôi đồng ý cùng anh ta phát triển quan hệ.” Về mặt vô tội tươi cười.

“ Anh nghiêm chỉnh 1 chút đi.” Nói xong, cô không nhịn được đem tập giấy chồng chất ở trong túi lấy ra: “ Vật giả cho chủ.”

Giật mình, Cổ Trữ không nghĩ tới tập giấy đó nằm trong tay Bạch Thuần Khiết, hơn nữa lúc trước bảo trợ lý vứt đi nguyên nhân là do cô. Có cảm giác mình bị trêu cợt, anh nhìn tập giấy trên bàn nở nụ cười: “ Lời văn cũng không tệ lắm chứ?”

“ Không thèm nghe anh nói nữa, nghiêm túc chút đi.”

“Được, tôi nghiêm túc.” Cổ Trữ bắt đầu nghiêm túc thật sự, hai mắt chăm chú nhìn người đối diện: “ Chuyện trước kia của hai người, tôi đều biết, lúc uống rượu Lục Cảnh Hàng nói cho tôi. Tôi định giúp anh ta 1 lần, nhưng lại đổi ý.” (từ tập trước so nhắc đến, Lục Cảnh Hàng từ chối sự giúp đỡ của Trữ, nên Trữ quyết định đổi ý sang tấn công Khiết)

Mắt tròn tròn “ Vì sao?”

“ Bởi vì hình như tôi cũng thích cô.”

“ ....”

Ánh mặt trời xuyên thấu vào cửa kính nhà hàng chiếu hắt mặt anh, nhưng miệng anh không vì chói mắt liền mỉm cười.: “ Sao, cô còn sợ bị người khác thông báo?”

“ ... Xì, chị đây lấy thông báo làm cơm ăn!” Bạch Thuần Khiết ngoài miệng nói như vậy, mặt lại đỏ rồi tỉnh rồi mù. Không riêng mặt, đầu óc cũng hồ đồ.

Com trưa chấm dứt, trên đường quay về công ty, Bạch Thuần Khiết đột nhiên nghĩ đến chuyện quan trọng nhất còn chưa hỏi! Nhưng, cô biết nói ra như nào? Không biết Lục Cảnh Hàng bây giờ còn thích cô không nữa? Thở dài, cô quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ xe, mắt mất quá.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

edit: Mai Như Ảnh

Trở lại công ty, nghỉ trưa vẫn còn, Bạch Thuần Khiết đi qua trước sân khấu bị gọi lại: “ Thuần Khiết ơi, có thư của cô.”

Đầu tiên là tình mộng, sau đó định thần lại, ông Bạch hồi âm! Kích động mở phong thư ra, nhìn thấy chữ kí cứng cáp của ba, hai mắt cô thi nhau rơi lệ.

“ Tiểu Khiết, chúng ta đều khỏe, ba cũng thu được tiền rồi, hai vạn đồng kia con cho đi Tần, còn lại ba không biết dùng, con không phải thường hay nói sao, không có tiền thật thoải mái, ba có thể ngủ ngon được. Hãy chăm sóc mình, con biết là ba không lòng vì con. Cái gì đều có thể đánh mất, nhưng riêng con thì ba không thể mất được.”

Kiểm nén không được, Bạch Thuần Khiết bặm mặt chạy vào toilet. Ngồi trên bồn cầu nước mắt ào ào, cô tiếp tục xem tin, ngạc nhiên khi phát hiện tên Lục Cảnh Hàng.

“ Cảnh Hàng đã bán căn nhà của nó giúp chúng ta, không biết nên cảm ơn nó thế nào. Con ở đây phải yên lặng một chút, không được quấy rối nó, ba không muốn nó gặp thêm rắc rối.”

Anh ta bán căn nhà của mình giúp ba Bạch? Việc này sao không nói trước với cô? Đọc xong bức thư, Bạch Thuần Khiết đi đến văn phòng Lục Cảnh

Hàng, nhưng khi mở cửa, cô thấy toàn bộ trái tim rơi vào khoảng vực thăm.

Bởi vì có người từ chối ăn cơm trưa, Lục Cảnh Hàng ở lại văn phòng xử lý tài liệu, chậm hơn 1 giờ, đúng lúc Hàn Nghi Tĩnh mua cháo về, vì thế 2 người cùng nhau ăn cơm trưa ở trong văn phòng.

Khuôn mặt cứng ngắc, tay Bạch Thuần Khiết còn chưa rời khỏi cánh cửa, “Việc này, tạo tôi vào nói chuyện.”

“Không cần, tôi ăn xong rồi, còn muốn đi đâu.”

“Tôi ra ngoài trước.” Đồ hâm, sao cô phải nhường nhịn nhỉ? Đây là văn phòng của cô mà!

Thấy Bạch Thuần Khiết muốn rút lui, Lục Cảnh Hàng mở miệng: “Đến giờ làm việc, cô còn muốn đi đâu?”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường, đã đến giờ làm việc. Cô dừng lui chân về phía sau, đứng cạnh cửa cũng không biết làm gì. Chuyên gia dinh dưỡng của cô không muốn cho nhiều người biết.

Làm bộ dáng hiền lương thực mẫu dọn dẹp bát cháo, Hàn Nghi Tĩnh ngượng ngùng cười nói: “Mua mỗi 2 phần.”

“Không sao, tôi ăn rồi.”

“Tôi thấy rồi, cô cùng Cố Trữ.” Cô ấy quan tâm hỏi: “Nhà hàng đấy ăn ngon à, nếu đúng, lần sau tôi đi ăn thử.”

“Cũng được.” Khi nói chuyện, Bạch Thuần Khiết bắt đầu bắn tia mắt âm u vào vật thể hình người.

“Lần sau tôi sẽ đi ăn thử. Tôi về văn phòng, không làm phiền công việc 2 người nữa.” Dọn đồ bỏ đi, Hàn Nghi Tĩnh ra khỏi văn phòng.

Rốt cuộc cũng biến thành không gian 2 người, Bạch Thuần Khiết đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Vì sao lại giúp tôi?”

Khó chịu chau mày: “Tôi giúp cô cái gì?”

“Bán nhà.”

Lục Cảnh Hàng hiểu ra, giọng điệu anh khó coi ngại biểu tình người nào đó tự mình đa tình: “Tôi chỉ giúp chú Bạch.” (ở đây Hàng khó chịu vì Khiết nhận vợ đó).

“...” Không còn lời nào để nói, Bạch Thuần Khiết điềm tĩnh trở lại ngôi vị trí của mình, nhưng trong đầu rất rối loạn. Trời đất quay cuồng, đầu cô vang lên 1 giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, chẳng lẽ cô tự nói chuyện với mình: “Chỉ là thương cảm thôi, anh ta đối với mày giống như lúc đó mày giữ tiểu Tịch Viên ở lại nuôi.”

Đúng vậy, cô không thể nào quên khi bản thân mới lên thành phố A, là Lục Cảnh Hàng bày bộ dáng phiền toái! Hoá ra cái thế giới này chỉ có cô là ô-mộng nhớ mãi không quên người cũ. Bạch Thuần Khiết ơi là Bạch Thuần Khiết, so với gấu mèo, mày còn hiếm lạ hơn!

Bắt đầu vào công việc buổi chiều, lúc phạm vài lỗi nhỏ, tuy Lục Cảnh Hàng không có há mồm giáo huấn cô, nhưng cái ánh mắt lạnh lùng này, so với độc miệng còn đáng sợ hơn.

“Được, chúng ta phải người đưa đi.” Tắt điện thoại, Lục Cảnh Hàng theo 1 chồng tài liệu trong cặp hồ sơ lấy ra tìm bản hợp đồng với công ty hợp tác, thấy Thuần Khiết đang ngăn người mới nhìn màn hình trông rau, nói: “Bản hợp đồng này, cô đưa cho công ty đối tác đi.”

“Hả?” Bàng quang, cô giương miệng ngây ngô nhìn Lục Cảnh Hàng, hi vọng anh nói lại lần nữa.

Bất đắc dĩ: “Bản hợp đồng này, cô mau chóng đưa cho công ty đối phương.”

Đứng dậy tiếp nhận tài liệu, Bạch Thuần Khiết gật đầu: “Vâng. Lục tổng còn dặn dò gì không?”

Nhủm mày: “Thời gian đi làm lại còn chơi linh tinh, cô có thể đến quán cơm Tây làm công.”

“... Vâng.”

**

“Làm cái gì cơ?” Từ công ty đối tác đi ra, Bạch Thuần Khiết đứng tại cổng cửa tròn tròn mắt, lúc cô đi ra khỏi công ty là thời tiết có thay đổi, âm u, nhưng không nghĩ đám mây kéo mưa nhanh đến thế, thật sự là so với kỹ thuật diễn của ngôi sao điện ảnh còn lợi hại hơn.

Đưa tay lấy di động, cô định gọi cho Lục Cảnh Hàng, gọi anh ta tới đón mình, nhưng nghĩ đến buổi chiều xảy ra chuyện, còn có lời ba Bạch nói, quên đi, gọi xe về là được. Cũng vừa lúc, sờ túi tiền, 1 xu dính túi cũng không có. Không ngờ trời định cho cô gặp mưa, Bạch Thuần Khiết không đắc tội ai, muốn mưa là gặp mưa, bây giờ cô cần tình huống thế này, để làm thanh tỉnh 1 chút vậy!

Muốn mượn nước mưa làm cho bản thân tỉnh táo lại, nhưng sau khi buổi tối về nhà, Bạch Thuần Khiết cảm thấy không ổn, đầu choáng váng, mặt nóng.

Qua bữa cơm chiều, Lục Cảnh Hàng chuẩn bị tắm rửa, nhắc nhở Bạch Thuần Khiết: “ Không về nhà à?”

“ Hi, tôi muốn xem tivi 1 lát.” Nói xong, cô chìa tay bấm điều khiển, 1 lát sau, tivi mở chương trình hoạt hình ‘ Tom và Jerry. Đột nhiên không biết nghĩ đến cái gì mà cô khách sáo: “ Làm phiền anh rồi, cảm ơn.”

“..” Câu cảm ơn xa lạ, Lục Cảnh Hàng không nói gì nữa, đem quần áo đi vào phòng tắm.

Tiếng mưa hoà cùng tiếng xả nước trong phòng tắm, có người đang ngồi trên ghế sofa dần dần thiếp đi .....

Lục Cảnh Hàng mặc áo ngủ trở lại phòng khách lần nữa, Bạch Thuần Khiết đã giống con mèo nhỏ đang ngủ trên ghế sofa, Tiếng thở đều đều, nhưng khuôn mặt đỏ ửng thường. Lúc vừa nãy ăn cơm, phát hiện sắc mặt cô không tốt lắm. Lấy tay sờ trán, nóng quá, cả người cũng nóng bừng lên.

“ Sao thế?” Mờ mịt.

Đưa lưng về phía Bạch Thuần Khiết, khom người tìm thuốc trong ngăn tủ, Lục Cảnh Hàng bình tĩnh nói: “ Tôi nay ngủ nhà tôi.”

Người ở ghế sofa mệt mỏi: “ Không cần đâu.”

“ Cô sợ tôi ăn cô à?”

“ Chỉ sợ không hợp khẩu vị.”

Ho nhẹ 1 tiếng, Lục Cảnh Hàng bùng cốc nước và thuốc đến trước mặt cô: “ Bên cạnh người bệnh phải có người chăm sóc tốt. Tôi hôm nay cứ ngủ giường tôi, tôi ngủ trên sofa.”

Uống thuốc xong, Bạch Thuần Khiết cũng không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thuần Khiết thích anh

edit: Mai Như Ảnh

Có người N năm cũng chưa 1 lần sinh bệnh, nếu sinh bệnh sẽ khó chữa hơn so với người khác, Bạch Thuần Khiết là người như vậy.

Rạng sáng sớm, giấc ngủ đặc biệt ít Lục Cảnh Hàng bị tiếng ho đánh thức, đứng lên rót chén nước đưa đi. Ánh mắt nửa nhắm nửa mở Bạch Thuần Khiết nằm ở trên giường nhìn người bên cạnh xuất hiện, động môi vài cái: “ Làm phiền anh rồi.”

Thật không được tự nhiên, Lục Cảnh Hàng không biết sao cô lại đối với mình khách khí như vậy, nhưng bây giờ không nên tốn sức vào vấn đề không quan trọng này nữa. Đưa tay sờ sờ cái trán nóng phồng, anh lấy áo khoác trong tủ mặc cho Thuần Khiết: “ Mặc vào, chúng ta đi bệnh viện.”

“ Không cần.”

“ Cô không khó chịu à?”

Đương nhiên khó chịu, đầu đau như muốn nổ tung, cổ họng cũng muốn ói ra, nhưng cô lại bướng bỉnh không muốn gây rắc rối cho anh: “ Tôi chỉ cần uống thuốc là được, anh đi ngủ đi.”

“ Bạch Thuần Khiết, cô điên rồi?” Giọng nói không lớn, nhưng quả thật đây là lần đầu tiên Lục Cảnh Hàng nói giọng nghiêm khắc với cô.

Trong căn phòng yên tĩnh, vàng sáng màu vàng ngọn đèn chiếu hắt vào tường tản mát 1 màu sắc mùa hè sặc sỡ. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của anh càng có nhiều phần nộ, bởi vì cô không nghe lời, mà cô, mắt đã thấy túi thân, trái tim so với đầu còn đau hơn nhiều.

Đồng hồ điện tử treo trên tường đột ngột ‘ tích tắc’ 2 cái, 2 giờ sáng.

“ Anh đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Lục Cảnh Hàng vẫn không nhúc nhích đứng trước giường: “ Mặc xong quần áo, đi bệnh viện.”

“ Tôi không muốn.” Ngờ khi đang mắc bệnh có chút yếu hoi.

“Phải đi.” Không muốn cùng cô phân rõ phải trái, Lục Cảnh Hàng lần đầu đối với 1 phụ nữ mãnh liệt như vậy, đưa tay đem ổ chăn kéo lên ngực người bệnh, trong nháy mắt, Bạch Thuần Khiết được anh ôm đến bệnh viện, hai người ở đó trở nên bình lặng, cái ôm đó lại là chuyện bình thường.

Thật không ngờ cô lại ở phía sau, dưới tình huống anh ôm chặt như vậy, mớia vừa rồi Lục Cảnh Hàng dùng nỗi giận giữ cả người ngây dại. Mà Bạch Thuần Khiết nằm ở đầu vai anh, cô vẫn không nhúc nhích giống như bị hoá đá.

Vì cái gì phải ôm anh ta, nghĩ không ra lý do, người bệnh lớn nhất, muốn ôm là liền ôm đi.

Không khí trong phòng lại càng yên tĩnh.

“Tôi không muốn đi bệnh viện.”

“Cô bị sốt.”

“Uống thuốc là được.”

“Tiêm sẽ khỏi nhanh hơn.”

“Nhanh hơn nhưng ... sẽ không phải chăm sóc.” Cô không nói gì: “Anh”, nhưng loại tình huống này, chắc là đủ để cho người ta nghĩ thông.

Một phụ nữ tham lam muốn một người đàn ông quan tâm tới mình, cảm giác này là gì? Lục Cảnh Hàng trầm mặc, thật lâu mới mở miệng hỏi: “Cô còn muốn nói với tôi à?”

“... Đúng. Trước kia tôi rất thích anh, bây giờ vẫn thích anh, tôi thật sự thích anh.” Không hiểu sao nước mắt tuôn ra khỏi hốc, mưa mùa hè này hình như không làm cô đủ nước mắt.

Mấy chữ đó, có người không biết nhìn bao lâu, nhưng Cảnh Hàng thừa nhận, trăm phần trăm là có nghe thấy: “Cô hoàn toàn tỉnh?” Phải biết rằng lúc mê sảng so với say rượu còn nói mê sảng hơn.

“Tôi rất tỉnh táo, cho nên tôi hối hận..” Gắt gao ôm lấy cổ anh: “Hối hận khi nói cho anh biết.”

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt trên lưng cô, Lục Cảnh Hàng khoe miệng tươi cười hình lưỡi liềm: “Không cần hối hận.”

“...” Cô cảm giác anh ôm lấy mình, nói cách khác.

“Cảm ơn trận mưa ngày hôm qua.”

Nếu như không gặp mưa, không phát sốt, hai người bọn họ rốt cuộc muốn đùa giỡn nhau tới lúc nào, khi nào bọn họ mới có thể cùng nhau lật bài ngửa.

***

Một cái ôm cũng không giải quyết vấn đề bệnh tật, bệnh tật bọn họ vẫn nên đi.

Ngủ cả đêm, khi Bạch Thuần Khiết tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Chỉ có điều, cô không phải con heo, suốt ngày nằm trên giường.

Lục Cảnh Hàng, lúc ở nhà anh chúng ta đã nói cái gì? Rõ ràng mới qua vài giờ, nhưng khi tỉnh lại Bạch Thuần Khiết không nhớ nổi tình hình cụ thể, chỉ có điều cô nhớ rõ, anh ôm cô rồi nói cảm ơn mưa. Ngang đầu trông thấy gương trong phòng bệnh, ở bên trong gương là hình ảnh một cô gái tươi cười hạnh phúc.

“Hai chúng ta xem như quen nhau...” Một bên ní non, sắc mặt cô gái hồng nhuận mỉm cười tới sát gần khuôn mặt ngủ say của anh, thật sự khó không chế không để cho anh 1 cái KISS.

Một cánh hoa không có khe hở, điện thoại Lục Cảnh Hàng được đặt trên bàn bắt đầu có chuông.

Mở mắt ra thấy thấy trước mặt mình có người nhìn, anh giống như bị kính hãi. Bạch Thuần Khiết sợ tới mức tim đập bịch bịch, nhưng so với kính hãi, mất mặt và thẹn thùng chiếm cứ cảm xúc cô nhiều hơn. Tránh né ánh mắt Lục Cảnh Hàng, tay cô giấu trong ổ chăn tự nhéo lấy mình.

Nhìn bộ dáng là tốt lắm rồi.

Lục Cảnh Hàng cười khẽ, ấn nút kết nối điện thoại: “Xin chào.”

“Cảnh Hàng hôm nay không đi làm à?” Nếu chỉ có 1 mình anh không đến, Hàn Nghi Tĩnh tuyệt đối sẽ không ngạc nhiên mà tự mình gọi điện tới.

“Hôm nay không đi, trợ lý Bạch bị bệnh, tôi phải ở bệnh viện chăm sóc cô ấy.”

“Hoá ra là như vậy, bệnh gì, nghiêm trọng không?”

“Bị sốt cao.” Miết liếc mắt 1 cái, Lục Cảnh Hàng trả lời: “Hình như hạ sốt rồi.”

“Không sao là tốt rồi. Tối nay anh có giờ rảnh không?”

“Chuyện gì?”

“Mẹ em vừa gọi điện thoại nói, 2 tuần nữa muốn tới chỗ em 1 thời gian, cho nên em muốn làm phiền anh cùng em mua vài thứ.”

“Chắc là có thể, buổi tối gọi điện lại nhé.”

“Được, tạm biệt.”

Tắt điện thoại, không khí trong phòng lại yên tĩnh. Người trên giường gần như nghe được tiếng bước chân tới gần, thần kinh bắt đầu kéo căng, giai đoạn xấu hổ nhất chắc là vào lúc đó, vừa mới thổ lộ thành công và hôn trầm bị thất bại.

“Đói bụng à?”

“Hmmm.”

“Nói ngôn ngữ của con người đi.”

Quay đầu trở lại trừng mắt Lục Cảnh Hàng, vẻ mặt Bạch Thuần Khiết khó chịu chất vấn “Hmmm” không phải là ngôn ngữ con người à?”

Không trả lời, Lục Cảnh Hàng hít mắt nở nụ cười: “Tôi đi mua com sáng.”

“Tiện thể cùng nhau mua com sáng.” Cô chia chia đồng hồ treo tường trong phòng bệnh: “Tôi muốn ăn thịt.”

“Mới bị bệnh, ăn gì dễ tiêu đi. Nhưng cô có thể ngửi mùi thịt.” Anh mở cửa đi, nhưng lại lui về từng bước, không thể không nói cho Bạch Thuần Khiết, “Mặt kẻ gần quá không sợ bị phát hiện khoẻ mắt có gì à?”

Khỏe mắt có cái gì, khoẻ mắt có thể có cái gì vậy! Lục đại tổng giám đốc anh đúng là nho nhả, nói thẳng luôn mắt tôi có rĩ là được! Mặt đỏ bừng, Bạch Thuần Khiết dụi mắt, thầm mắng nhỏ.

Trong phòng đài phát thanh, những người khác đều rời khỏi, Cố Trữ thánh thoi sửa lại đồ đạc của mình, điện thoại trên tay anh bấm tin nhắn cho 1 dãy số xa lạ.

“Bạn gái anh bị bệnh, đang ở bên cạnh cô ấy là anh, đúng không?”

Bạn gái? Cố Trữ cảm thấy tin nhắn này có thể gửi sai, theo bản năng bấm vào số di động của Thuần Khiết: “Ê, có khoẻ không?”

“Ôi chao? Làm sao anh biết tôi ốm?”

“Bệnh gì?”

”Ngày hôm qua bị sốt, bây giờ đỡ hơn rồi.”

Mí mắt trầm xuống, Cố Trữ giống như đoán được chủ nhan dãy số xa lạ là ai, “Thế là được rồi, cô đúng là dạng phụ nữ yếu đuối.”

“Xì, nói nhảm ít thôi, gọi điện thoại tới tìm tôi có việc gì?”

“Không có chuyện gì, nói cho cô biết, từ sau kì 1 phát sóng, danh tiếng không được tốt lắm.”

Bạch Thuần Khiết cũng không kinh ngạc, chương trình lúc ấy có chút hỗn loạn cô cũng không phải không biết: “Không cần thu nữa? Tôi không có tiền lương à?”

“Tôi chưa nói xong, danh tiếng không tốt, nhưng khiến không ít người chú ý. Vừa rồi họp, đã có người muốn tài trợ.”

“Cái này cũng được đây ...” Thế giới thật kì diệu.

“Đương nhiên, Được rồi, cô đi nghỉ ngơi đi, tối nay xong việc tôi đi tìm cô.”

“Nhìn tôi?”

“Gặp tên tiểu tử kia.”

“Xì.”

Tắt điện thoại, Bạch Thuần Khiết ngây người nửa giây kinh hoàng, tiểu Tiện Viên ở nhà 1 mình không xảy ra chuyện gì chứ ...

Chương 25: Thuần Khiết – Người yêu anh

edit: Mai Như Ảnh

“Cảnh Hàng, hôm nay vui thế?”

Lục Cảnh Hàng nhìn người bên cạnh: “Sao cơ?”

“Hôm nay em thấy anh hay cười, lâu lắm rồi anh không có bộ dáng vui vẻ như này.”

“Thế à?” Cảm thấy bản thân không biết mình ngây ngô cười? Lục Cảnh Hàng không khỏi xấu hổ.

Thấy mặt anh lộ chút ngượng ngùng, Hàn Nghi Tĩnh nở nụ cười: “Em đi mua đồ uống, anh muốn uống gì?”

“Nước đá.”

“Được.” Lấy ví ra, Hàn Nghi Tĩnh đem túi xách đưa về phía Lục Cảnh Hàng: “Cầm giúp em.”

Lần đầu tiên đứng ở chỗ đông người cầm túi xách con gái, Lục Cảnh Hàng có điểm không thoải mái, vì muốn rời đi chú ý của bản thân, anh lấy điện thoại trong tay gọi cho người kia. Khi nhận được điện thoại, Bạch Thuần Khiết đang ngồi ở ghế sofa nhà anh chơi cùng Tiệp Viên.

“Uống thuốc chưa?”

“Haizz, câu đầu tiên gọi điện đừng hỏi như thế được, chưa gì đã đi hỏi thẳng vào vấn đề!” Tật xấu đúng là tật xấu, cô vẫn ngoan ngoãn hỏi báo tình huống bản thân: “Uống rồi.”

“Cơm chưa?”

“Đương nhiên là ăn rồi, tôi cũng không phải là đứa nhóc đâu!”

Lục Cảnh Hàng mở miệng cười: “Không phải đứa nhóc, chỉ là suy nghĩ hơi đơn giản.”

“Thế, anh đang ở đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Thuần Khiết cảm giác mình là nữ chủ nhân của nhà này, hai má bỗng chốc ửng đỏ.

Cũng cảm giác được điểm này, Lục Cảnh Hàng cười càng lớn: “Gia Cụ Thành.”

“Ra đây làm gì, chẳng lẽ anh định mua cho tôi ít vật dụng? Đừng mua, tôi hi vọng có thể có máy tính cho mình!”

“Có điều, đem tôi bán cho Phượng tỷ là sao?”

“Anh biết à, tôi còn tưởng anh không phát hiện.” Về mặt cô cười mĩa vừa rồi cô theo đồng nghiệp khác đem mua Lục Cảnh Hàng làm nô lệ, nhưng lần này chỉ trừng phạt rửa chân cho cô!

Hai người tán gẫu 1 lúc rất vui vẻ, Hàn Nghi Tĩnh cầm hai cốc nước đã trở lại, nhìn thấy bộ dáng Lục Cảnh Hàng cầm túi hộ mình, trong lòng cô ảm áp đến cực điểm. Quả thật, bộ dáng kia của anh giống như người chồng đang chờ vợ về.

“Nói chuyện điện thoại với ai thế?”

Đầu dây điện thoại, cái lỗ tai Bạch Thuần Khiết nghe thấy giọng the thé kia mà ngồi thẳng người: “Lục Cảnh Hàng, không phải 1 mình anh đến Gia Cụ Thành à?”

Cần trả lời 2 người, thói quen gần đây Lục Cảnh Hàng, “Trở về nói sau.”

Một câu ‘trở về nói sau’ Hàn Nghi Tĩnh bên này cũng không trả lời. Tâm tình sáng lạn lập tức bị gió thổi, mí mắt cô trầm xuống, mím môi, giác quan thứ 6 mãnh liệt nói cho cô biết, Lục Cảnh Hàng và Bạch Thuần Khiết trong lúc đó giống như ở bệnh viện 1 đêm trắng hoa: “Cảnh Hàng ....”

Cô muốn nói cái gì, Lục Cảnh Hàng sao lại không đoán ra được: “Ừ, chúng tôi ở cùng 1 chỗ.”

“Thế à...” Hàn Nghi Tĩnh trầm mặc 1 lúc rồi miễn cưỡng cười: “Cảnh Hàng, mẹ em nói muốn mua màn của màu lam, chúng ta qua bên kia chọn đi.”

“Được.” Đi sau lưng cô, Lc Cảnh Hàng nhìn cái người trước mặt trong lòng không khỏi áy náy.

Tắt điện thoại, Bạch Thuần Khiết càng bức bối, đẩy tiểu Tiệp Viên sang 1 bên, lòng mày cô dựng đứng hăng hái chơi đùa tiểu tử kia: “Ông chủ nhà mày đang ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, ... thật đúng là yêu gái hận không biết mất nước!”

“...” Khuôn mặt vô tội tiểu Tiệp Viên sừng sốt, ngơ ngác nhìn Bạch Thuần Khiết, đột nhiên cô mờ mịt nhìn tiểu Tiệp Viên, 3 giây sau mới lấy lại tinh thần: “Lục Cảnh Hàng thành ông mày bao giờ?”

Bối cảnh này, nói cũng đúng thôi, lúc trước lúc gọi là tiểu Tiệp Viên, Bạch Thuần Khiết không phải lấy nó làm con nuôi Tiểu Tiệp với Viên Viên sao. Nhưng nếu tính như thế thì, bản thân không phải là bà nó à? Mí mắt trầm xuống, cô có loại cảm giác thương cảm.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa, dễ dàng phân biệt tiếng chuông truyền từ nhà nào. Bạch Thuần Khiết đứng dậy đến trước cửa, con mắt ti hí nhìn qua bên ngoài, quả nhiên, Cố Trữ đến gặp cô.

“Đừng ồn, ở bên cạnh đây.” Mở cửa, cô hưng phấn muốn chơi trò trốn tìm mới người kia.

Cố Trữ quay đầu, lòng mày dựng đứng lên: “Đổi chỗ ở?”

“Không, bên này là nhà Lục Cảnh Hàng.”

Trong mắt hiện lên chút tia sáng quắc, anh cười: “Hai người các cô thật lắm chuyện.”

“Xi, đừng tìm chỗ cãi nhau nhé.”

Vào cửa, Cố Trữ nói: “Chúng ta không cãi nhau thì chơi cái gì được.”

“Gâu...” Tiểu Tiệp Viên nhìn Cố Trữ đến lập tức phát giác, nhưng 1 tiếng kêu non nớt không được Cố Trữ để vào mắt.

“Chơi với nó—” chỉ vào tên chân ngoài dài hơn chân trong, Bạch Thuần Khiết lòng đầy căm phẫn: “Ném xương cho nó nhặt, 1 nghìn lần, thiếu 1 lần cũng không được!” Bình thường cô chơi ít, nhưng bây giờ xem ra thật hào phóng!

“Trò trẻ con.”

“So với trí tưởng tượng của anh còn mạnh mẽ hơn!” Theo thói quen lấy đồ ăn ra khỏi tủ lạnh, Bạch Thuần Khiết không muốn cãi nhau, nói chuyện nghiêm túc: “Anh nói việc kia quảng cáo tài trợ là làm cái gì?”

“Nội y.”

“Thật sao? Tôi đây có thể lợi dụng quan hệ này lấy mấy bộ miễn phí để mặc không?”

Cố Trữ gạt đầu: “Có thể, cô thích nội y quyền rũ không?”

“Quyển rũ?” Bạch Thuần Khiết mở to hai mắt có điểm ngượng ngùng: “KHông được bình thường lắm.”

“Dù sao cũng là mặc bên trong, giống nhau cả.”

“Nhưng cũng không giống với.” Bối bối: “Tôi không thèm.”

“Phải mặc, về sau còn mặc làm chương trình nữa.”

“Biến ngay—”

Nhìn bộ dáng cô nghiêng răng nghiêng lợi kia, Cố Trữ cười ha ha, đột nhiên anh cảm thấy mình có phản biến thái, bị người khác mắng mà lại vui vẻ như vậy. Cố 1 số việc thật khó giải thích. Mở đồ uống ra, anh cũng bắt đầu nói: “Trong kì 1 vừa rồi biểu hiện của cô có điểm thấp, họ nói nếu cô không tiến bộ, sẽ đổi người khác.”

“Không thể nào.” Cả đầu đều là chữ số 5000 đồng, Bạch Thuần Khiết lấy lòng Cố Trữ nói: “Anh xem, 2 người số 1 kia có quen từ trước, tự nhiên có chuyện để tán gẫu, bà số 2 thì vốn nói nhiều, hai ông kia tôi lại không quen, anh nói tôi nói nhiều như thế nào? Nếu không, bỏ 1 nam khách quý đi, anh tham gia, như vậy 2 chúng ta có dịp nói móc nhau, chương trình trở lên phấn khích!”

Liếc mắt cô 1 cái, Cố Trữ xoa đầu tiểu Tiệp Viên nói: “Tôi cũng không muốn đi cùng cô dọa người khác.”

“Đi bên cạnh, người như anh đi theo tôi không phải việc lạ!”

“Không lạ sao?” Lộ ra ý cười xấu xa, Cố Trữ nghiêng người về phía Bạch Thuần Khiết, ban đầu anh chỉ muốn đùa cô, ai ngờ .... Đôi khi người ta lại không khống chế được. Mắt thấy 4 cánh hoa sẽ đụng tới nhau, Tiểu Tiệp Viên được người ta dịu dàng ôm lấy liền há mồm cắn ngón tay Cố Trữ.

“Á, tiểu gia hoa này đúng là bảo vệ chủ.”

“...” Kinh ngạc nhìn tiểu Tịch Viên, Bạch Thuần Khiết ngu muội mà vỗ tay, làm tốt lắm, chốc lát nữa sẽ thưởng thịt cho mày!Bây giờ thôi, cô bùng tình về mặt giả dối cười hướng mặt Cố Trữ: “Tôi xem nào, có bị chảy máu không?” Vừa dứt lời, cô nắm cổ tay Cố Trữ ‘hòn’ lên, 1 tiếng kêu sợ hãi. “Cô thô bạo quá.”

“Ai kêu anh nước đổ đầu vịt! Tôi nói cho anh biết bây giờ tôi muốn cùng...” Tên Lục Cảnh Hàng còn chưa nói ra, người thật cũng đã trở về.

Lần đầu tiên cảm thấy nỗi nhớ nhà nhiều như vậy, giống như lúc anh lái xe, về mặt cười ngây ngô, cũng là lúc lên thang máy, nếu không thì sao hàng xóm lại nhìn chăm chăm anh. Bây giờ vừa vào cửa, nhìn 2 người ngồi trên ghế sofa, Lục Cảnh Hàng muốn cười cũng cười không nổi.

“Lục tổng đã trở lại?”

“Anh về sớm vậy?”

Anh trở về quá nhanh à? Lục Cảnh Hàng đem chìa khoá thả vào ngăn tủ, về mặt khách khí: “Ngại ghê, đi về sớm thì phải đóng cửa phòng khách trước nhé.”

“Lục tổng lệnh đuổi khách đúng là đặc biệt thật.” Cố Trữ đứng dậy, cười sáng lạn còn hơn đèn treo phòng khách: “Làm phiền nghỉ ngơi của ngài, chúng tôi đi đây.”

“Chep ....” Nhưng cô không muốn đi đâu, chỉ là có người sắc mặt không tốt lắm, cô và Cố Trữ cùng nhau rời đi: “Một hôm thì anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Sắc mặt tiếp tục âm trầm, Lục Cảnh Hàng gõ đầu Bạch Thuần Khiết. Mắt thấy, Lục Cảnh Hàng rút cuộc vẫn nhìn không được, 1 tay giữ chặt lấy cô: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“A?”. Cô có thể ở lại rồi!

“Cố tiên sinh đi thông thả.”

Cố Trữ cười cười: “Được, lần sau lại tìm cô, Tiểu Bạch.”

Bực mình, đây không phải là chương trình thu, kêu tên tiểu Bạch làm chi, thật sự rất giống tên con chó trong bút sáp màu tiểu Tân ! Không đợi Bạch Thuần Khiết và Cố Trữ nói lời từ biệt, cánh cửa nhà Lục Cảnh Hàng đã đóng lại. Ngăn cách 2 không gian, trong phòng giống như thiếu khí oxy, không khí rất kì lạ.

Không phải có chuyện muốn nói sao? Tại sao còn chưa nói? Bạch Thuần Khiết liếc con mắt to nhìn con mắt nhỏ chăm chăm vào Lục Cảnh Hàng đang đi vào phòng khách rót nước uống. Điều hoà thổi ra mát lạnh như gió bắc phả vào trong cổ áo anh, vì mới ở bên ngoài oi bức trở về mà hiện ra làn da hồng phấn. .... Cô biết mình bị mê hoặc, nếu không sẽ không giống người gỗ còn đứng đờ ở cửa.

“Cô muốn rời đi?” Ánh mắt híp hẹp dài.

“Không mà. Nhà tôi không có điều hoà, ở trong này thoải mái hơn.”

“Điều hoà tắt thì về à?”

“Có tắt cũng không về, ở trong nhà anh tốt hơn.”

“Bởi vì có TV và máy tính.”

“Còn có tủ lạnh nữa.” Nhếch miệng lên cười to.

Xem mặt cô đắc ý, Lục Cảnh Hàng lại càng không dễ chịu: “Cho dù nhà tôi cái gì cũng có, cũng không muốn đem nơi này trở thành phòng khách.”

“Cố Trữ không phải do tôi mời đến...” Muốn đem chân tướng mọi chuyện nói ra, Bạch Thuần đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Lục Cảnh Hàng ở nhà đã đủ thành câu chuyện, đổi chủ đề: “Bên trong điện thoại có giọng nữ, quản lý Hàn à?”

Mỹ nam uống nước trên mặt lộ thần sắc xấu hổ: “Thì, mẹ của cô ấy chuẩn bị tới đây, cho nên muốn giúp cô ấy mua vài đồ linh tinh.”

“Mẹ của cô ấy, anh cũng muốn chăm sóc...”

“Bởi vì lúc trước ở bên kia, bác ý đã quan tâm không ít.”

“Vậy, cho dù tôi gọi Cố Trữ đến cũng không có gì, tôi cũng được anh ta quan tâm không ít.”

“Quan tâm cái gì?”

“Chương trình đài phát thanh, phí dịch vụ rất tốt.”

“Tôi cho cô tiền lương ít à?”

“Nếu có thể nhiều hơn nữa thì tốt nhất.”

Hai người không biết như thế nào càng nói giọng càng nhỏ, nhưng khoảng cách lại càng gần. Một bàn tay xoa cái trán Bạch Thuần Khiết: “Tốt lắm à?”

“Sớm hơn thì tốt rồi.”

“...”

Bốn mắt nhìn nhau, tình cảm nồng nàn. Một nụ hôn môi thay thế dấu bàn tay ở trên trán: “Quay về ngủ đi.”

“Ừh.” Sao cô lại trở nên giống con chó nhỏ vẫy đuôi biết nghe lời thế này? Chỉ có điều, cảm giác cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thuần Khiết – Quần góc bẹt (quần khó giống kiểu con trai)

Edit: Mai Như Ảnh

Nếu bạn nói yêu, bạn nghĩ muốn đem việc này nói cho ai trước?

Bạch Thuần Khiết ngồi trên bồn cầu ở phòng wc trong công ty, tay cầm di động nhưng vẫn chưa bấm. Thật sự nhớ.... chính miệng nói câu nhớ cho ba Bạch. Tiếp tục do dự, toilet lại tiến thêm 1 đám nhân viên thường cùng cô tán chuyện.

“Nghe chương trình ‘Tình Quang người yêu’ chưa?”

“Nghe rồi! Chị muốn nói trong đó có người giống Thuần Khiết chúng ta à?”

“Không phải rất giống, mà chính là cô ấy. Tôi nhìn nữ số 3 trong diễn đàn chính là ảnh chụp Tiểu Bạch, tuy rằng có mặt nạ khổng tước, nhưng nhìn ra là biết Tiểu Bạch.

“Việc này ... xem như là làm thêm sao?”

“Nghe nói chương trình này có phí dịch vụ.”

“Còn rất cao, không phải là công ty không được cho nhân viên làm ở bên ngoài mà?”

“Hừ — đừng làm người khác nghe thấy. Người đó chính là Thuần Khiết. Chúng ta coi như không biết đi.”

“Được, cái gì cũng chưa nghe thấy! Nhưng, các chị nói Lục tổng có biết hay không? Bọn họ làm ở cửa đối diện mà, gần như vậy ...”

Đột nhiên 1 trận tán gẫu bao trùm toilet, Bạch Thuần Khiết đang ở bên trong, ngốc đến độ thiếu oxy, lao đảo từ bên trong đi ra, nhếch miệng cười xấu hổ: “Cảm ơn, các chị đã giúp tôi bí mật.”

Như ong vỡ tổ, các đồng nghiệp cột nhà nói: “Đền ơn đi, Lục tổng chúng ta biết việc này không?”

“Biết, biết.”

“Quả nhiên là biết! Nói như vậy ...” Một đôi ánh mắt loé ra như chó con hướng tới Bạch Thuần Khiết: “Hai người tuyệt đối không thể cho ai biết bí mật!”

“Không thể cho ai biết?” Tính cả quen nhau sao?...

“Lục tổng giả không biết cô đi làm thêm, điều kiện là cũng giúp bảo vệ bí mật cho anh ta?”

Bạch Thuần Khiết lắc đầu: “Anh ta có thể có bí mật gì chứ!”

“Trời ạ ... Tiểu Thuần Khiết, cô không phải là có điều kiện ngầm chứ? Cũng không đúng, Lục tổng không phải là cái loại người này, hơn nữa nếu là có điều kiện gì đó, cô cũng không cần làm thêm, chia tay lấy tiền của Lục tổng là được rồi.”

Hắc tuyến: “ Các chị đừng đoán bừa, tôi chính là người trong sáng không thể trong sáng thêm nữa!”

Các đồng sự gật đầu: “ Như vậy hai người yêu nhau thật trong sáng hả?”

Đỏ mặt, đám đưa lễ này có lỗi suy nghĩ thật phong phú. Bạch Thuần Khiết nhất thời không nói nên lời, các đồng nghiệp mặt đầy cảnh xuân, giống như là các cô ấy đang nói chuyện yêu đương của mình vậy.

“ Lúc mới quen cô, chúng tôi chỉ biết các cô trong lúc đó có JQ thôi!”

Vội vàng xua tay, Bạch Thuần Khiết giải thích: “ Khi đó thật sự chúng tôi không có gì, không có thật mà.”

“ Có thể có – tất cả mọi người chúng tôi cảm thấy cô thích hợp với Lục tổng hơn quản lý Hàn.”

Đang nói chuyện đột nhiên thêm 1 người đi vào, tất cả mọi người nháy mắt im lặng 2 giây, tiếp theo đó tất cả xấu hổ. Mới vừa nói Bạch Thuần Khiết, Bạch Thuần Khiết liền từ bên trong đi ra ngoài.

“ Ha, nơi này cũng không phải tốt đẹp gì, chúng ta mau ra ngoài giải quyết vấn đề đi, còn nhiều việc phải làm đây!”

“ Đúng vậy, việc ngập đĩnh đầu, ngày mai chúng ta mới có thể tắm suối nước nóng!”

“ Ôi chao, Tiểu Thuần Khiết không đi cùng chúng ta sao?”

“ Ngay mai á, chắc là được. Nhưng, có đất không?”

Nữ đồng sự bí mật nhảy ra vỗ bả vai cô: “ Đương nhiên là miễn phí chúng ta mới đi! Chồng tôi học cùng họ cho 1 ít vé miễn phí, không chỉ tắm miễn phí thôi đâu, buổi tối còn được ăn ở đây miễn phí nữa nha!”

“ Thế tôi đi!”

“ Rủ Lục tổng đi nữa.”

“ A?” Bạch Thuần Khiết choang sáng: “ Anh ta không đi đâu ...”

“ Không hỏi làm sao biết, trước tiên chỉ nói được rồi, Lục tổng không đi, chúng tôi cũng không mang cô đi.”

“ Các chị quả nhiên thích hần!” Bạch Thuần Khiết bĩu môi ghen.

Trở lại văn phòng, Lục Cảnh Hàng không có ở đó, nhìn chỗ ngồi trống rỗng, có người từ trước nay sinh ra chưa có đã tâm đột nhiên nghĩ chỗ ngồi tổng giám đốc chắc thoải mái lắm. Đặt mông ngồi chồm hổm, cánh cửa vừa lúc bị người khác đẩy ra.

Giật mình, Lục Cảnh Hàng nhìn bộ dáng xấu hổ Bạch Thuần Khiết nở nụ cười: “ Bạch tổng, đã đến giờ cơm trưa, ngài muốn ăn ở văn phòng hay bên ngoài?”

Khụ, Bạch Thuần Khiết cũng diễn theo: “ Tiểu Lục à, hôm nay chúng ta đi ăn ở bên ngoài đi.”

“ Ý Bạch tổng là chị mời tôi ăn cơm sao?”

“ Sao cậu còn chưa sắp xếp hồ sơ đi?”

“ Sao có thể, vinh hạnh.” Nói xong, buông tài liệu ra, Lục Cảnh Hàng đổi quần áo chờ Bạch Thuần Khiết đứng dậy nghĩ giống như chờ đợi phi tử lâm hạnh. Nghiện diễn trò, cô không muốn đứng lên, vung tay: “ Đờ trằm đứng lên.”

Lục Cảnh Hàng đi đến phía trước, không nói chuyện, về mặt cứng chiều.

****

“ Ngày mai có việc gì không?”

“ Không có.”

“ Anh theo tôi đi tắm nước nóng nhé?”

Ngẩng đầu nhìn gương mặt chờ mong, Lục Cảnh Hàng hỏi: “ Hào phóng thế?”

“ Nghi ngờ tôi? Tuy rằng tôi là người không có tiền, nhưng tôi có vé miễn phí đây!”

“ Là của cô sao?”

“.....” Luôn bị nhìn thấy thật sự không có ý nghĩa, Bạch Thuần Khiết tâm lý khó thở: “Thế anh có đi hay không, không đi thì tôi tìm người khác đi cùng!”

“Tôi nói không đi sao?”

Lập tức vui vẻ ra mặt, cô đang ra hiệu động tác thắng lợi, mình được đi tắm nước nóng rồi.

.....

Ngày hôm sau ...

“Hello, Lục tổng!”

“... Chào các chị.” Đã sớm nghĩ tới, vé miễn phí không chỉ có 2 tờ, nhưng thật không nghĩ có nhiều người như này. Khiến Lục Cảnh Hàng không muốn đi, trong đám người chỉ có 1 mình anh là đàn ông.

“Ha ha ha.” Bây giờ Bạch Thuần Khiết chỉ có thể ngây ngô cười bù đắp người đàn ông bên cạnh này.

Trên đường đi, các đồng nghiệp bà tám này vẫn không kiềm chế được, một đám thay nhau ném bom Lục Cảnh Hàng, vu khống hỏi một lần lại một lần hỏi vấn đề quan hệ của hai người bọn họ, Bạch Thuần Khiết có chút lo lắng sợ anh ta thấy phiền, nhưng trên mặt anh ta vẫn duy trì mỉm cười. Đại khái Lục Cảnh Hàng này nhiều năm không có người yêu vì có người thầm thương trong lòng có thể lý giải được.

“Lục tổng à, cậu với Tiểu Thuần Khiết nhà chúng ta bắt đầu từ khi nào, bao giờ thì công khai?”

“Chị ngu ngốc, chúng ta đã biết, chẳng khác nào là công khai!”

Lục Cảnh Hàng cười, rất có tự mình biết mình.

“Việc này, Lục tổng, hai người thân mật đến đâu rồi?” Vấn đề đủ lực công kích rốt cục cũng đã hỏi tới.

Bạch Thuần Khiết run rẩy nhìn về phía người bên cạnh, anh vẫn nhẩn nại chắc thôi tiêu đời rồi. Nhưng ngoài dự kiến của cô, Lục Cảnh Hàng cũng xoay đầu nhìn cô, còn 1 phen giữ chặt tay cô.

Vì thế người ngồi giữa xe ô tô bắt đầu lớn tiếng: “Trình độ này á! Các người đúng là trong sáng quá!”

“Lục tổng này, trong công việc anh thật quyết đoán! Chúng tôi xem trọng anh đấy!”

Bạch Thuần Khiết chảy mồ hôi, cô cảm thấy được hôm nay nếu bị 1 đám nam đồng sự vây quanh, chắc mình cố gắng sẽ bị cổ vũ bắt Lục Cảnh Hàng sớm 1 chút, mà không phải làm cái lô-cốt nhỏ chuẩn bị nhảy vào thế này. Nhưng cô cố ý dùng sức nắm chặt tay anh coi như là trừng phạt. Bọn họ tiến triển đến trình độ cầm tay cơ, không phải đầu, cũng không biết ngày đó là ai biến thái hôn mình! trước mặt mọi người còn nói dối lừa đảo!

Thời gian tám chuyện khá nhanh, mọi người không còn hỏi sâu thêm nữa, mục đích tới đã ở trước mặt. Phong cảnh khá đẹp, có núi có biển. Phía sau đầu, Bạch Thuần Khiết chấn động, hoa hướng dương màu vàng rực rỡ trên sườn núi, chẳng hiểu sao khoe miệng giương lên.

Không biết vui quá hoá buồn mà lúc dùng cơm cô thật bị kích. Cũng không biết từ lúc nào tiểu Tiện Viên học được thói tha đồ vật này nọ, hơn nữa còn tha quần lót, hơn nữa, lúc trước ở siêu thị Bạch Thuần Khiết mua 1 cái quần khổ nam, vì thế ....

“OH MY LADY GAGA!” Vốn tán thưởng Bạch Thuần Khiết chữ trong cái quần, nhưng nữ đồng sự lại kinh ngạc phát hiện trong túi đồ còn có cái quần khổ của nam màu xám trắng ô vuông.

“Phụt.” Mọi người cười văng lên: “Lục tổng, cậu gạt tôi! Nhưng tha cho cậu đấy, anh đúng không cẩn thận.”

“Mọi người đừng hiểu lầm! Đây không phải của anh ta!” Bạch Thuần Khiết cấp tốc lấy lại quần khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói: “Đây là của tôi, bình thường tôi hay mặc cái này!”

“Thuần Khiết, càng giải thích càng muốn che dấu”

“...” Làm sao để chứng minh mình trong sạch đây hở trời? “Nếu các chị không tin, tôi mặc vào cho các chị xem, là của tôi, vừa vặn luôn.”

“Không cần mặc thử.” Trong phòng ăn không có ít người đâu.

“Nhưng ....”

“Được rồi.” Không khí yên lặng đột nhiên Lục Cảnh Hàng mở miệng, anh một phen cầm lấy cái quần khổ trong tay Bạch Thuần Khiết bình tĩnh nói: “Là của tôi.”

Giật mình. Không riêng gì các đồng nghiệp tròn tròn mắt, ngay cả Bạch Thuần Khiết cũng ngây người ra nhìn.

Ăn liên hoan chấm dứt, hai người cầm thẻ phòng cùng nhau trở về phòng, đang đi nửa đường thì bị 1 nữ đồng sự ngăn lại, vẻ mặt cô kia chỉ chỉ để biết có chuyện gì sắp xảy ra kế tiếp, người nhà tôi vừa gọi điện nói cũng muốn đến đây, anh xem có thể nhường phòng được không?”

“Ái chà! Nhường phòng, anh ấy phải ngủ ở đâu?” Bạch Thuần Khiết nhíu mày, “Các chị sẽ không nghĩ muốn anh ta phải phòng tôi chứ?”

“Lời đề nghị này không tồi!” Giả ngu.

“Tôi nói rồi, quần lót kia không phải của anh ta, là của tôi mà.”

“Thuần Khiết à, ở nơi công cộng này không cần lớn tiếng như vậy đâu.”

Bị nhắc nhở, Bạch Thuần Khiết âm trầm nhìn 4 phía, quả thật mình có chút làm tiêu điểm. Đang nhìn Lục Cảnh Hàng, anh cũng bị thử thách nhiều ánh mắt nhìn vào.

“Cho cô.” Anh đem phòng của mình cho người khác: “Tôi đi đặt phòng khác.”

“Lục tổng, nơi này muốn có phòng phải đặt trước 3 ngày.”

Bạch Thuần Khiết thờ dài, quên đi, dù sao cũng không phải chưa ở cùng nhau. Lắc lắc cánh tay Lục Cảnh Hàng: “Đi thôi, trở về phòng.”

Nhìn bóng dáng cũng thật xứng đôi, tìm các đồng sự xem cuộc vui đều nhảy thành thịch: “Làm tốt lắm, quả nhiên Lục tổng chúng ta là công nhân tốt, Thuần Khiết là đồng sự tốt!”

“Nếu 2 người bầu dãi, chúng ta cũng mừng theo, nhưng ngộ nhớ...”

“Xì, miệng cô lại xui xẻo kia!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thuần Khiết – Lời thật lòng

edit: Mai Như Ảnh

Vừa tắm nước nóng xong, cũng là lúc mặt trời lên trên đỉnh núi, ánh sáng chói lòa phản chiếu vườn hoa hướng dương càng thêm chói mắt, thật sự đặc biệt đẹp. Các đồng sự khác cùng đi uống trà, còn bản thân Bạch Thuần Khiết lại chạy lên núi.

Không biết có phải vì bản thân yếu ớt, hay do ba Bạch tính toán, mấy năm rồi cô chưa có gặp mẹ. Lần đầu tiên nhìn thấy hoa hướng dương, là ở trong tranh sơn dầu của mẹ, khi đó căn bản là không biết, còn nói đó là tranh phong cảnh. Nghĩ vậy, Bạch Thuần Khiết không khỏi cười nhạo bản thân hời hợt thật ngu ngốc.

”Còn bao lâu nữa mới tới?” Quán giải khát dừng ở trước mặt cô.

”Đi qua khỏi làng là tới.” Cười theo, Bạch Thuần Khiết ngẩng đầu nhìn lên Lục Cảnh Hàng, đưa tay vỗ vỗ cạnh tảng đá bên người: ”Ngồi xuống đi. Anh làm sao biết tôi ở trong này?”

”Lúc mới đến, mọi người xuất thần nhìn hoa hướng dương.” Cô ngồi xuống bên cạnh, Lục Cảnh Hàng ngửa cổ uống đồ uống, ”Cảnh sắc cũng không tệ.”

”Lọt vào mắt xanh của Lục tổng, quả thật là rất đẹp. Tắm suối nóng thế nào?”

”À, thoải mái, tiếc là có chút buồn.”

”Buồn? Bởi vì bản thân có 1 mình.”

Gật gật đầu: ”Một nam đồng sự đều không có.”

Bạch Thuần Khiết nở nụ cười: ”Hóa ra Lục tổng yêu đàn ông.”

”Phụ nữ mặc quần khó cũng không tệ.”

”...Cho anh thắng.”

Hai người rất kì quái, trò chuyện thì động chạm đến mình, động chạm đến ta, cuối cùng cả 2 người đều động chạm nhau.

Hoa hướng dương đã nhuộm thành màu hồng cam, hai khuôn mặt cũng hồng hồng bởi vì sự thẹn thùng, màu đỏ quả nhiên là màu sắc của tình yêu.

Quay đầu nhìn cô, Lục Cảnh Hàng nói: "Ngày đó ở trong bệnh viện, cô muốn làm cái gì?"

"Không có mà, cái gì tôi cũng chưa muốn làm" Thật sự xấu hổ đến đỏ mặt.

"Thật không? Nếu cô không muốn, quên đi."

"..." Bạch Thuần Khiết cúi đầu, hai ngón tay cắn cắn: "Việc này, bây giờ tôi muốn..." câu cuối trong miệng chưa kịp nói ra, cô tròn tròn mắt rồi dần dần nhắm lại, Lục tổng à, động tác anh thật mau, tôi nhìn anh so với tôi còn muốn hơn...!!! (á á á, lại kiss rồi).

****

Trong phòng bếp đang làm bữa cơm chiều, tiếng chuông di động Hàn Nghi Tĩnh nổi nhạc. Dãy số xa lạ.

"Alo? Ai đấy?"

"Ngoan, mẹ đây."

"A?" Dãy số xa lạ quá, nhưng Hàn Nghi Tĩnh nhìn ra được ở nơi nào, Cô kinh ngạc nói: "Mẹ, đến rồi à?"

"Ừh, mẹ đang ở dưới lầu nhà con."

"Dưới lầu nhà con? Mẹ làm con ngạc nhiên lớn quá!"

"Mau ra đón mẹ đi!"

Tắt điện thoại, Hàn Nghi Tĩnh vội vàng thay quần áo đi giày xuống lầu: "Mẹ." Nhìn thấy phụ nữ trung tuổi tao nhã, Hàn Nghi Tĩnh rộng mở cánh tay.

Hai mẹ con ôm nhau cực kì thân thiết, người đi ngoài đường ngang qua còn không nghĩ rằng quan hệ hai người đó là mẹ kế – con chồng đâu nhỉ?

"Con gây quá." Liễu Chi Nhã đau lòng vuốt ve hai gò má Hàn Nghi Tĩnh: "Nhưng không sao, Nghi Tĩnh chúng ta vẫn là xinh đẹp nhất."

"Mẹ, con không phải đứa trẻ nữa."

"Đúng đúng, đại tiểu thư, vì người trong lòng mà nhắm tâm xa cha mẹ."

Cô chỉ cười, không nói tiếp. Liễu Chi Nhã hỏi cô: "Sao rồi, có chuyện gì không vui với Cảnh Hàng à?"

"Không có."

"Thật sự không có sao?"

Hàn Nghi Tĩnh gật đầu: "Thật mà."

"Khi nào gọi Cảnh Hàng lại đây ăn bữa cơm, lâu như vậy rồi ta không thấy, giờ muốn xem nó đẹp trai cỡ nào quá!"

"Mẹ. Cảnh Hàng hôm nay có việc không tới được."

"Chuyện gì còn quan trọng hơn gặp mẹ vợ tương lai chứ?"

"Hình như có liên hoan với đồng sự trong công ty."

"Thế à? Xem ra cậu ta tính cách hướng ngoại hơn."

"Có khỏe không?"

Hai mẹ con người 1 câu, ta 1 câu trò chuyện cùng đi lên lầu, bữa tối vui vẻ sau khi kết thúc lại là cuộc nói chuyện chân thành cởi mở.

*****

Đối tượng nói chuyện bất đồng có thể khiến cho người khác không cảm thấy vui vẻ, có người đối với người nhà theo lẽ thường phải làm cảm nhận được gia đình ấm áp, có người đối với người yêu theo lẽ thường phải làm cảm nhận được tiếng tim đập tình yêu.

"Nói thiệt tình nha, không được gạt người."

“Biết rồi, bắt đầu đi.”

Bị nhốt chung 1 phòng, Bạch Thuần Khiết và Lục Cảnh Hàng chưa thích ứng được, dù sao chưa tới thời gian ngủ, 1 cái giường còn chưa nóng lòng giải quyết.

Đánh trước 1 quân bài Joker, Bạch Thuần Khiết lòng thấp thỏm mong muốn thắng, chộp bài còn lại trong tay Lục Cảnh Hàng ở trên bàn, cô cười nham hiểm vạ phần: “Thành thật trả lời, lúc anh soi gương anh có cảm thấy bộ dạng mình rất đẹp trai không?”

Bị người hỏi, mí mắt trầm xuống: .....Có.”

Bạch Thuần Khiết cười chảy nước mắt, thờ hồn hèn, cô chỉ vào Lục Cảnh Hàng giống như chỉ tội nhân: “Anh đúng là siêu biến thái! Khẳng định không riêng anh cảm thấy mình đẹp trai, còn cảm thấy cái gì mình cũng tốt!”

“.. Không có khoa trương như vậy.”

“Tôi thấy có.”

“Thật sự là không có.”

“Đừng lảm nhảm. Tiếp tục!” Bạch Thuần Khiết bốc bài, cô thừa dịp Lục Cảnh Hàng không chú ý, đem Joker dấu dưới móng mình: “Được rồi, rút bài.”

Một bên xem tin tức 1 bên rút bài, cảm giác cũng không tệ, Bạch Thuần Khiết cũng có thể thắng Lục Cảnh Hàng. Hỏi câu thứ 2: “Lúc trước đi du học, anh có hối hận không?”

Ánh mắt từ TV thu hồi lại, Lục Cảnh Hàng còn chưa chăm chú, trầm mặc 3 giây sau mới gật đầu.

“Vậy lại còn đi.”

“Tôi noi đó mới hối hận.”

“Sẽ quay lại chứ?”

“ ....”

Bạch Thuần Khiết nhú mày, quả thật như thế. “Nhưng ai kêu lúc trước anh phạm lỗi. Còn nữa! Câu tiếp theo tôi muốn biết lý do anh rời đi!” Nếu giống như trong bản thảo Cố Trữ tự viết, cũng không có ý tưởng giải thích trong lòng nhân vật chính ‘anh ta’. Cho nên Bạch Thuần Khiết muốn biết lúc ấy Lục Cảnh Hàng nghĩ như thế nào.

Song câu thứ 3 này căn bản không cần chơi, Lục Cảnh Hàng dè tay cô: “Không cần phải để ý quá khứ nhiều làm gì!”

Tuy rằng lời nói này thật dịu dàng đến làm cho người ta không thể không nghe, nhưng cô thật sự muốn biết tâm tư anh: “Đến đây, chơi thêm 1 ván.”

“Không được giấu bài.”

Mặt đỏ: “Không giấu là không giấu.”

TV bị bỏ lại đằng sau, toàn bộ tinh thần Lục Cảnh Hàng chăm chú, xem ra người này muốn tận hết sức lực bảo vệ bí mật trong lòng. Lão hồ về núi, con khi còn có thể thế nào mà nhảy ra.

Đến ván thứ 3, Lục Cảnh hàng đại thắng: “Cô nói trước kia thích tôi, bắt đầu từ khi nào?”

“...” Buồn bực.

“Nói mau, phải nói thật.”

“Thích từ khi nào thì không biết, nhưng sau khi anh rời đi mới phát hiện.”

Nhếch miệng nở nụ cười, Lục Cảnh Hàng bắt đầu thu thập bài, nhưng nặc kệ Bạch Thuần Khiết la hét thêm 1 ván, cô nhất định phải thắng Lục Cảnh Hàng, muốn hỏi câu trong lòng mình. Đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn thua.

“Anh giấu bài?”

“Tôi không ngậy thơ như vậy.”

“... Hỏi gì hỏi đi.” Hồn hèn.

Cổ dài dướn ra, Lục Cảnh Hàng hung hăng hôn 1 cái trên khuôn mặt cô: “Ừ, hôn.”

Cố ý đùa giỡn cô! Chụp bàn đứng lên, cô quang quác nói to: “Tôi nói là hôn, không phải hôn!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười: “Thuần Khiết à, hôn cơ? Hôn trước đi, bên ngoài đốt pháo hoa rồi chúng ta ra ngoài xem đi.”

“Xem xong về hôn cũng không muộn.”

“...” Một mảng mây đen trên đỉnh đầu Bạch Thuần Khiết, quả nhiên cô bất lực! Lần này cảm thấy đi tắm suối nước nóng mà bị chịu thiệt nhiều quá!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: EQ cao của Thuần Khiết

edit: Mai Như Ảnh

Ngày hôm sau, tại công ty ...

“Thật sự không có?”

“Không có — chúng tôi không có!”

“Không có sức thuyết phục đâu.”

“Nhưng thật sự không có —” Bạch Thuần Khiết khóc không ra nước mắt. Ngày đó sau khi xem phim Hoàn Yên Hoa thì mình chỉ là cùng Lục Cảnh Hàng trở về phòng xem phim suốt một đêm, ngày hôm sau ngủ một giấc mà tuyệt cũng không làm những chuyện khác. Nhưng mà giải thích như thế nào thì có lẽ cũng không được mọi người đón nhận. “Nếu không mọi người đi hỏi Lục Cảnh Hàng!”

“Không phải muốn chúng tôi đây tìm đường chết sao...” Một khuôn mặt mất ti hí tươi cười làm động tác giải tán.

Cầm chén nước từ gian uống nước trà quay về phòng làm việc thì ngay tại cửa Bạch Thuần Khiết bắt chợt nghe được đối thoại ở bên trong.

“Buổi tối mẹ em muốn mời Cảnh Hàng cùng ăn bữa cơm.”

Lục Cảnh Hàng hơi do dự nhưng vẫn đồng ý. “Ở đâu để anh biết vị trí.”

“Không cần, ăn tại nhà em.”

“Được rồi, tan việc anh về thay bộ quần áo liền đi sang nhà em.” Nói là thay quần áo, kỳ thật chẳng qua là làm tài xế cho người khác.

Hàn Nghi Tĩnh cáo từ đi ra, Bạch Thuần Khiết vội vàng nấp đi. Chờ cho tiếng bước chân lộc cộc xa dần, cô mang về mặt buồn bực từ chỗ tối đi ra. Tại sao mình phải nấp?

Vào phòng đặt chén nước nóng trên bàn Lục Cảnh Hàng, nước bên trong không hề sóng sánh mà bắn ra. Từ thời gian và thái độ phục vụ mà suy nghĩ phân tích thì Lục Cảnh Hàng đoán được cô đã nghe thấy được đoạn đối thoại vừa rồi. “Anh xin lỗi.”

“Đừng — em là một viên chức nho nhỏ không có khả năng chịu nổi lời xin lỗi của ông chủ, giảm thọ giảm thọ mất!”

“Tối mai chúng ta có thể lại ăn lẩu.”

” Hai người cũng có thể tối ngày mai lại cùng nhau ăn cơm. Cho dù như thế nào, thế giới này cũng không chú ý tới thứ tự đến trước hay sau sao?”

Lục Cảnh Hàng mấp máy môi, người nào đó không biết rằng dáng điệu khi chính mình ghen trông thật dễ thương “Nếu không thì em đi cùng anh.” Sở dĩ anh đồng ý thì mục đích quan trọng nhất cũng không phải nói chuyện cũ, mà là để tạ tội.

“Tôi đi để làm gì, tôi đâu có được người ta để mất tôi.”

“Được rồi” Đi ra từ sau bàn làm việc, anh cung chiều vuốt ve tóc của cô “Ăn cơm xong thì anh lập tức trở về nhà.”

Ngước mắt nhìn Lục Cảnh Hàng, trong nháy mắt cô lại biến thành con chó nhỏ ngoan ngoãn nghe lời. Có điều đó chỉ là tạm thời, buổi tối một mình ở trong hang ổ của Lục Cảnh Hàng thì Bạch Thuần Khiết lại biến thành con chó nhỏ điên cuồng cô đơn, cứ lẩn lộn ở đó mà cào cào, thấy vật gì tròn tròn nho nhỏ rẻ tiền đều buồn bực, tên này rốt cuộc có phải là người hay không?

Làm một thìa kem, cô lại ôm laptop mà nãy sinh ra ý đồ xấu, mua bán nô lệ thôi! Mở trang web ra, Bạch Thuần Khiết kinh ngạc. Lục Cảnh Hàng anh ta muốn tạo phản kia, không ngờ để cho mình đi mua nô lệ! Nhưng lại sai báo cô bắt hát một khúc ca kịch! NND, đừng nói anh ấy không biết cô không hát nổi khúc cao, rất cổ ý! Nhưng nô lệ không thể mua chủ nhân, thế là vì báo thù mà Bạch Thuần Khiết lại xin một người mua đứt mình, sau đó thành công bắt chẹt Lục Cảnh Hàng. Còn như trừng phạt... Không bằng bảo anh ấy hát cho mọi người nghe ca khúc 《thập bát mô》lưu hành đến nay!

Vừa mới xử lý xong Lục Cảnh Hàng, Bạch Thuần Khiết lại nhận được tin nhắn của anh gửi tới. “Thuần Khiết, một trò chơi nhỏ có thể làm lộ nick đó!”

Đến nước đó cơ à. Cô cau mày lật xem ghi chép về Lục Cảnh Hàng bị các đồng sự khác mua bán. Mỗi lần đãi ngộ nhận được nếu không phải mời ăn cơm thì là cùng uống rượu, đến tay cô thì không phải là ở rể cho Phụng tử, chính là bắt người ta phải hát Thập bát mô. So sánh với người khác thì lá gan cô hơi lớn người khác, nhưng chắc là không đến mức bị lộ nick được...

***

“Đang xem cái gì nữa, Cảnh Hàng sắp đến rồi.” Liễu Chi Nhã mở cửa thấy Hàn Nghi Tĩnh vẫn còn ngồi trước máy tính nên mở miệng nhắc.

Vội vàng tắt trang web, cô quay đầu lại cười một tiếng với Liễu Chi Nhã “Không có gì, con vào bếp làm giúp.”

“Con ngốc này, có lẽ con nên chọn trang phục và trang điểm cho mình đi.”

“Không cần đâu.” Nói thì nói như vậy, nhưng Hàn Nghi Tĩnh vẫn cứ đi tới trước bàn trang điểm rồi chải đầu tóc qua cho mình. Lúc đang muốn trang điểm thêm thì cô dừng tay lại như có điều suy nghĩ.

“Chỉ chải đầu xuống thôi à?” Khi Hàn Nghi Tĩnh đi từ phòng ra, Liễu Chi Nhã thấy là lạ “Tại sao không trang điểm?”

“Ở nhà, có lẽ không nên chính thức như vậy.” Lần đầu tiên gặp người nào đó, cô không muốn trang điểm ở nhà mình.

“Cũng được, cũng không phải người ngoài.”

“Mẹ.” Hàn Nghi Tĩnh bị Liễu Chi Nhã nói với hàm ý sâu sắc như vậy thì hơi thẹn thùng. Rất nhiều người ở trước mặt bạn bè cũng có thể lớn tiếng đặc biệt bàn về tình yêu của mình, nhưng trước mặt bề trên liền trở nên xấu hổ.

Liễu Chi Nhã vừa bụng thức ăn từ trong bếp ra bên ngoài, vừa nói, “Hai người các con tiến triển thật sự quá chậm, hôm nay mẹ phải thúc đẩy một phen cho hai đứa.”

“Mẹ nói gì vậy?”

“Đi thẳng vào vấn đề mà hỏi Cảnh Hàng, bằng không cứ chờ nó chủ động nói thì phải chờ tới ngày tháng năm nào đây.”

“Nhưng...”

“Đừng có nhưng, mẹ cũng biết con muốn xác định quan hệ nhanh lên một chút, chẳng qua con là con gái nên thẹn thùng.”

Tuyệt không phải như vậy. Hàn Nghi Tĩnh cúi đầu, trong lòng có một loại cảm giác buồn bã, có một loại dự cảm không tốt lắm. Loại dự cảm sau khi Lục Cảnh Hàng vào nhà tặng quà thì lại càng thêm mãnh liệt.

“Lúc hết giờ Thuần Khiết chọn giúp, cũng không biết cô có thích không.”

“...” Nụ cười chột cứng lại.

“Cái gì mà có thích không?” Đang bưng món ăn cuối cùng, Liễu Chi Nhã đi từ trong bếp ra trông thấy Lục Cảnh Hàng thì lập tức vui vẻ ra mặt đi tới “Cháu à, càng ngày càng có nam tính.”

Lục Cảnh Hàng khiêm tốn cười một tiếng, chào hỏi rất lễ phép “Chào cô, đã lâu không gặp.”

“Đừng khách khí, mau rửa tay ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện.” Quay đầu nhìn Hàn Nghi Tĩnh đang chờ ra, bà cũng thúc giục cô “Đi rửa tay đi.”

Hai người đều có tâm sự trong lòng đi vào toilet, Hàn Nghi Tĩnh rốt cục không nhịn được bèn mở miệng. “Hôm nay, có thể chỉ nói chuyện vui vẻ không?”

“Phải xem có cần phải nói không.”

“Cũng không thể cho thêm thời gian?”

“Cứ nói ra sớm hơn thì với mọi người đều tốt hơn.”

Người thông minh đối thoại luôn ngắn gọn như vậy, nhưng bọn họ đều từ đó mà biết được tin tức mình muốn xác định. Hàn Nghi Tĩnh xác định Lục Cảnh Hàng cùng Bạch Thuần Khiết đã thành cặp, Lục Cảnh Hàng cũng xác định mục đích thật sự của bữa cơm này không chỉ là để nói chuyện cũ.

Từ toilet đi ra, hai người chia nhau ngồi xuống bên cạnh Liễu Chi Nhã, Liễu Chi Nhã cũng là người thông minh lập tức liền cảm giác được sự lúng túng giữa hai đứa. Bà liền nghĩ hôm nay có lẽ không hỏi gì vẫn là tốt hơn nên cầm lấy đôi đũa gấp thức ăn cho bọn họ “Cánh Hàng, cha mẹ cháu gần đây có lẽ bận rộn như vậy?”

“Vâng, mấy ngày hôm trước lại đi công tác.”

“Phải đi đại học có tiếng để giảng bài, hay là dự hội nghị?”

“Hình như là đi thuyết trình.”

“Họ là những người đang công tác nên hay phải đi, chú nhà này ở bên kia cũng cả ngày vội vàng đến tối, đều đã lớn tuổi như vậy mà vẫn không nghĩ tới nghỉ ngơi.” Vừa nói, Liễu Chi Nhã quay sang bảo Hàn Nghi Tĩnh “Ngày mai con gọi điện thoại cho ba nhắc ba. Có lẽ ba không nghe lời mẹ, chỉ nghe lời con.”

Hàn Nghi Tĩnh rút cục cười gật đầu “Vâng ạ.”

“Cánh Hàng, cháu cũng nói qua về cha mẹ cháu đi.”

“Vâng.”

“Chờ bọn họ trở về thì cũng mời tới ăn cơm, cô cũng rất nhớ tới bọn họ. Cũng không biết có phải cô đã già hay không, hiện tại đặc biệt hay nhớ thời gian hai nhà chúng ta cùng nhau trải qua ở nước ngoài. Hai đứa các cháu cùng đến một trường, bậc gia trưởng chúng ta tranh thủ thời gian lại gấp gờ uống trà.”

Lục Cánh Hàng gật đầu “Trước kia làm phiền cô không ít chuyện.”

“Cô coi cháu như con cái trong nhà, làm sao mà cháu vẫn còn khách khí như vậy.” Liễu Chi Nhã có ý giả bộ tức giận “Phạt chén rượu.”

“Mẹ, Cánh Hàng lái xe tới.”

Cười ra tiếng, bà nuông chiều vỗ vỗ Hàn Nghi Tĩnh “Xem căng thẳng chưa kìa, mẹ cố ý đùa nó.” Vừa nói, bà lại liếc mắt nhìn Lục Cánh Hàng mà nói với hàm ý sâu sắc “Thật sự là con gái không để ở nhà được.”

Tiếp theo trong bữa cơm, Liễu Chi Nhã đều chỉ nói chuyện phớt qua, Lục Cánh Hàng hoàn toàn không tìm được cơ hội nói tiếp như đã định. Vì vậy chuyện trong lòng muốn nói ra trở nên khó có thể mở miệng liền không khỏi bắt đầu cau mày.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt trên bàn, Hàn Nghi Tĩnh phát hiện anh có vẻ hơi nôn nóng thì vô cùng quan tâm đưa đến trong tay anh ly kem cốc, lại dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được mà nói “Cảm ơn.”

Hai chữ đủ làm mặt mày Lục Cánh Hàng giãn ra, nhưng tâm tình cũng không chuyển biến tốt hơn. Được tiếp đón như thế, nếu như cuối cùng mà anh vẫn cứ có ý nói nhưng điều làm người khác không thoải mái thì có phần rất không có phong độ lịch thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thuần Khiết – đối thoại đường dây nóng

edit: Mai Như Ảnh

Trong phòng thu âm, Bạch Thuần Khiết vẻ mặt khó chịu. Vốn lúc trước lên kế hoạch hôm nay cùng Lục Cánh Hàng đã sắp xếp bổ sung bữa lẩu lớn. Nhưng chính mình ngược lại quên phải đi thu âm tiết mục, thịt dê cùng thức ăn đều mua đủ rồi!

“Này, anh đang làm cái gì vậy?” Không nhận được, cô gọi điện thoại về nhà.

“Mới xong món chó.”

“Chỉ có món chó hả? Không ăn vụng món lẩu chứ?”

Lục Cánh Hàng cười “Cho là ai cũng giống như em à, nói chờ em về cùng nhau ăn mà. Cứ yên tâm đi.”

“Coi như anh có tự giác.” Còn đang muốn trò chuyện tán dóc vài câu thì nhân viên của radio lại ra hiệu với cô chương trình sắp bắt đầu rồi. Vì vậy đành từ biệt nhau rồi để điện thoại di động xuống, cô ngồi vào chỗ ngồi của mình.

Việc thu chương trình radio này so với đài truyền hình dễ dàng hơn, ít nhất bớt phải lo trang phục. Hôm nay cũng không biết Cố Trữ lúc trước vội vàng làm gì mà mặc một bộ càng nhìn càng giống như quần áo ngủ để tới. Nhìn thấy ánh mắt của Bạch Thuần Khiết, anh nhếch miệng cười một tiếng “Trang phục đi mượn.”

“Rất gương mẫu.” Bạch Thuần Khiết giơ ngón tay cái lên với anh “Nếu như trên tóc không có dính hạt cơm.”

Quay đầu sang tấm kính trong suốt để soi, Cố Trữ bắt đầu đi bừa bãi, bỗng giữa nhà anh càng ngày càng táo bạo.

(buồn cười Cố Trữ quá J))))))))))

Tiết mục chính thức bắt đầu, phân đoạn ở giữa có hơi hơi thay đổi, tăng thêm điện thoại để đối đáp. Bạch Thuần Khiết vừa nghĩ mình cạo thật dễ vừa nghe người khác bị hỏi một vấn đề lý kỳ cô quái. Đang chuẩn bị cảm khái về cuộc sống thật đẹp thì có cuộc gọi điện tới chỉ đích danh muốn nói chuyện với cô.

“Đừng rồi, tôi cũng muốn hỏi qua nữ khách quý số 3- cô Tiểu Bạch.”

Bạch Thuần Khiết nhún mày. Âm thanh này, giọng nói này rõ ràng chính là của tay buôn dưa số một trong công ty là đồng nghiệp Quang Vinh. Lo lắng sợ đồng nghiệp có thể không cẩn thận để lộ ra tên mình, cô liếc mắt đối đáp “Tôi chính là số 3 Tiểu Bạch.”

Sau khi cười quái dị đến chết da, đồng nghiệp lên tiếng réo rắt mà hỏi “Tôi muốn biết một chuyện, Bạch tiểu thư có bạn trai chưa.”

Biết rõ còn có hỏi! Bạch Thuần Khiết rất muốn quát lên, bảo hắn đi mà hỏi Lục Cảnh Hàng ấy. Nhưng trước khi thu tiết mục Cố Trữ đã mọi người cho dù đã có một nửa khác rồi thì đối ngoại đều phải nói chính mình vẫn là độc thân. Vì vậy, bị kẹt trong đạo đức nghề nghiệp cô đành nói khác đi “Tôi chưa có, nếu đã có thì cũng không ở đây dự tiết mục vấn đáp mà lúc này hẳn là đang ở nhà ăn lẩu cùng bạn trai.”

“Thật sự không có sao?”

“Đúng, không có.”

“Vậy cô có muốn có người bạn gái không?”

Bắt đầu đi cô nghiêng đầu “Nếu như vị tiểu thư kia có cơ ngực rắn chắc.”

Nhận thấy Bạch Thuần Khiết đang khoa tay múa chân ra hiệu cho mình, Cố Trữ cười xấu xa rồi gật đầu nói tiếp “Hiện tại đang rất phổ biến chuyện đồng tính, chương trình kỳ sau của chúng ta sẽ lấy chủ đề đồng tính rất hợp. Hoan nghênh bạn nghe đài này đã cho chúng ta ý tưởng của chương trình kỳ sau. Tiếp theo, chúng ta sẽ nghe một bạn nghe đài gọi điện đến.”

Tiếp tục là một bạn nghe đài hỏi nữ nhân viên số một về việc siêu thực tế, vấn đề này thì Bạch Thuần Khiết không chú ý nghe. Cô đang vội vàng gửi tin nhắn cho đồng nghiệp vừa rồi đã quá rồi. Nhưng chưa kịp soạn tin xong thì số một đã trả lời xong điện thoại bạn nghe đài. Mà cuối cùng khi đường dây nóng vấn đáp nối thông suốt với nhau thì không ngờ lại điểm danh chính mình! Hơn nữa... âm thanh kia càng quen thuộc... Thật sự là không nghĩ tới, không nghĩ tới nha. Lục Cảnh Hàng ngồi nhà lại nghe cô thu tiết mục!

“Vị tiên sinh này gọi như thế nào?” Cố Trữ cũng nhận ra âm thanh của Lục Cảnh Hàng nên cố ý hỏi cận kề.

Điện thoại đầu kia do dự vài giây “Lục.”

“Lục tiên sinh, không biết tiên sinh muốn trao đổi cùng nữ khách quý số mấy đây?”

“Nữ khách quý số 3.”

“... Chào anh.” Bạch Thuần Khiết thần kinh thật căng thẳng, dù thế nào thì cô không đoán được anh gọi điện thoại đến là vì cái gì. “Lục tiên sinh có gì cần, tôi có thể giúp anh sao?”

“Nhà chúng tôi mua nguyên liệu nấu lẩu nhiều lắm, cô Bạch có cần không?”

“... Cảm ơn, cảm ơn.” Chột dạ mà nói tạ ơn, hai tay Bạch Thuần Khiết đặt ở trên đầu gối cứ gãi loạn.

“Không nói đùa nữa, nói vào việc chính. Tôi muốn hỏi cô Bạch một câu, hai người có cử chỉ rất thân mật, bạn nữ cũng bày tỏ, như vậy bọn họ có xem như gặp gỡ không?”

Rốt cuộc đã vào việc chính! Nhưng mà tự thuật của anh cũng không đã động toàn diện, tại sao lại chỉ nói bạn nữ bày tỏ, không nói phản ứng của bạn nam? Bạch Thuần Khiết giữ ý mình “Bạn trai không có tỏ vẻ gì?”

“Không hề cự tuyệt.”

“Bạn trai này thật đúng là cao quý nha.”

“Không hề cự tuyệt không phải là đã tiếp nhận à.”

Ai đó vui rạo rức, “Đón nhận có nghĩa là bạn trai thể hiện mình cũng rất thích bạn gái. Nghe nói có một loại người quấy nhiễu thật sự khó chịu, rõ ràng thích muốn chết nhưng là ngoài mặt lại làm như không thèm quan tâm.”

“...” Bị đáp trả một nước cờ, Lục Cảnh Hàng cứng họng.

“Được rồi, bọn họ là đang gặp gỡ, các bạn nghe đài yên tâm đi. Có cơ hội cùng nhau ăn lẩu ha ha.”

Chơi trò hai người đang yêu thật sáng khoái. Cố Trữ nhìn thấy trước mắt mà ngực đột nhiên lại có loại cảm giác buồn bã. Hơn một lần tại nhà Lục Cảnh Hàng, cô còn chưa nói hết câu nói kia, chắc là muốn Cảnh Hàng rồi. Hai người bọn họ đã ở cùng một chỗ mà. Mở miệng bắt đầu dĩ nói một câu, lần này đây hình như anh lại tụt xuống phía sau Lục Cảnh Hàng. Nhưng chiến trường thay đổi, lúc này đây anh rất không cam lòng.

Chương trình kết thúc, Cố Trữ gọi Bạch Thuần Khiết đang vội vã rời đi “Về ăn lẩu?”

Lại mỉm cười ngượng ngùng mà ngọt ngào, Bạch Thuần Khiết gật đầu “Thật sự là người thông minh.” Khen xong, cô thấy trong ánh mắt Cố Trữ cảm giác như có một vẻ mắt yếu ớt “Chuyện kia, Cố Trữ này, anh không biết tôi đây là người rất hay thay đổi, tính cách không tốt. Trong khoảng thời gian ở chung này tôi cảm giác anh có lẽ không tệ, phụ nữ không cần lo lắng không chu đáo, kiểu tai họa như tôi có lẽ nên ở phía Lục Cảnh Hàng. Đòi trước của anh ta làm bậy, tôi muốn thay mặt trắng trừng phân anh ta!”

Cho dù cô có nói dài dòng đến mấy thì nụ cười đã biến mất dần dần lại hiện lên trên mặt Cố Trữ “Cô cho rằng tôi còn có thể vì cô mà trong lòng nghĩ quẩn?”

“Cũng vậy! Chúng ta mới biết một thời gian ngắn như vậy nên cũng không sinh ra loại tình cảm kinh thiên động địa nào.” Bạch Thuần Khiết như trút được gánh nặng, có điều hình như cô thở phào quá sớm.

Bởi vì Cố Trữ còn không để cho cô nói hết “Có điều, lần này tôi không muốn lại thua bởi Lục Cảnh Hàng.”

“A, anh này...”

“Mày làm gì cũng không xong, ăn gì cũng để phần!” Đằng sau Cố Trữ có một người trung niên tóc hơi bạc như từ trên trời giáng xuống, vô cùng bạo lực đưa tay đánh về hướng Cố Trữ còn không phản ứng kịp “Làm cái chương trình chó má gì!”

“A!” Bị đau, Cố Trữ mặt mày nhăn nhó vội trốn phía sau Bạch Thuần Khiết ” Ông già, ông nên nói chuyện văn minh hơn, ông là người có thân phận!”

“Phi... hử, với loại người vô tích sự như mày mà còn dùng văn minh?” Vừa nói lão trung niên lại muốn xuống tay, nhưng rồi sợ bị thương đến Bạch Thuần Khiết lại thu tay về “Tiểu thư, ta giáo dục con trai, cô có thể tránh ra không?”

Hoàn hồn, Bạch Thuần Khiết cũng sợ mình bị thương nên vô cùng không có nghĩa khí né khỏi trước mặt Cố Trữ “Mời ngài.” Sau đó cô xin lỗi cười một tiếng với người mang về mặt trách móc “Nếu không trở về nhà thì không có thịt để ăn!”

Chạy với tốc độ cao nhất, nhưng khi Bạch Thuần Khiết đi vào thang máy thì hình như cô lại nghe được Cố Trữ kêu rên mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thuần Khiết –ở chung đi

Edit: Mai Như Ảnh

“A!” Bởi ăn vội nên Bạch Thuần Khiết bị đậu hũ nóng làm phỏng miệng. Vừa huyền thuyên mà đem tổ tông nhà đậu hũ nguyên rửa một trận, cô vừa bắt mắt nhìn sang kẻ ngồi đối diện đang cười trộm “Lục tiên sinh, trong tiết mục kênh 6 lần tới anh có muốn gọi điện thoại hỏi một lần xem ăn đậu hũ bị phỏng miệng thì có phải bởi vì nóng lòng hay không?”

“Cũng được, nhưng mà anh sẽ hỏi rõ người bị phỏng miệng tên là gì.” Vừa nói vừa đưa sang một chén đồ uống ướp lạnh, Lục Cảnh Hàng hỏi với vẻ mặt chăm chú ” Em thích tham gia chương trình radio kênh 6 sao?”

“Không thích tham gia, lúc trước em cũng không muốn tham gia.”

“Vậy thì lần sau cũng đừng đi.”

“Không thích thì không thích, nhưng mà đâu có giống trước, tôi đang cần tiền!”

Ánh mắt thâm thúy liền nhìn sang “Có thể mượn của anh.” Lục Cảnh Hàng vốn định nói “Cảm”, nhưng anh hiểu rõ người trước mắt nên liền đổi

thành “Mượn”.

Bạch Thuần Khiết cũng hiểu rõ ràng ý tứ của anh bèn cố ý làm ra vẻ một thanh niên muốn phấn đấu mà nói “Tiền này có lẽ chính mình kiếm được mới thích!”

Nhưng anh không muốn nhìn thấy cô bận rộn mệt mỏi như vậy. Chắc là chính cô ấy cũng phát hiện ra, từ lúc tới thành phố này thì cô đã gầy đi một vòng. Không nói thêm gì nữa, Lục Cảnh Hàng gấp miếng thịt đã nhúng xong bỏ vào bát của Bạch Thuần Khiết.

“Ăn nhiều dễ nổi nóng, anh đừng có nghĩ mưu hại em!” Lục đại ngốc, thứ tốt phải cùng nhau chia xẻ nha. Bạch Thuần Khiết tôi đây mà lại là loại người độc chiếm hết sao! Xế lại một nửa chỗ thịt, cô lại vẫn còn vô cùng hiền thê lương mẫu chăm vào bát tương giúp anh “Để làm chi, còn chờ em cho anh ăn à! Nằm mơ đi!”

Lục Cảnh Hàng cười cầm lấy đôi đũa, hai cái liếc mắt nhìn nhau một cái rồi mới bắt đầu. Ăn được một nửa, trong đầu Bạch Thuần Khiết đột nhiên xuất hiện vấn đề cha của Cố Trữ bèn ngẩng đầu nhìn nhìn Lục Cảnh Hàng rồi hỏi “Ba của Cố Trữ là chủ tịch đại tập đoàn sao?”

“Làm sao mà đột nhiên lại hỏi chuyện này ?”

“Hôm nay vừa gặp ở đài phát thanh thì thấy ông ta vừa gặp mặt Cố Trữ liền đưa tay và một cái, rất kích thích —— ”

Nhìn vẻ mặt cô cười có hơi há hê, anh cố ý giọng nước lã ” Em chưa từng bị bậc lớn tuổi đánh à.”

“Đánh là đánh, nhưng mà ba Bạch cho tới bây giờ đều là đánh nhẹ, một tí cũng không đau!” Nói đến ba Bạch, Bạch Thuần Khiết không khỏi thờ dãi “Em cảm giác được trong tương lai một ngày nào đó em sẽ đột nhiên sụp đổ mà trở về nhà.”

“Không cho phép.”

Đặt đôi đũa xuống, Bạch Thuần Khiết không giải thích được đành hỏi “Anh dựa vào cái gì mà không cho phép vậy. Em về nhà thăm cha cũng không phải đi đoạt cha của nhà anh.”

Đối với giọng điệu có hơi thô lỗ của cô lại thêm mặt nhăn mày nhí, Lục Cảnh Hàng phun ra từng chữ “Không cho phép là không cho phép.”

“Cũng quá ngang ngược đi! Làm sao mà dù đuổi kịp thuyền cướp nhưng cũng vẫn không thể đánh!”

Anh bật cười ” Anh thích cách so sánh này.”

“Vậy anh chính là thuyền trưởng Độc Nhân Long, đầu lĩnh băng cướp thuyền?”

“Tùy ý em gọi như thế nào.”

Bạch Thuần Khiết cười xấu xa bế Tiểu Tiệp Viên vẫn đang ngồi dưới sàn chờ bọn họ thưởng cho một miếng thịt “Vậy sau này bảo anh là ông nội của Tiểu Tiệp Viên!”

“Có đi có lại, bà tổ mẫu của Tiểu Tiệp Viên.”

Đầu võ mềm thua! Xem ra muốn tìm lại cảm giác thắng lợi ở đài phát thanh rất khó khăn. Với vẻ mặt chán nản vứt bỏ Tiểu Tiệp Viên khỏi tay, Bạch Thuần Khiết muốn ăn cơm tiếp nhưng lại bị Lục Cảnh Hàng kéo lên khỏi ghế. “Đi rửa tay trước đi.”

“Không cần, nó không bẩn.”

“Đi rửa tay.”

“Lục Cảnh Hàng, anh khó chịu thật đấy!”

“Là em ở bẩn thì có.” Vừa nói, Lục Cảnh Hàng đã kéo cô tới toilet, chỉ có điều là người nào đó trong nháy mắt lại nảy sinh tình thần cách mạng không muốn cúi đầu trước kẻ địch. Bất đắc dĩ, Lục Cảnh Hàng chỉ có thể tự mình ra tay. Nhưng ai mà biết được là hành vi lúc trước tràn đầy ý nghĩa giáo dục thiếu nhi lại dần dần biến thành cử chỉ hành vi mà thiếu nhi không nên làm.

Bốn tay nhảu mịn màng xoắn chung một chỗ, trước ngực ai đó dán chặt phía sau lưng người nào đấy. Một người nào đó phả hơi thở dồn dập bên vành tai tương đối nắn cảm của người nào đó... bên trong toilet chắc là rất yên tĩnh, ngay cả tiếng kim đồng hồ chạy cũng không có, Bạch Thuần Khiết 囧 , rất không quen nha.

“Này, trong toilet nhà anh cũng nên có một cái đồng hồ treo tường.”

“... Tại sao.”

“Nếu như anh vội, lại đúng lúc đang tắm thì không phải là có thể xem giờ bất kỳ lúc nào sao?”

“Nghĩ thực sự chu đáo, nhưng mà hôm nào đó chúng ta lại nghiên cứu việc này.”

“Đứng, đứng, hôm nay chúng ta ăn cơm trước!” Bạch Thuần Khiết mở vòi nước ra để hai người vợ vàng rửa tay. Nước mát lạnh lẽo cũng khiến cho hai người có thêm lý trí, đặc biệt là Lục Cảnh Hằng.

Đưa tay rút khăn mặt đưa cho cô, mặt của hắn áp vào một vàng đồ ủng đang thoáng hiện hai bên má ai. Cầm khăn mặt lau tay cho khô, Bạch Thuần Khiết đi theo phía sau anh trở lại phòng ăn. Phần còn lại của bữa ăn thật sự bình tĩnh, nhưng làm người trưởng thành như cô thì tâm hồn vẫn là rung động từng đợt.

Buổi tối nằm trên giường, hai con mắt cô trừng trừng nhìn chăm chú ra cửa phòng, cứ như xuyên qua được cánh cửa kia là có thể nhìn thấy vào phòng đối diện.

“Gầu...” Tiểu Tiệp Viên đã không ở nổi trong ổ nên bắt đầu bò ra sàn nhà. Ngẩng đầu thấy Bạch Thuần Khiết đang nhìn mình thì nó vợ vàng úy khuất “ồ mình” một tiếng, ý tứ này chắc là đang hỏi tại sao không sang phòng ngủ đối diện chứ.

Nó nóng, thì cô cũng nóng mả. Nhưng hai người bọn họ vừa mới ở chung một chỗ không được bao lâu, còn hiện tại xem ra ở chung có phần rất không có tính nguyên tắc. Nhớ lại tiếng thờ đóc nặng nề cũng rất kêu gọi bên tai lúc buổi tối, gương mặt lập tức giống như bị lửa thiêu, tóc gáy cũng dựng đứng lên. Bạch Thuần Khiết ơi Bạch Thuần Khiết, mày cũng rất Thuần Khiết rồi! Tự mình che mặt mình, vốn định hạ nhiệt độ thì càng che lại càng nóng .

Tâm tư hỗn độn, khí trời lại nóng bức nên rất thuận theo tự nhiên, buổi sáng ngày hôm sau Bạch Thuần Khiết trông hệt như được thiên nhiên phết màu hộ. Máu thuần một lát trước gương, cuối cùng cô vẫn quyết định không che đôi mắt gầu mèo đi. Vì trời nóng nên da cô thật sự không chịu được bất cứ thứ trang điểm nào bám vào trên mặt. E ngại hình thức cũng kệ e ngại bộ mặt đi, dù sao thành phố A cũng không có mấy người quen cô!

Nhớ lần trước khi Bạch Thuần Khiết nghĩ như vậy thì ngay trong tiệc rượu cô lại gặp Tào Học Kim vốn cùng mình lớn lên. Còn lần này đây khi lại cho rằng như vậy thì cô kinh ngạc gặp ở siêu thị một người không thể chia cách quan hệ với mình! Có đôi khi thế giới này chính là nhỏ đến như vậy, cuộc sống này chính là quý quai như vậy.

Đang đẩy xe mua sắm chợt sững sờ tại chỗ, trong đầu cô vào giờ khắc này chứng thật là hoàn toàn trống rỗng, không khoa trương chút nào.

So sánh với sự kinh ngạc của Bạch Thuần Khiết, Liễu Chi Nhã càng khó có thể tin nổi mà tròn to hai mắt.

Không phải bà đang ở nước ngoài sao?

Không phải cô đang ở thành phố C sao?

Nhưng hôm nay bọn họ xác thực đã gặp nhau tại một siêu thị ở thành phố A!

Lại là một con im lặng xấu hổ kèm theo rồi Liễu Chi Nhã mở miệng trước. Bà gọi tên của Bạch Thuần Khiết khi cô đang đi tới phía mình. “Tiểu khiết.”

Miệng mấp máy đến mấy lần, Bạch Thuần Khiết mới rốt cục gọi ra.”Mẹ.”

***

Lúc tiểu học, sau khi cha mẹ ly hôn thì Bạch Thuần Khiết do cha nuôi dưỡng. Gần như từ đó người mẹ đã biến mất khỏi cuộc sống của cô. Có người ngầm đồn đại nói là bà ta đã yêu chồng người khác, vì muốn ở cùng nam nhân kia bèn bỏ nhà bỏ con gái. Học sinh tiểu học Bạch Thuần Khiết từng làm một việc không hề đúng mực là tìm tới nhà bà ngoại để tìm cách chứng minh. Lúc ấy bà ngoại không gạt đầu, nhưng từ trên mặt bà mà Bạch Thuần Khiết nhận biết, đó là một loại việc xấu trong nhà không thể nói ra bên ngoài.

Ngày tốt nghiệp tiểu học, lúc đau buồn chia tay cùng bạn tốt, sau khi Bạch Thuần Khiết khóc lóc thì lại đột nhiên hiểu rõ hơn một chút đạo lý. Ra đi thì ra đi, cũng không phải việc từ nay về sau không ai chịu được, không phải là cuộc sống thì cứ phải ở chung một chỗ. Chúng ta nên cười liến cươi, nên đùa thì đùa. Lão Bạch cũng được thời gian làm địu, vợ cũ xuất ngoại, hai người đều bắt đầu làm lại cuộc sống, căn bản ông không cần phải nhả mặt về việc ly hôn nữa.

Khi chưa có di Tàn, ba Bạch đem tình thương của người cha và tình thương của mẹ đều siêu kính dâng cho cô. Sau này lại có thêm di Tàn quan tâm thì chẳng bao lâu, Bạch Thuần Khiết cũng đã nhanh chóng quên đi người mẹ vô tình vô nghĩa. Hiện tại về Liễu Chi Nhã, Bạch Thuần Khiết chỉ có thể nhớ bà là một họa sĩ, hàng năm bà gửi một chi phiếu cho mình.

Trong quán cà phê ở gần siêu thị, bên cạnh cửa sổ thủy tinh lớn, hai mẹ con đã lâu không gặp mặt ngồi đối diện nhau. Bạch Thuần Khiết nhìn chăm chú vào tách cà phê trên mặt bàn, Liễu Chi Nhã lại chăm chăm nhìn vào mặt người đối diện.

Khi còn bé, trông cô một điểm cũng không giống bà mà cực kỳ giống cha, hiện tại càng nhìn càng giống.

Âm nhạc làm nền trong quán cà phê cứ đổi hết bài này sang bài khác, hai người lại trước sau cũng không có trao đổi nhiều hơn. Bạch Thuần Khiết rất buồn bức nhưng cũng không nói gì, tại sao bà nhất định phải kéo mình tới đây ngồi.

“Tiểu Khiết, đến đây từ lúc nào?” Rốt cục bà đặt câu hỏi .

“Mấy tháng trước. Còn mẹ?”

“Mẹ vừa tới.”

“Đến xử lý việc triển lãm tranh?”

“Đến gặp bạn.” Lời này cũng không thể hoàn toàn xem như nói dối. Còn như tại sao muốn giấu điểm thì trong lòng Liễu Chi Nhã biết rõ ràng nhất.

“Con đến công tác.”

“Làm sao lại tới đây công tác, không có mặt cho con bên cạnh?”

“Rèn luyện mà.” Bạch Thuần Khiết cong môi cười đến hơi khách sáo. Lời của cô hẳn cũng không tính là nói dối.

“Hiện tại con đang ở đâu?”

“Ở nhờ nhà của bạn.”

“Bạn nào?” Liễu Chi Nhã còn tưởng rằng Bạch Kiến Sinh mua phòng cho con gái bảo bối của mình ở đây, không nghĩ tới là đang ở trong nhà người khác.

“Mẹ lo lắng sao? Không cần, chúng con rất biết nhau, đã biết từ hồi trung học.”

“Vậy là tốt rồi, hiểu rõ nhau.”

Hai người tiếp đó hỏi han tình hình của nhau, mặc dù đều chỉ trả lời có chừng mực, nhưng hai mẹ con vẫn ngồi chung trong quán cà phê hơn nửa canh giờ. Cuối cùng là điện thoại của Liễu Chi Nhã vang lên, hình như là có việc gấp. Sau khi trao đổi số điện thoại với nhau thì hai người mới mỗi người đi một ngã.

Ra khỏi quán cà phê, không biết tại sao trong lòng Bạch Thuần Khiết có hơi buồn bã, chân mày cũng không nhịn được bắt đầu cau lại. Nhưng có chuông điện thoại di động vang lên, cô vừa cúi đầu thì chân mày liền giãn ra. Lục Cảnh Hàng gọi tới, anh trở về từ bên ngoài vừa vào cửa phát hiện Tiểu Tiệp Viên ở đó. Còn cô lại không có mặt nên liền gọi cho cô.

“Lại đi siêu thị mua gì?”

“Xuất huyết nhiều quá, em đi mua một cái quạt thông gió!” (gặp mẹ máu dôn lên não >))

“Gi mà xuất huyết nhiều ?”

“Đối với tiểu viên chức chúng ta thì là nói như vậy!”

“...”

Bên kia điện thoại không có lên tiếng, Bạch Thuần Khiết chờ một lát rồi nói “Anh làm sao vậy, khóc à? Bị em làm cảm động à?”

Bật cười, Lục Cảnh Hàng hỏi lại “Em thì có cái gì mà làm người khác cảm động chứ?”

“Em sẽ tiết kiệm tiền nè. Nếu là trước kia thì khẳng định em đã mua đủ vài cái máy điều hòa để làm mát cho mình!”

“Mua máy thông gió để thay thế điều hòa mà đã nói là tiết kiệm tiền sao? Thực sự muốn tiết kiệm tiền...” Anh hơi dừng lại, sau đó thương lượng với giọng điệu có hơi không được tự nhiên “Sang bên nhà anh ở đi.”

“...” Đưa ra, đưa ra yêu cầu ở chung! Bạch Thuần Khiết đứng ở trên vỉa hè mà vẫn không nhúc nhích “Không tốt lắm đâu...”

“Nhưng tiết kiệm tiền.”

“Như thế này, điều hòa một người cũng làm mát, hai người cũng là làm mát!” “Vậy, em sẽ quay lại siêu thị, xem có thể trả lại quạt thông gió hay không.”

Trong giọng nói dấu không nổi sự vui sướng, đầu kia điện thoại thúc giục “Đi mau, anh chờ em ăn cơm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thuần Khiết trở về thành phố C

edit: Mai Như Ảnh

Ở chung thì chỗ tốt rất nhiều, nếu muốn trộm vài món thức ăn liền đi trộm thức ăn. Nếu muốn xem tivi đến mấy giờ liền xem tivi vài tiếng, muốn liếc mắt nhìn người nào đó thì quay đầu liền thấy rất rõ ràng.

Ngồi lỳ tại ghế sa lon, Bạch Thuần Khiết vươn thẳng người quay đầu lại đi tìm Lục Cảnh Hàng, nhưng tức thời không nhìn thấy anh đâu. “Người đâu?”

“Phòng sách.”

“Buổi tối còn vào trong phòng sách để làm gì?” Vừa nói cô vừa từ từ lê chân đi tới cạnh cửa.

Thấy cửa đột nhiên mở ra, Lục Cảnh Hàng có hơi bối rối đang giấu một văn kiện ở phía dưới văn kiện một văn kiện khác. “Có chuyện gì sao?”

“Lại giấu...” Mắt cô tỉnh như vậy thì làm sao mà không thấy! Chỉ sai hai bước đã đến trước mặt anh “Có thứ gì mà không muốn người ta thấy hả?”

“Không có gì.”

“Lục Cảnh Hàng, nói dối ở trước mặt em thì anh vẫn còn non lắm!” Ngang ngạnh rút văn kiện vừa giấu ra rồi nhìn, trên mặt Bạch Thuần Khiết lập tức xuất hiện vẻ nửa mừng nửa lo. Đó là kế hoạch khảo sát hạng mục mới ở thành phố C! “Bao giờ thì đi?”

Lục Cảnh Hàng nhìn ai đó đang đầy mâu thuẫn mà dịu dàng hỏi “Em cũng muốn đi cùng sao?”

“...” Im lặng, thật sự là cô cũng muốn trở về xem. Nhưng nhìn thấy mấy người Lão Bạch thì cô sợ chính mình sẽ khóc lóc thành lệ nhân. “Suy nghĩ đã.”

Cố ý trừu cô, Lục Cảnh Hàng làm bộ hao tâm tổn trí mà nói “Trợ lý anh mời có về hơi sĩ diện đây.”

Rất nể tình cười cười, Bạch Thuần Khiết trả lại văn kiện trên tay “Em chỉ là trợ lý thôi sao?”

Hai người nói chuyện với nhau đến đây là kết thúc, mỉm cười với nhau đầy hiểu ý, còn hai tay đan xen vào nhau. Đúng là người đang trong tình yêu cuồng nhiệt nha.

Ngày hôm sau đến công ty, trong phòng uống nước trà nghe các đồng nghiệp buôn dưa thân ái đang bàn luận về hạng mục mới của công ty, mâu thuẫn khiến trong lòng Bạch Thuần Khiết bị xáo trộn càng lớn. Ngày mai Lục Cảnh Hàng sẽ đi thành phố C, thời gian suy nghĩ không còn nhiều lắm. Rốt cuộc cô có muốn quay về xem một chút hay không đây?

Câu hỏi này lại làm phiền phức cô suốt cả ngày. Cuối cùng vào sáng sớm hôm sau, khi Lục Cảnh Hàng mang theo hành lý đi ra khỏi nhà lại được giải quyết dễ dàng.

” Em cũng đi, chờ một lát!”

Sau năm phút đồng hồ, Bạch Thuần Khiết mang theo va li hành lý thở hồng hộc đứng ở trước mặt Lục Cảnh Hàng.

Vừa khóa cửa cẩn thận, anh vừa hỏi “Sao em lại quyết định đi?”

“Em phải làm trợ lý thì không có sĩ diện, hơn nữa đi công tác còn có trợ cấp!”

Khẽ mỉm cười hơi liếc mắt nhìn cô, Lục Cảnh Hàng đi vào thang máy “Về qua nhà xem một chút là chuyện phải làm, nhưng tóm lại là em cần phải đi về với anh.” Vừa nói, anh thò tay để nắm chặt một tay của Bạch Thuần Khiết.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trông nghiêng của cô, thấy cô giống như tiểu tặc đang mừng thầm.

Cứ cười đi, cho dù là cười hớn với mình cũng được, ngây thơ cũng được. Tóm lại chính là anh không cho phép bên cạnh mình lại không nhìn thấy hình bóng của cô, tuyệt đối không cho phép.

***

Máy bay giống như một thanh đao trắng cắt ngang bầu trời giống như một tấm vải xanh thẫm.

Thời gian bay so với xe lửa thì nhanh hơn rất nhiều, Bạch Thuần Khiết còn chưa ngủ đầy thì cô đã trở lại thành phố mà mình từng sống hai mươi mấy năm. Mơ mơ màng màng đi theo Lục Cảnh Hàng ra khỏi sân bay, sau khi ngồi trên xe taxi thì những luồng gió nóng từ bên ngoài cửa sổ xe ập vào mới khiến cho cô tỉnh hẳn.

“Bác tài, bác có thể bật điều hòa được không?”

“Thật không may, điều hòa xe tôi vừa bị hỏng.”

“Trùng hợp thật.” Bất đắc dĩ, Bạch Thuần Khiết tiếp tục đón nhận thử thách của luồng gió nóng chốn cổ hương. Cô quay đầu nhìn sang Lục Cảnh Hàng, anh cũng nóng đến trán đổ mồ hôi, nên nhếch miệng cười một tiếng với anh “Thật là có phong độ, đổ mồ hôi mà trông vẫn còn đến mắt hờn như vậy.”

“Cám ơn.”

“Không phải khách khí.”

Từ sân bay đi vào nội thành, hai người quyết định vào nhà hàng thuộc loại đông nhất khu vực. Lúc xuống xe Bạch Thuần Khiết vừa phê phán nhà tư bản rất xa xỉ, vừa nheo hai mắt nhìn tới chỗ phòng tiệc đứng trong quán.

“Cắt đồ xong xuôi thì đi xuống dùng cơm.”

“Tắm rửa trước đã.”

“Ăn cơm trước chứ.”

“Anh muốn tắm rửa trước.”

Không cãi nổi với người ưa sạch sẽ, Bạch Thuần Khiết trợn mắt “Xuống ăn một mình vậy.”

Số phòng của hai người thì sát nhau, nhưng cũng không biết có phải giống như phòng số một với Thiên Từ và phòng số hai của học trò trong phim “Đông Thành Tây Tựu” mà phòng 307 và 308 lại cách nhau thật xa. Đứng ở cửa phòng 308 quay đầu nhìn phía 307, Bạch Thuần Khiết nhỏ giọng nói thầm với Lục Cảnh Hàng đang mở cửa “Thật sự là ở xa mới thấy đẹp thiệt. Từ đây mới nhìn ra anh cũng thật là đẹp trai nha.”

Nói là phải thu xếp hành lý xong xuôi, nhưng lại nhớ đến bữa ăn nên cô quên phát ngay chữ “xong xuôi”. Bỏ hành lý xuống rồi sốt ruột chờ đợi thang máy xuống lâu, có điều vô cùng bất hạnh là khi cửa thang máy mở lại thì cô lại gặp phải người quen cũ.

Một kẻ ăn mặc kiểu như chó mặc quần áo người nhìn thấy Bạch Thuần Khiết thì cũng kinh ngạc vạn phần “Bạch đại thiên kim không phải đi thành phố A sao?”

Hừ một tiếng, Bạch Thuần Khiết cũng không buồn liếc hân một cái mà tự nhủ “Không nghĩ tới nhà hàng cỡ lớn thế này mà vẫn còn cho mang chó cưng đi vào, haiz.” Lờ đi ánh mắt giận dữ, cô ngửa đầu ưỡn ngực rời đi. Nhưng đôi khi tai quá thính cũng không phải chuyện tốt.

“A, thực sự TMD cá tính đó, đã phá sản mà tính tình vẫn còn bốc mùi như vậy!”

Tính tình của cô thì không tính là tốt, nhưng mà đối diện với loại mặt người dạ thú thường xuyên quấy rầy nữ nhân viên dưới quyền thì cô còn cần giữ hoà nhã sao? Sự thèm ăn dù bị giảm hơn phân nửa, nhưng khi thật sự ngửi thấy được mùi vị đồ ăn thì Bạch Thuần Khiết vẫn cứ đi từ việc vô lấy đĩa rồi đến bắt đầu ra sức can quết. Ăn đến lưng lửng bụng thì lúc này Lục Cảnh Hàng mới từ trên lầu xuống.

Từ xa đã nhìn thấy cách ăn tay năm tay mười của cô, Lục Cảnh Hàng không khỏi nhếch mép. Sau khi đến gần bên người cô thì anh hỏi với vẻ có một trăm suy nghĩ cũng không giải đáp được “Tại sao khi có người ở bên cạnh thì miệng liền nhỏ, khi không có ai thì liền như mồm thường luồng vậy?”

“Hai chữ, mặt mũi mà.”

“Vậy trong mắt em, mặt mũi cũng quan trọng như bột làm bánh sao?”

“Anh thì biết cái gì.” Lừa anh một cái, Bạch Thuần Khiết đem cái đĩa mình đang ăn dở đưa cho Lục Cảnh Hàng, còn cô lại vô lấy một đĩa mới để xâu xé món ăn ngon lành.

Ở thành phố A vào lúc không kịp đề phòng mà vẫn còn thường gặp phải một số người quen thì tại thành phố C lại càng không cần phải nói. Khi đang đi thông thả đến vòng xoay Bồi Cấn Lật Từ thì từ phía sau cô có một bóng người cao lớn trùm lên, đủ để bao phủ đến hai Bạch Thuần Khiết. Cô quay đầu lại ngưỡng mộ thì mặt dù khuôn mặt kia đã trở nên mập ú nhưng vẫn còn có thể nhận ra được.

“Giáo, Giáo Thảo?” Muốn cười mà không dám cười, Bạch Thuần Khiết nháy mắt.

“Mặt mũi vẫn còn khá lắm, còn nhận ra được.” Giáo Thảo bạn học đã phì nộn ra bèn nhếch miệng cười một tiếng, mắt liền híp lại thành một vệt “Nghe Đại Bát nói cậu phải đi đến thành phố A mà, làm sao lại đã trở về?”

Bối bối, vấn đề này không tiện hỏi, so với tên mặt người dạ thú nào đó thì ngang phân. Nhưng mà nề tình bạn học cũ nên cô vẫn cứ trả lời “Trở về đi công tác mà.” Từ sau lưng lại bắt đầu bao phủ một bóng dáng đang lớn lên, không cần nhìn liền biết là ai.

Liếc thấy Lục Cảnh Hàng, Giáo Thảo vẫn còn cực kỳ giật mình. Dù sao Đại Bát không nói cho cậu là Bạch Thuần Khiết đi làm ở công ty của Lục Cảnh Hàng. “Xin chào.”

Liếc mắt cũng nhận ra con người đã thay đổi rất nhiều, nhưng trên mặt Lục Cảnh Hàng cũng vẫn giữ kiểu lễ phép đối với người xa lạ. Thấy anh hình như có hơi ngờ ngàng, Bạch Thuần Khiết ở đứng chính giữa mà giới thiệu “Không nhận ra? Đây là...”

Nói về bạn trai trước sao?

May là Giáo Thảo đã nói tiếp, “Chúng ta trước kia là bạn trung học, xin chào.”

“Vâng.” Tiếp tục giả lễ phép.

Vừa nhìn, Bạch Thuần Khiết không khỏi cau mày, không chỉ riêng đã gặp mặt mà vẫn còn từng động chân động tay đi. Bây giờ đương nhiên cô chỉ một lòng hướng về Lục Cảnh Hàng. Nói thật ra, nhớ tới cái mũi kia bởi vì bị thương mà trở nên càng thêm xuất sắc thì cô vẫn còn không biết là nên quả trách Giáo Thảo, hay là nên cảm tạ Giáo Thảo. Thôi đi, chuyện cũ thời trẻ con thì cứ để tan thành mây khói đi!

Lại đơn giản nói vài câu với bạn thì Giáo Thảo đã bị chính bà vợ mình gọi đi. Bà vợ cậu vẫn còn ôm trong ngực đứa bé độ một tuổi. Các vai diễn rồi cục còn lại hai người, Lục Cảnh Hàng duy trì im lặng, còn Bạch Thuần Khiết thôn thức không thôi.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, Bạch Thuần Khiết nói “Buổi tối hai chúng ta hai ra ngoài một chuyến đi.”

“Đi đâu?”

“Đến một nơi rất thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thuần Khiết trên nóc khung vòm

edit: Mai Như Ảnh

Nơi thú vị trong miệng Bạch Thuần Khiết chính là trường học cũ của bọn họ, trường cao trung trong 1 thành phố.

Trước khi đến thành phố A thì Bạch Thuần Khiết đã trở về đó một lần, lần đó chỉ là bạn học tụ hội bình thường. Còn lần này đây là cô đến tìm đồ.

“Muốn làm gì?” Lục Cảnh Hàng đưa tay kéo người nằm phục ở trên tường giống như đang đi bắt chim vậy.

“Đi tìm đồ.” Bạch Thuần Khiết về mặt cố chấp chỉ chỉ lên nóc khung vòm “Lúc tốt nghiệp ném lên trên đó.”

“Vật gì vậy?”

“Cái này phải tìm được mới có thể nói!” Thả tay của anh ra, cô linh hoạt bò lên trên tường. Có điều là nóc khung vòm có đến bảy tám cái lung tung, muốn tìm ra được cái hộp nhỏ kia là rất khó.

Sau mười phút cũng không thấy người bên trên lên tiếng, Lục Cảnh Hàng không yên lòng nên cũng không bận tâm đến hình tượng chút nào đành đi tới. Chỉ thấy cô đang dè dặt bới bới một đám rác rưởi nhỏ. Anh không giải thích được bèn lại gần “Rốt cuộc em muốn tìm cái gì?”

Mồ hôi trên trán Bạch Thuần Khiết đã chảy ra thành dòng, chắc chắn cô vừa vượt nên còn để lại một vết bụi “Em thấy cái này có vẻ giống như.v.v...” Không bỏ qua một cái hộp nhỏ bần thủ đã biến hình phai màu bị nhánh cây từ phía dưới lao ra chọc thủng, khoe miệng của cô hơi hơi nhếch lên, trong ánh mắt lóe ra vẻ hưng phấn “Đúng là nó.”

Lục Cảnh Hàng cầm lấy, cái hộp đã hỏng một nửa bốc mùi khó ngửi. Anh giơ tay trả lại cho Bạch Thuần Khiết mà hỏi “Bây giờ nói đi, đây là cái gì?”

Nghe loại giọng điệu ghét bỏ, Bạch Thuần Khiết khó chịu liếc mắt nhìn anh “Năm đó mua quà sinh nhật cho con chó nhỏ nào đó. Nhưng sau đó lại cũng không một lần gặp được tên ấy nên em đã ném nó lên trên này.”

Ngạc nhiên, Lục Cảnh Hàng cảm thấy một loại cảm giác bị lừa dối. Mà kẻ lừa dối anh cũng không phải người khác, lại chính là bản thân anh. Nếu như trước khi xuất ngoại mà anh tới gặp mặt Bạch Thuần Khiết một lần rồi nhận được quà sinh nhật, như vậy thì hiểu lầm suốt nhiều năm qua nhất định sẽ không tồn tại.

“Làm sao vậy, tức giận à? Em nói con chó nhỏ nào đó không nói anh mà!”

Lục Cảnh Hàng vẫn không nói một lời mà nhìn cô. Hiện tại kỳ thật anh rất muốn cho Bạch Thuần Khiết biết một chuyện, nhưng cuối cùng vẫn vương mãi thì tôn nghiêm của đàn ông vẫn cứ chiến thắng tình cảm xúc động. Vì vậy, khi anh mở miệng lại thành “Chiếc hộp này là cái gì?”

Thấy anh nói chuyện bình thường, Bạch Thuần Khiết nhếch miệng cười một tiếng “Món lễ vật này có thể vô dụng đối với anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì theo em quan sát, hiện tại anh cũng không hút thuốc lá.”

Chân mày nhíu lại “Cái bật lửa?”

“Ừ, ZIPPO. Không biết để lâu như vậy thì nó biến thành hình dáng gì nữa.” Vừa nói cô vừa phá cái hộp nhỏ lấy ra từ bên trong một cái bật lửa cũ gỉ sét loang lổ. Cô khế cần môi dưới một cái “Trở nên thật khó nhìn.”

Nhìn chăm chú chiếc bật lửa cũ vài giây, Lục Cảnh Hàng nghiêng đầu lấy nó từ tay cô rồi nhét vào trong túi áo của mình “Vẫn dùng được.”

Cô hơi giật mình “Xấu như vậy mà anh còn nói dùng được? Lục Cảnh Hàng, thẩm mỹ của anh có vấn đề gì đó à?”

Dần dần quay đầu trở lại, Lục Cảnh Hàng rất khiêm nhường thừa nhận “Đúng, cho nên anh mới lựa chọn em.”

Một câu nói vốn đủ làm cho người ta tức giận, nhưng là bởi vì hoàn cảnh đặc biệt của chỗ đứng hai người nên lại biến thành ngọt ngào tình ý. Cứ như thể đây là chỗ tốt nhất buổi tối ở trường học để tỏ tình.

Gió nhẹ thổi qua làm cành lá cây dương cổ thụ rung động xào xạc, không khí ban đêm dày đặc khiến cho hít sâu một cái là người ta say mê.

Bạch Thuần Khiết dịch mông ngồi sát vào bên cạnh Lục Cảnh Hàng mà hỏi anh “Hôm nay nhìn thấy bạn học Giáo Thảo, anh có ý làm bộ như không nhận ra à?”

“Không phải lúc đầu cũng rất khó nhận ra sao?”

“Đúng vậy, thời gian vừa rồi dốc sức làm ngày làm đêm! Chả được bao nhiêu ngày hán liền biến thành bộ dáng đó... Mặc dù tôi không ghét Bàn Tử, nhưng bộ dáng hiện tại của hán thật sự không hơn Giáo Thảo.”

Không thềm cổ nhện nụ cười thành tiếng, Lục Cảnh Hàng dĩ nhiên có hơi đắc ý “Hiện tại mới biết được ai là cổ phiếu ưu đãi nhé.”

“Vẫn chưa muộn mà!” Kề vai sát cánh, Bạch Thuần Khiết tỳ cằm lên vai Lục Cảnh Hàng “Em hơi khát, Lục đại thân sĩ có đi mua giúp chai nước được không?”

“Cùng nhau đi xuống thôi.”

“Em còn muốn ngồi trên này một lát, ở đây nhiều gió mát hơn.”

Không thể lay chuyển được cô, Lục Cảnh Hàng không thể làm gì khác hơn là tụt xuống một mình đi mua nước. Bên cạnh bớt đi một người, Bạch Thuần Khiết ngồi một mình ở trên nóc khung vòm huyết sáo khe khẽ. Tức thì cảm thấy sự thích thú tăng gấp bội, nhưng mà tâm tình tốt cũng không kéo dài được lâu.

Từ bên dưới khung vòm truyền đến tiếng người, nghe âm thanh thì đó là hai đàn ông trưởng thành.

“Chủ nhiệm, chuyện vị Tào Học Kim kia muốn tài trợ cho trường học một trăm chiếc computer mới thì hiệu trưởng đã đồng ý rồi sao?”

“Vẫn chưa, hiệu trưởng cùng bên doanh nghiệp tài trợ cũ có quan hệ không tệ, việc này không dễ xử lý đâu.”

Nhà doanh nghiệp tài trợ cũ không phải là ba Bạch sao. Hiện tại nhà bọn họ không có tiền tài trợ thì đổi thành Tào Học Kim tài trợ liệu có gì là không tiện đón nhận. Bạch Thuần Khiết buồn bực.

Vị tiểu giáo sư kia cũng buồn bực “Vẫn còn gì đó không dễ làm à?”

“Anh không biết rồi, tôi nghe hiệu trưởng và phó hiệu trưởng nói chuyện, Bạch tổng công ty tài trợ cho trường ta trước kia là bạn làm ăn chí cốt với họ Tào. Họ Tào này không là người tốt đẹp gì, hán cùng Bạch tổng là bạn bè nhiều năm, nay vì tiền mà ngay cả bạn bè của mình cũng đều hại. Chỉ nhìn vào nhân phẩm này mà hiệu trưởng cũng không nguyện giao tiếp cùng ông ta.”

“Vậy thì nhận xong chỗ computer kia thì lại thôi không quan hệ sâu nữa.”

“Đừng ngu, nhận đồ thì làm sao mà không có đi có lại.”

“Chúng ta là trường học, có thể cho bọn họ cái gì?”

“Danh dự. Họ Tào hiện tại chính là dùng tiền mua danh dự cho mình.”

Sau đó có nói cái gì nữa thì Bạch Thuần Khiết nghe không rõ ràng lắm. Không phải bởi vì hai vị giáo sư đã đi xa, mà là vì “Niềm vui bất ngờ” này! Công ty của ba Bạch phá sản thật sự có liên quan đến Tào Học Kim? Nhớ lại lần ở tiệc rượu từ thiện gặp phải hán, biểu hiện quái dị của ông ta xác thật làm người khác hoài nghi. Nhưng là loại chuyện này có lẽ nên tìm cách làm rõ ràng! Về nhà đi tìm ba Bạch thì cô vẫn còn chưa làm được, chỉ có đi tìm bạn bè trước kia để nhờ hỗ trợ việc xác nhận.

Lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Đại Bát, cô gợn gợn dứt khoát hẹn thời gian địa điểm. Ánh mắt của Bạch Thuần Khiết hơi hiện ra sự chờ đợi, cô tụt từ trên tường xuống đúng lúc Lục Cảnh Hàng đi mua nước về “Tại sao lại xuống?”

“... Anh chậm quá.” Cô muốn nói với anh chuyện mình vừa nghe được, nhưng Bạch Thuần Khiết vẫn quyết định sau khi gặp Đại Bát rồi hãy nói.

Ngày hôm sau với tâm trạng bất an cô đi theo Lục Cảnh Hàng ra bên ngoài lượn một vòng, dù bận đến đâu cũng không giúp. Lúc chiều Lục Cảnh Hàng lại đi, để cô ở lại khách sạn. Trạng thái buổi sáng làm anh tưởng rằng do Bạch Thuần Khiết ngủ không ngon.

Vừa vặn cô hẹn gặp Đại Bát vào buổi chiều, nên Lục Cảnh Hàng chân trước ra khỏi cửa thì Bạch Thuần Khiết ngay sau lưng liền rời khỏi khách sạn.

***

“Tiểu Khiết, về từ lúc nào, vội tìm tớ như vậy là có chuyện gì?”

Đi thẳng vào vấn đề, Bạch Thuần Khiết hỏi Đại Bát vô cùng chăm chú “Chuyện công ty của cha mình bị phá sản thì cậu biết rồi chứ?”

“... ừ, lúc ấy không nói cho bạn là sợ bạn không chịu được.”

“Tớ đã sớm biết, hiện tại tớ muốn biết chính là, việc này có phải có quan hệ với Tào Học Kim hay không?”

Đại Bát nhún mày “Hình như vậy, lần đó chú Bạch là bị cáo, nghe nói nguyên cáo chính là hắn.”

Lửa giận bùng cháy lên, Bạch Thuần Khiết tức giận đến hai tay xiết chặt làm các đầu ngón tay đều lộ ra màu trắng bệch. Chưa từng nghĩ một người được ba Bạch vẫn coi là bạn tốt nhất lại làm ra loại chuyện vô sỉ như thế. Trước kia cô còn gọi ông ta là chú, phi... hừ, hiện tại ngay cả tư cách làm con cháu của Tiểu Tiệp Viên thì ông ta cũng không có!

Nhìn người đối diện đang tức giận đầy bụng đến hai mắt đỏ bừng, Đại Bát nói vô cùng lo lắng “Cậu đừng xúc động, tính tình của cậu...”

“Được rồi, tớ biết tính tình của mình!” Coi như có hận ông ta, thì cô cũng sẽ không giống kẻ ngu mà mang theo dao xông lên nhà ông ta! Mạng kẻ tiện nhân căn bản là không đáng giá!

Đại Bát có lẽ không yên lòng “Cậu cũng đừng để cho chú Bạch lại lo lắng.”

Nhắc tới ba Bạch, tâm tình Bạch Thuần Khiết dần dần bình ổn lại “Gần đây có gặp ba Bạch sao?”

“Tiểu Khiết, cậu còn chưa về nhà?”

Gật đầu “Không muốn trở về.” Kỳ thật là không dám trở về.

“Tớ cảm giác được thúc thúc hiện tại chú ấy là rất hy vọng nhìn thấy cậu.”

“Cậu không biết ba Bạch hiện tại mới không muốn gặp lại tớ. Ba sẽ không thích để tớ nhìn thấy mình trong bộ dáng nghèo túng nhất. Ba luôn luôn muốn là người anh hùng vĩ đại trong cảm nhận của tớ.” Vừa nói, giọng của Bạch Thuần Khiết có hơi run lên, cô vội vàng nói sang chuyện khác “Hôm qua gặp Giáo Thảo, hiện tại so với cậu thì cậu ta vẫn còn mập hơn.”

“Hôm qua cậu ấy gọi điện thoại cho tớ, còn nói cậu cùng Lục Cảnh Hàng buổi tối vẫn còn đi với nhau.”

“...” Hôm qua thì cô không có hành động thân mật nào cùng Lục Cảnh Hàng bị Giáo Thảo thấy, nhưng giác quan thứ sáu của cậu ta rất mạnh.

Nói chuyện phiếm vài câu, Đại Bát lại chuyển đề tài trở lại lúc ban đầu “Bạn tính toán làm sao bây giờ, chuyện Tào Học Kim?”

Cô cười đến hơi méo mó “Đừng nói như thế đừng Hắc Bang xử lý việc nhà.”

“Cậu khẳng định sẽ không buông tha.”

“Đương nhiên.”

“Vậy, là định tìm Lục Cảnh Hàng hỗ trợ?”

“Hình như chỉ có thể tìm anh ấy.” Nói là nói như vậy, nhưng là Bạch Thuần Khiết lúc này lại đặc biệt loại trừ việc xin anh giúp đỡ. Một loại suy nghĩ mãnh liệt hiện lên trong lòng cô. Cô không muốn làm cho tình yêu không dễ đến của bọn họ lại gắn liền với lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Thuần Khiết – Nam 2 nữ 2

edit: Mai Như Ảnh

Bạch Thuần Khiết dẫn hành lý đi đầu tiên: “Đừng đi chậm, máy bay bay nhanh lắm.”

“Không nhanh lắm đâu.”

Khó chịu mà ngắc đầu: “Có phải anh muốn em về nhà? Chê em làm phiền anh? Nếu như vậy thì anh cứ việc nói thẳng, tôi sẽ cuốn gói về nhà, không quẩn quít lấy anh ở thành phố A nữa!”

Cô có chút nóng nảy, Lục Cảnh Hằng đã sớm phát hiện, nhưng không biết nguyên nhân. Không trở về cũng không quay về, như vậy cũng tốt. Chia tay cầm chặt tay cô trong thang máy, hai người còn chưa nói câu nào nữa, đi ra khách sạn, đánh xe đi ra sân bay.

Biết được hai người đang ở trên máy bay, các đồng sự trong công ty có lòng dạ tốt lập kế hoạch nghênh đón họ về, ngày xưa bọn họ cũng không có dừng khi 1 mình làm chủ chúc mừng Lục tổng, bây giờ có Bạch Thuần Khiết làm chỗ dựa, bọn họ cho rằng bà chủ tương lai trước sau vẫn là đứng đầu.

Đang thảo luận náo nhiệt ở phòng trà, ngoài cửa đã có người bày mặt lạnh. Gần đây công ty thường nhắc tới quan hệ về Lục Cảnh Hằng và Bạch Thuần Khiết, mà ngay cả trợ lý của Hàn Nghi Tĩnh mới tới cũng biết chuyện hai người quen nhau. Nếu con người yếu đuối có tình cảm đặc biệt, nhất định làm việc ở trong công ty này không nổi, song Hàn Nghi Tĩnh rất cứng cỏi, đi làm lại diễn xuất là 1 phụ nữ mạnh mẽ.

“Quản lý Hàn, quản lý công ty quảng cáo không phải hẹn cô ở nhà hàng gần đài phát thanh gặp mặt sao, cô vẫn còn chưa đi?” Trợ lý từ phòng trà đi ra hỏi 1 tiếng.

Hàn Nghi Tĩnh liếc cô ta gật đầu 1 cái: “VẬY THÌ ĐI.” Thoải mái đi vào phòng trà, cô thấy các đồng sự khác xấu hổ uống nước, sau đó mỉm cười với bọn họ rồi đi khỏi.

Hàn Nghi Tĩnh đi rồi, có người trong phòng trà thương tiếc nói: “Thật ra quản lý Hàn cũng tốt.”

Quả thật, sắc đẹp Hàn Nghi Tĩnh không thua kém Bạch Thuần Khiết, nhìn quản lý công ty quảng cáo là biết. Nếu gặp 2 người, ánh mắt của anh ta vẫn không có rời khỏi trên người cô ấy.

***♥♥♥♥♥♥♥♥

“Quản lý Hàn còn trẻ xinh đẹp có tiềm lực như vậy phụ trách hạng mục lớn của công ty.”

“Cảm ơn quản lý Từ ca ngồi. Bây giờ chúng ta có thể vào chủ đề chính chứ!”

“Được, được.” Thiếu chút nữa chết chìm trong sự mỉm cười trang nhã của cô, quản lý Từ bắt buộc bản thân ổn định vị trí nói chính sự. Nhất là nói về công việc, lập tức anh phát hiện người đối diện có chỗ đặc biệt, thoát nhìn Hàn Nghi Tĩnh không yếu ớt như vẻ bề ngoài.

Đúng vậy, cô là phụ nữ điển hình trong cứng ngoài mềm, mà vừa lúc Bạch Thuần Khiết tương phản, ngoài cứng trong mềm, nghĩ muốn bắt tù binh cô chỉ cần bàn bạc 1 chút là có thể, mà nghĩ muốn tù binh Hàn Nghi Tĩnh, thì cũng phải có chỉ số IQ mới được.

Thật đáng tiếc vì năng lực quản lý Từ không đủ, không bắt Hàn Nghi Tĩnh làm tù binh được, còn chưa kiếm nhiều tiền cho công ty. Hiệp thương chấm dứt, Hàn Nghi Tĩnh vẫn là 1 bộ tao nhã mỉm cười nhìn quản lý Từ cất bước, 1 chút lo lắng dần dần hiện trên mặt

“Sao lại chỉ có 1 mình cô?”

Ngắc đầu nhìn phía người đi tới, Hàn Nghi Tĩnh nhàu mày, mặt nhăn lại: “Các anh xong việc rồi à?”

“Đúng vậy.” Cô Trữ vẫn là 1 bộ tươi cười, ngồi đối diện cô, anh nhìn người bàn hàng gọi thức ăn: “Tôi không quen nhìn các người làm ăn như cô, hẹn đến nhà hàng mà không kêu đồ ăn này nọ, không phải làm khó người bán hàng sao?”

Khẽ cười 1 tiếng, Hàn Nghi Tĩnh cũng không có cùng anh nói chuyện quanh co: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Ừh, tôi tới hỏi 1 chút, sao cô Hàn biết số điện thoại của tôi?”

“Hỏi có ý gì?”

“Tôi cũng không phải người ngu ngốc, cho nên 1 người thông minh cùng người bình thường, 2 chúng ta nói chuyện phiếm sẽ không che dấu 1 ít động tác nhỏ giả dối.”

Liếc anh 1 cái, Hàn Nghi Tĩnh quấy cà phê trước mặt: “Ý anh hỏi tôi chuyện nhắn tin cho anh?”

“Ừh.”

“Rất đơn giản, khi đó thấy anh quen với trợ lý Bạch, cho nên nhắn tin cho anh.”

“Không đơn giản có lòng tốt như vậy. Lúc ấy tôi vì lòng hẹp hòi đoán, cô là vì Lục Cảnh Hằng.”

Hàn Nghi Tĩnh nở nụ cười: “Đúng.”

“Thành thật lắm, tôi thích người có tính cách như này.” Cố Trữ cười: “Nếu cô lại có chút thô lỗ không văn hoá giống Bạch Thuần Khiết, tôi bỏ cô ấy đuổi theo cô. Lục Cảnh Hằng với cô ấy là 1 đôi, 2 chúng ta cũng là 1 đôi, kết cục đoàn viên.”

“Thế à? Nhưng bây giờ tôi đã có người thích, còn người khác tôi khó nhận.”

“Thô lỗ không văn hoá?” Cố Trữ cười to: “Cho nên hai chúng ta vẫn là không có duyên với nhau. Như vậy nên làm bạn bè?” Anh tiếp tục nói: “Cũng không được, rất đáng thương, khi Lục Cảnh Hằng và Bạch Thuần Khiết cùng nhau hẹn thề, thì chúng ta lại trốn ra đây an ủi cho nhau, rất bi thảm. Chiến hữu? Cô giúp tôi đoạt lại Bạch Thuần Khiết, tôi giúp cô đoạt lại Lục Cảnh Hằng, ý tưởng này không tồi, nhưng phải có kế sách.”

“Cố tiên sinh muốn nói cái gì?”

Cố Trữ bắt đầu nghiêm túc: “Tin nhắn tiếp tục gửi cho tôi, nhưng không cần kể cho tôi về chuyện bọn họ. Mình muốn có được gì đó, thì bản thân sẽ dùng phương pháp đơn giản nhất là cố gắng có được, hi vọng cô cũng có thể như vậy.”

Con mắt sáng híp lại, khom người có chút ý cười: “Anh sợ tôi có mưu tính muốn hại trợ lý Bạch?”

“Trong phim thường có tình tiết thế.”

“Đại khái là có xem qua.” Hàn Nghi Tĩnh uống ngụm cà phê: “Tôi không có ngu như vậy, thương tổn cô ấy, khác gì làm xấu mặt mình trước mặt Lục Cảnh Hằng sao?”

“Chắc chắn, tiểu thư Hàn thật sự là người thông minh, Lục Cảnh Hằng không có mắt nhìn.”

“Cố tiên sinh đặc biệt khen ngợi trợ lý Bạch, trợ lý Bạch thật không có phúc.”

“Có số cả, haizzz.”

“Gần đây tôi nghe nói 1 sự kiện, không biết có thể hỏi vị bằng hữu này không?”

“Hỏi đi, không cần khách khí.”

Hàn Nghi Tĩnh giương khoe môi: “Cha của Cố tiên sinh lại bắt đầu bao vây chặn đường anh?”

Cố Trữ lộ ra biểu tình doạ người: “Cô đúng là người biết nhiều chuyện, có phải đã nghe tin đồn này trên tạp chí?”

“Đúng, là muốn Cố tiên sinh trở về kinh doanh sản nghiệp gia đình.”

“Đúng vậy, đây là vận mệnh, năm đó Lục Cảnh Hằng đã cứu tôi.”

Mỉm cười: “Nếu như Cố tiên sinh vào làm tập đoàn của ba, không biết anh với trợ lý Bạch sẽ phát sinh quan hệ gì đây? Tôi nghe nói Cố tổng đặc biệt hứng thú hạng mục kiến trúc nhà ở thành phố A.”

Cố Trữ đột nhiên bùng tỉnh, nâng mí mắt lên nhìn người đối diện, anh có thể khẳng định, 1 chút mỉm cười tao nhã kia là mỉm cười thắng lợi, trận đàm phán không có khói thuốc súng này, cô ta mới là người chiến thắng.

Bồi bàn mang thức ăn lên, Hàn Nghi Tĩnh đứng dậy: “Thời gian không còn sớm, không để lỡ Cố tiên sinh ăn cơm.”

Nhe răng cười: “Tôi đây cũng không tiến.”

Âm nhạc du dương trong nhà hàng giống như nước chảy, mà lòng này Cố Trữ nhả lại giống như dây núi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thuần Khiết song hỉ

edit: Mai Như Ảnh

“Tiểu Bạch, hai ngày nay có phải Lục tổng bị cô làm cho mệt muốn chết rồi à mà lại cự tuyệt buổi chào đón gấp mặt đã được chúng ta thu xếp tốt!”

“Vậy thì hai người cũng không mệt chết, chuẩn bị về nhà tiếp tục mệt thêm một trận?”

“Đi công tác là rất mệt nha hi hi.”

Đã kết hôn, tân hôn, chưa lập gia đình, Bạch Thuần Khiết từ trong giọng nói của các đồng nghiệp buồn đưa chợt nghe ra tình trạng hôn nhân của bọn họ. Cô không khỏi kêu lên bản thân càng ngày càng thông minh. Rót đầy chén nước, cô hỏn hển cố nén bực tức mà nói “Tôi là Thuần Khiết, Lục tổng cũng thuần khiết.” (Lục tổng cũng trong sáng)

Mọi người âm âm “Không cần tuyên bố chủ quyền, chúng ta biết Lục tổng là của riêng cá nhân cô.”

Méo mặt, xem ra với cái tên này của mình thì có muốn làm sáng tỏ đều không có biện pháp. Thôi thì cũng không lãng phí miệng lưỡi nữa. “Cám ơn mọi người đã có ý định thật là tốt, tôi thật sự không có tâm tình đi dự.” Nói xong, cô cầm chén liền đi trở về phòng làm việc.

Vừa vào cửa, lại thấy vẻ mặt có tâm sự thì Lục Cảnh Hàng không nhịn được đánh mở miệng hỏi “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“A, bọn họ nói sau khi tan việc muốn tổ chức buổi gặp mặt nhỏ gì đó, em cự tuyệt .”

“Không phải, anh nói em cơ. Em có chuyện gì.”

“Em..” Cùng anh bốn mắt nhìn nhau, Bạch Thuần Khiết cắn môi dưới rồi nói “Em đã biết một chuyện hơi không thoải mái.”

“Nói thử nghe một chút.”

Tan việc trên xe về nhà, Bạch Thuần Khiết đem những chuyện mà mình được biết đến trong chuyến quay về thành phố C đều nói cho Lục Cảnh Hàng. Thuận tiện ngay cả chuyện mong muốn anh hỗ trợ cũng nói ra. “Cái này, em biết như vậy là không tiện lắm. Nhưng hình như ngoại trừ tìm anh ra thì cũng không có biện pháp khác.”

Trừ tìm anh ra thì không có biện pháp khác. Nghe những lời này thật là dễ chịu. Ở ngã tư đường chờ đèn đỏ, Lục Cảnh Hàng nghiêng đầu nhìn về phía cô, không có đồng ý mà cũng không cự tuyệt, chỉ nói một câu “Hiện tại suy nghĩ chuyện trường cũ, cũng không tệ.”

“...” Trước kia cô rất lố mẫm, nếu như công ty của ba Bạch mà không có vấn đề, có lẽ cô vẫn là Đại tiểu thư được nuông chiều. Khi đó Bạch Thuần Khiết thật không biết chính mình đến lúc nào mới có thể lớn lên được. “Lục Cảnh Hàng, chuyện như vậy không phải đơn giản như cho mượn cái tẩy. Nếu anh có thể giúp đỡ hay là không thể thì anh cứ nói cho em.”

Đèn xanh đã sáng, xe chậm rãi tăng tốc. Ai đó chuyển tâm lái xe nên chỉ khẽ gật đầu “Biết rồi.”

Ba ngày sau, Bạch Thuần Khiết biết được từ Đại Bát rằng việc Tào Học Kim tài trợ computer cho trường cao trung số 1 của thành phố bị thất bại.

“Hiệu trưởng cự tuyệt?”

“Không phải, ” Đại Bát cười “Anh bạn Lục Cảnh Hàng này rất chuyên tâm, chỉ một câu hỏi báo cho trường học cũ mau chóng giải quyết chuyện này. Hiện tại không riêng hiệu trưởng cảm kích cậu ta, các nữ sinh của trường cao trung số 1 đều cùng bắt đầu sưu tập như điên tư liệu về xí nghiệp gia đình có tiếng là học giỏi này.”

Phi cười ra tiếng, Bạch Thuần Khiết nói giỡn “Cậu không đến cửa trường học treo biển bán tư liệu của hần à? Nói không chừng lại có nữ sinh vẫn còn hợp ý cậu đó, khi đó gặp nhau trong trường không phải cậu cũng rất nở mày nở mặt sao?”

“Hừ, chuyện này phải giấu kín trong trí nhớ tuổi thanh xuân đi thôi. Tớ cũng nhắc lại, vợ không thích nghe.”

“Ồ, lại thay đổi người kia ?”

“Cậu muốn hại chết tớ à, người ta đang ở bên cạnh đây này.” Đại Bát nói nhỏ “Vẫn thế cũng không thay đổi, sau này cũng không thay đổi. Sau hai tháng sẽ đi đăng ký.”

“Cái gì? Cậu cũng muốn kết hôn ?”

“Kinh ngạc như vậy dễ làm chi, kết hôn thì rất bình thường mà. Cảm giác được người ta thích hợp nhất với mình thì liền cưới đi. Cậu đó, cảm giác được người ấy thích hợp nhất với mình thì cũng gả cho người ta đi.”

Thích hợp, thì liền gả đi. Kỳ thật người ta có thể sống rất đơn giản.

Lục Cảnh Hàng mang Tiểu Tiên Viên đi ra ngoài đại tiện đã trở về, khi vào cửa chỉ thấy người nào đó mặt mày rạng rỡ đang chăm chú nhìn mình, anh đột nhiên có hơi ngượng ngùng .”Trên mặt anh có gì?”

“Có.”

“Cái gì?” Đưa tay sờ sờ mặt.

“Anh đừng động, để tôi làm cho anh.” Bạch Thuần Khiết bước lên phía trước. Hai người không phải lần đầu kề cận gần nhau như vậy, nhưng mà cô lại lần đầu tiên căng thẳng như vậy. Thực sự là không có tiền đồ, không phải là muốn thơm một cái sao, kích động vớ vẩn cái gì! “Chỗ này, ở miệng...”

Âm thanh tắt, tắt bởi bốn cánh hoa môi đụng nhau.

Lại hôn, Tiểu Tiệp Viên rất là thưởng thức ngồi ở dưới chân bọn họ nhìn lên. Nó cũng ý vào trên người có lông nên nhìn không thấy là đang đỏ mặt đây mà. Nhưng mà có hai người lại thấy rất rõ ràng. Tuy nói không phải là lần đầu tiên từ trước tới nay, nhưng là lần đầu tiên từ lúc ở chung tới nay.

Lưu luyến rồi đi, lưu luyến buông ra.

Bạch Thuần Khiết cúi đầu trông đây thẹn thùng “Cám ơn anh đã báo đáp trường học cũ.”

“...” Lục Cảnh Hàng vừa nghe thì giận “Trao đổi ngang giá à?”

“A?” Đầu tiên thì sững sờ, sau một giây Bạch Thuần Khiết cũng nổi giận “Tôi phi... hừ, một trăm máy tính có thể so sánh với tôi à?”

Thấy cô vừa rồi vẫn còn như con chim nhỏ nép vào người, hiện tại liền lộ ra bộ mặt thật, Lục Cảnh Hàng khi khi bật cười một tiếng “Ai bảo em nói chuyện vào lúc không nên nói.”

Bất đắc dĩ, cô nghiêng người cúi xuống ôm lấy Tiểu Tiệp Viên “Lỗi của tôi, cho nên hôm nay tôi đi tắm rửa cho nó, đi nào.”

“Thì vốn là tới phiên em”

“Lục Cảnh Hàng, anh đừng có được lợi lại còn khoe khoang nhé.”

“Bản thân là chủ doanh nghiệp bất động sản, sao lại không khoe.”

Lười đầu võ mồm, Bạch Thuần Khiết dứ nắm đấm về phía anh. Có điều là anh không khuất phục với tiểu quý nhất gan lăm dụng uy quyền nên tiếp tục cười đắc ý. Anh phẩy tay nói “Mau đi tắm rửa cho nó thôi.”

Tức giận hừ một tiếng, Bạch Thuần Khiết vào phòng tắm rồi đóng cửa. Xả nước cho Tiểu Tiệp Viên, nhúng nó vào đó, cô bắt đầu vừa pha xà phòng vừa kể ra tâm sự. “Cứ nói như vậy, ta khẳng định không đáng giá bằng một trăm máy tính à. Tiểu Tiệp Viên, người thử nói ta nên báo đáp Lục Cảnh Hàng như thế nào, nhưng hiện tại ta đang rung động cùng hần... Chẳng lẽ, cứ như vai nữ chính ở kịch truyền hình cổ trang mà lấy thân báo đáp?”

Nhanh chóng đỏ mặt, cô cũng không lo tạo thành cái nắm trên người Tiểu Tiệp Viên “Có muốn hứa, cũng không biết người ta có dám hay không đây...” Do ảnh hưởng từ Giáo Thảo cùng Đại Bát, Bạch Thuần Khiết từ việc chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương bắt đầu dần dần hướng tới triển khai tương tượng về kết hôn... Nếu như kết hôn, mỗi ngày cô sẽ ở nhà như Tần di mua thức ăn nấu cơm chờ chồng quay về dùng bữa, sau đó đến tối tắt đèn nghiên cứu kế hoạch tạo người... Mặt càng đỏ hơn... sau khi có cục cưng liền chuyên tâm chăm sóc con cái, hai người cùng nhau đưa con đi nhà trẻ, đến tiểu học, lên sơ trung...

“Ặc ặc...” Tiểu Tiệp Viên đã bị tắm thành một cục bọt biển lớn, hô hấp đều khó khăn chỉ còn biết cầu khẩn Bạch Thuần Khiết hạ thủ lưu tình (nhẹ tay thương xót).

“Thực sự là xấu hổ, mặt tập trung quá.” Cô vội vàng dùng nước tẩy rửa sạch sẽ con vật nhỏ bé kia nên cũng nhận được ánh mắt tha thứ của Tiểu Tiệp Viên.

Bên ngoài phòng tắm, Lục Cảnh Hàng mặc dù mở TV, nhưng sự chú ý lại hoàn toàn chìm vào cái bật lửa gì sét loang lổ trong tay. ZIPPO, anh vừa ý không phải là với cái móc này, mà là năm đó mình đã cùng người nào đó có địa vị tương trưng giống nhau. Khi đó cô ấy được xem như thông minh, không nghĩ tới lại thiếu nhạy bén như vậy, lại vẫn còn không phát hiện mình thích cô ấy. Suy đi nghĩ lại, nụ cười len lén hiện lên trên khóe miệng anh.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Lục Cảnh Hàng bị dọa cho hoảng sợ nên lúc sau đó nghe thì tự nhiên giọng điệu trở nên khác đi.

“Cảnh Hàng, tâm tình không tốt sao?”

“A, mẹ ơi, không có việc gì. Mẹ đã trở về cùng cha?”

“Đã về, mua một ít đặc sản địa phương, buổi tối con đến dùng cơm đi.”

“Buổi tối à...” Ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Thuần Khiết ôm Tiểu Tiệp Viên từ trong phòng tắm đi ra thì anh lại nói do dự “Có lẽ không tới, sáng ngày mai có hội nghị.”

“Dù sao vẫn còn chưa muộn, cũng không phải uống rượu, con cứ tới đây đi. Nghi Tinh cùng mẹ cô ấy đã ở đây.”

“...” Anh càng không muốn đi. Nhìn sang Bạch Thuần Khiết thấy cô cũng đang nhìn mình. Sau nửa giây cô phẩy tay ý bảo, anh muốn làm gì thì đi mà làm

“Nghe lời, đến đây đi.”

“Vâng, một lát nữa con đến.”

“Được, mẹ chờ con ở nhà.”

Cúp điện thoại Lục Cảnh Hàng như là chồng đến báo tình hình cho vợ mà bước thong thả tới bên cạnh Bạch Thuần Khiết, giúp cô cùng nhau lau khô cho Tiểu Tiễn Viên “Mẹ anh gọi đến ăn cơm.”

“Biết rồi.”

“Còn nữa, Nghi Tĩnh cùng mẹ cô ấy đã ở đó.”

Sắc mặt Bạch Thuần Khiết lập tức liền sầm xuống “Liên hoan thông gia à?”

“Thông gia cái gì? ” Lục Cảnh Hàng nhú mày, “Nghi Tĩnh nên biết hai chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Có thể Hàn quản lý cũng không hề muốn dễ dàng từ bỏ anh.” Lần này thì cô nhìn người rất chuẩn.

“Nếu không anh cũng đưa em đi cùng?”

“Cái đó đã là gì, người ta là Hàn quản lý dẫn mẹ theo, anh mang tôi theo làm tôi có cảm giác ông bố chính trực của anh sẽ không đồng ý.” Nói xong, Bạch Thuần Khiết có cảm giác nói như vậy thì hơi cay độc nên không khỏi cười dài.

Thấy cô vẫn còn cười được, Lục Cảnh Hàng cũng không tức nữa, đưa tay âu yếm vuốt ve mái tóc lúc trước rối loạn mà nói “Yên tâm đi, người anh muốn chỉ có một.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thuần Khiết bữa tiệc

edit: Mai Như Ảnh

Bạch Thuần Khiết bị anh dắt đi đến chỗ ở ba mẹ Lục, lên lầu, cô dừng lại vẻ mặt lo lắng: “Lục Cảnh Hàng, em cảm thấy hai chúng ta không phải đứa trẻ.” Trong phim người ta thường xuất hiện trước mặt cha mẹ cùng nội bộ gia đình, mẹ vợ chưa cưới lớn mặt lên tiếng tuyên bố con yêu người khác, tình tiết này không thích hợp cho bọn họ biểu diễn lắm.

Lục Cảnh Hàng hiển nhiên hiểu được ý cô, nhưng anh không phải là đứa trẻ, thời gian không thể quay lại ngày trước, năm năm, còn chưa dài sao? Xoa đầu cô tươi cười, anh lôi kéo tay cô đi vào thang máy. Chuyện tốt chưa hẳn là khổ, nhưng chuyện xấu lại đây đưa tới.

Leng keng, chuông cửa ầm vang, tâm tư Bạch Thuần Khiết run rẩy. Tuy rằng đã từng gặp ba mẹ họ Lục, nhưng dù sao người vợ vẫn phải gặp ba mẹ chồng, cảm xúc có chút buồn rầu khác.

Tiếng bước chân theo cánh cửa truyền tới, nhưng mà mở cửa trong nháy mắt, hai phụ nữ mặt đối mặt nhau.

“Di, các người đi trước đi.”

Khiếp sợ chưa kịp hoàn hồn, Liễu Chi Nhã cười gật đầu 1 cái: “Cũng mới đến không lâu. Ba mẹ cháu đều ở phòng bếp, đi vào chào hỏi trước đi.” Nói xong, ánh mắt của cô nhìn tới cái nắm tay hai người trẻ tuổi, 1 loại cảm giác lạ lùng chấn động dây thần kinh của cô.

Có lẽ mẹ con vẫn là mẹ con, thuộc về 1 loại ngôn ngữ ngầm, Liễu Chi Nhã không có kêu tên Bạch Thuần Khiết, mà Bạch Thuần Khiết cũng không gọi bà là mẹ. Sau khi Lục Cảnh Hàng rời đi, bà hỏi: “Tiểu Khiết, con và Cảnh Hàng ....”

Cứng rắn nở nụ cười, Bạch Thuần Khiết gật đầu rồi hỏi: “Mẹ của quản lý Hàn chính là mẹ sao? A, tôi với quản lý Hàn quan hệ cũng không đơn giản đâu.”

Đồng nghiệp, tình địch, còn có chút tình nghĩa chị em. Quả thật không đơn giản, chỉ sợ phía sau còn không đơn giản hơn. Bạch Thuần Khiết không phải là 1 cao nhân, bây giờ cô đã có chút không thể khống chế cảm xúc bản thân, đến lúc ngồi cùng bàn ăn cơm, nhìn thấy Hàn Nghi Tĩnh và mẹ mình ở cùng 1 chỗ, khi cô ta gọi mẹ mình là mẹ, liệu cô có khống chế được không? Rất muốn đánh người? Đầu óc loạn con mẹ nó mất rồi.

“Chuyển lời cho Lục Cảnh Hàng giúp tôi, tôi có việc đột xuất đi trước.” Nói xong, Lục Cảnh Hàng xoay người bước đi, nhưng vào trong thang máy cô lại đổi ý. Tại sao cô phải đi chứ? Thang máy hạ xuống 1 tầng, cô ấn nút quay lại, hôm nay cô sẽ diễn thật xuất sắc, không có diễn viên chính này thì sao lại mủn mủn được.”

Mới ra khỏi thang máy, Lục Cảnh Hàng gọi điện thoại tới: “Em có chuyện gì à?”

“Em không sao.”

“Vậy sao lại đi?”

“Chưa đi, em xuống lầu nhìn cửa xe đóng kín chưa, rồi quay trở lại, mở cửa cho em đi.”

Liễu Chi Nhã rối loạn khi nhìn thấy Bạch Thuần Khiết lại xuất hiện, trên mặt cũng không lộ thần sắc kinh ngạc, nhưng thật ra bà không biết Hàn Nghi Tĩnh đang chau mày.

Ba mẹ họ Lục bận việc ở phòng bếp bung bung bê bê bát lên mặt bàn, ý nghĩa bữa tiệc này chính thức thúc đẩy mối quan hệ bọn họ.

Lúc trước có gặp Thuần Khiết ở nhà Lục Cảnh Hàng, ba mẹ họ Lục rất thích cô gái đáng yêu hài hước này, vì thế trên bàn cơm thân thiện cùng hai mẹ con Liễu Chi Nhã đồng thời không quên gấp cho Bạch Thuần Khiết 1 ít rau. Đương nhiên, người cho cô nhiều rau nhất chính là Lục Cảnh Hàng.

Lúc vào cửa anh thấy Liễu Chi Nhã phát hiện hai người bọn họ nắm tay, bây giờ lại gấp cho Bạch Thuần Khiết ít rau, hành động như vậy để thay giải thích thay ngôn ngữ thật thoải mái.

“Cảnh Hàng, gấp thức ăn cho Nghi Tĩnh, chưa thấy nó ăn thịt.”

Giật mình, Lục Cảnh Hàng quay đầu nhìn ba mẹ mình rồi lại nhìn Bạch Thuần Khiết, chẳng lẽ IQ siêu cao của ba mẹ không nhìn ra các động tác ý tứ của anh sao?

Thấy đứa anh bất động chậm chạp, Hàn Nghi Tĩnh biết rõ đạo lý mà mỉm cười nói: “Cô chú khách khí quá, con tự biết gấp mà.”

Cũng không biết có phải Lục Cảnh Hàng cho mình ăn nhiều trứng chim hay không mà đột nhiên Bạch Thuần Khiết thông minh hẳn, nghe ra câu này có ý khác. Không ngờ chỉ 1 câu nói lại khiến cô thành người ngoài! Mọi nhếch lên mắt nhìn Hàn Nghi Tĩnh bên người Liễu Chi Nhã, cô cảm giác được có người đang chăm chú nhìn, nâng mắt lên, vì thế 4 mắt nhìn nhau, không khí xấu hổ không thể tránh được.

“Nghe nói, mẹ của quản lý Hàn là họa sĩ.” Bỗng dưng nheo ánh mắt lại, Bạch Thuần Khiết cố ý cười đến hăm mộ cùng kinh ngạc: “Mẹ tôi cũng là họa sĩ, thật là khéo léo.”

Bà Lục vừa nghe, không nghĩ tới tiểu trợ lý của con mình còn là con nhà nòi nghệ thuật: “Mẹ trợ lý Bạch am hiểu tranh gì?”

“Tranh sơn dầu.”

“Đúng là trùng hợp, cô Liễu đây cũng là họa sĩ tranh sơn dầu.”

Biểu tình kinh ngạc có chút khoa trương, Bạch Thuần Khiết giơ chén rượu trên tay lên: “Không biết cháu có vinh hạnh cùng cô Liễu cụng ly không?”

Cái xung hô xa lạ khiến tâm tư Liễu Chi Nhã hoàn toàn vỡ tan, tay giống như bị tảng đá ngàn cân chặn lại, giơ chén rượu lên tương đối khó khăn, yết hầu như có máu chảy ra, nuốt rượu xuống cũng khó.

Rượu đỏ thẩm trong chén được uống cạn, Bạch Thuần Khiết vừa lòng cười, nhưng 1 câu khẽ gọi ở bàn đối diện khiến nụ cười của cô đánh nát.

Hàn Nghi Tĩnh sớm phát hiện Liễu Chi Nhã sắc mặt không tốt, quan tâm hỏi: “Mẹ, không thoải mái à?”

Mẹ.. Nhìn tình mẫu tử thân sâu sắc, Bạch Thuần Khiết cầm chai rượu trong tay tự rót cho mình 1 chén, nhưng cũng không thành công, phát hiện mặt cô thay đổi, Lục Cảnh Hàng ngăn tay cô lại: “Ăn chút cơm mới được uống.”

Hai mắt nhìn Lục Cảnh Hàng, ánh mắt cô đáng thương giống tiểu Tiệp Viên cầu xin, trong lòng thầm nghĩ, trên cái nànb này mặc dù có người cùng mình là quan hệ huyết thống, nhưng bàn về độ thân thiết chỉ có anh. Hiện tại cảm giác giống như, thế giới của cô dường như chỉ có Lục Cảnh Hàng.

Hai người trẻ tuổi bên cạnh tình cảm nồng nàn, rốt cuộc ba mẹ họ Lục bắt đầu nghi ngờ. Nếu như vừa rồi con mình gấp thức ăn cho Bạch Thuần Khiết nghĩ là cô ta chỉ là 1 cô gái đáng thương sống 1 mình ở thành phố A, nhưng bây giờ còn ngăn cản uống rượu rõ ràng rất quan tâm. Con của họ không biết, với tính cách Lục Cảnh Hàng chắc là không quá mức để ý bạn bè bình thường. Vì muốn chứng minh mình suy đoán, bà Lục quyết định phá hỏng không khí ăn cơm: “Nghe nói công ty Cảnh Hàng đã hoàn thành hạng mục làng du lịch hả, như vậy chuyện của con với Nghi Tĩnh nên bàn bạc lại 1 chút?”

Bạch Thuần Khiết nuốt nuốt thức ăn xuống miệng, nghiêng đầu nhìn qua Lục Cảnh Hàng, anh cũng nhìn cô 1 cái, đang muốn mở miệng giải thích cho ba mẹ, Hàn Nghi Tĩnh đối diện trước mặt anh nói từng tiếng.

“Cô chú, xin lỗi, cháu không có có vinh hạnh đó.”

Bà Lục kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này đây Lục Cảnh Hàng không cho Hàn Nghi Tĩnh có cơ hội nói hết, trịnh trọng ngồi trên bàn cơm tuyên bố: “Con đã có bạn gái.”

Theo hướng anh quay đầu nhìn, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Bạch Thuần Khiết, không khí xấu hổ lại không ai kinh ngạc.

“Con và Thuần Khiết đã quen nhau 1 thời gian ngắn, chưa nói cho ba mẹ là không đúng. Mặt khác con và Nghi Tĩnh và bạn tốt, đồng nghiệp tốt.”

Ba mẹ họ Lục cười khổ nhìn phía Liễu Chi Nhã, dù sao chuyện tình hai người con nhà họ là ba mẹ nhà 2 bên đều thương lượng.

Cười gượng, Liễu Chi Nhã mở miệng nói: “Chuyện này không nên cố chấp quá.”

“Đúng, bây giờ đứa nhỏ đều có ý kiến riêng của mình.” Ánh mắt bà Lục vô ý nhìn trên mặt Bạch Thuần Khiết, Bạch Thuần Khiết hé miệng cười nhìn cô, cô cũng lễ phép cười lại, nhưng bởi vì quá mức xấu hổ, cười trở nên biến dạng.

Đứng dậy giúp mọi người lấy canh, Hàn Nghi Tĩnh biểu hiện hào phóng khéo léo: “Vô luận như thế nào, con cũng sẽ thường xuyên đến thăm cô chú.”

Nghe câu này, Bạch Thuần Khiết cảm thấy như mình hôm nay quá mức dẫu dăng, vì thế mỉm cười sáng lạn ba mẹ họ Lục: “Cô chú, khi nào có việc bảo con, con sẽ đến giúp.”

“Được, được.”

Sau đó không khí trên bàn ăn mặc dù hoà thuận vui vẻ nhưng bữa cơm này nhất định có chút không tiêu hoá được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mơ ước tương lai

edit: Mai Như Ảnh

“Làm sao vậy?” Sau bữa cơm chiều về nhà, tranh thủ Lục Cảnh Hàng ở đường ngã tư chờ đèn xanh nhìn Bạch Thuần Khiết, từ lúc từ ba mẹ anh về nhà, cô ấy rất kì quái.

“...” Nói quanh co vài câu, Bạch Thuần Khiết đành nói thật, mắt nheo lại cười to: “Thức ăn nhiều quá, ăn không tiêu.”

Lục Cảnh Hàng nở nụ cười “không sao, tẹo nữa về nhà vận động 1 chút.”

Ba giây trăm mặc, Bạch Thuần Khiết quay đầu nhiu mày nói: “Lục Cảnh Hàng, anh nói có ý gì?”

Về mặt vô tội: “Có ý gì đâu.”

“Thế về nhà hoạt động là cái gì! Nói xong hình như về mặt có biến đổi lạ thường.”

“Là em hiểu sai. Ý anh nói là tăng ca.”

“Làm thêm cái gì?”

“Hạng mục mới lần này có chút khó khăn, trước mắt chúng ta có 2 đối thủ cạnh tranh, tập đoàn Hải Ninh ở thành phố C, hai công ty liên kết trong vùng ở thành phố A.”

Tập đoàn Hải Ninh thì Bạch Thuần Khiết biết, lúc trước có nghe Hàn Nghi Tĩnh nói qua về ba Cố Trữ, còn về phần hai công ty liên kết ở thành phố A ... Cô tò mò hỏi Lục Cảnh Hàng: “Hai công ty kia gọi là gì?”

Ý vị thâm tường mà liếc mắt cô 1 cái, anh chậm rãi mở miệng nói: “Một cái vốn dĩ là nhà em, cái khác là công ty Tào Học Kim”

Chân mày cau lại, Bạch Thuần Khiết không thềm nhắc lại, nhưng trong đầu là hình ảnh người dân lao động của xưởng máy lập tức khí thế ngất trời. Chính là cái tên họ Tào kia không đủ xoá bỏ trong lòng tức giận của cô, ăn miếng trả miếng, đưa công ty gã không dễ dàng phá đổ, vậy đem chính gã đó sống không bằng chết, có lẽ có điều thực tế “Lục Cảnh Hàng, anh nhất định có lòng tin chiếm được hạng mục ở thành phố A chứ?”

Xe chậm rãi đi, Lục Cảnh Hàng nhìn theo gương chiếu hậu trộm nhìn cô một cái, trong mắt cô đã có dự tính sinh ra một cổ cảm giác an toàn. Trong nháy mắt, Bạch Thuần Khiết đột nhiên ảo tưởng tương lai của bản thân cùng người bên cạnh, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, một con thú nuôi trong cửa hàng trang hoàng thật đáng yêu ở trước mắt cô, cô lắc đầu không dám nghĩ ngợi. Cho tới bây giờ cô không còn suy nghĩ mơ ước tự bản thân có thể mở 1 quán thú cưng, đến lúc đó ban ngày Lục Cảnh Hàng đi làm, cô đến trông quán, chờ buổi tối anh ấy tan việc, rồi đến đón cô về ăn cơm ...

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, lái xe tốt vào.”

Tối hôm qua giúp đỡ Lục Cảnh Hàng sửa 1 chút tài liệu để họp, lần đầu tiên Bạch Thuần Khiết chỉ ngủ 4 tiếng đồng hồ, có lẽ là ngày hôm qua mơ ước tương lai thật đẹp, cho nên cô đã có chút vội vã.

Cô đi hai dép lê đứng ở trước tủ lạnh phòng bếp, trong lòng mâu thuẫn nhìn bữa sáng tài liệu, sau khi trải qua tư tưởng đấu tranh kịch liệt, cô quyết định không muốn đích thân làm bữa sáng cho người nào đó ăn, hôm nay có cuộc họp quan trọng, ngộ nhỡ ăn có tiêu chảy thì rất kì cục. Đem đôi dép lê đổi trở về chỗ cũ, cô rửa mặt chải đầu cầm ví xuống lầu mua một chút đồ ăn.

Chờ người hiền thê lương mẫu đang trên đường cầm những bánh bao và cháo thịt nóng hồi trở về, Lục Cảnh Hàng đã rửa mặt chải đầu xong, đang chuẩn bị vào phòng bếp làm bữa sáng.

“Đừng làm nữa, em mua rồi.” Đóng cửa cẩn thận, Bạch Thuần Khiết sớm đưa cho Lục Cảnh Hàng: “Cầm bát cháo này đi.”

Gật đầu cười, anh giống như đã muốn đón nhận thành ý của người nào đó.

Hai người giống như cặp vợ chồng mới cưới ngồi trước bàn cơm, Bạch Thuần Khiết ngại ngùng mà cười nói: “Em vốn nghĩ muốn làm bữa sáng cho anh, nhưng em sợ hại anh, nên đã xuống đi mua.”

“Khả năng miễn dịch của anh không tệ lắm, có thể ném thử xem.”

“Không sợ tiêu chảy à? Em chưa bao giờ làm cơm.”

“Học dần dần.”

“Để làm gì, em học xong rồi sau này nấu cho anh ăn sao?”

“Vậy em muốn về sau anh nấu cơm cho em ăn?”

Buổi sáng đã liếc mắt đưa tình như vậy, Bạch Thuần Khiết cũng không chịu nổi, rùng mình một cái chỉ vào đồng hồ báo thức nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong rồi xuống công ty.”

Ngẩng đầu nhìn trên tường, đúng là đã không còn sớm. Lục Cảnh Hàng thu lại giọng điệu nửa nói đùa, nghiêm nhiên trở về bộ dáng Lục đại tổng nói: “Hôm nay em không cần đến công ty.”

“Sao thế?”

“Việc hôm nay của em đã làm từ tối qua rồi, ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Ngáp một cái, Bạch Thuần Khiết cũng không chịu nổi ngủ ít, nhưng cô vẫn giả bộ yêu công việc: “Nhiều việc như vậy không tốt, em cần phải đi.”

“Hôm nay anh không cần trợ lý.”

Thật tuyệt “Em đây nghe theo sắp đặt lãnh đạo.”

Bạch Thuần Khiết tiễn Lục Cảnh Hàng ra ngoài, ngáp mấy cái rồi chạy về phòng ngủ, mới lên giường, ánh mắt còn chưa nhắm lại, điện thoại di động còn vang lên, vừa thấy cuộc gọi hiển thị tên, tâm tình buổi sáng thật là tốt không còn sót lại chút gì.

“Tiểu Khiết, hôm nay có thời gian rảnh không?”

“Hôm nay tôi rảnh, nhưng tha thứ tôi thiếu lễ phép, đột nhiên không biết gọi bà là gì?”

Liễu Chi Nhã đầu dây bên kia trầm mặc: “Tiểu Khiết, chúng ta ra ngoài gặp mặt được không?”

Đổi lại là Bạch Thuần Khiết trầm mặc, tuy rằng cô có nói đồng ý, có 1 số việc sớm muộn gì cũng phải gặp, chẳng phải nên nói rõ ràng hay sao? “Mấy giờ, nơi nào?”

“10h, chúng ta đi tới quán cà phê lần trước.”

“Được, tôi sẽ không đến trễ.” Tắt điện thoại, Bạch Thuần Khiết thở hắt ra, một phen tỉnh ngủ, chạy đến phòng của mình nung nịu tiểu Tịch Viên, cô xin giúp đỡ hỏi: “Hôm nay nếu tao xảy ra chuyện gì chịu đựng không nổi thì làm sao giờ?”

“Gâu...” Tiểu Tịch Viên vẽ mặt đồng tình.

“Gâu cái gì, muốn nói chuyện à.”

“...”

“Chep. mày phải nói chuyện thật, đừng sợ.” Bỏ tiểu Tiễn Viên ra, Bạch Thuần Khiết đứng dậy chuẩn bị thay quần áo ra ngoài, nhưng quần áo trên người còn chưa còi lại có tiếng chuông điện thoại vang lên. Lần này là dây số xa lạ, sau khi biết được, về mặt cô không khỏi kinh ngạc, người này so với Liễu Chi Nhã còn khó chống đỡ hơn.”

“Cháu chào cô, hôm nay có ít người chơi mặt chược ạ?”

Nể tình cười khẽ hai tiếng, mẹ Lục nói: “Tiểu Bạch, hôm nay cô muốn đi siêu thị, không biết cháu có thời gian, đi cùng cô được không?”

Được, tiệm cà phê bên cạnh chính là siêu thị, cùng nhau hẹn đi: “Cô ạ, nếu cô có phương tiện rồi thì chúng ta hẹn 11h trưa được không?”

“Được, hôm nay ba Cảnh Hằng đến họp bạn cùng lớp, cô không cần phải ở nhà nấu cơm.”

“Như vậy thì tốt rồi, 11 giờ cháu gọi điện cho cô.”

“Được, đến lúc đó gặp.”

Chốc lát, cho tới trưa đã bố trí thời gian xong, hơn nữa không biết siêu thị đi mất mấy giờ, buổi chiều 5h cô phải thu radio ... Mất Bạch Thuần Khiết trắng dã, ông trời nhất định là không muốn mình nghỉ ngơi, từng giây từng phút đều bận việc.!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tật xấu Thuần Khiết .

edit: Mai Như Ảnh

Trong tiệm cà phê Bạch Thuần Khiết cùng Liễu Chi Nhã vẫn ngồi ở vị trí cũ, bởi bàn mang thức uống cũng là người trước, nhưng lần này không khí càng xấu hổ càng làm cho người ta hô hấp khó khăn. Lặng yên hít sâu không 1 tiếng động, Bạch Thuần Khiết đáng vỡ sự yên tĩnh: ”Tìm con có chuyện gì?”

Liễu Chi Nhã ngẩng đầu muốn nói lại thôi.

”Bà trong mắt tôi không phải là người do dự ập a ập ứng.”

”Tiểu Khiết à, ta muốn biết, con thật lòng thích Cảnh Hằng à?”

”Nghĩa là sao?”

”Ngày hôm qua sau khi trở về, ta suy nghĩ thật lâu, có lẽ nói ra có chút hoang đường, nhưng là quan hệ các con thật sự quá trùng hợp, sở dĩ ta muốn xác định một chút, con là thật thích Cảnh Hằng, hay vì quan hệ ta với Nghi Tĩnh...”

Lúc đầu Bạch Thuần Khiết không rõ ý của bà ta, khẽ chau mày suy nghĩ, cô lạnh lùng nở nụ cười: ”Bà cũng cảm thấy hoang đường? Tôi vì trả thù Hàn Nghi Tĩnh nên cướp Lục Cảnh Hằng.”

“Ta đương nhiên hi vọng không phải như thế, nếu là như thế này, ba người các con bị tổn thương.”

Nhắc tới bị thương tổn, Bạch Thuần Khiết thật miễn cảm hỏi nói, “Nếu chúng tôi đều đã bị thương hại, bà càng quan tâm ai?”

Bốn mắt nhìn nhau, trong lúc đó hai mẹ con có loại ảm áp yên tĩnh. Cô cho rằng bản thân thuộc loại dễ tính, sẽ không vì một người không được yêu thương mà so đo, lúc trước khi chưa gặp Liễu Chi Nhã, Bạch Thuần Khiết là người như vậy, bởi vì ba Bạch cho cô rất nhiều tình cảm, đủ để bù đắp những khuyết thiếu 1 phần tình thương của mẹ. Như sau khi gặp Liễu Chi Nhã, chính xác mà nói thì lúc biết được bà ta là mẹ kế Hàn Nghi Tĩnh, trong lòng Bạch Thuần Khiết có 1 cây yên bình không được bảo trì cân bằng, cô chẳng phải có ý kiến với Hàn Nghi Tĩnh, đối lại là người khác sẽ rất khó sở, bởi vì bản thân không được mẹ ở bên cạnh nhiều năm như vậy, mà là ở trong tay người khác, điều này càng làm cho cô khó nhận.

Trên thế giới này, điều kì diệu hơn tình yêu là tình thân.

Thời gian hai người trong lúc đó được 1 phần 1 giây trôi qua, Liễu Chi Nhã chưa nói đáp án ra, trong lòng Bạch Thuần Khiết con tức lại càng lớn.

”Câu hỏi này làm bà khó xử sao?”

”Tiểu Khiết.”

”Vẫn sợ khi nói thật ra, tôi sẽ bị tổn thương càng sâu?”

Liễu Chi Nhã nhíu mày sốt ruột giải thích: ” Ta không hướng về Nghi Tĩnh.”

” Thì ra là quan tâm Lục Cảnh Hàng?”

Muốn bình tĩnh nói chuyện về chuyện tình ba người trẻ tuổi, bản thân Liễu Chi Nhã là mẹ các cô trong lúc đó muốn gỡ bỏ, nhưng nhiều năm rồi nói mấy câu đơn giản có thể giải thích rõ ràng sao?

Nhìn người trầm mặc đối diện, Bạch Thuần Khiết: ” Quên đi, trở lại đề tài trước. Bà hỏi tôi có thật sự thích Lục Cảnh Hàng không, tôi nói thật cho bà biết, tôi thích anh ấy thật lòng, hơn nữa thời gian quen còn sớm hơn Hàn Nghi Tĩnh, hồi học trung học.”

” Trung học? Khi đó ở cùng 1 chỗ?”

” Cảm thấy đáng tiếc à, 1 đoạn thời gian không có tôi ở bên, cho nên chỉ có thể ngạc nhiên.”

Vô luận trước mặt bạn bè hoặc trước mặt các đồng nghiệp, bà luôn là 1 nữ vương nhưng trước mặt Bạch Thuần Khiết thì giống một tội nhân, không còn lời nào để nói. Nhưng mà nhìn thấy bộ dáng này, trong lòng Bạch Thuần Khiết cũng không hà hề gì, khi một người làm tổn thương bạn, mặc kệ người đó là ai, bạn đều không có khả năng đối đãi ăn nói nhỏ nhẹ.

Nhấp 1 ngụm cà phê, Bạch Thuần Khiết kể câu chuyện bản thân và Lục Cảnh Hàng từ đầu tới cuối cho Liễu Chi Nhã nghe, càng nói cô càng có cảm giác dần dần phai nhạt người mẹ trước mặt này. Uống gần hết cà phê, Bạch Thuần Khiết trong lòng không khỏi cảm khái.

” Yên tâm, tôi và quản lý Hàn căn bản không phải dưới ngòi bút bác Quỳnh Dao Y Bình và Như Bình đâu.” (trong phim là Tân dòng sông li biệt)

Liễu Chi Nhã không nói lời nào, cúi đầu uống nốt cốc cà phê.

” Còn muốn biết nữa à? Nếu không, có thể cho tôi hỏi vài câu chứ?”

Đáy mắt thoáng qua 1 tia sáng, bà không ngờ Bạch Thuần Khiết muốn hỏi: ” Hỏi đi.”

” Bà với quản lý Hàn sống tốt chứ?”

” Lúc đầu quan hệ hơi khó khăn, trải qua 1 thời gian mới bắt đầu hiểu được nhau.”

” Hóa ra là như thế.” Bạch Thuần Khiết cười khổ.

” Con cùng người kia cũng thế chứ?” Nơi này bà tự nhiên ý chỉ di Tàn.

Gật đầu, Bạch Thuần Khiết không nói chuyện.

Bầu trời ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, tầng mây ngăn cách mặt trời âm áp, dự báo thời tiết nói sai rồi.

” Mang ô không?”

Liễu Chi Nhã lắc đầu: ” Nhưng ta lái xe đến, không sao. Con cầm ô đi?”

” Nhà cách nơi này rất gần.”

Cuộc gặp mặt hai người dừng ở đây. Bạch Thuần Khiết đứng dậy trước 1 bước: ” Đi trước đi, tôi tính tiền.”

” Không cần ta trả con về sao?”

Bạch Thuần Khiết nở nụ cười: ” Tôi quên chưa nói cho bà, bây giờ tôi và Lục Cảnh Hàng sống chung 1 chỗ, nếu bà thật sự đưa tôi về, sợ bà bị dọa đấy.”

” ... Vậy ta đi trước.”

Rót cuộc hai người cũng chia tay, Bạch Thuần Khiết đứng trước quầy thanh toán nhớ tới người bên cạnh bàn, nhìn vị trí đối diện đã không còn ai, bên tai cô còn vang giọng Liễu Chi Nhã: “ Lúc đầu quan hệ hơi khó khăn, trải qua 1 thời gian mới bắt đầu hiểu được nhau.”

Cô làm sao có thể không biết giai đoạn hiểu nhau cơ chứ, bản thân lúc trước đối xử thế nào với di Tàn, Hàn Nghi Tĩnh cũng đối xử Liễu Chi Nhã như thế .... Bạch Thuần Khiết chưa xót, cô chỉ muốn hỏi cái này, bây giờ cô càng không thể bình tĩnh hơn nữa, bản thân mẹ lại vì đứa trẻ khác mà trả giá nhiều như vậy ....

“ Zzzz ...” Có tin nhắn đến, là Liễu Chi Nhã gửi.

“ Tiểu Khết, mẹ có rất nhiều chuyện muốn nói cho con nhưng trước mặt con lại không nói nên lời, mẹ thật sự rất nhớ con, dù mẹ không ở cạnh con nhưng con cũng là do mẹ sinh ra, mẹ không thể không nhớ con.”

Hi vọng là như thế đi. Tin nhắn phản hồi lại, đồng hồ điện thoại đã điểm 10h56phút, lại nhìn bên ngoài trời, đã bắt đầu giọt mưa tí tách, Bạch Thuần Khiết không chậm trễ gọi điện cho bà Lục: “ Alo , cô ạ, trời mưa, cô có đi siêu thị không?”

“ Cô đến rồi, ở cửa siêu thị, con ở đâu?”

Đứng dậy nhìn xung quanh bên ngoài, Bạch Thuần Khiết nhìn thấy mẹ Lục Cảnh Hàng, vì thế vội cầm túi chạy nhanh ra ngoài: “ Cháu thấy rồi, bên này bên này.”

Bà không thích chuyện này lắm, nhưng nếu cô ta và Lục Cảnh Hàng nhanh chóng kết hôn, rồi có 1 đứa gọi ‘bà bà’ 1 tiếng, cũng không hẳn là chuyện xấu

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Vừa vào phòng thu âm, Cố Trữ nhìn Bạch Thuần Khiết mệt mỏi xuống ngồi trong ghế, tiến đến chọc chọc người đang buồn ngủ hỏi: “ Sớm như vậy đã tới rồi, chẳng lẽ nhớ tôi?”

“ Nếu anh là giường, tôi sẽ nhớ anh đấy.”

“ Sao lại mệt thế kia?”

“ Chẳng lẽ lại không ư?” Bạch Thuần Khiết đang ngồi bắt đầu phun mưa nói: “ Trưa nay tôi cùng mẹ Cảnh Hàng đi siêu thị, đi siêu thị xong còn cùng bà ấy đi làm tóc, làm tóc xong lại đi mua quần áo, mua thì ít nhưng đi chỗ thì bên Tây, chỗ thì bên Đông, rồi lại bên Nam, lần này mới chết tôi rồi.”

Ngồi xuống, Cố Trữ cười: “ Nếu giúp bà ấy mệt như vậy, chỉ cần đem Lục Cảnh Hàng và tôi đổi cho nhau, đi theo tôi tuyệt đối không cần hao tâm tốn trí lấy lòng mẹ chồng.”

“ Đúng, rồi tôi sẽ vì cha chồng nóng tính mà hao tổn tâm trí.” Lộ ra rõ ràng, Bạch Thuần Khiết hỏi Cố Trữ: “ Lớn như vậy còn bị ba đánh, anh không biết ngại à?”

“ Trên thế giới này cô còn sống cũng chưa ngại, vì sao tôi phải ngại chứ!”

“ Mất lễ lờm anh 1 cái, Bạch Thuần Khiết vẫy tay hướng 1 bên Cố Trữ: “ Đừng dựa tôi gần như thế, tôi không quen anh.”

“ Thế mà tôi lại biết cô đấy, Haizz , hôm nay cùng mẹ Lục Cảnh Hàng tán gẫu cái gì?”

“ Anh buồn đưa làm gì?”

“ Rảnh rồi nên nói thế thôi.”

Chau mày, Bạch Thuần Khiết nhớ lại bản thân cùng bà Lục đối thoại: “ Giống như bà luôn khen ngợi con trai mình, lúc nghỉ ngơi còn hỏi tôi vài vấn đề.”

“ Hỏi giới tính cô à?”

Bạch Thuần Khiết ưỡn ngực: “ Anh cho rằng tất cả mọi người đều mù giống anh chắc!”

“ Đúng vậy, thân là con trai trẻ , tôi rất nhiều việc.”

Hai người thích đùa với âm nhạc, đột nhiên có người không gõ cửa mà xông vào, người này dung mạo bất phàm, Cố tổng.”

“ Ba, sao lại đến đây, con không phải cần ba đến nơi này tìm con sao?”

So sánh với lần trước gặp mặt, lần này biểu hiện hai cha con không kịch tính như lần trước. Dung mạo bất phàm Cố tổng không để ý con mình, ngược lại rất thân thiện mỉm cười 1 chút với Bạch Thuần Khiết: “ Xin chào, tôi là cha của Cố Trữ.”

Vội đứng dậy, Bạch Thuần Khiết đáp lễ: “ Chào bác, cháu là bạn Cố Trữ.”

“ Ta biết.” Ý vị thâm tường mà đánh giá cô 1 lần, Cố tổng kinh người nói : Sao lại quen Cố Trữ lâu dài như vậy? Các cô gái trước kia nó quen lâu nhất là nửa tháng.”

“Ba.” Cố Trữ mắt mặt, vội nhanh chen ngang lời nói: “Con còn chưa đuổi cô ấy đâu.”

“Lần này là gì? Thân phận DJ không phải rất nổi tiếng sao?”

Về mặt bắt đầu đi: “Nói đi nói lại nói đến công việc đúng không, con không phải đồng ý ba sẽ vào công ty sao, ba ở nhà chờ tin tức đi.”

Bạch Thuần Khiết đầu cuộn sống dường như 2 cha con nhà này đang đưa ngoại trừ mỗi một còn có hơi vẻ ngạc nhiên.

“Lời của con có thể tin được sao?”

“Lời nói này, ba là ba con mà không tin tưởng ngay cả con mình.”

“Đừng nói như vậy, giống như con oan ức lắm ý.”

Cố Trữ thở dài, cha con tính là cha con, lúc trước nói thi toàn quốc lo chuyện tập đoàn Hải Ninh quả thật là không còn lời nào để nói.”

“Được rồi, hôm nay ta sáng khoái, bỏ công việc DJ rồi làm ở Hải Ninh.”

Bạch Thuần Khiết sùng bái nhìn phía Cố tổng, những lời này so với câu kinh điển còn ngắn gọn hơn: “Con vẫn là đi vẫn là đi vẫn là đi.”

Không khí trong phòng thu âm im lặng, Cố Trữ rốt cuộc không hề trốn tránh, tuy rằng không cam lòng nhưng anh gật đầu đồng ý rồi: “Ngày mai con bỏ việc.”

Mục đích đạt được, trên mặt Cố tổng lộ tia thần nhiên, bộ dáng kia khiến cho Bạch Thuần Khiết nghĩ tới ba Bạch. Đặc biệt đột nhiên hôm nay cô có nhiều chuyện muốn nói với ba Bạch.

“Ta còn có việc, đi trước.” Trước khi ra cửa, Cố tổng quay đầu lại nói với Bạch Thuần Khiết: “Thật ra Cố Trữ là đàn ông hạng không tồi đâu.”

“...” Ngây ngô cười. Nhìn bóng dáng Cố Trữ rời đi, về mặt Bạch Thuần Khiết quái dị quay đầu nhìn về phía người có vẻ mặt ngại ngùng: “Sao, anh là loại Tiểu Tân Từ à?”

“... Tôi thích là Chá Chúc hơn.”

“... Nhất định phải tiêu hao lượng khí oxy sao, phải bảo vệ môi trường 1 chút chứ.”

Hai người cứ cãi nhau như vậy, khi chương trình bắt đầu, Bạch Thuần Khiết đột nhiên hỏi 1 vấn đề: “Vứt bỏ công việc anh thích, đi làm chuyện anh không thích, vì sao?”

“Tiền.”

“Nói thật.”

“... Tôi không đi làm, ông ấy có thể tìm ai được nữa.” Hi hi ha ha Cố Trữ dần dần thu hồi tươi cười.

Vỗ bờ vai anh, Bạch Thuần Khiết khe khẽ nói: “Cố Trữ đúng là 1 đồng chí hiểu thảo.”

Nghiêng đầu nhìn phía cô, Cố Trữ nói: “Bây giờ quyết định quãng Lục Cảnh Hàng đến với tôi chưa?”

“Lại thế rồi – mau bắt đầu chương trình đi.”

****

Cửa công ty bắt động sản Triển Hàng, xe Lục Cảnh Hàng mở từ bãi đỗ xe đi ra, vừa lúc Hàn Nghi Tĩnh từ công ty đi ra, vẫy tay chạy chậm vài bước, cô thành công cản lại xe Lục Cảnh Hàng: “Xe bị hỏng, đưa em về nhà được không?”

Lục Cảnh Hàng gật đầu đồng ý, ngày hôm qua có chút chuyện xảy ra ở bữa cơm nên bây giờ có chút xấu hổ. Hàn Nghi Tĩnh lên xe cùng anh nói chuyện phiếm như trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Tan ca rồi còn về công việc, anh không bắt nạt nữa chứ.”

“Em muốn hỏi ý kiến nơi nào?”

“Không, e chỉ muốn hỏi hạng mục mới lần này chúng ta đầu tư nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”

“Không có gì ngoài ý muốn, trên 0.8% “

“Cuộc đàm phán lúc đi thành phố A thành công sao?”

“Cũng không tệ lắm”

“Vậy à.” Trầm mặc vài giây, Hàn Nghi Tĩnh lại mở miệng, giọng điệu không thoải mái như trước, có chút lo lắng: “Thật ra em muốn hỏi, hạng mục này, anh muốn mở rộng như thế nào?”

Lục Cảnh Hàng tròn mắt: “Nghĩa là sao?”

“Em biết em nói vậy có chút đề ý nhiều, nhưng em là 1 nhân viên trong công ty phải quan tâm đến sự phát triển công ty. Em nghe nói chuyện trong nhà trợ lý Bạch có liên quan đến đối tượng mà chúng ta cạnh tranh....”

Cắt ngang lời Hàn Nghi Tĩnh, mặt Lục Cảnh Hàng không chút thay đổi mà đặt câu hỏi: “Cho nên em đang lo lắng, vì anh ư?”

“Em biết anh không phải người không có lý trí.”

“Vậy còn lo lắng cái gì?”

“... “Hàn Nghi Tĩnh chép miệng: “Lời em nói có thể coi là nhắc nhở không?”

“Cảm ơn.”

Từ kính chiếu hậu nhìn ra ánh mắt sáng ngời thâm thúy, cô không lên tiếng nữa. Cô không phải dễ dàng buông tha cho người, nhưng núi cũng không phải dễ dàng tới gần như vậy. Cô là người thông minh, cô biết mình trên đường có bụi gai mọc thành bụi, có lẽ không nghĩ qua là sẽ thương tổn được bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

edit: Mai Như Ảnh

Tựa vào bên cửa sổ nhìn thấy Hàn Nghi Tĩnh đi từ trong xe Lục Cảnh Hàng ra, Liễu Chi Nhã than nhẹ một tiếng rồi xoay người đi chuẩn bị com chiều cho cô ta. Nhưng sau khi bày thức ăn lên bàn mà Hàn Nghi Tĩnh cũng không hề lên lầu, gọi điện đến cơ quan của cô ta xong thì Liễu Chi Nhã đại khái đoán được điều gì. Quả nhiên nửa đêm Hàn Nghi Tĩnh mới lao đảo trở về nhà người đầy mùi rượu.

“Nghi Tĩnh, đi quán rượu à?”

Hàn Nghi Tĩnh nhìn lại, trên mặt hiện lên nụ cười hơi ngây ngô “Mẹ, con đã về.”

Đỡ lấy cô, Liễu Chi Nhã giúp cô trở về phòng. Lúc đứng dậy chuẩn bị đi lấy khăn lông cho cô thì cô lại đưa tay giữ chặt Liễu Chi Nhã.

“Mẹ, con đã biết một chuyện có lẽ không nên biết.” Tác dụng của rượu làm tốc độ nói rất thông thả “Con không cố ý đi điều tra, chỉ là từ trong miệng người khác con nghe nói. Nghe nói chuyện của trợ lý Bạch...”

Nghe đến Bạch Thuần Khiết, Liễu Chi Nhã lập tức run lên trong lòng, chẳng lẽ Hàn Nghi Tĩnh đã biết Bạch Thuần Khiết là con ruột của mẹ kế? Có hơi ngoài dự tính, chuyện này bà vốn định tìm cơ hội để chính mình nói cho Hàn Nghi Tĩnh.

“Mẹ, con thật sự không có ý gì khác, con cũng biết mẹ gặp khó khăn...” Quả thật là cô đã biết. Đầu nói phụ nữ có giác quan thứ sáu rất mạnh, có lẽ đó là thật sự. Bằng không Lục Cảnh Hàng như thế nào mà không hề cảm giác được quan hệ mẹ con tế nhị giữa Bạch Thuần Khiết với Liễu Chi Nhã. “Nhưng, con thật sự rất thích Cảnh Hàng, vô cùng vô cùng thích. Từ lần đầu tiên anh ấy tới nhà của chúng ta đến sau này bắt đầu...”

Trong vòng một ngày nghe hai con gái nói cho mình tình cảm đối với cùng một người đàn ông, tình thương của Liễu Chi Nhã cao tới đâu cũng khó tiêu hóa nổi. Đưa tay kéo Hàn Nghi Tĩnh vào trong lòng, ngón tay thon thả xiết chặt bả vai của cô. Dần dần bà cảm giác người trong ngực bắt đầu run nhẹ, cũng cảm giác được làn da dưới trang phục của cô hoàn toàn ẩm ướt nóng nóng, Hàn Nghi Tĩnh đang khóc.

Trong lòng Liễu Chi Nhã lập tức chua xót kinh khủng. Nhìn cô lớn lên bao năm nay, bề ngoài ôn hòa làm bà gần như rất ít rơi nước mắt, bà là người mạnh hơn con cái. Bà nói khóc là biểu hiện của sự yếu đuối sợ hãi, nhưng rồi hôm nay bà khóc thật sự, khóc giống như một lệ nhân.

Tình yêu tựa như một con dao điều khắc, nó có thể từ khúc gỗ thô chạm trở thành pho tượng xinh đẹp, cũng có thể khiến cho pho tượng hoàn chỉnh bị phá đến hoàn toàn thay đổi. Liễu Chi Nhã nhận thức sâu sắc.

“Con ngoan, đừng khóc. Làm mẹ đau lòng.”

“Mẹ, con thật sự rất vô dụng.”

“Không nên nói như vậy, chuyện tình cảm không phải có năng lực liền có thể xử lý tốt được. Nghi Tĩnh, mẹ cũng không phải thiên hướng về ai. Nhưng mà mẹ thật sự muốn nói, có đôi khi từ bỏ là phương thức giải thoát tốt nhất. Có lẽ lúc bắt đầu thì rất khó, có thể thời gian sẽ trợ giúp con làm phai đi tất cả.”

Hàn Nghi Tĩnh hơi giật mình, muốn cô từ bỏ Lục Cảnh Hàng, sau này không bao giờ có thể thích anh thì hình như rất khó làm được. Trải qua tháng ngày tích lũy, yêu đã biến thành một loại thói quen, tuy nhiên từ bỏ một loại thói quen giống như là nhổ răng mà không có thuốc tê thì thật đau đớn.

Tiếng nước nở vọng ra từ trong lòng Liễu Chi Nhã “Con không làm được, cũng không muốn làm.”

“Nghi Tĩnh...”

“Mẹ, con có thể xin mẹ không, bảo cô ấy nhường Cảnh Hàng cho con đi. Coi như là.. Coi như là mẹ bồi thường cho con...” Hàn Nghi Tĩnh thật sự say, nếu như là tính toán thì cô tuyệt đối không có khả năng nói ra những lời vốn là không nên tồn tại tại trên thế gian.

Mẹ bồi thường cho con... Mới đầu Liễu Chi Nhã cũng không hiểu rõ ràng ý tứ của những lời này. Nhưng chỉ mấy giây sau thì bà hoàn toàn đã hiểu. Bà cho là nhiều năm như vậy chính mình đã cố gắng bù đắp lỗi lầm đã khiến cho Hàn Nghi Tĩnh quên đi sự không vui trước kia. Thì ra cũng không phải, thì ra vị trí mẹ con ruột không ai thay thế được. Bà đoạt cha của Hàn Nghi Tĩnh, Bạch Thuần Khiết sẽ từ bỏ Lục Cảnh Hàng để trả nợ sao?

“Mẹ, giúp con có được không...”

“...” Trong lòng Liễu Chi Nhã hoàn toàn rối loạn, bất kể bà trả lời như thế nào thì nhất định đều phải làm thương tổn đến một người khác.

***

“Lục Cảnh Hàng! Làm sao anh có thể làm hại tôi như vậy—” trơ mắt nhìn loại ánh mắt như hai cái chuông đồng, Bạch Thuần Khiết tức giận cào loạn trên ghế sa lon.

Lục Cảnh Hàng trêu ghẹo nhìn cô “Làm sao mà lại làm hại em”

“Từ sáng sớm đến bây giờ tôi vẫn không ngủ, vừa mới nhắm mắt muốn nghỉ ngơi thì anh lại mở TV lớn tiếng như vậy!”

“Mệt mỏi như vậy mà vẫn còn đi thu âm tiết mục radio.”

“Tôi thích.”

“Anh cũng rất thích đề âm thanh TV lớn.”

Xiết chặt tay, Bạch Thuần Khiết sinh ra ý nghĩ muốn khiến cả biển người xúc động. “Vẫn còn trẻ con vậy à, mẹ anh khen anh như đóa hoa ý. Cũng không biết có bao nhiêu phần là do bà ấy tưởng tượng ra được.”

“Em nói chuyện phiếm với mẹ anh khi nào vậy?”

“Trưa hôm nay tôi với mẹ anh ở cùng một nơi đó.”

Lục Cảnh Hàng rất hứng thú hỏi tiếp “Ai tìm ai trước?”

“Tôi vốn rụt rè.”

Cười “Vậy hai người đã làm gì?”

Bạch Thuần Khiết nhưn mày lấy việc tắt TV làm điều kiện trao đổi, Lục Cảnh Hàng rất sáng khoái gật ngay. “Không được, em còn phải cho anh mượn chân đó.”

“Có thể.”

Không nói hai lời đi tới năm, Bạch Thuần Khiết bắt đầu kể lại cho lãnh đạo toàn bộ hành trình hôm nay cùng với Lục mẹ. Người trung niên mà còn có thể lực giống như cô thì thật sự rất giỏi, đi khắp đông tây mà ngay cả thở gấp cũng không thử một lần. Thiếu chút nữa em cho là không phải bà làm nghiên cứu khoa học, mà là tập luyện thể dục thi đấu thể thao.”

“Mẹ cùng ba anh thường xuyên đi đánh cầu lông.”

“Ừ, thật sự là biết hưởng thụ cuộc sống.”

“Đánh cầu lông mà coi như là hưởng thụ cuộc sống?”

“Trước kia đối với em mà nói thì không phải, nhưng mà hiện tại thì đúng!” Trước kia đánh golf mới là hưởng thụ.

Trong mắt Lục Cảnh Hàng tỏa ra cái nhìn mờ ám, anh cúi đầu nhìn dán mắt vào người ta mà nói “Vậy cuối tuần chúng ta cùng đi hưởng thụ cuộc sống.”

Ai đó mơ mơ màng màng lên tiếng líu ríu ní non “Cũng như ba mẹ anh cùng nhau à...”

“Ừ.”

“...” Cũng không nói thêm một lời nào, Bạch Thuần Khiết liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Trên sân cầu lông của trung tâm tập thể hình nào đó vào cuối tuần, ở phía lưới đối diện với đôi vợ chồng đang vô cùng chăm chú vận động làm nóng người, riêng Bạch Thuần Khiết ngồi đó hiền nhiên vẻ mặt vẫn còn như chưa tỉnh ngủ.

“Em không đánh lại đâu, anh xem rồi xử lý đi.”

Lục Cảnh Hàng nhướn mày “Anh cũng không thắng nổi.”

“Thiệt hay giả, vậy hai người kém cỏi chúng ta tới đây để cùng luyện tập à?”

“Không phải cùng luyện, chẳng qua là giống như hoạt động gia đình.” Một lời như vậy ràng buộc vào khiến cho Bạch Thuần Khiết trốn không nổi, bọn họ là cả nhà mà.

Thi đấu hữu nghị gia đình bắt đầu lập tức liền chứng minh câu nói “gừng càng già càng cay”. Ba mẹ Lục thật sự là đại biểu tốt cho sự phát triển toàn diện đức trí thể của thời đại mới. Chỉ cần giao cầu ba quả liền khiến cho hai người trẻ tuổi chấn động. Bạch Thuần Khiết cùng Lục Cảnh Hàng lúc đầu vốn kỹ thuật chơi cầu chưa đạt, hiện tại lại bị ra oai phủ đầu dọa nạt thì càng phát huy việc lấy nước mắt người khác.

Mặc dù mọi người cùng nhau đánh cầu lông chính là vì hài lòng, nhưng mà không có đối thủ tốt thì thật sự là đủ mất hứng. Lục mẹ ngoài miệng không nói thắng ra, nhưng trên hành động lại biểu hiện vô cùng rõ ràng. Bà nhân thời gian nghỉ ngơi lấy điện thoại di động ra rồi nói “Cuối tuần này cũng không biết Nghi Tĩnh cùng mẹ của nó đang làm gì vậy, không bằng gọi bọn họ cùng chơi đi.”

“Cũng được, nhiều người càng náo nhiệt.”

Trường bối đều nhất trí ý kiến, Bạch Thuần Khiết cùng Lục Cảnh Hàng liệu còn có thể nói không dám. Hai người gật đầu mà trong lòng cũng cực kỳ phản đối.

Ván thứ hai bắt đầu, hai người có lẽ trước sau như một vẫn bị trường bối ngược đãi đến lên bờ xuống ruộng. Nhưng mà mới ngược không được mấy cầu thì Hàn Nghi Tĩnh trong bộ quần áo thể thao liền xuất hiện ở trên sân.

Bạch Thuần Khiết nhìn thấy cô ta đến một mình thì âm thầm thở phào.

“Nghi Tĩnh, mẹ cháu làm sao không tới?”

“Mẹ nói hôm nay hơi mệt một chút nên không muốn vận động.”

“Thật đáng tiếc, di còn muốn so sánh một trận kịch liệt cùng mẹ cháu.”

“Di à, di lợi hại như thế thì mẹ của cháu làm sao là đối thủ của di.”

“Xem nói ngọt chưa kia, mau bỏ mọi thứ rồi lại đây chơi cầu đi.”

Tiếp tục chơi cầu, nhưng mà bây giờ đã biến thành năm người. Bạch Thuần Khiết từng nghe nói tới đánh đơn đánh đôi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua hai đấu với ba. Cô đưa tay chọc chọc vào Lục Cảnh Hàng ở bên cạnh “Anh vào sân đi.”

Không hài lòng với quyết định này, Lục Cảnh Hàng nói “Em vào mới đúng.”

“Dựa vào cái gì, đây chính là cha mẹ vĩ đại một nắng hai sương đã nuôi Lục tổng vĩ đại thành người.”

“Cho nên em mới chịu khó đi biểu hiện cho tốt, bằng không thì làm sao mà có được Lục tổng vĩ đại.”

Hung hăng dùng mắt đâm một cái, Bạch Thuần Khiết nghiêng răng nghiêng lợi nói “Lục Cảnh Hàng, anh càng ngày càng không có hàm răng!”

“Có thể là do ở cùng một chỗ bị em làm lây bệnh.” Cười đắc ý.

Hai người đùn đẩy cho nhau, cuối cùng vẫn là Bạch Thuần Khiết vào sân bởi vì Lục Cảnh Hàng có điện thoại phải nghe.

Thấy mã số điện thoại di động lạ hoặc gọi tới, Lục Cảnh Hàng còn có chút nghi hoặc, vừa tiếp xúc với người đầu bên kia điện thoại thì biết là Tào Học Kim, lòng hiếu kỳ của anh liền tăng vọt.

“Lục tổng, đột nhiên gọi điện thoại tìm cậu, thứ lỗi cho tôi mạo muội.”

“Tào tiên sinh đặc biệt gọi tới tìm tôi không phải là vì nói những câu này đi.”

“Ha ha, đương nhiên. Tục ngữ nói vô sự không đến điện tam bảo. Kê hèn này biết được Lục tổng rất cảm thấy hứng thú với miếng đất kia ở thành phố A, cho nên ta muốn hỏi quý công ty liệu có mục đích muốn tìm đối tác không. Mặc dù công ty kê hèn này vừa mới khởi đầu, nhưng về phương diện tài chính thì coi như không có trở ngại.”

Một nụ cười lạnh hiện ra tại khóe miệng Lục Cảnh Hàng, anh hỏi rất lạnh lùng “Tào tiên sinh không phải đã tìm được người cùng hợp tác sao?”

“Một công ty gia đình thì làm sao có thể so sánh với Triển Hàng của Lục tổng được. Huống chi hợp tác cũng sẽ không chỉ có một lần. Nếu có may mắn, tất nhiên hy vọng chúng ta có thể trở thành đối tác hợp tác lâu dài với các công ty có tiềm lực nhất trong nước.”

“Cám ơn Tào tiên sinh đã cất nhắc. Sự thực công ty chúng ta có thể tìm một đối tác để cùng phát triển. Nhưng mà đối tác này không chỉ có yêu cầu về phương diện tài chính, càng có yêu cầu đối với nền tảng công ty. Nếu như quý công ty dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chúng ta sẽ vô cùng đánh giá cao. Nếu như công ty dùng thủ đoạn không về vang cướp đoạt mà có, như vậy thật sự là ngại quá.”

Tào Học Kim lúc mới gọi điện thoại đã nghĩ đến sẽ xuất hiện tình huống như thế, vì vậy hấn không chút hoang mang giải thích “Lục tổng chắc là có tin lời đồn đại rồi.”

“Phải? Tào tiên sinh, nếu như ngài thật sự muốn tìm kiếm đối tác, tôi nghĩ ông không chỉ cần phải hiểu rõ Tổng giám đốc công ty là ai, còn cần hiểu rõ một lượt người làm trong công ty đó. Chẳng lẽ ông không biết rằng Bạch Thuần Khiết là trợ lý của tôi sao? Xin lỗi, tôi còn có việc cần nên chỉ nói tới đây thôi. Chúc ông cuối tuần vui vẻ.”

Cuối tuần này, e là Tào Học Kim có muốn vui cũng không nổi.

Kết thúc cuộc điện thoại rồi lại chú ý vào sân chơi, lần này Lục Cảnh Hàng không thấy Bạch Thuần Khiết khom người nhặt cầu. Nhưng mà đây không phải do kỹ thuật đánh cầu của cô tiên bộ, mà là ở bên lưới đối diện cha mẹ chỉ thích đánh cùng Hàn Nghi Tĩnh.

Đứng ở trước lưới như chỉ để trang trí, Bạch Thuần Khiết có muốn chạm vào cầu cũng không được. Muốn kết thúc thì lại ngượng ngùng nên về mặt càng ngày càng bắt mắt đi nhàn nhả liếc mắt nhìn Hàn Nghi Tĩnh, cô ta vừa mới đánh vài đường thôi mà trên trán đã chảy ra một tầng mồ hôi. Lại quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hàng, anh cũng đang nhìn cô. Trái tim nhỏ bé đang bị xem nhẹ của Bạch Thuần Khiết rốt cục tìm được một ít thăng bằng. Gần đây cô thật sự là càng ngày càng không có phong thái coi mờ, càng ngày càng suy tính lợi hại.

“Mẹ, muốn mua đồ uống không?” Lục Cảnh Hàng từ một bên đi tới “Để con đi mua.”

“Có.”

“Con không cầm một mình được.” Anh nháy mắt với Bạch Thuần Khiết.

Cô lập tức chạy ra khỏi sân “Em đi giúp anh.”

“Được.”

Hai người vai sóng vai rồi đi, trên sân có người trong lòng cô đơn. Biết rõ là sẽ như thế nhưng mà cô vẫn cứ đến. Hàn Nghi Tĩnh trong lúc nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc là người thông minh hay là người trăm phần trăm ngu dốt. Cảm giác được sự tề nhị giữa ba người, mẹ của Lục Cảnh Hàng có hơi hối hận. Vừa rồi chỉ nghĩ đến chuyện chơi cầu lông mà xem nhẹ quan hệ giữa mấy đứa. Có điều nhìn Hàn Nghi Tĩnh ở lưới đối diện, lại nhìn theo Bạch Thuần Khiết đang xa dần mà bà có cảm giác người trước mặt càng làm cho mình thích hơn một chút.

Tình cảm của mẹ Lục thì làm sao mà Bạch Thuần Khiết lại không biết. Trên đường đi tới siêu thị cô do dự rồi mở miệng hỏi, “Lục Cảnh Hàng, ba mẹ anh ngoài cầu lông ra thì còn thích cái gì?”

“Định lấy lòng à?”

Cô gật đầu “So sánh với quản lý Hàn, bọn họ hình như không muốn thích em.”

Nhìn dáng vẻ của cô lộ ra sự buồn bã hao tổn tinh thần, Lục Cảnh Hàng cười ôm cô vào trong lòng “Không ghét là được.”

“Tiêu chuẩn cũng quá thấp.”

“Người cần phải ở chung một chỗ với em không phải bọn họ, có đúng không?”

Mừng rỡ “Vậy ý của anh là chỉ cần anh thích là được?”

Anh không đáp, nhưng dứt khoát gạt đầu.

Bạch Thuần Khiết hài lòng găng sức ôm lưng anh, cũng không ngại trên đường có bao nhiêu người đứng xem mà thẳng thắn hét lớn “Thật sự là áo ấm khó rồi!”

Lục Cảnh Hàng xấu hổ, đây đang là chỗ nào chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

edit: Mai Như Ảnh

Người ít hoạt động khi đã chơi 1 lần thì ngày hôm sau sẽ không nâng nổi cánh tay. Sau khi tỉnh lại Bạch Thuần Khiết phát hiện cánh tay mình đau nhức. Đang ở phòng trà rót nước giúp Lục Cảnh Hàng, cũng vừa vận cô đụng phải Hàn Nghi Tĩnh, tay phải người ta bùng văng vàng cái chén, Bạch Thuần Khiết không khỏi hăm mộ trong lòng.

“Trợ lý Bạch.” Âm đạm cười, Hàn Nghi Tĩnh duy trì vẻ tao nhã, dù cô có cố gắng thế nào cũng không che dậy vết xấu hổ trên mặt.

Bạch Thuần Khiết xua đuổi ý nghĩ đó, dứt khoát e dè mà bắt đầu mở miệng: “Quản lý Hàn thường xuyên chơi bóng chứ?”

“Lúc ở nước ngoài thường hay chơi cùng cô chú.”

“Mẹ tôi cũng thường xuyên chơi chứ?” Trên thực tế cô cũng chưa xác định Hàn Nghi Tĩnh biết quan hệ của mình với Liễu Chi Nhã, người phụ nữ thường có giác quan thứ 6.

Đầu tiên Hàn Nghi Tĩnh cả kinh sau đó gạt đầu: “Cũng thường đánh.”

“Ngày hôm qua không tới thật đáng tiếc.”

“Cũng bình thường, nếu cuối tuần này trợ lý Bạch không được ở bên cạnh mẹ, nhất định cô cảm thấy đáng tiếc đấy.”

Bạch Thuần Khiết nhú mày lại: “Cuối tuần này làm sao?”

“Chẳng lẽ cô không biết sinh nhật mẹ?”

“...” Quả thật cô không biết.

“Bây giờ biết cũng không muộn, cuối tuần này hi vọng cô đến nhà tôi dự tiệc sinh nhật mẹ.”

“Chủ ý của cô à?”

“Đó là nguyện vọng của mẹ.” Mặt Hàn Nghi Tĩnh tươi cười bùng chén nước rồi khỏi phòng trà.

Một người đứng sững sờ ở gần máy lọc nước, cô cũng không biết có muốn đi không. Bạch Thuần Khiết nghĩ chắc lúc đó xấu hổ lắm nhỉ, nhưng ..... chẳng phải lâu rồi cô cũng chưa nói chúc mừng sinh nhật mẹ nhỉ? Hình ảnh còn mơ hồ Liễu Chi Nhã, trong nháy mắt cô cảm thấy 1 tia ấm áp trong lòng.

Còn chút do dự, cô muốn thương lượng với Lục Cảnh Hàng, nhưng sau khi cô trở về văn phòng lại quên mất suy nghĩ đó. Cạnh tranh với hạng mục ở thành phố A đã khiến anh sút đầu mề trán, cô không muốn thêm phiền phức cho anh. Hơn nữa, cô và Hàn Nghi Tĩnh có cùng người mẹ, chuyện này đối với Lục Cảnh Hàng có chút kinh sợ.

Phát giác đã có người nhìn không đảo mắt mà nhìn mình chằm chằm, Lục Cảnh Hàng từ tài liệu mà ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi mờ mịt nhìn phía Bạch Thuần Khiết: “Có việc gì à?”

“A!” Căng khoé miệng, cô nói: “Buổi tối tan việc anh trực tiếp về nhà đi, em bắt xe đến đài phát thanh.”

“Hôm nay lại muốn thu chương trình?”

“Ừ.” Gặp người có ánh mắt đang lúc khó chịu, Bạch Thuần Khiết vội dĩ dãn.” Hôm nay DJ bắt đầu đổi người, Cố Trữ đã bỏ việc rồi.”

“ Bỏ việc khi nào?”

“ Hôm nay rồi.”

“ Cậu ta từ chức, em còn muốn đi làm tiếp à?”

Khẽ giật mình, Bạch Thuần Khiết hoàn hồn chống nạnh: “ Em đi đến đài phát thanh để đủ tiền lương, cũng không phải nhìn trai đẹp.” Đứng dậy lấy túi đi đến cửa, cô quay đầu miết mắt Lục Cảnh Hằng: “ 5 phút nữa tan việc, để lát nữa là không có xe bus đâu.”

Gật đầu ý muốn đuổi người, Lục Cảnh Hằng nói 1 câu không hơn kém: “ Anh sẽ trừ tiền lương em 5 phút.”

“ Không đến mức đấy mà.”

“ Vậy ...” Người nào đó cười đến giống tên hề: “ Một cái GOODBYEKISS thay thế nhé!”

Zzzz, Bạch Thuần Khiết neho mắt lại, từ nơi này học được chiêu này! Không thể nào tình nguyện mà bước đi thông thả đến trước bàn làm việc, cô nghiêng người hướng Bạch Thuần Khiết, mục tiêu vốn là muốn giáp mặt anh, nhưng nửa đường cô bị 1 bàn tay to đẩy phía trước, môi mềm nặng nề dừng ở trên môi Lục Cảnh Hằng.

“ Đi thôi.” Người nào đó cười vui lòng.

Liếc xéo mắt 1 cái, Bạch Thuần Khiết không thèm tranh cãi vội vã rời khỏi phòng.

*****

DJ mới cho chương trình không ngừng quãng câu chuyện cho Bạch Thuần Khiết, chương trình thứ nhất có chút đối đáp hài hước, rốt cuộc cũng thu xong, cô dài giọng điệu, nếu không kết thúc cô cũng không còn lời nào để nói. Trước khi đi, đạo diễn chương trình đưa phí dịch vụ, Bạch Thuần Khiết mở phong bì ra phát hiện bên trong ít hơn trước rất nhiều, định hỏi đạo diễn, nhưng lúc này cô mới biết 5000 cũng không dễ kiếm như thế.

Ra ngoài đang nghĩ ngợi Cố Trữ tên này đang làm cái gì nhỉ, nhắc Tào Tháo thì tào tháo từ ven đường nhảy ra dùng biển quảng cáo che mặt: “ Nghĩ muốn tôi đi đâu.”

“ Ra thế.” Cô gật đầu, “ Để xem Cố Trữ anh sẽ làm thế nào?”

Bây chiều bài cười hóm hờ, Cố Trữ từ trong túi đưa ra phí dịch vụ tốt: “ Tôi chậm quá, tôi muốn đến sớm 1 chút, bây giờ sẽ không biết nói chân tướng sự thật, tôi nghĩ cô vĩnh viễn không bao giờ biết, có nhiều thành tích.”

“ Thành tích cái rắm.”

“ Cái cô này, nói chuyện sao thô lỗ thế!”

“ Được rồi, nói đi, tài khoản ngân hàng của cô.” Bạch Thuần Khiết lấy điện thoại cầm tay ra, lúc trước cô còn muốn đem phí dịch vụ trả lại cho anh ta, bây giờ cô rất nghèo, nhưng lòng tự trọng thật cao.”

Biết cô muốn làm cái gì, Cố Trữ mở miệng không được tự nhiên: “ Nếu cảm thấy cảm kích, vứt bỏ Lục Cảnh Hằng qua 1 bên rồi ôm tôi nhanh.”

“ Đang nói chính sự mà.”

“ Đây là chính sự mà, bây giờ tôi đường đường chính chính đến tập đoàn Hải Ninh, 1 ông tổng giám đốc tương lai, ít nhiều ngôi sao cũng dòm ngó đến tôi.”

“ Bạch Thuần Khiết tiếp tục nghiêm túc: “ Nhanh lên, nói tài khoản ngay.”

“ Trước miễn bàn, nói tình cảm đã.” Nói xong, Cố Trữ giống chất nhòn rỉ ra ngã vào trên người Bạch Thuần Khiết: “ Muốn cảm ơn tôi thì cho tôi dựa vào 1 lát đi, công việc 1 ngày quá mệt mỏi.”

Không chút lưu tình đẩy anh ra: “ Anh ngoảnh đầu thì làm thế nào, ngoảnh đầu rồi lại kêu Lục Cảnh Hằng kêu y phục của tôi có tóc anh, việc này không thể nào.”

May là miệng Cố Trữ không chứa cái gì, bằng không nhất định phun ra bắn vào mặt Bạch Thuần Khiết, anh cười to có chút đùa giỡn mà nói: “ Hai người ở cùng 1 chỗ đúng là thích hợp.”

“ Phát hiện gì à?”

“ Nhưng tôi lại thấy chúng ta ở chung với nhau càng thú vị hơn.”

Đứng vững chắc, Cố Trữ vội nhủ mảy: “ Chúng ta tìm chỗ ngồi đi, tôi mệt lắm.”

Gật đầu, Bạch Thuần Khiết chia tiệm com nhỏ bên đường: “Tôi mời anh ăn com.”

Hai người 1 trước 1 sau đi vào tiệm com, Bạch Thuần Khiết ở phía sau, bóng dáng cao lớn đấng trước đang nhìn mình, cô không khỏi hâm mộ Cố Trữ. Hai người bọn họ quả thật có nhiều điểm giống nhau, lúc mới quen nhau thì giống nhưng giờ cuộc sống hai người đã thay đổi, cô không phải nhà giàu có, càng cùng tiêu sái thoát ly quan hệ.

Bàn ăn mặt đối mặt ngồi xuống, Bạch Thuần Khiết đem thực đơn đưa cho Cố Trữ để anh ta gọi vài món ăn, chờ người phục vụ đi rồi, cô nửa bàn bạc nửa quyết định nói: “Tôi nghĩ không muốn làm khách quý chương trình đài phát thanh.”

Cố Trữ ngẩng đầu hỏi: “Sao lại thế? Không phải bởi vì tôi bỏ việc chứ.”

“Anh quá tự cao rồi đó.” Vặn nắp chai nước khoáng uống 1 ngụm, Bạch Thuần Khiết tiếp tục nói: “Hiện tôi đang cố gắng làm 1 việc, hơn nữa rất quan trọng.”

“Quan trọng cái gì?”

“Anh nhớ rõ công ty ba tôi phá sản như thế nào không?”

Cố Trữ gật mình 1 chút, lần đầu tiên anh thấy ánh mắt phụ nữ có tia sáng lạnh muốn trả thù như này: “Muốn làm như thế nào?”

Bạch Thuần Khiết kéo căng miệng, khuôn mặt tươi cười: “Muốn giúp tôi? Anh sẽ nhanh thành thánh mẫu đấy.” (đức mẹ maria)

“Giờ không phải đang thịnh hàng nguy nương sao?” (mẹ già).

“Đừng lảm nhảm. Tâm ý của anh, tôi nhận, nhưng lúc này đây Lục Cảnh Hàng sẽ giúp tôi.”

“Anh ta giúp cô? Chẳng lẽ cô muốn cướp hạng mục đô thị ở thành phố A kia?”

Bạch Thuần Khiết cũng không kinh ngạc, cô nhớ tới lúc này tập đoàn Hải Ninh cũng tham gia cạnh tranh. “Hạng mục này đối với 1 đại tập đoàn các anh cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

“Cô đây là đang dùng mỹ nhân kế à?”

“Đừng hỏi lại tôi. Bạn chí cốt cũng đừng nói sàm”

Cố Trữ bĩu môi: “Không biết vì sao, ông già nhà tôi rất coi trọng hạng mục này.”

“Thì nhất định phải tranh đến cùng à?”

“Dù sao cũng không cho họ Tào kia nắm được hạng mục này là ổn rồi.”

Nói là nói như vậy, nhưng không phải tự tay đoạt lấy, Bạch Thuần Khiết không can tâm: “Anh khuyên nhủ ba anh không được à?”

“Việc buôn bán phải qua quyết định nhiều người.”

Khi nói chuyện, đồ ăn cũng đã mang lên, Cố Trữ đói bụng cầm lấy đôi đũa, nhưng Bạch Thuần Khiết đi làm những người cản đường, hai tay cô giữ đồ ăn lại: “Không phải bạn chí cốt thì đừng ăn!”

“Đừng như vậy mà, tôi cũng bắt đắc dĩ thôi.”

Hai người 1 công 1 thủ lời kéo, người ở bên ngoài xem lại như 1 đôi tình nhân đang cãi nhau, ngoài cửa sổ có ngọn đèn sáng loáng hiện lên, đèn đường sáng lạn rất khó làm người ta phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

edit: Mai Như Ảnh

Từ khi bỏ việc ở đài phát thanh, Bạch Thuần Khiết hoàn toàn vui đầu vào hạng mục thành phố A, lúc này đây là lần đầu tiên cô chăm chỉ làm việc. Quay trở về com chưa, cô liền chui đầu vào bàn làm việc xem ít tài liệu, đó cũng không phải công việc trong phạm vi của cô, nhưng cô cũng muốn biết rằng,

chỉ có như vậy mới thắng tên Tào Học Kim kia.

“Xem những tài liệu nên ngồi ghế trước cửa sổ.” Vừa vào cửa đã thấy bộ dáng Bạch Thuần Khiết chịu khó, Lục Cảnh Hàng tạm thời đảm đương 1 chút trợ lý rót chén nước cho cô.

“Tôi cũng không phải là tổng giám đốc, vậy ghế kia tôi cũng không dám ngồi.” Nói xong, cô chỉ về chi tiết nhỏ trong tài liệu hỏi: “Có ý gì đây?”

“Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, em không cần bóc lột nhân viên.”

“Đừng nói như vậy, thân là trợ lý nhỏ như em sao có thể bóc lột Lục tổng giám đốc anh chứ!”

“Thì tự bóc lột bản thân.” Lục Cảnh Hàng kéo qua cái ghế ngồi bên cạnh Bạch Thuần Khiết: “Sự việc này còn lo lắng gì nữa?”

“Chỉ là em muốn hưởng thụ chút quá trình lo lắng một chút.”

“Chẳng phải chuyện này quan trọng hơn là kết quả sao, đừng tự hành hạ bản thân, những lúc nghỉ ngơi thì nên nghỉ.” Đem chén nước đưa cho cô: “Không nên từ bỏ ở đài phát thanh.”

Bạch Thuần Khiết uống nước miếng buông cái chén hỏi: “Không phải anh lần trước anh bảo em nghỉ việc, sao bây giờ còn tiếc nuối cái gì hả?”

“Trước khi làm ở đài phát thanh, em có thể chơi trò giải trí, dù sao bây giờ ở công ty cũng buồn mà.”

“Không ngờ anh lại nghĩ muốn chế giễu, đúng không?”

“Có một chút thôi mà.”

Vài ngày rồi hai người không nói chuyện nhiều với nhau, nhìn chung Bạch Thuần Khiết cũng làm cho người ta đỡ đau đầu khi thấy cô tích cực, nhìn bộ dáng mặt nghiêng đang mặc sức suy nghĩ tương lai vui vẻ: “Lục Cảnh Hàng, em cảm thấy được tình yêu văn phòng chỉ cho phép quan phóng hoả không được cũng không cho dân chúng đốt đèn, cho nên em quyết định ....”

“Chia tay?”

“Xi.” Bạch Thuần Khiết lườm anh 1 cái, biết lựa thời điểm nói giỡn hay không nói giỡn, “Em quyết định sau khi công việc thành công ở hạng mục thành phố A sẽ từ chức.”

Thật không ngờ cô lại nói câu này, may Lục Cảnh Hàng lập tức nhấn lên, vẻ mặt khó chịu: “Sao lại bỏ việc?”

“Đương nhiên không phải, nguyên nhân chủ yếu ...” Trò chuyện giấc mộng của mình, Bạch Thuần Khiết ngượng ngùng, cô nhấn nhó mà nói: “Thật ra em muốn bắt đầu mở cửa hàng thú nuôi, anh cũng biết em thích chó mà.”

Không nói lời nào, ánh mắt chân tình nhìn về phía kia, khoé miệng Lục Cảnh Hàng hơi hơi giương lên: “Thật không ngờ em lại có ý tưởng này.”

Nghe lời này có chút khó chịu, Bạch Thuần Khiết cố ý nhắc lại chuyện xưa: “Đúng, em đây đăng kí thi đại học phải nhờ người khác có lý tưởng giúp đỡ chọn lựa! Hay là mình mở quán bán lý tưởng!”

Lục Cảnh Hàng nở nụ cười, đưa tay cung chiều đặt trên đầu cô: “Tốt, anh có thể làm nhân viên.”

Chuyện vừa đổi chủ đề đang được duy trì, ánh mắt Bạch Thuần Khiết lập tức trợn mắt lên: “Thế phải xem tâm tình của bà chủ này đã.”

“Bây giờ anh đây đang cầu nguyện cho em ngày nào cũng có tâm trạng tốt.”

“Ai du, Lục tổng dẻo miệng ghê!”

“Cảm ơn khách lệ.”

Hai người vốn chưa nói chuyện xong, thì bị Liễu Chi Nhã gọi điện thoại cắt ngang.

Nói thật, cuộc điện thoại này cũng không khiến Bạch Thuần Khiết kinh ngạc, lúc trước Hàn Nghi Tĩnh nói cho mình biết, cho nên cô đoán lúc này Liễu Chi Nhã tìm cô để dự sinh nhật. Nhưng khi nói chuyện trong điện thoại, tâm trạng Bạch Thuần Khiết chỉ còn 1 nửa.

“Tiểu Khiết, di động Nghi Tĩnh không gọi được, nó ở công ty à?”

Không có trả lời ngay, lúc đầu Bạch Thuần Khiết ra hiệu động tác rời khỏi Lục Cảnh Hàng, sau đó bước nhanh đến phòng làm việc: “Không có số điện thoại ở văn phòng cô ấy à?”

“Không có.” Giọng điệu Liễu Chi Nhã có chút gầy nua, có lẽ thời gian này cô bị chuyện tình hai con gái gây sức ép lao lực quá độ.

“Tôi đi xem.” Bước đi thong thả tới văn phòng Hàn Nghi Tĩnh, đang định gõ cửa, trợ lý của Hàn Nghi Tĩnh mở cửa đi ra, Bạch Thuần Khiết ngăn cô lại

hỏi: “Quản lý Hàn đầu?”

Trợ lý lắc đầu: “Lúc ăn cơm quản lý Hàn đầu dạ dày vô cùng, đã đi đến bệnh viện khám rồi.”

Giọng nói của trợ lý không lớn nhưng rõ, Liễu Chi Nhã không cần nghe Bạch Thuần Khiết kể lại cũng đã nghe rõ đầu dây nói chuyện, trong bụng áy náy, cô do dự mà nói ra 1 câu đề nghị nguy hiểm: “Tiểu Khiết, con có thể vì mẹ làm 1 chuyện? Ta biết yêu cầu của ta hơi vô lý, nhưng .... Coi như là vì người mẹ đã mang thai vất vả 10 tháng được không?”

Điều cần nói đã nói ra, Bạch Thuần Khiết hiển nhiên cảm giác câu kế tiếp có nhiều người tui thân.

Giọng nói bên đầu dây Liễu Chi Nhã run rẩy: “Tiểu Khiết, dạ dày Nghi Tĩnh bởi vì say rượu mà hư hại, trước kia nó chưa bao giờ uống rượu, bây giờ .... Ta biết con yêu Cảnh Hằng, nhưng Nghi Tĩnh rất yêu cậu ta, ở nước ngoài, ta thấy tình yêu của nó lớn dần, bây giờ sao ta có thể trơ mắt nhìn nó bị tổn thương ..... Có lẽ lúc này con đang cảm thấy ta thiên vị Nghi Tĩnh, nhưng con cũng nên biết, là bởi vì ta, người mẹ sinh ra con, Nghi Tĩnh mới có 1 gia đình không toàn vẹn.” Chính miệng mình thừa nhận là kẻ thứ 3 với con gái, từ trước tới nay lần đầu tiên Liễu Chi Nhã cảm giác được tội ác của mình không được thoải mái.

Lúc người khác chỉ trích bà, bà có thể bỏ ngoài tai tự nguyện làm lá chắn, nhưng giờ phút này đầu kia điện thoại chính là Bạch Thuần Khiết, con gái bà sinh ra, căn bản bà không có thể diện nói câu chuyện mù quáng đẩy tội lỗi của mình. Hiện tại Liễu Chi Nhã hoàn toàn biến thành tội nhân, 1 tội nhân đã thông suốt.

“Tiểu Khiết, coi như là báo đáp mang thai 10 tháng của ta, chia tay Lục Cảnh Hằng được không, ta sẽ tìm cho con 1 người bạn trai khác quan tâm con.”

Bạch Thuần Khiết bẽ tắc tại chỗ không lên tiếng, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, loại này ngay cả phim truyền hình cũng sẽ không dùng tình tiết khéch trương này diễn tả cuộc sống chân thật của mình.

“Tiểu Khiết, con vẫn còn nghe chứ?”

“...” Đang nghe, thay mẹ trả nợ cảm động như vậy, sao tôi lại không tiếp thu chứ?”

“Tiểu Khiết, con có thể hiểu ta sao?”

“Tôi không hiểu, tôi nghĩ là người khác cũng sẽ không lý giải.” Trái tim quặn đau làm cho Bạch Thuần Khiết cắn chặt răng, trong lòng cô đặc biệt đấu tranh mà gọi Liễu Chi Nhã một tiếng: “Mẹ.”

“Điện thoại đầu dây không có trả lời, yên lặng ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

“Nếu như hôm nay là tôi đi bệnh viện, bà sẽ vì tôi làm cái gì? Bà cảm thấy bản thân thiếu nợ cô ấy rất nhiều, vậy còn tôi? Bà có thể nhìn cô ấy lớn lên, vậy còn tôi? Bà cảm thấy chính bà phá hoại gia đình đầy đủ vốn có của cô ấy, đồng thời bà không phát hiện tự tay bà đem gia đình đầy đủ của chúng ta đánh vỡ sao? Bà chen vào cuộc sống mẹ cô ấy, nhưng chính bà cũng làm thương tổn ba tôi! Trước kia tôi không đứng ở vị trí lo lắng của bà, tôi cũng không cần bà có thể đứng ở khía cạnh của tôi quan sát sát cuộc sống của tôi, nhưng tôi xin bà, có thể đừng đem hai chữ “Người mẹ” mơ hồ trước mặt con gái? Bây giờ tôi hoàn toàn không biết người mẹ là nghĩa là gì. Thật xin lỗi, buổi chiều tôi còn có việc, nói tới đây thôi, thay tôi hỏi thăm sức khỏe quản lý Hàn.”

Ngón tay cắt đứt kết nối, vẫn ấn, ngón tay ấn đến trắng bệch. Bạch Thuần Khiết, dùng yếu ớt như vậy, nơi này là chỗ làm việc, không được cảm xúc quá mà rơi nước mắt!

Ngừa đầu hai giây, cô cứng rắn mỉm cười đi hướng phòng trà, phát tay chào hỏi mỗi khi chạm mặt đồng sự.

Một cuộc sống sẽ đem chúng ta chạm trở thành 1 bộ dáng, làm tất cả xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất, cuộc sống lại đem chúng ta thành bộ dáng khác, quá trình có lẽ rất khó khăn, nhưng cuối cùng kết quả cũng không phải là không xong, ít nhất chúng ta có thể học được cách chịu đựng tính khó khăn đó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

edit: Mai Như Ảnh

“Có đi hay là không đây?” Bạch Thuần Khiết ngồi lý trên ghế sa lon ôm Tiểu Tien Viên làm bầm lều bầu.

Tiểu Tien Viên càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng hiểu tính người, thật sự biết tại sao Bạch Thuần Khiết phiền não nên nó lườm nhàu vài tiếng sau đó

làm ra một bộ con chó nhỏ tựa vào trong lòng cô.

Nói là ôm cún, hiện tại tư thế của cô càng như đang ôm một đứa bé quăn trong tã lót, hết như một bà mẹ trẻ tuổi đang ôm vậy. Thở một hơi thật dài, Bạch Thuần Khiết rơi vào trầm tư.

Đi thôi, coi như là để báo đáp nỗi khổ mười tháng mang thai... Không khỏi tự giễu mình, cô đưa tay vịn vào bộ lông của Tiểu Tiệp Viên. Có lẽ phải đi thôi, không phải hàng năm đều có cơ hội giúp mẹ làm sinh nhật. Có người gây tổn thương mày, nhưng mày cũng không có biện pháp hoàn toàn ném người đó ra khỏi cuộc sống của mình, cũng không có biện pháp bỏ qua hay là hận người đó.

Quyết định thời gian chọn quà sinh nhật, ngày hôm sau sau khi tan việc thì Bạch Thuần Khiết liền vội vã rời khỏi phòng làm việc. Vốn tưởng rằng Lục Cảnh Hàng sẽ lập tức gọi điện thoại tới hỏi tung tích của cô, nhưng mà cũng không có. Ra khỏi toà nhà lớn đi tàu điện ngầm, đúng vào lúc tan tầm nên mọi người chen nhau tưởng chết. Bạch Thuần Khiết hồi hận bản thân còn chưa tự mình nói cho Lục Cảnh Hàng quan hệ cùng Liễu Chi Nhã, bằng không bây giờ cô cũng không phải ở chỗ này bị người ta xô xô đẩy đẩy, có xe riêng đưa đón có lẽ rất hạnh phúc.

“Tin tức lần này có mấy phần là sự thật?”

“Tôi cũng nghe người khác nói vậy, cũng không thật chính xác. Nhưng mà tôi thực sự cảm giác cơ hội của công ty chúng ta không lớn.”

“Thật ra tôi cũng rất không vui, tại sao Lục tổng lại không đẩy mạnh cạnh tranh hạng mục kia ở thành phố A. Tôi cảm giác có lẽ khai phá tại thành phố quê nhà thì tương đối bớt việc.”

Trong lúc vô tình lại nghe dạng đối thoại như thế, Bạch Thuần Khiết quá kinh ngạc bắt đầu có hơi lo lắng. Dù sao bọn họ nói đúng về chuyện cô quan tâm nhất trước mắt. Nhưng rồi nghĩ lại, liệu có phải là cô lo sợ không đầu hay không. Nếu như trong hạng mục ở thành phố A thật sự xuất hiện vấn đề, tại sao Lục Cảnh Hàng lại không hề nói cho cô! Không cho phép mình tự đi tìm chuyện không thoải mái, Bạch Thuần Khiết chuyển sự chú ý tới vấn đề quà sinh nhật. Chắc là cô phải chọn thứ gì đó cho Liễu Chi Nhã?

***

Từ xưa tới nay vẫn có thành ngữ gọi là tin đồn vô căn cứ, tin tức mà Bạch Thuần Khiết nghe được trên tàu điện ngầm không phải sinh ra không có nguyên do.

Người của công ty đã về lâu mà Lục Cảnh Hàng vẫn còn ở lại phòng làm việc, bên trong vẫn còn có thêm một người, Hàn Nghi Tĩnh.

“Tài chính thật sự không gọi được, hạng mục làng du lịch hồi thúc gặt gao.”

“Tôi biết.” Chân mày nhăn tít, từ khi công ty thành lập đến nay thì lần đầu tiên Lục Cảnh Hàng bối rối đến như vậy.

Nhìn anh lúc này, Hàn Nghi Tĩnh thật sự rất muốn dốc hết sức lực để giúp anh. Có điều việc có thể làm thì cô đều đã làm. “Chuyện tài chính căng thẳng không biết tại sao để lộ ra ngoài. Sau khi bên thành phố A biết được đã bắt đầu chuyển hướng gió, họ lui tới mặt thiết không ít với một nhà khác đang cạnh tranh mạnh mẽ cùng tập đoàn Hải Ninh.”

Tình huống như thế thường xuất hiện trên thương trường nên Lục Cảnh Hàng cũng không quá quan tâm, hiện tại anh chỉ nghĩ giải quyết thuận lợi dứt điểm vấn đề tài chính.

“Cảnh Hàng” Hàn Nghi Tĩnh biết mình có nói tiếp cũng sẽ không thích hợp để thảo luận, nhưng rồi có lẽ sau khi cô dậm chân hai giây thì vẫn cứ nói ra “Nhất định phải làm hạng mục này sao? Ở Bán Thị cũng không phải có vài nơi muốn hợp tác sao?”

Trên màn hình Computer phản xạ gương mặt của Lục Cảnh Hàng vẫn nhăn nhó. Anh cũng hỏi chính mình, liệu hạng mục này nhất định phải làm chăng? Câu trả lời của anh là nhất định phải làm

***

Cuối tuần, Lục Cảnh Hàng có việc vừa ra khỏi cửa, Bạch Thuần Khiết cũng nhận ra chuyện vì sinh nhật của Liễu Chi Nhã mà nói dối. Nhưng mà dọc đường trong lòng cô vẫn cứ tự động viên mình, anh ấy cũng sẽ không đi sinh nhật chứ? Vì an toàn, cô gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hàng. “Ồ đâu vậy?”

“... Ăn cơm với bạn.”

Không nghĩ tới Lục Cảnh Hàng còn có bạn mà mình không nhận ra, cô húng thú bèn hỏi “Nam hay nữ vậy?”

“Nam, bọn anh có công chuyện cần nói. Nếu không có gì nữa thì anh tắt máy.”

“Công chuyện à, vậy mọi người cứ trò chuyện đi.” Cúp điện thoại, Bạch Thuần Khiết suy nghĩ, Lục Cảnh Hàng nói chuyện công vụ thì khẳng định là việc công tác rồi, bởi vậy bạn bè kia cũng chỉ là về công tác thôi. Vừa than vãn việc quan hệ giao tiếp của anh đơn thuần, cô vừa chen chúc cùng với dòng người trên đường tàu điện ngầm.

Cuối tuần thường rất ít người đi tàu điện ngầm, không nghĩ tới giờ cũng có nhiều người như vậy. Theo bản năng phải bảo vệ tốt món quà ôm trong lòng, Bạch Thuần Khiết chọn một góc nhỏ mà đứng. Cô cúi đầu ngắm nghía cái hộp đã đóng gói mà không biết liệu Liễu Chi Nhã sẽ thích hay không.

Kỳ thật trong tình hình quan hệ giữa hai người căng thẳng như thế, coi như Bạch Thuần Khiết đến tay không thì Liễu Chi Nhã cũng đã mừng rỡ như điên. Bởi vì cô xuất hiện sẽ mang theo tín hiệu tha thứ. Chỉ có điều là liệu lòng dạ có rộng lớn đến như thế hay không thì Bạch Thuần Khiết tự mình biết rõ ràng nhất. Đến lúc ở cửa nhà Hàn Nghi Tĩnh thấy Liễu Chi Nhã ra mở, trong lòng của cô có lẽ chợt thoáng qua một loại khổ sở nói không ra lời.

“Sinh nhật vui về.”

Nhận được lời chúc phúc quý giá như vậy, Liễu Chi Nhã lập tức đỏ mắt “Tiểu Khiết, mẹ thật sự thật không ngờ con sẽ đến.”

Miền cưỡng nờ nụ cười “Tôi cũng vậy.”

Liễu Chi Nhã vẫn luôn bình tĩnh như nữ vương giờ phút này kích động lúng ta lúng túng, may còn có Hàn Nghi Tĩnh ở phía sau nhắc nhở bà ta “Đừng đứng trò chuyện ở cửa.”

“Đứng, vào đi.” Liễu Chi Nhã đưa tay kéo tay Bạch Thuần Khiết. Vào lúc tay của hai mẹ con chạm vào nhau thì có người rất rõ ràng hơi co rút lại, nhưng cuối cùng thì vẫn để tay nắm tay.

Sau khi vào cửa, ba người ngồi xuống trên ghế sa lon. Bầu không khí rất quái lạ, vì vậy Bạch Thuần Khiết mở miệng trước “Quản lý Hàn cảm thấy khỏe chứ?”

“Cũng khá, cảm ơn.” Hàn Nghi Tĩnh cười đến hào phóng rất đúng mức, cô mang theo một ít cảm động mà nói “Hôm nay cô có thể tới thì thật sự rất vui về.”

“Không có gì, thật ra tới ngày... sinh nhật của mẹ, tôi cũng không vội lắm.”

Sau câu nói đó thì bầu không khí hơi xấu hổ, nhưng mà ba người đều đã có chuẩn bị tâm lý nên chẳng bao lâu đã giải trừ được hoàn toàn loại xấu hổ đó. Đã đến thời gian ăn cơm trưa nên Liễu Chi Nhã mời hai con gái cùng tới phòng ăn. Lúc này chuông cửa vang lên, người tới không phải là nhân vật Bạch Thuần Khiết lo lắng ban đầu, mà là hai vị làm cho cô hoàn toàn không nghĩ tới — ba mẹ của Lục Cảnh Hằng.

Đối diện ánh mắt và sự kinh ngạc của hai người thì Bạch Thuần Khiết hiểu rõ yến sinh nhật hôm nay vốn là Hồng Môn yến. Hàn Nghi Tĩnh mà đem so sánh sự ghét bỏ trong tương tượng thì còn vượt xa. Cô điều chỉnh tâm tư rồi chào hỏi ba mẹ Lục gia. Mẹ Lục rất kinh ngạc mà hỏi thành lời “Cảnh Hằng cũng tới à, tại sao lại không nghe thấy nó nói tới?”

“Không có ” không cần chờ được Hàn Nghi Tĩnh lão luyện leo lái, Bạch Thuần Khiết liền tự mình giới thiệu quan hệ cùng Liễu Chi Nhã: ”Cháu đi một mình tới dự sinh nhật của mẹ.”

Càng thêm kinh ngạc “Cháu là con gái của Chi Nhã?” Vừa nói, ánh mắt kinh ngạc của mẹ Lục nhìn về phía Hàn Nghi Tĩnh, thật giống như muốn chứng thực.

Loại cảnh tượng e là chỉ có Liễu Chi Nhã nói ra thì mới có sức thuyết phục. Bà ta xin lỗi cười cười “Tiểu Khiết là con ruột của tôi, lần trước lúc liên hoan thì giữa hai chúng tôi đang có chút giận dỗi.”

“À... Như vậy đó. Trùng hợp thật.”

Con ruột cùng con gái riêng của chồng đều thích con của mình, có thể không trùng hợp sao? Bạch Thuần Khiết tìm vui trong nỗi khổ mới làm cho bữa ăn sinh nhật lúc đầu gian nan trở nên có chút hương vị. Cô có thể giải quyết cho bản thân, nhưng mà có người làm không được.

Sau khi rời khỏi nhà Hàn Nghi Tĩnh, ba mẹ Lục Cảnh Hằng thương lượng dọc đường. Vừa về tới nhà bọn họ liền gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hằng đương nhiên muốn nói vấn đề chính hai người vừa gặp phải.

“Cảnh Hằng, ngay từ đầu con đã biết?”

Anh cảm điện thoại di động đứng ở trên đường mà hơi không biết làm sao. Vừa rồi nghe ba mẹ nói chuyện thì tình hình giống như là việc phát sinh ở kịch truyền hình vậy, hoàn toàn không có cảm giác là sự thật, nhưng mà anh lại tin tưởng. “Con không biết.”

“Đó chính là sau khi mẹ nói thì con mới biết được?”

“Đúng.”

“Điều đó rất không công bằng.”

Kỳ thật trong việc này với Lục Cảnh Hằng thì căn bản là công bằng hay không thì đâu có ranh giới.

Thấy con trai ở đầu kia điện thoại không nói gì, mẹ Lục do dự rồi rốt cục nói ra “Mẹ cũng biết mình không nên can thiệp vào chuyện của con. Nhưng Cảnh Hằng này, mẹ hy vọng con có thể tìm một cô gái nào đơn giản chút đi.”

Mặc dù giờ này khắc này Lục Cảnh Hằng đã bị Bạch Thuần Khiết làm phát cáu, nhưng anh vẫn còn lý trí “Cô ấy chính là người đơn giản.”

“Hoàn cảnh gia đình hỗn loạn như vậy, làm sao có thể gọi là đơn giản?”

“Chẳng qua là con cái trong gia đình ly dị, cái này mà gọi là bối cảnh hỗn loạn?”

“Cảnh Hằng, con hoàn toàn không biết tình huống,” Mẹ Lục không phải người không biết giữ miệng, nhưng mà dưới một vài tình huống thì cũng phải nói “Khi ở nước ngoài chúng ta sớm có nghe thấy, Chi Nhã cùng ông Hàn tái hôn thì bà ấy là người thứ ba xen vào.”

Lục Cảnh Hằng nhếch miệng nở một nụ cười lạnh “Chẳng lẽ gen yêu thích làm người thứ ba còn có thể di truyền? Cách nói này quá hoang đường.”

“Có khả năng sự thật là như thế thì sao, Bạch Thuần Khiết là người thứ ba giữa con và Nghi Tĩnh.”

Đèn xanh, Lục Cảnh Hằng đi tới con đường đối diện, trong đám người rộn ràng nhốn nháo anh dừng bước lại “Mẹ, lúc đầu con chưa gặp Hàn Nghi Tĩnh. Nếu như cái này gọi là người thứ ba nhúng tay vào thì tại trung học con của mẹ đã trở thành người thứ ba xen giữa Thuần Khiết cùng người khác.”

Không thể tin được chính đứa con ngoan của mình mà lại nói vậy, mẹ Lục trong lúc tức thời kinh ngạc không nói nổi.

“Được rồi, con muốn lấy xe ra, tắt máy đây.”

“Cảnh Hằng...” Mẹ Lục nhìn điện thoại trong tay vẫn còn rung động mà vẻ mặt tối sầm. Bây giờ mặc dù bà càng thương xót người yếu đuối như Hàn Nghi Tĩnh, nhưng lại thật lòng hy vọng hai cô gái đó cùng không có liên quan với con của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Trên đường về nhà, Lục Cảnh Hằng lái xe có chút không yên lòng, vốn định nói chuyện mượn rút tài chính, bây giờ lại làm vậy. Đây gọi là, phúc đến thì ít, họa vô đơn chí sao?

Về đến nhà Bạch Thuần Khiết cũng vừa vào cửa, thấy anh trở về liền hỏi: “Chuyện chính sự nói thế nào?”

“Em?” Mặt lạnh vọng lại: “Sinh nhật có vui không?”

Lập tức Bạch Thuần Khiết ngơ ngẩn, không nghĩ tới mẹ Lục đã đem việc này nói cho anh nhanh như vậy, quyền lợi tự thú bị tước đoạt, bây giờ cô chỉ còn cách giải thích: “Em xin lỗi.”

“Không cần giải thích như thế?”

“...” Cần giải thích dư nào? Chẳng lẽ anh không hiểu được chắc?

Bạch Thuần Khiết mệt mỏi lắc đầu, đi trước mặt Lục Cảnh Hằng: “Em mệt lắm, ngủ đây.”

Nhìn bóng dáng bước bình, mày Lục Cảnh Hằng nhăn lại càng chặt, tại sao lúc mới bắt đầu không nói cho anh, trong lúc đó hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì sao?

****

Công việc theo chu kì lại bắt đầu, buổi sáng hai người ngồi 1 chiếc xe đi làm, nhưng trên xe không có nói chuyện gì, trời bắt đầu nhá nhem tối, quan hệ hai người bọn họ liên căng thẳng lên. Hơn nữa rất lâu, cho dù phát hiện vấn đề, bọn họ sẽ vì mỗi một mà bày đặt mặc kệ, cũng có thể có 1 loại buồn chán.

Giữa trưa nếm qua cơm trưa quay về công ty, Bạch Thuần Khiết đang lúc uống nước trà thì được nghe các đồng nghiệp có người nói kết quả. Trong lòng căng thẳng, cô trở về văn phòng, Lục Cảnh Hằng không ở đây, nhưng trên bàn làm việc có kết quả cạnh tranh, hạng mục thành phố A duy không phải Bất động sản Triển Hằng, nhưng cũng không phải Tào Học Kim. Cần thận xem, vài công ty kê yết giá đều ở mặt trên, tập đoàn Hải Ninh thắng được nhờ số lẻ 1 vạn thắng hiếm Bất động sản Triển Hằng. Bạch Thuần Khiết lại ngu ngốc cũng biết có chuyện gì, nhưng cạnh đơn vị yết giá là cái gì đây?

Một loại nghi vấn sinh ra, sau đó là hàng loạt suy đoán. Trăm loại đoán, không biết ai ở trên mạng tìm được ảnh chụp Bạch Thuần Khiết cùng Cố Trữ ăn ở tiệm cơm, vì thế Bạch Thuần Khiết là gián điệp nhanh chóng bị lan truyền.

Chuyện ảnh chụp còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, không biết là ai ra mặt, nguyên nhân là – để lộ bí mật. Trong nháy mắt các bất lợi đều chĩa vào mình, khuôn mặt Bạch Thuần Khiết làm bộ trấn định, nhưng trong lòng sớm tan rã, cô biết mình không phải người may mắn được Thượng đế sủng ái, nhưng không nghĩ tới mình lại trở thành đối tượng để Thượng đế trêu cợt.

Quan hệ vốn căng thẳng, bây giờ lại xảy ra chuyện, Bạch Thuần Khiết hoàn toàn không có dũng khí cùng Lục Cảnh Hàng nói chuyện. Trong lòng có chuyện nói không ra chỉ sợ sẽ ghen mắc lỗi, lại phải nghỉ ngơi, Bạch Thuần Khiết quyết định tìm Cố Trữ.

Tập đoàn Hải Ninh vừa mới bắt được hạng mục A, nhân viên từ cấp trên xuống đều rất bận bịu, chỉ là Cố Trữ vẫn rất rảnh rỗi tiếp Bạch Thuần Khiết. Lúc nhìn thấy cô, liếc mắt một cái nhìn thấu mọi mặt của cô, hai người ngồi vào khu vực nhỏ lên giữa đường, có trồng cây, sau khi giao thông chia thành hai luồng, anh giống người hầu mà đảm bảo vai cho Bạch Thuần Khiết.

“Được rồi, anh đừng dùng chiêu này lừa tôi, tôi không cần.”

“Đừng nói như vậy, người ta vẫn ngây thơ mà, lần đầu tiên đảm lưng vai cho nữ sinh đó.”

Nhìn bộ dạng 3 ngón tay Cố Trữ chỉ trời, rốt cuộc Bạch Thuần Khiết tươi cười: “Anh giống bằng hữu tôi thật.”

“Bằng hữu gì, nam hay nữ?”

“Ngại quá, là gay.”

Cố Trữ lập tức phối hợp: “Thế sao? Người ta với anh ấy ai đẹp trai hơn?”

Không chịu được, Bạch Thuần Khiết buồn ói mà phản thưởng anh cái “cút”.

“Đừng nói nhiều, hôm nay tìm tôi nói chuyện nghiêm chỉnh một chút.”

Cố Trữ nhìn chăm chú nhìn biểu tình cô đột nhiên bắt đầu đau lòng, lại một lần nữa ngồi bên người cô, chuẩn bị làm một người nghe chân thành: “Nói đi, tôi sẽ nghe.”

Nhếch miệng cười, cô đập vai anh một chút: “Anh bắt đầu đứng đắn gọi người thật không thoải mái, nhưng cảm ơn anh nhé.” Người ba hoa sắp trời đây, Bạch Thuần Khiết đem nhiều chuyện xảy ra nói cho Cố Trữ hết, bây giờ quan hệ cô và Lục Cảnh Hàng rất căng thẳng.

“Cô nói thế này, không sợ tôi thừa dịp xen vào thì sao?”

“Tranh giành Lục Cảnh Hàng?”

“Trước mắt tôi không ham loại hứng thú này.”

Giọng điệu kéo dài, sinh lực Bạch Thuần Khiết khôi phục hơn nửa “Trong lòng đúng là không thể nhịn nói, nói ra thoải mái hơn.”

Cố Trữ đồng ý: “Loại người như chúng ta với anh Lục không giống nhau, anh ta là người ... nội tâm.”

“Ngay cả buồn cũng không ổn định.”

“Đại khái rất đúng.”

“Cảm ơn.” Trầm mặc vài giây, Bạch Thuần Khiết hỏi: “Hạng mục thành phố A, cạnh đơn vị yết giá sẽ xuất hiện loại tình huống gì?”

“Tôi cũng chưa chắc, tuy ông già bảo tôi vào công ty, nhưng trước mắt là do ông ấy quản lý, tôi chỉ học việc thôi.”

“Vậy anh không có cách nào giúp tôi giải thích câu hỏi?”

“Nhất định phải biết chân tướng đâu, chúng ta giả cầm giả điếu là được rồi.”

“Nhưng anh nghĩ như thế nào?”

Lông mày Cố Trữ bắt đầu nhíu lại: “Cô cảm thấy Lục Cảnh Hàng sẽ nghi ngờ cô? Tôi không cảm thấy như vậy đâu.”

“Tôi cũng vậy, nhưng tôi còn muốn chứng minh cho anh ấy xem, tôi là người trong sạch.” Bạch Thuần Khiết nhắc tới Lục Cảnh Hàng liền biến thành mặt đau khổ.

Cố Trữ nhìn đau lòng lại ghen tị, quả nhiên người vì mình quan tâm nhất trở nên đau thương: “Không nghĩ tới chúng ta lại bị chụp ảnh?”

Bạch Thuần Khiết tròn mi nhìn về phía anh ta: “Ý của anh là có người muốn hãm hại tôi sao?”

“Muốn xem thái độ của cô xử lý thế nào?”

“Cho dù là bình thường có người bình thường bị tôi xúc phạm, cũng sẽ không làm mấy chuyện vô vị thế này.”

“Chuyện vô vị không chỉ có cô xúc phạm mà người ta sẽ làm” Anh không phủ nhận anh đang nghi ngờ Hàn Nghi Tĩnh, lần trước trải qua chuyện tin nhắn, anh đối với cô ta đã không có cảm tình. Dù sao cũng không có chứng cứ, anh cũng không thể nói thẳng.

Mặc dù tên không nói ra, nhưng đã nhắc nhở vài phần, Bạch Thuần Khiết còn có thể không nghĩ ra sao? Ngày sinh nhật Liễu Chi Nhã lúc đó cô không phải đã muốn học hỏi tâm kế của người nào đó sao. Người phụ nữ kia thật là mệt. Bạch Thuần Khiết vì Nghi Tĩnh đuổi cái thất lung, sau đó đột nhiên đem cánh tay bò lên cổ Cố Trữ.

Đột nhiên bị đánh úp, mặt Cố Trữ đều bị nghẹn đỏ: “Cô điên rồi?”

“Không phải, tôi đang nghĩ, vạn nhất có người chụp ảnh chúng ta, tư thế này của chúng ta khiến người chụp ảnh an ủi chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

edit: Mai NHư Ảnh

Khẩu khí Bạch Thuần Khiết là hỏi nghi vấn, thật ra trong lòng đã khẳng định là loại người nào.

Quyết định về nhà, nhà cô muốn về nhất không phải nhà Lục Cảnh Hàng. Đứng ở dưới lầu Hàn Nghi Tĩnh, cô bấm điện thoại Liễu Chi Nhã: “Mẹ, tôi ở dưới lầu, xuống nói chuyện mấy câu được không?”

Liễu Chi Nhã ở đầu dây mỗi lần nghe được Bạch Thuần Khiết gọi mình là mẹ, trong lòng đã run lên, hoảng sợ vài giây cô lên tiếng trả lời. Nhìn thấy Bạch Thuần Khiết tay xách hành lý, vẻ mặt cô kinh ngạc: “Đây là ...”

Miễn cưỡng mỉm cười, Bạch Thuần Khiết trả lời: “Tôi chuẩn bị về nhà.”

“Sao đột nhiên con lại muốn về nhà?”

“Không phải đột nhiên, tôi muốn về nhà lâu rồi.” Cúi đầu cười, cô lại ngẩng đầu không chút che giấu tình cảm ba con: “Tôi nhớ ông Bạch đến phát điên đây.”

Nhìn hốc mắt hồng nhuận, Liễu Chi Nhã chưa xót, bà ghen tị, nhưng vài giây sau lại cảm thấy mình không có tư cách đó, lúc trước bà không chỉ 1 lần yêu cầu quá đáng, bà hồ thẹn nói: “Nên trở về nhìn xem ba con thế nào, khi nào trở về?”

Bạch Thuần Khiết giật mình, khi nào trở về cô cũng chưa nghĩ tới, chẳng lẽ cô không muốn trở lại? Nơi này có tiểu Tiện Viên, nơi này có mơ ước mở cửa hàng chú cưng, nơi này có Lục Cảnh Hàng ... Cô còn vì cái gì mà phải trở lại, chẳng qua cô không ngờ được bản thân cần xài bao nhiêu thời gian để im lặng.

Lúc thời điểm hai người đối diện nhìn nhau kỹ, cách đó không xa có chiếc xe chậm rãi ngừng lại, vẻ mặt người ngồi lái cùng với người đi bên cạnh ngạc nhiên nhìn Bạch Thuần Khiết và Liễu Chi Nhã ở trước mặt.

Đầu tiên Hàn Nghi Tĩnh lấy lại tinh thần quay đầu nhìn phía Lục Cảnh Hàng nói: “Anh muốn nói gì sao?”

“Không đi.” Đi cũng không biết nên nói cái gì.

“VẬY ... Ở CHỖ NÀY CHỜ?”

“Ừh, em đi lấy tư liệu đi.”

Hàn Nghi Tĩnh gạt đầu đi ra xe, ánh mắt Lục Cảnh Hàng đi theo bóng dáng của cô thẳng đến người kia ở dưới lầu. Hành lý? Nhướn mày, cô phát hiện dưới chân cô là hành lý. Cô ... chẳng lẽ phải về nhà?

Có ý niệm muốn xuống xe để hỏi đến tột cùng, nhưng vài giây sau lại bị anh áp chế, anh cũng không hiểu tại sao mình lại không dám đến hỏi cô, đại khái đang chiến tranh lạnh nên không được tự nhiên.

Hàn Nghi Tĩnh ở trên lầu lấy tài liệu ra khỏi cửa gấp 2 mẹ con đang nói chuyện, cô đưa tay chỉ vào hành lý Bạch Thuần Khiết hỏi: “Phải ra ngoài?”

“Đúng.”

“Đi đâu?”

Bạch Thuần Khiết không trả lời ngay, đầu tiên là cô cười 1 cái, sau đó dò hỏi: “Cứ coi như là em gái quan tâm người chị gái của mình à?”

Hàn Nghi Tĩnh một chút sững sốt, đương nhiên cô biết Bạch Thuần Khiết nói là từ trong lòng xuất phát muốn trêu tức mình, hơn nữa cô chắc đã sớm muốn nói, chẳng qua trước kia công việc cản trở quan hệ.

“Mẹ, nói vậy đủ rồi, trở về đi, bên ngoài rất nóng.”

Liễu Chi Nhã nhìn ra được Bạch Thuần Khiết muốn cùng Hàn Nghi Tĩnh nói chuyện riêng vài câu, vì thế gật đầu rút tiền trong ví ra nhét vào tay cô: “Mua ít đồ ăn nhé.”

“Biết rồi.” Dù không cần nhưng Bạch Thuần Khiết vẫn nhận, chắc là Liễu Chi Nhã cho cô làm quà tặng để thay cho quà Noel sắp đến.

Dưới cánh cửa chỉ còn lại hai cô gái xinh đẹp, Bạch Thuần Khiết đem cho vào túi tiền, nhìn phía Hàn Nghi Tĩnh: “Muốn biết tôi đi thế nào sao? Tôi phải về nhà.”

“Cánh Hằng biết không?”

“Đây là chuyện của tôi với anh ấy, không cần cô quan tâm.”

Bình thân cười, Hàn Nghi Tĩnh gật đầu: “Đúng vậy. Thế việc cô gọi mẹ tôi ra là có lời gì phải nói với tôi?”

“Gọi mẹ tôi ra đương nhiên là muốn nói chút chuyện về bà ấy, cô thông minh như vậy đừng nói cô không đoán ra được.”

“Tôi không đoán được.”

“Bạch Thuần Khiết không hề vòng vo, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tôi nghĩ chúng ta đều là người trưởng thành, chuyện của mình chắc là để tự mình giải quyết, cho nên cô có thể không cần bảo mẹ của tôi xen vào chuyện giữa tôi – Lục Cánh Hằng và cô được không?”

“Cô nói có ý gì?” Hàn Nghi Tĩnh kinh ngạc.

“Chẳng lẽ cô không biết mẹ tôi vì cô mà không chỉ 1 lần đi tìm tôi, hi vọng tôi rời xa Lục Cánh Hằng sao?”

Trí nhớ đột nhiên lên cảnh 1 lần uống rượu say nói linh tinh, Hàn Nghi Tĩnh có chút hoảng hốt: “Mẹ thật sự đi tìm cô nói chuyện này sao?”

“Tuổi còn trẻ mà khả năng nghe có vấn đề à? Không phải vừa rồi tôi đã từng nói sao, không chỉ 1 lần.” Trong giọng nói khó có thể che lấp ghen tị: “Bà ấy so với tương tượng còn yêu cô hơn.”

Im lặng, kì thật cho tới giờ cô cũng chỉ là con kẻ, Liễu Chi Nhã trong lúc đó sẽ chọn đứa con đứt ruột đẻ ra mới đúng, không ngờ ....

Người kinh ngạc nhìn, Bạch Thuần Khiết nghiêng ngả nói: “Bình thường có chút nhìn ra cô là nữ cường nhân, không nghĩ tới lại say rượu còn đi xin xỏ người khác.”

“Sau đó cô muốn nói móc tôi?”

“Không cần phải ....” Cô đã muốn đưa tới trình độ nhất định, rồi sau đó sợ mất ít thể diện, 1 vừa hai phải. Khom người nhắc hành lý lên, Bạch Thuần Khiết mỉm môi cười: “Chăm sóc mẹ tôi thật tốt, chẹp, dù so thì tôi không nói, cô cũng sẽ làm thế.”

Xoay người nhìn người xa dần, đột nhiên Hàn Nghi Tĩnh nhìn bóng dáng kia có chút hâm mộ, bởi vì cô rất thoải mái: “Bạch Thuần Khiết.”

Người phía trước quay đầu lại nhìn về phía cô: “Chuyện gì nữa?”

“Tôi nghĩ muốn gì đó thì chưa bao giờ cần người khác tặng cho tôi.”

Ý của cô ta là, ngày đó say rượu nói được chính là lúc say phát tiết hết ra ngoài? Thật là muốn cạy mạnh. Than nhẹ lắc đầu, Bạch Thuần Khiết không nói gì xoay người rời khỏi.

Cô sẽ rời khỏi thành phố này, cô cho rằng tất cả những chuyện có liên quan bản thân đều đã chấm dứt, không hề phát triển, tất cả những người có quan hệ với cô cũng đều yên bình, nhưng sự việc luôn luôn không đoán ngờ được.

*****

Vội vã, cô leo lên xe, sau khi trải qua mấy giờ đi xe, Bạch Thuần Khiết buông tha gọi di động cho Lục Cánh Hằng, cô cũng không có dừng cảm.

Di động ngừng rung, trong lòng Lục Cánh Hằng lại lo lắng, tại sao anh lại không muốn nghe lại phải nghe: “Tôi nghĩ muốn gì đó thì chưa bao giờ cần người khác tặng tôi”. Giọng nói lại một lần nữa vang lên tai anh, chìa tay khô nóng đem điều chỉnh lại điều hoà trong văn phòng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Lục Cánh Hằng đáp lại, Hàn Nghi Tĩnh liền đẩy cửa vào nhà.

“Cánh Hằng, điều hoà bị hỏng à?”

“Không có.”

“Vậy tại sao nhiệt độ lại thấp như vậy.”

“Không muốn giải thích, mặt anh không chút thay đổi nhìn cô: “Có chuyện gì?”

Nhìn ra tâm tình anh không tốt, Hàn Nghi Tĩnh đem tài liệu trong tay giao cho anh: “Tiền nhuận bút làng du lịch đã có.”

“Ừh, không có chuyện gì khác em cũng trở về làm việc đi.”

Miệng cô nói đồng ý, nhưng cước bộ lại do dự, nếu đoán không sai, bởi vì anh ấy nghe được câu nói kia mới phiền lòng như vậy, vừa rồi cô lên xe đã định giải thích, nhưng là anh ấy cự tuyệt nghe giải thích của cô. Bây giờ nhắc lại, anh nhất quyết cự tuyệt, ít nhiều mang một chút tâm tư, Hàn Nghi Tĩnh không nói được lời nào mà rời khỏi văn phòng.

Cánh cửa đóng lại, phòng làm việc bên trong của anh chỉ còn lại một mình, ngẩng đầu nhìn khoảng không trên trần, lần đầu tiên Lục Cảnh Hàng giống như tên ngu ngốc ở trong phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Lộp bộp, đem hành lý dừng trước cánh cửa quen thuộc, Bạch Thuần Khiết không lập tức ấn chuông cửa, bây giờ tâm tình cô thấp thòm, cô sợ trong chốc lát nhìn thấy không phải ba Bạch và di Tàn như lúc đầu, mà là hai khuôn mặt tiêu tụy. Tiếp tục dự không dám ấn chuông cửa, rốt cuộc, cô đợi cho ông trời phái Thiên sứ đại tỷ tới giúp mình ấn chuông.

Căn nhà mà Lục Cảnh Hàng trước kia ở xuất hiện hình ảnh người con gái kinh điển, bả đầu tùy ý bung lên, tóc mai rũ xuống, quần áo rộng thùng thình co dãn được mặc trên người có chút lay động. Chị gấp về mặt Bạch Thuần Khiết khó khăn, có lòng tốt tiếp cận hỏi: “Có phải không tìm được chuông cửa nhà này à?” Nói xong, chị đưa tay giúp Bạch Thuần Khiết ấn chuông cửa, hai con mắt hí thành vòm cầu vồng: “Lúc tôi mới vừa đến, tìm mãi mới thấy chuông nhà chú này.”

Không nói gì, Bạch Thuần Khiết sững sờ ở tại chỗ muốn nói cảm ơn nhưng không nói nên lời. Hàng xóm này cũng quá “Người hiền lành hiểu ý.”

Chị chớp chớp mắt thoát nhìn dường như Bạch Thuần Khiết đang thẹn thùng: “Chị với chú nhà này rất giống nhau, có phải chị chính là Thuần Khiết đại tỷ trong truyền thuyết à?”

Biết đến tên của mình, xem qua quan hệ hai nhà cũng không tồi. Lễ phép nở nụ cười, Bạch Thuần Khiết gật đầu: “Đúng.”

“Cuối cùng nhìn thấy tiên, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Chị ấy là cá sao.. còn tiên.... Từ này không thích hợp lắm, nhưng Bạch Thuần Khiết vẫn vươn tay nắm chặt bạn tốt kia.

“Em ở lại nhà rồi hả?” Chị vào hành lý trên mặt đất: “Vậy thì tốt quá, về sau không có việc gì tới nhà của em chơi nhé, em gọi là Chân Nghi Giai.”

Không đợi Bạch Thuần Khiết trả lời, cánh cửa nhà mình đột ngột mở toang. Người mở cửa chính là ông Bạch, không tiêu tụy như Bạch Thuần Khiết tưởng, nhưng thật sự ông ấy rất gầy.

Nhờ Chân Nghi Giai mở cửa hộ, thật có nhãn lực mà phát tay: “Chú Bạch, các người mau vào nói chuyện đi, hôm nay cháu không lên giờ học, nên không cần nhờ chú trông con mèo ngốc, làm phiền chú.”

“Được.”

Rốt cuộc cũng gặp được ông Bạch, cuối cùng đã về tới nhà mình, Bạch Thuần Khiết lại chẳng biết vì sao mà bắt đầu mất tự nhiên, đứng ở cánh cửa không đổi giây, quá 3 giây: “Mèo ngốc là cái gì?”

Ông Bạch nhếch miệng cười nói: “Đứa bé đổi diện tên là Dương Miêu.”

“...” Thật sự là tên rất hay. Cô khom người thay dép lê, nhìn xung quanh trong phòng, vẫn sạch sẽ như trước, Bạch Thuần Khiết xác định được di Tàn cũng không thất vọng bỏ rơi ba bạch: “Di Tàn đi mua thức ăn à?”

“Ừh, chắc sắp về rồi.”

Trong phòng lại im lặng, thật kì lạ. Cuối cùng không có cách nào nhẫn nại nữa. Bạch Thuần Khiết giống cô giáo chuẩn bị ‘giáo huấn’ như ông Bạch hồi

trẻ: “Ba Bạch! Không nên đuổi con đi đến thành phố A! Thật không đem con làm người một nhà, mọi chuyện đều gạt người!”

Ông Bạch không nói, ánh mắt nhu hoà nhìn con gái mình.

Bạch Thuần Khiết càng không vui, hai mắt trừng lớn: “Nhìn cái gì vậy, ba không biết xấu hổ nhìn con sao?”

“Được rồi, chẳng phải mọi chuyện giờ đã giải quyết rồi sao.” Mang theo nụ cười, ông Bạch mở miệng: “Đã là quá khứ, công ty không còn, đối với người 1 nhà chúng ta chẳng phải đều tốt sao, ba đều suy nghĩ cẩn thận cho dù công ty không phá sản, ba còn chỉ có thể làm vài năm nữa!” Đi đến trước mặt Bạch Thuần Khiết, ông Bạch so với trước kia càng thêm yêu quý vỗ bả vai cô: “Bây giờ con mới là sự nghiệp của ba.”

Nhíu mi: “Ba có ý gì?”

“Cho con một nơi chốn tốt.”

“...” Không biết nên nói gì, Bạch Thuần Khiết giật mình, trong đầu lại toát lên một người tên Lục Cảnh Hàng – Lục Cảnh Hàng: “Việc này, con tự biết chuyện của mình, lần này về nhà không phải là ba gả con ra bên ngoài đó chứ?”

“Đúng rồi, lần này con trở về phải ...”

Lời còn chưa dứt, dì Tần xách túi to túi nhỏ mở cửa vào nhà, ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Thuần Khiết mấy tháng không gặp, lúc này sợ ngây người, vài giây sau mới hoàn hồn lớn tiếng kêu tên cô: “Tiểu Khiết trở về cũng không nói cho chúng ta 1 tiếng!”

Cái nhìn kia đối diện, Bạch Thuần Khiết mới phát hiện, so với ông Bạch thì dì Tần còn gầy hơn: “Thế nào, nói cho đi biết để đi nấu thêm đồ ăn à?”

“Đương nhiên phải nhiều hơn vài món!” Dì Tần kích động vút túi to nhỏ xuống mà đem cô kéo vào trong lòng ngực, trong nháy mắt đó cho tới nay Bạch Thuần Khiết cái loại tâm tình bất công đã tan thành mây khói.

Như vậy thì Thượng đế quả thật có mắt, Liễu Chi Nhã không thể cho cô ấm áp, ít nhất dì Tần đã bổ sung thêm.

“Ba Bạch, chuyện trước đây của con, ba đừng quan tâm, ba thiếu nợ dì Tần, chừng nào ba giả hết nợ đây?” Lôi kéo tay dì Tần, Bạch Thuần Khiết chỉ vào ngón áp út của bà: “Bây giờ điều kiện có hạn, kim cương mua nhỏ 1 chút đi.”

Bất ngờ bị con gái đề nghị, ông Bạch tỉnh mộng, ý của nó muốn ông kết hôn?

Dì Tần nhìn Bạch Thuần Khiết, nhiều năm như vậy cho tới giờ bà chưa đề cập qua chuyện hôn nhân, không phải bà không nghĩ, đó là vì bà sợ làm tổn thương Bạch Thuần Khiết, cho dù hai người có đôi khi là tình cảm chị em, như bà rất cẩn thận đem nguyện vọng này giữ ở trong lòng.

Nhìn hai người đang ngẩn ngơ, Bạch Thuần Khiết không kiên nhẫn mà đứng đứng lông mày: “Không phải con đã từng nói chuyện phiếm tiết mục chuyện tình yêu ở đài truyền hình sao? Tóm lại, hai người mau chóng thành hôn ngay! Người già không hết hôn, tiểu nhân như con đây mới không biết xấu hổ.”

Ánh mắt ảm đạm nhìn xuống dưới, cô giống như đã bắt đầu tưởng nhớ. Con ... đang làm cái gì?

***

“Hắt xì –” Thành phố C thay đổi thời tiết, nhiệt độ tối hôm qua giảm xuống còn 15 độ, Lục Cảnh Hàng không cẩn thận bị cảm lạnh. So bệnh trạng nhỏ với anh, Tiểu Tien Viên còn nghiêm trọng hơn, tiểu tử kia hình như biết Bạch Thuần Khiết quay về thành phố A, cảm thấy như mình bị vứt bỏ lui ở góc tường không chịu ăn uống.

Dùng sữa cho chó lại lãng phí, không có biện pháp nuôi nó, Lục Cảnh Hàng đành mặc quần áo nắm Tiểu Tien Viên đến bác sĩ thú y.

“Không có gì trở ngại, chỉ bị cảm giống anh thôi.”

Lục Cảnh Hàng ngẩng đầu nhìn mắt bác sĩ thú y nói chuyện rất có phong cách Bạch Thuần Khiết: “Muốn dùng tiêm sao?”

Áo dài trắng khoát tay: “Nơi này chúng tôi không dùng thuốc tiêm.”

“Anh cảm thấy tôi vì mình mà hỏi?”

Buông tay cười, áo dài trắng cho Tiểu Tien Viên treo lên điều bình, sau đó có lòng tốt nhắc nhở anh: “Đối diện đường cái phòng khám bệnh không phải có bác sĩ thú y à?”

“Cảm ơn.” Cảm lạnh không cần truyền nước, nhưng trong nhà lại không có thuốc cảm “Tôi sẽ trở lại trong vòng 10 phút.”

“Tiền sinh.” Áo dài trắng mặc kệ, gọi Lục Cảnh Hàng lại: “Giao tiền đã.”

Hiểu được anh ta lo lắng, Lục Cảnh Hàng giao tiền thuốc men Tiểu Tien Viên, sau đó rời khỏi viện thú y. Lúc xuyên qua đường cái, Cảnh Hàng nghĩ đến đều tại Bạch Thuần Khiết, cô nuôi dưỡng con chó lang thang này, nuôi lâu như vậy cũng chưa cho rằng là sùng vật.

Nhắc chân muốn vào phòng khám bệnh, người đàn ông phía sau đưa tay đánh bả vai anh. Người xa lạ sẽ không chào hỏi như vậy. Gấp lại vẻ mặt cười Cổ Trữ, Lục Cảnh Hàng lễ phép hỏi.

“Ồm à?”

“Cảm lạnh chút thôi.”

“Đúng là đáng thương, muốn tôi cùng anh truyền nước biển sao?”

Cười lạnh nói, Lục Cảnh Hàng hãnh diện cười: “Không cần phiền đến cậu.”

“Được rồi.” Buông tay, Cổ Trữ nói vào chuyện chính: “Bạch Thuần Khiết có gọi điện được không?”

Ánh mắt hip lại nhìn anh: “Có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, muốn liên lạc một chút thôi.” Cổ ý nói hàm ý, Cổ Trữ mở to mắt quan sát biểu tình biến đổi Lục Cảnh Hàng, song làm cho anh có chút thất vọng, nếu so với con Joker thì mặt con Joker thật sự không thích hợp làm đối tượng quan sát.

“Cô ấy quay về thành phố A rồi.”

“Ồi chao, thế mà không nói với tôi đột nhiên về nhà?”

“Có thể cô ấy cảm thấy được không cần báo cáo hành tung với người không quen như cậu.”

“...” Cổ Trữ nhàn nhai cười, hôm nay được mở mắt, nhìn thấy trạng thái công kích siêu nhân tại Lục Cảnh Hàng. Quyết định xem xét một lần, anh bắt đầu tám nhâm mà nói: “Đột nhiên về nhà thế này, điện thoại không gọi được, có phải hai người cãi nhau không?”

“Không cần cậu quan tâm.”

“Lục tổng, đừng keo kiệt thể chứ, người đàn ông chân chính là dám tiết lộ cho tình địch của mình.”

Khó chịu, là bởi vì bị cảm lạnh nên hai mí mắt nặng nề mà trả lời: “Ngại quá, tôi trong tưởng tượng với anh là chân chính như vậy.”

Rốt cuộc nhin không được, Cổ Trữ cười bạo ra tiếng: “Quên đi quên đi, không thèm cãi nhau với anh nữa, anh đi mua thuốc trước đi, về sau tôi có chuyện muốn giải thích với anh.”

Trong mắt toát đến 1 tia tò mò, Lục Cảnh Hàng sai bước vào phòng khám mua thuốc rồi một lần nữa đứng trước mặt Cổ Trữ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

edit: Mai Như Ảnh

Bởi vì việc để lộ bí mật đương nhiên không hề có liên quan tới Bạch Thuần Khiết, làm sao mà anh không tin cô. Chẳng qua là anh muốn nghe chính miệng cô giải thích cho mình thôi. Cũng không cần phải nói quá nhiều, chỉ là nói qua tại sao trong bức ảnh chụp kia thì Bạch Thuần Khiết và Cổ Trữ lại thân mật như thế là cũng đủ.

Về nhà uống thuốc, người nào đó đang ngồi trên ghế sa lon im lặng không lên tiếng mà ngậy ra cho đến khi Tiểu Tiệp Viên bắt đầu mon men làm nũng kéo nhẹ ống quần anh. Cúi đầu nhìn nó, Lục Cảnh Hàng hỏi “Muốn ăn gì?” Đứng dậy đi lấy một ít thức ăn chó cho nó, nhưng mà Tiểu Tiệp Viên chỉ gại rồi ngửi vài cái vẫn không chịu ăn.

“Gâu.” Nó tội nghiệp nhìn về phía Lục Cảnh Hàng.

“Rốt cuộc mày muốn làm gì?” Lừa giận khó hiểu bắt đầu bùng lên.

“Gâu...” Tiểu Tiệp Viên có hơi sợ sệt.

Chính mình vốn đang cảm mạo không khỏe lại có hơi đau đầu, bây giờ còn bị một con cún hành cho, Lục Cảnh Hàng chạy hai bước đến bên bàn trà cầm lấy điện thoại di động liên bấm số của Bạch Thuần Khiết. Nhưng mà thật đúng là giống như Cổ Trữ nói, không ai nghe. Một chút lo lắng ập đến chia cắt tâm tư hỗn loạn của anh, Lục Cảnh Hàng hoàn toàn sụp đổ. Lại gọi điện thoại cho cô, lần này đổi thành gọi theo số ở nhà cô.

Không được hai hồi chuông thì đầu kia liền truyền đến âm thanh quen thuộc. “Alo, ai đó.”

“...” Như là tức thời bị mất tiếng, Lục Cảnh Hàng không trả lời.

“Ai đó, nói đi.”

“...”

Không nhìn được, Bạch Thuần Khiết thăm dò vron người nhìn số gọi đến trên màn hình “Anh à.” Giọng điệu hoàn toàn thay đổi, mềm hãn đi như là củ cải nhúng nước sôi.”Có chuyện gì?”

“Về nhà rồi à?” Biết rõ mà còn hỏi.

Bên này Bạch Thuần Khiết cũng gật đầu rất phối hợp “Vâng, về hôm qua ...”

Nói còn chưa dứt lời thì âm thanh trầm thấp của Lục Cảnh Hàng lại che dấu không nổi con bực bội “Muốn đi tại sao cũng không đem con cún theo!”

“... Nó làm sao vậy?” Trong lòng cô giờ phút này mất mát dị thường.

“Làm sao vậy? Đó không phải là của em sao, tại sao trang phục đều nhớ cầm đi nhưng lại quên không mang nó? Căn bản là anh không có thời gian chăm sóc con cún của em, quay lại ngay để đem nó đi.”

Cách nói “Không có tình người” của anh làm trong lòng Bạch Thuần Khiết âm ức “Trước hết không để nó ở đó được sao?”

“Em bẻ bộn nhiều việc à?”

“Trước mắt thì hẳn là bận rộn nhiều việc.”

“Làm gì vậy?”

“Chiều nay đến cục dân chính đăng kí, ngày mai bắt đầu chuẩn bị lễ nghi kết hôn.”

Kết hôn?! Lục Cảnh Hàng dân động, từ đâu mà có chuyện này được? Nghe thấy đầu kia điện thoại yên lặng, Bạch Thuần Khiết biết anh đang bị mơ hồ, vì vậy vội vàng giải thích “Là ông Bạch cùng đi Tần muốn kết hôn.”

“...” Vẫn im lặng.

“Cho nên em sẽ bận rộn nhiều việc, Tiểu Tiệp Viên liền làm phiền anh trước hết chăm sóc giúp em. Cảm ơn anh.” Người khác không thích khách sáo.

Sau khi trò chuyện Lục Cảnh Hàng không đồng ý cũng không có cự tuyệt, thậm chí ngay cả lúc cắt đứt cũng hơi đột ngột. Đến lúc để ống nghe xuống, Bạch Thuần Khiết có hơi tiếc rẻ, hình như cô có rất nhiều lời muốn nói cho anh nghe. Như vậy, lại cầm lấy điện thoại gọi lại sao? Không biết tại sao cô trở nên rất lúng túng, không có dũng khí. Cho dù có gọi được thì cô có cảm giác mình cũng sẽ không có đủ dũng cảm để nói gì đó.

Có điều dù Bạch Thuần Khiết đột nhiên được người cha dừng cảm tiếp xúc thì cô cũng sẽ không thuận lợi nói thêm cùng Lục Cảnh Hàng, bởi vì hiện tại hình như anh cũng bẻ bộn nhiều việc.

Kết thúc cuộc gọi với Bạch Thuần Khiết, anh lập tức gọi điện cho cha mẹ mình. Hôm qua bọn họ gọi anh tối hôm nay đến ăn cơm, tuy nhiên hiện tại anh không có thời gian đến. “Mẹ, hôm nay con không đến được, công ty có việc phải đi công tác.”

Cha mẹ bên kia dặn dò, còn có công ty bên này thì nhân vật linh hồn của Triển Hàng phải nghỉ ngơi một tuần lễ, trước đó nhất định phải thu xếp công tác ổn thỏa.

***

Thì ra kết hôn thật sự chỉ mất có chín đồng chín hào... nói như thế thì hôn nhân cũng rẻ không phải là không có đạo lý. Nhìn ba Bạch cùng đi Tần đứng đối diện đến cầm tờ chứng nhận đăng ký màu đỏ, Bạch Thuần Khiết đón nhận cười híp mắt chúc mừng” Ông Bạch, Tiểu Tần mừng vui kết thành vợ chồng đến đầu bạc răng long.”

“Làm sao lại giáng vai về xuống? Tiểu Tần?”

Mất thấy Lão Bạch không giải thích được, Bạch Thuần Khiết đành giải thích “Không phải con đều gọi cha là ông Bạch sao, lẽ ra hiện tại nên gọi đi Tần là bà Tần. Nhưng mà phụ nữ đều không thích chữ bà này, cho nên đã sửa thành tiểu Tần.”

“Nếu không sau này có lẽ con gọi là bà?”

Ý của Lão Bạch thì làm sao mà Bạch Thuần Khiết lại không biết, kỳ thật từ rất sớm cô có thể gọi đi Tần là mẹ không phải sao? Thấy cô không nói chuyện, đi Tần còn tưởng rằng Bạch Thuần Khiết miễn cảm đối với vấn đề này, lập tức trộm véo ba Bạch một cái đồng thời khuyến mại thêm ánh mắt trách cứ.

Nhìn thấy hành động lén lút của dì, Bạch Thuần Khiết phì cười lên tiếng, “Mẹ, có người như thế sao. Ở trên đường mà ngược đãi cha con.”

“Tiểu Khiết...” Cũng giống như phụ nữ chiếm được điều mà mình không dám hy vọng xa vời, lệ nóng tự nhiên trào ra.

Chịu không được quang cảnh gọi tình hiện tại, Bạch Thuần Khiết vội vàng tắt nước theo mưa “Bình thường có lẽ gọi là tiểu Tần, lúc tâm tình tốt lại gọi là mẹ.”

Di Tần hai mắt đỏ bừng liên tục gạt đầu, coi như chỉ có một lần như vậy cũng đủ bà thấy đáng giá cho tất cả nỗ lực chân thành mấy năm nay.

Một nhà ba người rất kinh tế ngồi tàu điện ngầm về nhà ăn một bữa cơm no đủ để chúc mừng cuộc sống tốt đẹp mới. Nhưng sau khi vừa lên nhà lại phát hiện bữa cơm chiều này còn phải thêm một đôi đũa.

Kinh ngạc không thua gì con gái của mình, ông Bạch mừng vui bất ngờ hỏi Lục Cảnh Hàng “Làm sao cháu cũng đột nhiên đến?”

“Chào chú, chào dì.” Cái nhìn vẫn thẳng, cái này gọi là có người nhìn anh hơi không được tự nhiên. Nhưng hiện anh đang nhìn một người mặc bộ đồ hơi có vẻ thoải mái đang làm bộ cũng có chút không vừa mắt.

Rất nhiều lúc, nữ nhân về mặt quan sát so với nam nhân thì hẳn cảm hơn. Đứng ở một bên dì Tần lập tức liền cảm giác nhận ra giữa hai đứa có chuyện. Nhưng mà chuyện của con cái có lẽ để bọn nhỏ giải quyết, bọn họ cố gắng không nên nhúng tay, trừ phi gặp lúc đặc biệt cần phải can dự.

Mở cửa ra, dì Tần gọi Lục Cảnh Hàng vào nhà “Mọi người cứ ở trong phòng khách trò chuyện, ta lập tức phải đi nấu cơm. Cũng nhanh thôi vì lúc đi thì đi đã chuẩn bị thức ăn xong xuôi cả rồi.”

“Cháu cũng đi giúp một tay.”

“Tiểu Khiết, đi có thể tự làm. Nếu không cháu đi rửa soạn bàn ăn?”

Bạch Thuần Khiết bắt đầu đi gạt đầu, xoay người đi về phía bàn ăn. Bình phong giữa phòng ăn và phòng khách không biết nói gì đó mà bị tháo đi, thu dọn bàn ăn kỳ thật chẳng khác nào ngồi cùng một chỗ nói chuyện với Lão Bạch và Lục Cảnh Hàng.

“Tiểu Khiết, có lẽ trước hết rót nước cho Cảnh Hàng đi.”

“A.” Cầm cốc nước đặt ở trước mặt Lục Cảnh Hàng, rót cục cô cố lấy dũng khí mở miệng hỏi “Sao anh lại tới đây.”

“Đi công tác.”

“Đúng không.” Cô không tin.

“Còn nữa, tới tham gia hôn lễ của chú và dì.”

Lão Bạch thật sự là người có việc gì, mừng rỡ so với trước kia công ty kiếm được nhiều tiền thì còn hài lòng hơn. Ông giống như đứa trẻ lắc lắc tờ chứng nhận đăng ký trong tay “Cầm giấy chứng nhận, ngày kia đi chụp ảnh kết hôn, tuần sau tổ chức hôn lễ. Chú nói chúng ta đã có tuổi nên không cần chụp những ảnh này, nhưng tiểu Khiết không vui, nên bắt hai người chúng ta đi chụp. Lại còn nói nó thực tập để sau này kết hôn. Đứa nhỏ này còn chưa đi xem bát tự. Đúng rồi, Cảnh Hàng, cháu có bạn gái chưa?”

“... Có.” Khi nói lời này thì anh cố ý không nhìn Bạch Thuần Khiết. Lục Cảnh Hàng phát hiện chính mình trở nên rất dễ nổi giận.

“Chú có cảm giác cháu có điều kiện tốt như vậy mà không có bạn gái. Bạn bè bên cạnh cháu có điều kiện không tệ, nếu như có thì giới thiệu cho tiểu Khiết một đứa.”

“...” Không lên tiếng, nhưng anh gạt đầu. Nếu như thật sự anh bị người nào đó đá đít, không, là bị người nào đó đuổi đi thì nhất định anh sẽ làm người bạn xứng đáng, có bao nhiêu cực phẩm nam nhân mà mình biết đều giới thiệu cho Bạch Thuần Khiết.

Từ trong bếp vọng ra tiếng của dì Tần gọi ông Bạch, phòng khách rốt cục theo kế hoạch biến thành thế giới của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

edit: Mai Như Ảnh

Xấu hổ, yên tĩnh.

“Tiểu Khiết, nước tương không đủ, giúp đi đi siêu thị mua về một chai được không?” Di Tàn đột nhiên thò đầu từ trong phòng bếp “Trong tủ lạnh cũng không còn đồ uống và bia, Cảnh Hàng đi cùng rồi tự mình chọn đồ uống ưa thích.”

Muốn nói lại thôi, cuối cùng Bạch Thuần Khiết vẫn cảm vớ tiền đi cùng Lục Cảnh Hàng xuống lầu. Giữa đường gặp phải cô hàng xóm tên là Chân Nghi Giai định dò la. Cô ấy rõ ràng cố tình đến chào hỏi hai người “Chị Thuần Khiết, đây là anh rể à, trông đẹp trai quá!”

Đơn giản ừ một tiếng, sự yên lặng giữa hai người đã tăng lên thành lặng như tờ.

Rốt cục, Lục Cảnh Hàng am hiểu nhất việc không nói một lời thì sau khi ra khỏi cổng tiểu khu đã chủ động lên tiếng. “Hắt xì.”

“Anh bị cảm à?” Bạch Thuần Khiết hiểu rõ nguyên nhân thâm quảng quanh mắt của người nào đó “Bị cảm lại còn đi công tác, có vẻ cũng quá tận tụy rồi đấy.”

“Đây là chuyện của anh.”

“Đúng vậy, không liên quan gì tới tôi.” Dù cũng không muốn nói những lời này, nhưng vừa mở miệng thì nó liền tuôn ra, Bạch Thuần Khiết không khỏi khẽ cau mày.

Hai người lại yên lặng đi một đoạn đường. Khi tới siêu thị, Bạch Thuần Khiết chạy thẳng đến khu để nguyên liệu, Lục Cảnh Hàng thì đẩy xe đi khu bán rượu và đồ uống. Nhưng sau khi Bạch Thuần Khiết lấy được nước tương thì Lục Cảnh Hàng vẫn còn chưa tìm được đồ uống ưa thích của mình.

“Nhanh lên một chút được không, ở nhà đang chờ nước tương.”

Tuyệt không để ý tới, Lục Cảnh Hàng tiếp tục thong dong nhàn nhã đi chọn.

“Lục tổng, ngài nghe thấy chứ?” Đối với biểu hiện của anh, Bạch Thuần Khiết bắt đầu hờn giận. “Nếu ngài muốn từ từ chọn thì tôi đi về trước vậy?”

Anh mở miệng, giọng điệu chậm rãi “Anh không mang tiền.”

“Luôn luôn mang thẻ ATM theo người mà?”

“Cũng không mang thẻ.”

Cho nên nhất định phải chờ anh lâu đây! Hơi nheo mắt tỏ vẻ bất mãn, Bạch Thuần Khiết thả chai nước tương vào xe mua hàng rồi bắt đầu chờ đợi đầy buồn chán. Kỳ thật Lục Cảnh Hàng không cần chọn lựa như vậy, đừng nói từ tiện uống loại nào, kể cả không uống cũng không có vấn đề gì. Cho nên hai người bị sợi dây tình cảm quấn chung một chỗ luôn làm những chuyện nhầm lẫn ra ngoài dự liệu của mình.

Mất thấy Lục Cảnh Hàng bỏ chai rượu trong tay vào trong xe, Bạch Thuần Khiết có loại kích động của con dâu sắp thành bà chủ “Đi thôi.” Cô xoay người muốn đi tới quầy tính tiền thì ở bên ngoài có một đôi tình nhân nhỏ cái cọ đột nhiên âm ỉ ghé góm rồi động một tý là đòi chia tay.

“Khó chịu, khó chịu thì chia tay với bố mày đi!”

“Anh cho rằng tôi phải yêu anh như vậy à, chia tay thì chia tay! Thế giới này không phải ai thiếu đó thì không sống nổi!”

“Cô đi đi, cô đi đi, đi rồi sau này cũng đừng trở về!”

“Anh có mạng kiệu lớn tám người khiêng đến rước tôi thì tôi cũng sẽ không quay trở về!”

Cô gái thật sự hất tay liền rời đi, quần chúng đứng xem còn chưa tụ thành đám đông lại đều tản ra. Bạch Thuần Khiết dùng chân nhìn nam nhân đứng yên tại chỗ không có bất cứ động tác nào. Cô không cách nào tự động ngăn cản mình nhìn lại phía sau. Người phía sau là ai thì làm sao mà cô không biết.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này cõi lòng hai người đều mở rộng ...

Từ siêu thị đi ra, trên đường về nhà Bạch Thuần Khiết đột nhiên đi chậm lại để cho Lục Cảnh Hàng vượt qua mình, sau đó mở miệng nói sau lưng anh: “Xin lỗi, đột nhiên em quyết định trở về...”

Lục Cảnh Hàng cũng đi chậm rồi dần dần ngừng lại. “Chỉ có chuyện này phải xin lỗi sao?”

“... Chuyện của em cùng mẹ của mình...”

“Không phải cái này.” Bóng lưng quả quyết không nhận.

Bạch Thuần Khiết cố sức suy nghĩ một hồi “Không phải là anh đang nói tới chuyện công ty tranh thầu đó chứ?”

“Không phải.” Lục Cảnh Hàng xoay người, ánh mắt sắc bén xuyên thẳng tận tim Bạch Thuần Khiết “Về việc Hàn Nghi Tĩnh.”

Không rõ là chuyện gì xảy ra, cô liền trợn ngược hai mắt “Có liên quan với cô ấy?” Không phải là sau khi cô đi rồi mà người ta vẫn còn máy móc dè chừng sao.

“Đúng, có liên quan tới cô ấy.” Anh nói dứt khoát.

“Có thể nhắc nhở không?”

Nhắc nhở mình giống như món đồ bị cô nhượng lại cho người khác? Lục Cảnh Hàng nhấp máy môi không nói, nhưng hình như thật sự trước người đối diện cũng không biết tại sao mình nợ một câu thật xin lỗi. Trong lòng anh mềm nhũn, “Ngày em rời đi thì nói gì với cô ấy?”

“Chăm sóc mẹ em thật tốt.”

“Không có gì khác?”

“Với cô ấy, em đâu có nói chuyện nhiều lắm.”

“Tại sao cô ấy lại nói mình không cần thứ người khác tặng lại?”

Thì ra là những lời này bị Lục Cảnh Hàng hiểu lầm! Cuộc đời thật đúng là không tránh khỏi có kẻ xấu tính! Bạch Thuần Khiết thể hiện ánh mắt vô cùng chân thành mà giọng tay thì “Em tuyệt đối cũng không nói muốn đem cái gì tặng cho Hàn Nghi Tĩnh!”

“... Thật?” Về nặng nề trên mặt người nào đó bắt đầu dần dần mất đi “Nhưng tại sao em không nói chuyện của hai chúng ta cho cha mình?”

“Muốn nói, nhưng khi đó vừa lúc biết có cơ hội trả thù Tào Học Kim nên quên việc này đi... Nhưng mà nhất định em sẽ lập tức báo việc này cho ông Bạch! Thật đó!”

Nhìn thấy vẻ mặt chân thành đó, lớp băng đóng vài ngày trên mặt Lục Cảnh Hàng rốt cục để lộ ra sự vui vẻ.

Có điều thực sự là ông Bạch biết được chuyện hai người gặp gỡ không phải thông qua Bạch Thuần Khiết tự thú, mà là do đi Tần nhìn rõ mọi việc. Kết quả chuyện như vậy so với quá trình thì quan trọng hơn, dù sao khi tất cả đều làm rõ thì thành OK hết.

Tiếp xuống thì vội vàng bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ thật tốt, việc vui lớn nhất của Bạch gia năm nay rốt cục đã ra đời. Cùng ngày hôn lễ, Bạch Thuần Khiết nhìn đôi cô dâu chú rể mới mà câu khẩu ở trong lòng, hy vọng từ đó cả nhà bọn họ sẽ tốt hơn như vậy.

Ở bên ngoài nhận điện thoại xong, Lục Cảnh Hàng quay lại ghé sát tai Bạch Thuần Khiết “Chiều nay anh phải đi về, có đi cùng anh không?”

“Không được, em còn muốn lại ở đây với ông Bạch vài ngày.”

Cúi nhìn xuống, mặc dù Lục Cảnh Hàng không hài lòng với câu trả lời này, nhưng mà anh vẫn đồng ý. “Trước khi về thì nói cho anh biết.”

“Sợ bị em bắt quả tang? Lại đang có cô nào?”

“Vớ vẩn.”

Đột nhiên nghĩ tới chuyện gì lớn, Bạch Thuần Khiết liền túm áo Lục Cảnh Hàng “Những hôm anh đi vắng thì không để một người nào đó ở nhà mà trông Tiểu Tiệp Viên chứ!”

Anh cóc một cái lên đầu cô “Đương nhiên là gọi đến nuôi nhà người khác.” Có điều là hàng xóm thì không ai đồng ý giúp nên người khác mà anh nói tới là bảo vệ trông cửa.

***

Sau hôm Lục Cảnh Hàng rời đi, ngoài cửa Bạch gia lại xuất hiện một nam nhân tướng mạo đầy khí thế tự xưng là đi công tác.

Cố Trữ cười rất là đắc ý “Không ngờ tôi có thể tìm ra nhà cô chứ?”

“Thật sự là niềm vui bất ngờ. Anh đi công tác rồi tới đây à?” Bạch Thuần Khiết mời anh ta vào nhà, nhưng Cố Trữ nói muốn đi dạo ở thành phố A.

Vì vậy Bạch Thuần Khiết liền làm cô hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho anh ta. Nhưng mà nơi cô rất giới thiệu lại không phải là danh thắng gì tích gì, mà là trường học cũ của mình. Đưa Cố Trữ tới là cô cố ý, cũng như nói qua một ít về chuyện mình cùng học với Lục Cảnh Hàng càng là cố ý.

Thông minh như Cố Trữ thì làm sao có thể không biết ý như vậy. Vào lúc gần như xung quanh không có ai, anh thu nụ cười bề ngoài của mình mà nói với Bạch Thuần Khiết “Em thật đúng là khá tàn nhẫn.”

Bạch Thuần Khiết cười phô ra hàm răng trắng xóa “Tôi là vì tốt cho anh thôi.”

“Đúng vậy” anh vẫn cười “Bạch Thuần Khiết là cô nương tốt bụng cương quyết! Thôi, đẹp trai giống như tôi đây cũng không sợ tìm không được ai đó tốt hơn cô.”

“Có giác ngộ! Không hồ là Cố đại tổng giám đốc tương lai.”

“Đúng vậy, tôi là ông trùm tương lai Cố Trữ của tập đoàn Hải Ninh.” Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt của anh bị những cành lá cây dương chập chòn ngăn chặn “Vậy cuối cùng có được ôm người hay không?”

Cô ngẩng mặt nghiêm nghị trả lời anh ” Bây giờ không nhất thiết, nhưng lần gặp mặt sau của chúng ta thì có thể.”

Là câu trả lời thông minh, lần gặp mặt tiếp theo thì đó chính là cái ôm lễ nghi, còn hiện tại... yếu tố này thật không trong sáng. Cố Trữ đưa tay nhìn đồng hồ “Chiều nay tôi còn phải gặp vài người, cảm ơn cô Bạch hướng dẫn viên du lịch, lần sau gặp lại.”

“Được, lần sau gặp lại.” Dưới bóng cây, Bạch Thuần Khiết cười hạnh phúc cõi mở, tay vẫy mãi cho đến khi xe của Cố Trữ biến mất trên con đường rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

edit: Mai Như Ảnh

Mới đi không được vài ngày, Lục Cảnh Hàng đã thúc giục gọi điện thoại tới “Vẫn chưa trở lại chăm sóc con cún của em à?”

Bạch Thuần Khiết cố ý đặt câu hỏi “Tiểu Tien Viên vẫn nghĩ tới em hả??”

Ngậm phải bồ hòn nghẹn đến chết người, anh lên tiếng “Nó nói rất muốn, mau mau trở về đi.”

Vì vậy buổi chiều cùng ngày, Bạch Thuần Khiết xách hành lý liền nói lời từ biệt với Lão Bạch cùng đi Tần đang trong thời kỳ trăng mật. Lần này thì rời nhà mà không có bất cứ lo lắng phản đối gì. Lần này đi thành phố C mà trong lòng cô tràn đầy hoan hỉ.

***

“Ước mơ của em?” Trong mắt Lục Cảnh Hàng hơi có cảm giác khó có thể tin.

Người đối diện dứt khoát gật đầu: ” Ước mơ của em là làm bà chủ của cửa hàng thú cưng.”

“Lúc trung học không phải đã nói muốn làm tiếp viên hàng không sao?”

Bị nhắc tới chuyện mất hứng, Bạch Thuần Khiết đang ôm Tiểu Tien Viên trừng mắt nhìn anh “Sao không phải nghe nói ở gần phi trường thì dễ gặp tai nạn hàng không à, ông Bạch không muốn.”

“Vậy còn nói muốn làm cô giáo?” .....

Hôm nay Bạch Thuần Khiết cũng rất là tự biết điều, “Nếu em làm cô giáo, học sinh sẽ bị em làm hại không biết thành bộ dáng gì nữa.”

Cười hải lòng, Lục Cảnh Hàng vươn tay kéo người bên cạnh lại “Nếu không suy nghĩ thử làm chân bà chủ một phen?”

Lời này là thuộc... Nghiêng đầu nhìn Lục Cảnh Hàng, Bạch Thuần Khiết nhướn mày “Anh có thể nói thẳng một chút không??”

“... Nói đúng là ” Lời nói đến khóe miệng của anh có hơi ngượng ngập “Chẳng lẽ em không hâm mộ đi Tần sao?”

“Gã cho người trung niên mà đẹp trai như ông Bạch cũng không tệ.” Anh còn không nói thẳng ra thì cô cũng giả bộ ngu sung lãng ...

“... Hay em chê anh không đủ thích hợp?”

“Nào dám.” Tôi còn đang hận anh không chịu nói thẳng ra.

Ở gần hai người, âm thanh của TV trở thành vai chính trong vài giây. Nhưng mà tiếp theo thì Lục Cảnh Hàng có chuyện ầm ạch ở trong lòng rất cực cổ lấy dũng khí để giành lấy vai chính “Hai chúng ta có nên cũng suy nghĩ đăng kí kết hôn?”

“...” Nhìn hai gò má ai đó thoáng hiện ra ửng hồng, Bạch Thuần Khiết không quá tin tưởng chính mình được cầu hôn, lại càng không giải thích nổi tại sao giờ khắc này chính mình có điểm cũng không nói nên lời.

Trong lúc chờ đợi người bên cạnh lấy lại tinh thần mà gạt đầu, trong TV lại chỉ phát bài hát buồn không phải lúc. Lục Cảnh Hàng nhướn mày vờn tay cầm điều khiển từ xa tắt TV đi, sau đó lặp lại câu nói trên của mình “Liệu hai chúng ta cũng nên suy nghĩ đăng kí kết hôn?”

“Anh cho rằng em không dám sao.” Rốt cục cô mở miệng đồng ý. Hiện tại Bạch Thuần Khiết có một loại cảm giác chính mình là nữ cao thủ vô lâm dễ dàng phá tan huyết cam “Nhưng mà trước hết thử nói qua một chút xem sinh lễ của anh là cái gì?”

Sinh lễ, Lục Cảnh Hàng đưa ra một danh mục? Chiều thứ sáu, Bạch Thuần Khiết vô cùng buồn chán đang ở nhà ôm Tiểu Tiễn Viên ngủ, một cuộc điện thoại đã quấy rầy một giấc mộng đẹp của cô.

Sau khi nhận điện thoại thì tâm trạng của cô trước khi rời giường vốn khá nặng nề, nhưng vừa nghe Lục Cảnh Hàng nói xong thì lập tức cô tròn tròn hai mắt, trong ánh mắt hoàn toàn là niềm vui bất ngờ.

Lý tưởng của cô không phải là muốn mở cửa hàng bán thú cưng sao, anh không để cho lý tưởng của cô bị tan biến tàn khốc. Tìm một cửa hàng ở vị trí thuận lợi đối với Lục Cảnh Hàng mà nói quả thực chỉ là hạ bút viết thành văn.

Vội vội vàng vàng lên đường đi đến con đường mà anh nói, Bạch Thuần Khiết vừa thấy mặt tiền cửa hàng liền vừa lòng nhoeo miệng cười. Nhưng mà cô tìm khắp ở bên trong bên ngoài mà không tìm được Lục Cảnh Hàng.

“Này, anh đang ở đâu, làm sao mà em không tìm thấy anh?”

“Công ty có một số việc nên anh đã trở về trước.”

”Giỏi nhỉ, còn chưa kết hôn mà đã dùng câu công ty có việc để bắt nạt em”

Anh cười thành tiếng, rồi nói như nhận lỗi “Anh lập tức tìm người đến giúp em ký hợp đồng.”

“Đừng vội, làm sao anh biết em coi trọng nhà này?” Vừa nói thế, Bạch Thuần Khiết vừa liếc mắt nhìn mặt tiền cửa hàng rất hợp ý mình.

“Anh rất tin tưởng lựa chọn của mình.” Bao gồm cả em

Bao gồm mình. Bạch Thuần Khiết tha cho anh một lần “Được rồi, anh làm việc đi. Để em xem lại bên trong cửa hàng.”

“Được, Nghi Tĩnh đã xuất phát, chắc là sẽ tới ngay đó.”

Hàn Nghi Tĩnh? Bạch Thuần Khiết hoàn toàn không nghĩ tới Lục Cảnh Hàng phái người đến giúp mình là cô ta. Hai người kia làm sao vẫn còn không mỗi người đi một ngả! Trái hồng chưa loét bắt đầu phát tác.

Sau mười lăm phút đồng hồ, Hàn Nghi Tĩnh ăn mặc nghiêm chỉnh xuất hiện ở trước mắt Bạch Thuần Khiết. Có điều mới chỉ hai tuần không gặp thôi mà tinh thần cô ta không ngờ lại thay đổi, cụ thể là ở đâu xảy ra biến đổi đột biến gen linh tinh các loại thì Bạch Thuần Khiết cũng không rõ ràng lắm.

“Quản lý Hàn, làm phiền cô.”

“Không cần khách khí, mặt tiền cửa hàng có vừa lòng không, nếu như vừa lòng thì chúng ta liền ký hợp đồng cùng đối tác.”

“Cũng được.”

Ở một bên nhìn cô gái kia có vẻ nghiêm túc chăm chú đọc hợp đồng, Bạch Thuần Khiết có cảm giác về sự ưu việt giống bà chủ, nhưng có lẽ sự hâm mộ đối với năng lực công tác của người khác càng nhiều hơn. Trong lúc thấy mình như sắp sửa đi vào cõi thần tiên thì Hàn Nghi Tĩnh gọi Bạch Thuần Khiết đến ký tên. Sau khi hạ bút xong một nét cuối cùng, một gian cửa hàng có mặt tiền rất khá đã thuộc về Bạch Thuần Khiết.

Tiền đưa đối tác ký kết xong, ở trước cửa hiệu mặt tiền trống trải chỉ còn lại có hai nữ nhân mà quan hệ vẫn không ngừng lộn xộn.

“Gần đây mẹ của tôi có khỏe không?”

Ngẩng đầu nhìn lại, Hàn Nghi Tĩnh gạt đầu một cái “Mẹ rất khỏe, mấy ngày hôm trước đã trở về. Ở bên kia có người bạn tổ chức triển lãm tranh nên mời mẹ tham gia.”

“Phải, nghệ thuật gia được người tôn kính mà.”

Cô cười thần nhiên, sau đó ngoài dự liệu của Bạch Thuần Khiết thì Hàn Nghi Tĩnh chủ động nói ra suy nghĩ với cô. Hai người có quan hệ đặc thù như vậy trong một buổi chiều yên lặng lại mở đầy lòng thì thật sự có hơi khác thường. Khi nghe cô ta nói câu thứ nhất thì Bạch Thuần Khiết liền nổi da gà.

“Chúc hai người hạnh phúc.”

“... Cám ơn.”

Thấy Bạch Thuần Khiết vẻ kỳ quái, cô ta cười một tiếng rồi nói tiếp “Liệu có phải cô cho rằng tôi là loại cô gái bùng bình bụng dạ hẹp hòi cho dù chết cũng sẽ không chúc phúc tình địch? Tôi mặc dù rất bùng bình, nhưng tôi còn chưa đến mức cực đoan. Mặc dù cuối cùng người Cảnh Hàng lựa chọn

chính là cô, nhưng tuyệt không có nghĩa là tôi thua cô, cán cân của mẹ hình như càng có khuynh hướng nghiêng về phía tôi rồi đây.”

Lúc đầu Bạch Thuần Khiết đã bắt đầu hơi hơi thích người trước mặt, nhưng sau câu nói cuối cùng thì lập tức khiêu khích sự khó chịu của cô. Có điều tình tảo suy nghĩ, Hàn Nghi Tĩnh không phải là người ngây thơ như vậy, không nên xem xét kỹ chuyện so sánh như thế. Bây giờ cô ta nói những lời này, có lẽ chính là lấy lại mặt mũi cho mình một chút. Cô ta là dạng phụ nữ mạnh mẽ không chấp nhận thất bại.

“Trước đó vài ngày lúc ở siêu thị mua nước tương, tôi gặp một đôi yêu đương cãi nhau. Rồi cô gái kia hét lên đối với đàn ông ‘người ta cả đời này không phải thiếu mất ai đó thì không sống nổi’. Sau này bên cạnh cô không có Lục Cảnh Hàng, nhưng cô vẫn đang vui cười tức giận mắng mỏ. Còn bên cạnh tôi không có mẹ mình, nhưng mà... Tôi quên nói cho cô biết cha tôi đã tái hôn, sau này tôi có mẹ giúp cho con cái.” Được rồi, Bạch Thuần Khiết thừa nhận lòng dạ cô hẹp hòi, nhưng cô cũng muốn hơn người khác nữa!

“Ồ, chúc mừng.” Hàn Nghi Tĩnh cười đến tự nhiên, Bạch Thuần Khiết đoán có lẽ cô ta thật sự đã học xong cách thoải mái.

Buổi tối về nhà, cô ngồi lác lác ở trên tàu điện ngầm, trong lòng đang không ngừng chỉnh lý ngàn vạn sợi tơ giữa mình cùng Lục Cảnh Hàng, Cố Trữ và Hàn Nghi Tĩnh. Tình yêu chính là tình yêu, không có thể ra sức cạy ghép nó vào khoảng trống. Giữa cô và Lục Cảnh Hàng chỉ đơn thuần là tình cảm, cho nên bọn họ giống như bị nhựa cao su mà dính chung một chỗ; Cố Trữ cùng mình ít nhiều mang theo tình cảm không chịu thua với Lục Cảnh Hàng, cho nên anh với cô dễ dàng dừng lại ở mức bạn bè. So với Hàn Nghi Tĩnh thì sự đối lập liền càng rõ ràng, kết quả đương nhiên cũng không phải là tình yêu. Có điều cũng may là những sợi dây phiền phức giữa bọn họ đều đã cời ra. Nghĩ tới đây, Bạch Thuần Khiết không khỏi thở phào một cái.

Chuông điện thoại di động vang lên, là Lục Cảnh Hàng. “Xong việc chưa?”

“Rồi, em đang ở đâu?”

“Ngồi tàu điện ngầm về nhà.”

“Đừng về vội, ra khỏi tàu điện ngầm chờ anh, anh đi đón em.”

“Chúng ta phải đi đâu?”

“Đến nhà mẹ anh ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

“Mẹ nghĩ hai đứa các con có lẽ nên suy xét lo lắng thêm một lần đi, kết hôn không phải trò đùa.”

Bữa cơm ở nhà cha mẹ họ Lục hình như tiêu hóa không tốt lắm. Bắt đầu từ ngày hôm sau thì trong đầu Bạch Thuần Khiết chỉ có lời đề nghị mẹ Lục nói ra tối hôm qua với vẻ mặt trịnh trọng.

Từ lúc nào mình đắc tội với mẹ Lục nhỉ, làm sao mà bà như không muốn gặp mình vậy. Khi cô nghi hoặc rời giường, đi ra khỏi phòng ngủ chỉ thấy trên cỏ Tiểu Tiễn Viên đang ngồi ở giữa phòng khách có dính một mảnh giấy. Cô đi tới cầm lấy mảnh giấy đó “Chịu khó ăn sáng nhiều hơn. Muốn ăn gì thì ăn, chuyện hôm qua không cần để ý nhiều, anh sẽ thuyết phục mẹ mình.”

Thật sự sẽ rất dễ dàng thuyết phục sao? Bạch Thuần Khiết vừa ăn điểm tâm vừa tưởng tượng Lục Cảnh Hàng khuyên mẹ của mình như thế nào. Làm nũng, lại còn vừa khóc, thứ hai là làm ầm lên, thứ ba là thất cổ?

***

Dự báo thời tiết rõ ràng nói hôm nay tiết trời trong xanh, nhưng khi Lục mẹ ra khỏi nhà mua thức ăn thì xác thật bầu trời đầy mây. Nhưng mà không sợ, cho dù trời mưa cũng đã có người cầm ô che cho mình. Nghiêng đầu liếc nhìn đứa con bên cạnh, cảm giác tự hào theo thói quen của mẹ Lục lại trào dâng trong lòng. Cũng khó trách, chính mình đã có một đứa con như thế, mà lại còn ưu tú như vậy thì đương nhiên là bà muốn mở to mắt để chọn lựa con dâu. Trước đây nhìn Nghi Tĩnh công nhận làm cho bà thích, sau lại thấy Bạch Thuần Khiết với cá tính như bù đắp cho đứa con bảo bối, đều là những sự lựa chọn không tệ. Nhưng với quan hệ lộn xộn của hai người thì bà không khỏi trộm thở dài một tiếng, mẹ Lục cũng rất hao tổn tâm trí.

Hiếu thuận nhận mớ rau xanh từ trong tay mẹ đưa, Lục Cảnh Hàng vốn rất ít cười nay tí mắt nói với giọng điệu hơi có vẻ làm nũng “Hôm nay mẹ muốn ăn món này với ba à.”

“Đúng vậy, con cũng muốn ăn một bữa sao?”

“Rất muốn, tay nghề của mẹ càng ngày càng cao siêu. Nhưng mà một lát nữa có lẽ con có việc phải về công ty.”

“Thời gian eo hẹp như vậy thì con còn đến chỗ mẹ làm gì. Mẹ sẽ không làm trẻ công việc của con, mẹ sẽ tự mình đi mua thức ăn.” Vừa nói, mẹ Lục muốn lấy lại mớ rau xanh mình vừa đưa. Nhưng mà Lục Cảnh Hàng sao có thể bằng lòng.

“Có vội đến đâu thì cũng muốn giúp mẹ.”

Chút tâm tư nhỏ nhẻ ấy, mẹ Lục mà đoán không ra thì thật xin lỗi thân phận làm mẹ của mình. Quay đầu lại nhìn khuôn mặt tươi cười của con mình, bà đi thẳng vào vấn đề “Có phải nói về chuyện hôm qua không?”

“Mẹ, mẹ thật thông minh.” Đề tài đã mở ra, Lục Cảnh Hàng liền nói tiếp “Con đã nói rõ mọi chuyện với Nghi Tĩnh, hiện tại di Liễu cũng đã trở về nhà. Tại sao mẹ vẫn còn không tán thành con và Thuần Khiết đến với nhau?”

“Con cái, coi như di Liễu đã đi về, Nghi Tĩnh cũng quyết định rút lui, nhưng mà quan hệ giữa ba người bọn họ vẫn không thay đổi. Huống chi, mẹ nghe người ta nói đứa trẻ ở gia đình bố mẹ không đầy đủ so với trẻ con ở gia đình đầy đủ hơi ích kỷ hơn một chút. Cho nên mẹ hy vọng con có thể tìm thiếu nữ một gia đình có hoàn cảnh tương đối đơn giản để kết hôn.”

Đối với nỗi lo của mẹ mình anh cảm thấy vạn phần bất mãn, nhưng Lục Cảnh Hàng vẫn nhin sự sốt ruột mà giải thích “Hoàn cảnh gia đình Thuần Khiết cũng không có điểm gì phức tạp. Mặc dù di Liễu đã đi khỏi vào lúc cô ấy học tiểu học, nhưng bố cô ấy chăm sóc rất khá, hơn nữa cô ấy còn có mẹ kế thương yêu cô ấy. Hiện tại không còn nói là mẹ kế nữa mà cũng đã gọi mẹ.”

“Cha của Tiểu Bạch đã tái hôn?”

“Vâng, gần đây vừa mới kết hôn, nói như vậy cũng không còn là gia đình không đầy đủ bố mẹ nữa.”

Mẹ Lục hao tổn tâm trí lắc đầu “Không phải là mẹ cố chấp về gia đình không đầy đủ bố mẹ, chỉ là mẹ muốn con tìm được một cô gái vô cùng yêu con, đối tốt với con.”

“Mẹ, làm thế nào mà biết là cô ấy không yêu con?”

“Cảm giác, mẹ cảm giác nó thích con không bằng con thích nó.”

Bầu trời u ám rồi cục có mưa xuống, mái tôn của chợ bán rau cỏ bị nước mưa đập làm rung động ầm ĩ. Khu chợ vốn đã náo nhiệt càng trở nên ồn ào náo động. Nhưng một đôi mẹ con lại dừng câu chuyện. Mua thức ăn xong thì đưa mẹ về nhà, trong lòng Lục Cảnh Hàng hơi có cảm giác nói không ra lời nên lái xe quay về công ty vẫn hơi không yên lòng.

***

“Anh yêu em không?”

“Anh yêu em.”

“Yêu nhiều không?”

“Vô cùng yêu.”

“Nhưng em cảm giác mình còn yêu anh nhiều hơn, vô cùng lại thêm một!”

“Sai, anh yêu em rất nhiều lại thêm hai.”

“Thêm ba.”

Người thứ ba xen vào? Bạch Thuần Khiết dừng lại việc tìm tòi đồ đặc trưng trí nội thất trên mạng mà quay đầu nhìn về phía vở kịch thần tượng nào đang phát trong TV, làm sao mà những lời thoại như vậy cũng có? Rồi cục vai chính nam nữ so ra nói năng vô cùng giống như hỏi đáp. Bạch Thuần Khiết đầu tiên là dừng lại sau đó phì cười, đó không phải là rất giống trò chơi, coi chừng vai nam chính càng ngày càng giống như ông chú chuyên lợi dụng!

Lục soát trang trí nội thất của trên dưới một trăm cửa hàng thú cưng, xương cẩu Bạch Thuần Khiết chịu không nổi lượng công việc lớn nữa. Cô xoa cái cổ nhỏ nhắn của mình đi vào bếp tìm thứ gì ngon tự khao chính mình. Nhưng trong chớp mắt cái cốc thủy tinh trên tay cô liền bị rơi vỡ tan tành. Làm sao vậy, cái cốc dễ dàng đi tong! Thôi coi như đổi lấy bình an vậy.

Ôm đồng lớn đồ ăn rồi ngồi lý trên ghế sa lon, Bạch Thuần Khiết cầm cái điều khiển từ xa rồi cục bắt đầu chuyển kênh khỏi vở kịch sân khấu thần tượng nào đó. Cô vốn rất ít xem tin tức lại đột nhiên muốn ngó qua bản tin trưa của thành phố C.

Trời mưa bên ngoài càng lúc càng lớn khiến cô không thể không điều chỉnh âm lượng TV lớn hơn.

“Tiếp theo chúng ta theo phóng viên đi một chuyến đến hiện trường sự cố liên hoàn.”

Gặp chuyện không may? Bạch Thuần Khiết tròn mắt nhìn chăm chú màn ảnh. Hình ảnh trong bối cảnh trở nên rất quen thuộc, chính là con đường trước kia ngày ngày cô vẫn đi làm.

“Bởi vì đột nhiên mưa to, miệng cống thoát nước ở con đường này có bộ phận thoát nước không tốt. Cho nên mặt đường đã đọng nước, chúng ta có thể thấy ở nơi phát sinh sự cố đâm xe thì nước đọng đã cao hơn cổ chân phóng viên của chúng ta...”

Một khi thời tiết xảy ra sự cố liền dễ dàng phát sinh tai nạn giao thông. Bắt đầu lo sợ khó hiểu, Bạch Thuần Khiết nghĩ sau này phải bảo Lục Cảnh Hàng hưởng ứng lời kêu gọi cẩn thận di chuyển khi đi làm.

Tin tức sự cố vẫn đưa tin, camera quay cận cảnh nhãn hiệu từng chiếc xe gặp chuyện không may. Đột nhiên, Bạch Thuần Khiết sợ run, không ngờ trên TV cô lại thấy được biển số xe của Lục Cảnh Hàng. Chắc nhìn lầm rồi... Mặc dù không ngừng trấn an chính mình, nhưng cô vẫn cứ gọi điện cho Lục Cảnh Hàng, tắt máy. Tim bị nhảy lên đến cổ họng, Bạch Thuần Khiết lại gọi đường dây nóng đến bản tin trưa để hỏi trong những xe gặp chuyện không may liệu có xe của Lục Cảnh Hàng không. Kết quả cô gái ở đầu kia đường dây nóng trả lời chắc chắn “Vâng, có một chiếc xe biển số này.”

“Người ở trong xe không có việc gì chứ?”

“Cái này chúng tôi không rõ ràng lắm, nạn nhân đều đã được đưa tới bệnh viện trung tâm thành phố. Cô gái, cô có thể đến bệnh viện xem qua đi.”

Còn chờ cô đề nghị nữa à! Bạch Thuần Khiết cảm áo khoác mặc lên người, cũng không kịp mở ô dù liền chạy xuống dưới nhà. Nhưng loại thời tiết này thì điều khiển xe khó khăn muốn chết. Lòng như lửa đốt làm hình như người ta cũng quên đi còn có những phương tiện giao thông như xe buýt hay đường tàu điện ngầm. Vừa nghĩ bệnh viện trung tâm thành phố chẳng qua cách nhà có bốn năm con phố, Bạch Thuần Khiết không ngờ lại giống như vai chính trong phim TV rất mạnh mẽ, nhanh chân chạy liền.

Mở ô dù khi chạy bộ chỉ có thể làm gia tăng lực cản nên cô chạy mới có vài bước thì ô dù cũng quảng đi, bản thân liền giống như quyển sách nào đó viết về cả cuộc đời này. Mạnh mẽ lên, nhân lúc còn trẻ tuổi thì hãy dũng mãnh lấy một lần đi.

***

Trong bệnh viện, Lục Cảnh Hàng cắn răng để người y tá xử lý vết thương cho mình. Anh muốn nhanh đến công ty rồi ở đó tự mình xử lý qua mấy vết thương bên ngoài. Nhưng cảnh sát giao thông lại muốn những người bị thương bọn họ đi cùng đến bệnh viện. Ông trời biết rõ là anh rất không thích bầu không khí nồng nặc mùi thuốc sát trùng sao.

“Đỡ chưa?” Ba mẹ họ Lục mở cửa phòng cấp cứu mà hỏi.

“Không đau lắm.”

“Sau này mà gặp loại thời tiết đó thì con cũng đừng lái xe.” Mẹ Lục mới vừa ở nhà nấu xong bữa cơm liền thấy trong TV nói có sự cố giao thông phát sinh. Đến khi thấy biển số xe của con mình thì bà sợ đến thiếu chút nữa ngất xỉu đi. Nhưng mà chạy tới bệnh viện nhìn thấy anh chỉ bị một vết thương nhỏ bên ngoài thì cuối cùng cũng vững bụng hơn.

Miệng vết thương được xử lý tốt, cảnh sát giao thông làm ghi chép xong xuôi, Lục Cảnh Hàng đi toilet. Trong đại sảnh bệnh viện cha mẹ họ Lục vừa ngồi chờ con vừa nói chuyện phiếm với bác sĩ quen tình cờ gặp. Đột nhiên thấy trước mắt xông vào một cô gái tinh thần sa sút toàn thân ướt đẫm, cái nhìn của toàn bộ mọi người trong đại sảnh đều bị thu hút đến.

“Trời mưa quả là lớn.” Bác sĩ nói vui.

Mẹ Lục cười phụ họa, nhưng lập tức bà phát hiện cô gái đang lo lắng đó là ai.

Bạch Thuần Khiết gạt mái tóc như tấm rèm cửa ngăn cản tầm mắt sang hai bên, sai bước chạy đến quầy giải đáp thờ hồn hà hồn hên mà hỏi “Vừa rồi những bệnh nhân từ sự cố giao thông chuyển đến đâu?”

“Cô là người nhà của họ sao?”

“Đúng là người nhà, chồng tôi đang ở bên trong! Anh ấy tên là Lục Cảnh Hàng, không có việc gì chứ, anh ấy không có việc gì chứ?”

Không thể phân biệt rõ là nước mắt hay nước mưa đang chảy xuống trên mặt cô, trong lòng mẹ Lục trong nháy mắt mềm nhũn như bông, hai gò má bà hơi nóng lên. Những lời bà nói buổi sáng dường như chỉ là phỏng đoán của mình. Bà là người từng trải, chỉ cần có yêu, đều sẽ hiểu rõ loại cảm giác đau lòng dù nhỏ bé của tình cảm lo lắng chân thành. Bước ra phía trước, mẹ Lục vỗ vai Bạch Thuần Khiết một cái “Tiểu Bạch, không cần lo lắng, Cảnh Hàng không có việc gì.”

”Cô.” Cũng không biết tại sao, Bạch Thuần Khiết lại đỏ mắt lần nữa, hô hấp vẫn gấp gáp “Cảnh Hàng thực sự không có việc gì? Thật sự?”

“Đương nhiên.” Cô bé ngốc này, tại sao bà lại phải gạt cô chứ. Lấy ra khăn tay của mình, mẹ Lục vô cùng hiền lành lau khô mặt cho cô “Ngược lại nhìn cháu kia, làm khổ mình như vậy thì đến tám chín phần sẽ bị cảm lạnh.”

“Không có việc gì đâu, thân thể cháu rất tốt, khỏe mạnh như voi vậy. Đúng rồi, Cảnh Hàng đâu?”

“Đi toilet.”

Hô hấp dần dần đều đặn, Bạch Thuần Khiết thở thật dài. Cô cười có hơi ngượng ngùng “Quá lâu không vận động nên chạy vài bước đã mệt thành dạng

này, rất mất mặt.”

“Sau này mỗi tuần đều đi đánh cầu lông đi.”

Lời ... mời này... cô liên tục gạt đầu. Mặc dù không biết Lục Cảnh Hàng khuyên mẹ Lục như thế nào, nhưng cô có cảm giác là anh đã thành công.

“Nghe Cảnh Hàng nói, cha của cháu đã tái hôn ?”

Vẫn còn chìm trong niềm vui thành công, Bạch Thuần Khiết hơi giật mình. Không nghĩ tới Lục Cảnh Hàng cũng nói việc này cho mẹ mình. Cô gạt đầu, nhắc tới việc này vẫn còn kích động “Cuối cùng đã kết hôn! Mẹ cháu đợi cha đã nhiều năm như vậy.”

Lập tức hồi phục lại.

Bà mẹ này tự nhiên không phải là nói tới Liễu Chi Nhã, mẹ Lục rõ ràng để lộ nụ cười “Tại sao đến giờ mới kết hôn?”

Cô xấu hổ cắn môi dưới “Bọn họ sợ cháu không chịu được.”

Có lẽ rất nhiều người đều giống như mẹ Lục trước đây luôn cho rằng con cái trong gia đình không đủ cha mẹ thì so với trẻ con nhà bình thường sẽ ích kỷ hơn một chút. Nhưng mà không nên xem nhẹ, con cái trong gia đình không đủ cha mẹ cũng vì tình yêu cha hoặc là mẹ mình mà học được cách không vụ lợi.

Mẹ Lục gạt đầu hàm ý sâu sắc, hôm nay thật giống như chung kết, kỳ thật cũng thực sự là bắt đầu.

***

Sau khi về tới nhà, thay quần áo xong Bạch Thuần Khiết vội vã chạy đến ôm lấy Lục Cảnh Hàng “Rốt cuộc là anh nói như thế nào mà thuyết phục được mẹ anh?”

“Hà?” Anh lộ rõ có hơi không hiểu nguyên nhân, nhưng mà một cuộc gọi tiếp theo đã làm anh hiểu rõ mọi điều.

Là mẹ Lục gọi cho con mình, trong cuộc gọi cũng không nói nhiều, nhưng lại nhắc tới việc rất quan trọng. Bà bảo cuối tháng này có hai ngày cũng rất tốt, thích hợp để kết hôn.

“Ai gọi đây?” Bạch Thuần Khiết nhìn ai đó với vẻ mặt nụ cười mà hỏi.

“Bí mật.”

“Vậy anh nói cho em biết, anh nói như thế nào mà thuyết phục được mẹ anh?”

“Cái này, cũng là bí mật.” Kỳ thật anh cũng không rõ lắm mẹ mình làm thế nào đột nhiên gạt đầu.

Liếc mắt xoáy vào anh, Bạch Thuần Khiết tức giận nhưng cố ý nói “Có phải khóc ôm chân mẹ mà nói, thành toàn cho chúng con đi, thành toàn cho chúng con đi — ”

Đi tới đùa nghịch chọc chọc vào mặt cô, Lục Cảnh Hàng cười đến đặc biệt ngọt ngào “Cũng không nói cho em biết.”

Chết tiệt, không nói thì đừng nói, để nó trở thành bí mật thiên cổ đi! Chờ tên Lục Cảnh Hàng lão luyện này nghĩ rồi khai ra sự thực thì bản cô nãi nãi đây cũng không muốn nghe nữa!

“Nhưng mà có tin có thể nói cho em. Mẹ anh nói cuối tháng có hai ngày rất đẹp, để chúng ta chọn một ngày.”

“Nhanh như vậy?”

“Rất cảm động chứ?”

Phi... hừ, nói cứ như là cô muốn mong mỏi được sớm gả cho anh vậy “Anh có thể hỏi mẹ mình hộ em, cửa hàng thú cưng của em lúc nào khai trương thì may mắn?”

“Muốn biết à?” Người nào đó cười xấu xa.

“Muốn chứ!”

“Vậy trước hết có quà cho mẹ anh.”

“Đưa cái gì?”

Liền làm bộ biến thân thành tên đại ác ma vật ngửa họ Bạch nào đó “Món quà rất quý...”

như đã nói, trong 1 tháng đã hoàn thành bộ này. Cảm động quá.

Dạo này ta bán thể loại cung đấu, ngược tâm buồn bã.

Ai thấy bộ nào được giới thiệu ta để cho vào dự án nhé. ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Boss Thật Trong Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.